

NEW YORK TIMES SIKERSOROZAT

MICHAEL VEY

4. VADÁSZAT JÁDE SÁRKÁNYRA

*„Nem lepődnék meg,
ha Michael Vey sikere
végigsöpörne az
egész világon.”*

– James Dashner,
Az útvesztő szerzője

RICHARD PAUL EVANS

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

RICHARD PAUL EVANS

M[⚡]ICHAEL VEY

4. VADÁSZAT JÁDE SÁRKÁNYRA

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2015.

*Az én Allysonomnak,
öröm és áldás vagy az életemben.*

PROLÓGUS

A FARADAY FEDÉLZETE

PORT OF CALLAO KIKÖTŐ, PERU

– EZ EGY MARHASZÁLLÍTÓ BÁRKA! – dühöngött Hatch, és falhoz vágta félig teli whiskys poharát. – Hallja egyáltalán, amit mondok? Egy bűzös, nyomorúságos marhaszállító bárkán vagyok kénytelen élni!

– Igen, uram – válaszolta a szolgáló, aki kapkodva igyekezett összetakarítani a rendetlenséget. Noha hozzászokott már Hatch lobbanékony természetéhez, még mindig megrémisztették a férfi indulatos kirohanásai.

Miután az Elektroklán az öböl fenekére küldte az *Ampère* szuperjachtot, Hatch és az Elgen még fedélzeten tartózkodó tagjai átköltöztek a *Faradayre*, az Elgen csapat-szállító hajójára, amely a cég flottájának legnagyobb tagja volt.

– Vey és a kis terrorista barátai még megfizetnek ezért – morogta Hatch. A poharáért nyúlt, csak akkor jutott eszébe, hogy az imént elhajította. – Siessen, takarítsa el innen ezt a mocskot! – utasította a szolgálóját, aki még mindig térdén állva szedegette az üvegszilánkokat a tenyerébe. – Aztán hozzon nekem még egy italt!

– Igen, uram – felelte az asszony.

Könnyed kopogás hallatszott az ajtón.

– Ki az? – kérdezte Hatch.

– Welch kapitány vagyok, uram. Jelentést kívánok tenni. – Welch volt az Elit Központi Gárda feje, azon kevesek közé tartozott az Elgen táborában, akik közvetlenül szólhattak az admirálishoz.

– Akkor meg mire vár, EKG? – mordult fel Hatch.

Welch a szobába lépve tisztelgett, és szándékosan nem nézett a padlón térdelő asszonyra.

– Elnézését a zavarásért, admirális. Foglyul ejtettük a kínai lányt. Jáde Sárkányt.

– Hol van most?

– Még a Lung Li őrizetében. Sikeresen kicsempészték Kínából. Jelenleg Tajpejben tartózkodnak, úton az Elektrostar erőmű felé.

– Rá tudták már venni, hogy beszéljen?

– Nem, uram.

– Miért nem?

– Akadt egy kis gond.

Hatch tekintete veszedelmesen megvillant.

– Én nem akarok *gondokat*, EKG. *Eredményeket* akarok. Oldják meg a nyelvét! Fenyegessék meg! Fenyegessék a családját! Fenyegessék a kutyáját, ha másként nem megy!

– Uram, attól tartok, fenyegetéseknél többre lesz szükség.

– Akkor kízással bírják beszédre!

– Úgy gondoljuk, hogy nem fogja megérteni a kízást.

Hateh öklével az asztalára csapott.

– Mégis mit kell megérteni a kízással kapcsolatban? Ne kerülgesse tovább a forró kását, Welch!

– A lány süketnéma. Ráadásul autista is. Nem valószínű, hogy felfogja a kapcsolatot az általunk okozott fájdalom és az információ között, amit megpróbálunk kicsikarni belőle. A kízással talán éppen az ellenkező hatást érhetjük el.

A szolgáló egy újabb pohár skót whiskyt tett Hatch elé, ami egyszerre lehiggasztotta a férfit. Ivott egy kortyot, majd így szólt:

– Szóval, ez a *génusz*, akit foglyul ejtettünk, egy süketnéma, autista gyerek?

– Igen, uram. Egy autista savant.

Hatch lassan bólintott.

– Egy *savant*. Miért nem értesültünk mi erről?

– Keveset tudtunk a lányról a lenyűgözően zseniális munkáján kívül, uram.

Hatch kis ideig eltöprengett a felettébb kellemetlen helyzeten.

– Juttassa el a tudósainkhoz a *Volta* fedélzetére. Ők tudni fogják, mihez kezdjenek vele.

– Repülővel vigyük a hajóra?

– Nem. A *Volta* már elhagyta a kikötőt. Értesítsék a kapitányát, hogy változtassanak útirányt Tajvan felé. És keressenek egy autizmus-szakértőt. Vagyis egy specialistát akarok, aki szóra tudja bírni azt a lányt.

– Maradjon továbbra is a Lung Li őrizetében?

Hatch határozottan megrázta a fejét.

– Ne csak a Lung Li őrizze! Azt akarom, hogy a sasmadaraim személyesen gondoskodjanak a védelméről.

– A sasmadarai?

– A Ragyogók – magyarázta Hatch. – Quentin vezeti a csapatot.

– Hol tartózkodnak most az ifjak, uram?

– Beverly Hillsben. Azt akarom, hogy holnaputánra mindnyájan Tajvanon legyenek, Torstyn és Tara kivételével. Az ő szolgálataikra Svájcban lesz szükségem.

– Igen, uram. Van még esetleg más parancsa is, uram?

– Amíg a *Volta* érkezésére várnak, terjesszék el a hírt az erőműben, hogy nálunk van a lány.

– Nem hangzik bölcs ötletnek, uram. Az információ könnyen kiszivároghat az ellenálláshoz is.

– Éppen arra számítok – felelte Hatch.

– Nem értem.

– Ha tudomásukra jut, hogy kezünkben van a lány, nyakunkra küldik azt a kígyót, Michael Veyt, hogy kiszabadítsa.

Welch gondterhelten ráncolta a homlokát.

– Tényleg azt akarja, hogy Vey Tajvanra jöjjön?

– El sem tudja képzelni, mennyire vágyom rá. – Hatch előrehajolt a pohara fölött.

– Maga is tudja, hogyan kell megölni egy kígyót, ugye? Le kell vágni a fejét. Levágja a fejét, és az állat meghal. Súlyosan alulbecsültük Veyt. Az Elgent érintő minden konfliktusban vezető szerepet töltött be. Vey nélkül nincs ellenállás. – Hatch felhajtotta az italát, és a hangja hirtelen fenyegetően mély, rekedtes színt öltött, mintha csak magában beszélne. – Szörnyen elegendem van már ebből a kölyökből és a kis Elektroklánjából. Ideje végre fejeket vagdosni!

ELSŐ RÉSZ

LEGJOBB HAVEROM, OSTIN LISS említette egyszer, hogy létezik egy ősi kínai átok, amely így hangzik:

ÉLJ ÉRDEKES IDŐKBEN!

A nevem Michael Vey, és határozottan állíthatom, hogy rendkívül érdekes időkben élek. Alig egy éve még egészen más volt a helyzet. Ami azt illeti, az életem akkoriban körülbelül annyira volt érdekfeszítő, mint Ostin szepptáncórái. Átlagos, jelentéktelen elsőévesnek számítottam az idahói Meridián Középiskolában. Meridián egyszerű, vidéki kisváros, ahol csupán az egy főre eső tehének száma átlagon felüli. Ne furdaljon a lelkiismeret, ha még sohasem hallottál róla. Nem vagy egyedül.

Édesanyámmal éltem, aki pénztárosként dolgozott a helyi élelmiszer-áruházban. A lakásunk egészen parányi volt, tojáshéjszínű falakkal, a padlót hosszú szálú, zöld szőnyeg borította. Mindennap gyalog jártam iskolába; kerültem a kötekedőket, az igazgatót, a matematika csaknem minden formáját, a szervezett sportokat; és a hét hat napján videojátékokat játszottam legjobb (és egyetlen) barátommal, Ostinnal. Továbbá évente kétszer figyelemmel kísértem a cápaműsorok hetét a tévében. Tulajdonképpen ennyivel össze is lehetett foglalni az életemet.

Azt hiszem, az egyetlen halványan érdekes része az életemnek a Tourette-szindrómám volt, ami valójában nem is igazán különleges, hiszen nem szoktam olyasféle izgalmas dolgokat művelni, mint általában a Tourette-szindrómában szenvedő egyének, például nem káromkodom nyilvánosan, sőt állathangokat sem szoktam utánozni. Többnyire csak sokat pislogok és hangosan nyelek. Igen, tudom, dögunalom.

Valójában, amit az előbb mondtam, vagyis hogy a Tourette volt az egyetlen kicsit is érdekes része az életemnek, nem teljesen igaz. Akad egy tulajdonságom, amely mindig nagyon különleges volt – csak éppen nem árulhattam el senkinek. Elektromos vagyok.

Végül ez a tulajdonságom vezetett el az új és nagyon is érdekes életemhez. Felsorolnám az elmúlt év eredményeit azok számára, akik szeretnék lépést tartani az eseményekkel:

- Összebarátkoztam egy egész csapatnyi sráccal, akik az enyémhez hasonló elektromos képességek birtokában vannak.
- Bezártak egy cellába, és megkínóztak.
- Tönkrevágtam egy magániskolát.
- Szereztem magamnak egy csodás barátnőt. (Ezt továbbra sem tudom felfogni.)
- Elrepültem Peruba, és kimenekítettem az anyámat.
- Megkötöztek, és kis híján patkányeledelként végeztem.
- Felrobbantottam egy erőművet.
- Felkerültem Peru körözött bűnözőinek listájára.
- Helikopterekkel és lángszórókkal üldöztek a dzsungelben.
- Az amacarra törzssel laktam az amazóniai dzsungelben.
- Megtámadtam a perui hadsereget, és kiszabadítottam a barátaimat, mielőtt terrorizmus vádjával kivégezték volna őket.
- Levegőbe röpítettem a több millió dollárt érő *Ampère* szuperjachtot, mielőtt az Elgen elfoglalhatta és rabszolgasorba vethette volna Tuvalu szigetországot. (Meridiánhoz hasonlóan valószínűleg még erről sem hallottál soha.)

Most éppen Tajvanra készülünk, hogy megmentünk egy kilencéves kínai kislányt a tajvani hadsereg és egy Lung Li nevezetű, Elgen szuperninjákból álló banda karmaiból.

Van egy olyan érzésem, hogy az események a közeljövőben még a korábbinál is érdekesebb fordulatot vesznek.

– MICHAEL, ÉBREDJ FEL! ROSSZAT ÁLMODSZ. – Kinyitottam a szemem, és a barátom, Taylor arcát láttam magam előtt, amint fölém hajolt. – Semmi baj. Csak álmodtad az egészet.

Megdörzsöltem a szemem, azután óvatosan felültem.

– Hol vagyunk? – kérdeztem.

– Még mindig a furgonban.

Vettem egy mély lélegzetet, majd lassan kifújtam a tüdőmből a levegőt. A szám jobb sarka vésszesen rángatózott.

– Megint rémálmom volt.

– Tudom. Láttam.

– Láttad a rémálmomat? Taylor bólintott.

– Borzalmas volt. Ezúttal én is szerepeltem benne.

Amióta csak levegőbe röpítettük az *Ampère* szuper-jachtot, visszatérő rémálmok gyötörtek a robbanásról és a hajó elsüllyedéséről. Láttam a csapdába esett embereket a fedélzeten, akik üvöltve próbáltak kimenekülni, mielőtt a hullámokba vesztek volna. Ám az utóbbi időben olyan emberek szerepeltek az álmaimban, akiket jól ismertem, például az anyám vagy Ostin. Most pedig Taylor.

Taylor szorosan a karjába zárt.

– Bárcsak el tudnám venni a szörnyű álmokat! Megpróbáltam.

– Talán ezért kerültél te is bele – válaszoltam.

Napkelte előtt hagytuk el Perut, és körülbelül hat órát repültünk, mire végül földet értünk egy poros kifutón, a semmi kellős közepén. Amikor kiszálltunk a repülőgépből, két sötét öltönyös, napszemüveges férfi fogadott minket, akik alig szóltak hozzánk, azon az utasításon kívül, hogy szálljunk be a furgonjukba. Most már több mint egy órája ugyanazon a földúton döcögünk. Nem láttunk mást, csak a füves mezők, kaktuszok, ciprusok és Joshua-fák végtelennek tűnő táját, amelyet néhol egy-egy szöges-

drótkerítés szakított meg. Kinéztem az ablakon, és hunyorogni kezdtem a késő délutáni nap lényében.

– Van valami ötleted, merre járunk? – kérdeztem.

– Sejtelmem sincs. Mindenhol ugyanolyan a vidék – felelte Taylor. – Olyan érzés, mintha egy régi rajzfilmbe csöppentünk volna, ahol újra meg újra ugyanaz a háttér suhan el.

– Nézzétek, tehenek! – szólt Abigail, és előremutatott. – Talán több száz is.

Mindenki kinézett, és megbámultuk a népes csordát, amely szétszórva legelészett a tájon.

– Ami azt illeti, ezek tulajdonképpen *brangus* marhák – magyarázta Ostin. – Az indiai brahman és a skót angus fajta keresztezésével hozták létre 1932-ben, a Louisiana állambeli Jeanerette városkában folytatott hibridkutatások eredményeként.

– Mit mondott, mik ezek? – kérdezte Jack.

– Tehenek – vágta rá Abigail.

– Mikor érünk már oda? – türelmetlenkedett McKenna.

– Hol van egyáltalán az *oda*? – csattant fel Tessa. – Miért kell ennyire titokzatoskodniuk? Hiszen mi nem az Elgen oldalán állunk.

– Ne használják ezt a szót, kérem! – szólt hátra az egyik férfi a furgon első üléséről. Most szólalt meg először, amióta nekivágtunk az útnak.

– Mit ne használjunk... *Elgen*? – kérdezte Tessa, szándékosan megismételve a szót.

– Sohasem lehet tudni, ki hallgatózik – válaszolta a férfi.

Tessa gúnyosan felnyögött.

– Ha valaki kihallgatta a beszélgetésünket, már biztosan meghalt az unalomtól.

– Bölcsebb, ha nem tudjuk, pontosan hol vagyunk – mondtam. – Ha netán elfognak, és kínzással próbálnak meg szóra bírni minket.

– Te aztán tudsz bánni a szavakkal, Vey! – morogta Tessa. – *Sokkal* jobban érzem magam. – A sofőrhez fordult. – Megérkeztünk már?

– Igen, hölgyem – felelte a sofőr, anélkül hogy hátrapillantott volna. – Ez itt a Kronométer Farm.

– Egy farmra megyünk? – csodálkozott Taylor.

– Igen, hölgyem – felelte a sofőr.

– A farm teljesen logikus választás – jegyeztem meg. – Távolság esik mindentől, így hát zavartalanul tevékenykedhetnek. Elegendő hely van a kísérletekhez. Itt még egy bombát is fel lehet robbantani, senki nem venné észre.

– Értem – bólintott Tessa. – Egy bombát nem hallanak meg, de engem igen, amikor azt suttogom, hogy *Elgen*.

– Igaza van – állapította meg Ostin.

– Talán lovakat is tartanak, amikre felülhetünk – fordult hozzám Taylor. – Szereted a lovakat?

– Még sohasem lovagoltam – vallottam be.

Taylor rám mosolygott.

– Lovagolni jó móka. Szívesen megtanítalak.

– Miért megyünk most egyáltalán egy farmra? – kérdezte Tessa. – Miért nem repülünk egyenesen Kínába, hogy megmentjük a lányt?

– Nem Kínába fogunk menni – javította ki Ostin. – Hanem Tajvanra.

– Egykutya – felelte Tessa.

– Nem éppen – rázta Ostin a fejét. – Mintha azt mondanánk, hogy Kuba és az Egyesült Államok ugyanaz az ország. Tajvan egy többpártrendszerű, demokratikus állam. Kína viszont kommunista népköztársaság. A kínai kormány Tajvant az ország

huszonharmadik tartományának tartja, míg Tajvan alkotmányosan ma is magának követeli a fennhatóságot egész Kína fölött.

– Kösz a földrajzórát – morogta Tessa.

– Tudtad, hogy Tajvan egész szigete simán elférne Massachusetts állam területén, egykor mégis több mint huszonöt különféle nyelvet beszéltek a lakosai?

– Honnan tudsz ennyi mindent? – ámuldozott McKenna.

– Az agyam valóságos szivacs. Beszippantom a tényeket – válaszolta Ostin.

Tessa lecsusszant a székén.

– Most azonnal végezzetek velem! – könyörgött.

Tizenöt perc elteltével Tessa ismét megszólította a sofőrt.

– Mintha azt mondta volna az előbb, hogy már megérkeztünk.

– Úgy van – bólintott a férfi. – Egy ötvenötezer holdas birtokon vagyunk.

– Szentséges tehen! – kiáltott fel Ostin.

– Úgy érti, szentséges *brangus!* – mondta Abigail.

Jack nevetésben tört ki. Jó volt hallani. Wade halála óta csak nagyon ritkán nevette.

Öt perccel később a furgon lassított, azután megállt egy acélból és szögesdrótból épült kapu előtt, amely egy fabódé mellett állt. Magas, izmos férfi őrködött a kapu előtt. Cowboykalapot, csizmát és bőrmellényt viselt.

– Egy igazi cowboy – mondta Abigail. – Imádom a cowboyokat. Vonzó pasik. – Jack felé fordult. – Neked is kellene egy kalap. Nagyon cuki lennél benne.

– Én nem akarok *cuki* lenni! – válaszolta Jack.

– Michael! – szólt Ian, áthajolva az ülésém támláján. – Látod azt a fickót? Az őrt.

– Igen.

– Úgy néz ki, mint egy cowboy, de fel van szerelve rádióval és távirányítókkal, ráadásul golyóálló mellényt is visel. Mögötte pedig az a fából összetákolat bódé valójában acélvázzal megerősített betonbunker, ahol egy ötven milliméteres géppuska és egy páncéltörő rakéta is fel van állítva. És persze taposóaknák találhatók végig az út és a kerítés mentén. Gyanítom, hogy távirányítással működnek. Mindenkit sikerült lóvá tennie.

– Téged kivéve – tette hozzá Taylor.

– Engem kivéve – mosolygott Ian.

– Örülök, hogy a mi oldalunkon állsz – mondtam.

A sofőrünk kiszállt a furgonból. Pár szót váltott az őrral, majd visszaült a helyére, és a kapu lassan kinyílt előttünk. A földút, amelyen eddig jöttünk, hirtelen aszfaltozott lett, ahogy továbbgördültünk még körülbelül száz métert. Elhaladtunk egy magas kommunikációs torony mellett, ahol az út kettévált, és mi a jobb oldali ágán mentünk tovább. Az utunk egy hosszú, szűk völgy mélyén kanyargott végig, azután egy jókora körülkerített létesítményben ért véget.

Három nagyobb ház állt egy központi építmény körül, amely többemeletnyi magasságban tornyosult a létesítmény fölé. Az épületek tetejét napelemek és szélturbinák borították. Hasonló turbinák sorakoztak a szemben lévő hegygerincen is.

A központi épület mögött több alumíniumfalú garázs is állt, egy helikopter-leszállóhely, rajta egy várakozó géppel, valamint három acél hullámlemezről épült siló, amelyek mindegyike magasabb volt, mint amelyiken Peruban a mászást gyakoroltam. Megpillantottam még egy hosszú, téglalap alakú építményt is, amely a Meridián közelében működő, nagyüzemi tyúkneveidére hasonlított.

– Mi tartanak abban a tyúkölszerű építményben? – kérdeztem. – Fegyvereket?

– Tyúkokat – felelte Ian.

– Tényleg egyszerű tyúkól?

– Valamit enniük is kell. Nem igaz? És a silókban is igazi búzát tárolnak.

– A garázsokban mit rejtegetnek? – kérdezte Taylor. – Talán krumplit?

– Nem. *Ott* valóban fegyverek vannak. Az egyikben egy tank áll, a másikban egy harci helikopter.

– Úgy látszik, hogy háborúra készülnek – állapítottam meg.

– Inkább úgy látszik, hogy *felkészültek* a háborúra – helyesbített Ian. – Egy hatalmas föld alatti bunker rejtőzik a központi épület mögött, és efféle épületekkel sem találkoztam még soha. A külső falak valamiféle fémhálóval vannak bélelve. A tyúketrec dróthálójára hasonlít.

– Talán régen azok is tyúkólak voltak – találgatott Taylor.

– Faraday-kalitka – mondta Ostin.

– Tessék? – értetlenkedtem.

– Faraday-kalitka – ismételte Ostin. – Kizárja a külső sztatikus és elektromos mezőket, mégpedig olyan módon, hogy egyenletesen vezeti el az elektromosságot a kalitkán keresztül, és a diffúzió...

– Magyarázd meg érthető nyelven! – szólt közbe Taylor.

– Bocs – mentegetőzött Ostin. – A fémháló megvédelmezi az épület vezetékeit az elektromágneses impulzusokkal szemben.

– Mégis miféle elektromágneses impulzus volna idekinn? – kérdezte Taylor.

– Az Elgen tudósai éppen ezen dolgoznak – válaszoltam. – EMP-fegyvereket akarnak előállítani. Ha sikerül tökéletesíteni a technológiát, egész városok áramellátását is képesek lesznek megbénítani.

– De itt nem – mondta Ostin. – Egy hatalmas erejű EMP-támadás esetén ez a létesítmény továbbra is működőképes maradna. Persze olajtartályokkal és villanygenerátorokkal is rendelkezniük kell.

– Az olajtartályok a föld alatt vannak a silók mellett – közölte Ian. – A harmadik garázsban pedig két óriási generátor rejtőzik. – Ostin felé fordult. – Honnan tudtad?

– Semmi haszna nem lenne fémdrótokkal borítani a házat, hogy megoltalmazzák a villanyhálózatot, ha az elektromos áramforrásuk tönkremegy. Pusztán józan ész.

– Mindnyájunknak jól jönne belőle egy kevés – mormolta Ian.

A férfi az utasülésen felemelt egy kézi adóvevőt, és beleszólt:

– Kócsag négy leszállásra készen áll.

– Kócsag négy, megadom az engedélyt – válaszolta egy hang.

Talán még fél kilométert haladtunk, azután a lejtő kiegyenesedett, és a furgon megállt a központi épület előtt, amely egy magas, farmház jellegű építmény volt, hosszú, pallókból épített verandával. A kocsifelhajtót mindkét oldalon rozsdás, antik farmfelszerelések, halványsárga és lila virágok övezték. Pár tucat csirke is csipegetett, kapirgált az udvaron.

– Ezt már nevezem – mondta McKenna. – Bárcsak lenne egy pár cowboyszizmám!

– Rózsaszínű – sóhajtott fel Abigail.

Miután az autó megállt, a sofőr hátrafordulva így szólt:

– Kérem, maradjanak még egy pillanatig a helyükön!

Kinyílt az épület bejárati ajtaja, és egy magas, izmos testalkatú, szőke hajú férfi lépett ki rajta, két másik férfi és egy nő kíséretében. A magas férfi és a nő valahonnan ismerősnek tűnt.

– Ki az a fickó? – kérdezte Zeusz.

– Talán a Hang – felelte Taylor.

– Talán – bólintottam.

– Sydney Lynn vagyok. A vizsgálat után, ha minden rendben, elvezetlek titeket a szobáitokhoz, ahol pihenhettek egy keveset, aztán megmosakodhattok és át is öltözhettek. Értetek jövök, amikor kezdődik a fogadás. Ha időközben bármire szükségetek van, bátran szóljatok nekem. Azért vagyok itt, hogy gondotokat viseljem.

– Amint az előbb már említettem... – szólta Tessa. – Mibe öltözzünk át? Nincsenek ruháink.

– Készültünk ruhákkal a számotokra – felelte Sydney Lynn. – Valószínűleg megfelelő lesz a méret. – Azután végigmért engem és Ostint is. – Michael, te bizony megnőttél.

– Én is azt hiszem – bólintottam. Kíváncsi lettem volna, vajon honnan tudja.

– Ami nem öl meg, attól csak megnősz – mondta Tessa.

– Ostin, te pedig talán egy kicsit bőnek fogod találni a ruhákat. Úgy látom, lefogytál.

Ostin elégedett mosolygott.

– Úgy van, asszonyom.

– A perui börtönkoszt az oka – suttogta Taylor a fülembe.

Egyszer csak ráébredtem, miért tűnik Sydney Lynn olyannyira ismerősnek. Ő volt az a nő, aki átnyújtotta nekem a telefont Jack nővérenek szalonjában.

– Maga segített nekünk Meridianben – böktek ki hirtelen.

– Bronz Idaho – mosolygott rám. – Örülök, hogy újra látlak, Michael.

Abban a pillanatban egy éles hang hasított a levegőbe.

– Ostin!

Mindnyájan arrafelé fordultunk, és Ostin édesanyját láttuk, amint egyenesen felénk rohan az oldalsó ajtón keresztül, karjával vadul hadonászva, mint aki fel akar dönteni egy hátvédet. A sokkal higgadtabb Mr. Liss néhány lépéssel mögötte közeledett.

– Anya! – kiáltotta Ostin.

Miközben a találkozásukat néztük, hirtelen egy ismerős hang ütötte meg a fülemet:

– Michael!

Hátrafordultam. Anyám közeledett felém a bejárati ajtó irányából.

– Anya!

A szeme könnyben úszott. Nem beszéltünk sokat, csupán öleltük egymást. Amikor anyám végre rátalált a hangjára, megkérdezte:

– Jól vagy?

– Igen – feleltem.

Olyan tekintettel nézett rám, mint aki képtelen elhinni, hogy tényleg együtt vagyunk, aztán félresöpörte a hajamat a homlokomból.

– Hallottam Wade haláláról. Nagyon sajnálom.

– Rettenetes volt – vallottam be. – Még mindig rettenetes.

Még egyszer szorosan a karjába zárt. Amikor kibontakoztunk az ölelésből, Taylor szólalt meg mellettem.

– Üdv, Mrs. Vey!

– Taylor! – üdvözölte az anyám. Megölelték egymást.

Egyszerre mindenki az anyám köré gyűlt, mintha valamiféle mágnes volna, ami bizonyos szempontból igaz is volt. Mindenki közelebb jött, Jack kivételével, aki néhány lépés távolságból, csendesen figyelte a jelenetet.

Anyám odalépett hozzám. Szó nélkül magához ölelte Jacket, majd az arcát fürkészte.

– Borzasztóan sajnálom, ami a barátoddal történt. Pontosan tudom, milyen érzés elveszíteni egy embert, akit szeretsz. Ha bármit tehetek érted, vagy csak beszélgetni szeretnél, én itt vagyok

– Köszönöm, Mrs. Vey – felelte Jack.

– Szólíts csak Sharonnak! – ajánlotta fel az anyám.

Furcsa érzés volt látni, hogy az édesanyám milyen fesztelenül viselkedik a barátaimmal. Amikor utoljára láttam, a többiekkel együtt éppen menekülni készültünk a

csatornán keresztül a perui Elektrostar erőműből , engem azonban foglyul ejtettek az Elgen őrei. Időközben anyám sok viszontagságon ment keresztül az Elektroklán tagjaival.

– Zeusz, bemutatnál a barátodnak? – kérte az anyám, Tessára nézve.

A lány előrelépve bemutatkozott.

– Tessának hívnak.

– Tessa – ismételte az anyám. – Talán a Contessa rövidítése?

Tessa megrándította a vállát.

– Nagyon kicsi voltam még, amikor az Elgen elszakított a családomtól. Fogalmam sincs, honnan származik a nevem.

– Örülök, hogy találkoztunk, Tessa. Sharon vagyok. Michael édesanyja.

– A dzsungelben találkoztam Tessával – magyaráztam. – Az amacarra törzs falujában élt, amikor engem is megmentettek.

– Úgy hangzik, sok mesélnivalónk lesz egymásnak – mosolygott az anyám. – Tudom, hogy most holtfáradtak vagytok. Azt kérték tőlünk, hogy hagyjunk titeket elhelyezkedni a szobákban, és egy kicsit pihenni a ma esti fogadás előtt, amit ráadásul én magam szervezek. Jobb is lesz, ha minél előbb visszatérek a tennivalóimhoz. – Újra mélyen a szemembe nézett. – Szeretlek.

– Én is szeretlek, anya.

Abban a pillanatban Ostin bukkant fel mellettünk, oldalán a szüleivel.

– Helló, Mrs. Vey! – rikkantotta.

– Szia, Ostin! – köszöntötte az anyám. – Nagy öröm újra együtt látni téged a szüleiddel. Egy kicsit aggódtak érted.

– Egy *kicsit*? – kérdezte Mrs. Liss.

– Tudom – bólintott Ostin. – De minden jó, ha jó a vége.

– Igen, úgy van. – Anyám ismét hozzám fordult. – Ma este jól fogjuk érezni magunkat a fogadáson. PihenjeteK egy kicsit! – Újra megöleltük egymást, azután visszasietett a farmházba.

Ostin figyelte, ahogyan távolodik.

– Igazi bombázó! – suttogta áhítattal.

– Ostin! – szólt rá az édesanyja.

A fejemet csóváltam.

– Haver, az anyámról beszélsz.

MIUTÁN SIKERÜLT OSTINT ELSZAKÍTANI AZ ÉDESANYJÁTÓL, az ellenállás emberei szép sorban megvizsgálták minket, RFID-címkéket keresve. Azután Sydney Lynn bevezetett minket a Farmháznak nevezett főépületbe. A bejárati ajtón keresztül léptünk be – amelyen patkóból készült kilincsek díszeltek – egy nyitott előtérbe, ahonnan három folyosó ágazott el.

A farm kapujánál látott, megtévesztően egyszerű fészerhez hasonlóan a Farmház külseje is egészen hétköznapi, vidéki látványt nyújtott, a belsejét azonban a legmodernebb technológiájú biztonsági és kommunikációs berendezésekkel szerelték fel. Bizonyos szempontból az Elgen Akadémiára emlékeztetett – csak éppen cowboy stílusban.

A belső előtér hamisítatlan western hangulatot árasztott. Apadiója polírozott keményfából készült, a magas, boltíves mennyezetet vastag fagerendák tartották.

A helyiség végében egy óriási kandalló állt, amely csaknem kétemeletnyi magasságban nyújtózott a mennyezetig, ahol a tetején pillér módjára kiszélesedett.

Sydney Lynn a jobb oldali folyosón vezetett minket tovább.

– A hálókörlethez erre kell menni. Kövessetek, kérlek!

Beléptünk egy ajtón, majd végigsétáltunk egy hosszú, faburkolatú folyosón. Minden ajtón szám virított.

– Sajnálom, de nincsen annyi szobánk, hogy mindenkinek külön jusson egy, de úgy gondolom, hogy ennek ellenére kényelmesnek fogjátok találni a szállásokat. Minden szobában két ágy van, így hát választanotok kell egy szobatársat. Hölgyeim, veletek kezdjük a sort. Ki szeretné az egyes szobát?

– McKenna és én szívesen elfoglaljuk – mondta Abigail.

– Nagyszerű – nyugtázta Sydney Lynn, és feljegyzett valamit az írotáblájára. – Máris küldetem a ruháitokat. Ki a következő?

– A jelek szerint már csak Tessa és én maradtunk – szólt Taylor.

Tessa morcosan a csípőjére tette a kezét.

– Szegény te! – csattant fel. – Kénytelen vagy velem osztozni egy szobán!
– Nem úgy értettem – védekezett Taylor.
– Pedig nagyon úgy hangzott.
– Bocs. Nem állt szándékomban piszkálódni.
– Taylor és Tessa, kettes szoba – mondta Sydney Lynn, ügyet sem vetve a civakodásra. – A hármas szoba már foglalt.
– Ki van a hármasban? – kérdeztem.
– Grace – hangzott a válasz.
Tessa arckifejezése hirtelen megváltozott.
– Grace is itt van? Grace és én régen jó barátnők voltunk.
– Akkor talán vele osztozhatnál egy szobán – vetette fel Ostin.
Taylor és Tessa is gyilkos pillantással sújtotta.
– Csak egy ötlet volt – szontyolodott el Ostin.
– Michael – szólt Sydney Lynn. – Kit szeretnél szobatársadnak?
– Ostint.
– Nektek adom a négyes szobát. – Azután Zeuszhoz fordult. – Zeusz, az ötös szobát külön neked tartottuk fenn, és persze a szobatársadnak.
– Mi olyan különleges az ötös szobában? – kérdezte Zeusz.
– Nyugodtan le tudsz zuhanyozni – válaszolta Sydney Lynn. – Desztillált víz jön a csapból.
Zeusz ámultan meresztette rá a szemét.
– Most csak tréfál?
– Miért akarnék tréfálni veled? – mosolygott Sydney Lynn.
– Szívesen osztozom veled egy szobán – ajánlkozott Jack, azután gúnyosan hozzátette: – Ha már nem fogsz bűzölni.
– Kösz, haver – hálálkodott Zeusz.
Egyáltalán nem volt gondom Zeusszal, mégis elszomorított egy kicsit a gondolat, hogy Jack kénytelen vele osztozni egy szobán. Mostanáig egyértelmű volt, hogy Jacknek Wade a szobatársa.
– Ian, ezek szerint neked külön szoba jut.
– Egy saját *lakosztály!* – mosolygott Ian. – Kényelem a társasággal szemben. Elfogadom a békés nyugalmat.
– Én pedig egy kis szundítást fogadnék szívesen – mondta Abigail. – Később találkozzunk, srácok. – Azzal fújt Jacknek egy gyors pusztit.
Odaléptem Taylor mellé.
Mit szeretnél most csinálni? – kérdeztem.
– Azt hiszem, megfürdöm – válaszolta. – Akarsz később sétálni egyet?
– Persze.
– Csodás. Akkor egy óra múlva találkozunk. – Gyorsan arcon csókolt, majd besietett Tessa után a szobájukba.
Elindultam a saját szobám felé. Azon törtem a fejem, vajon meddig maradunk ezen a helyen.

4.

BUGATTI VEYRON

A SZOBA, AMELYEN OSTINNAL EGYÜTT OSZTOZTUNK, legalább kétszer akkora volt, mint az otthoni kuckóm. Western hangulatot keltő műalkotások díszítették a falakat, főleg prérifarkasokat és bölényeket ábrázoló festményeket láttam, de volt ott egy kifeszített indián szőnyeg is.

Ostin már elfoglalta az egyik ágyat, és a hátán fekvé evett valamit, aminek bizonyítékeként egy üres cukorkáspapír hevert mellette az ágyon.

– Ide nézz, haver! Medvecukor. – Felém hajított egy csomag piros cukorkát, amely a padlón kötött ki, körülbelül háromméternyire tőlem.

– Kösz. – Felemeltem a földről.

– Egy rakás édesség és rágcálnivaló van abban a szekrényben.

Teljesen elképedtem, milyen gyorsan sikerült kiszimatolnia, akár a szarvasgombára vadászó vadkannak. Levettem a cipőmet, és kimerülten az ágyra rogytam.

– Szóval, mi a véleményed ezekről az emberekről? – kérdeztem.

Egy pillanatra abbahagyta a szünet nélküli rágást.

– Miért kérded? Talán nem bízol bennük?

– Egy szóval sem mondtam. Te bízol bennük?

– Azt gondolom, hogy óvatosnak kell lennünk.

Az elmúlt hónap borzalmas viszontagságai után kissé nevetségesen hangzott a kifejezés.

– *Óvatosnak* – ismételtem. – Mint amikor az ember bukósisakban jelenik meg a sakkbajnokságon, vagy térdvédőben megy a szteptáncórára?

– Inkább hallgass! – morogta.

Ostin alig öt perccel később már hangosan hortyogott. Egyszerűen nem voltam képes pihenni, de nem csak a zaj miatt, valójában nem mertem elaludni. Valahányszor lehunytam a szememet, szinte mindig visszatértek a rémálmok is. Miután már egy fél

órája voltam kénytelen elviselni Ostin horkolását, visszavettem a cipőmet, és kimentem a szobából.

Furdalta az oldalamat a kíváncsiság, vajon hogyan néz ki a többi szoba az épületben, így hát óvatosan benyitottam az első ajtón Ian szobája után. Egy magas, vörös hajú srác nézett fel rám a könyvéből, amelyet az oldalán fekve olvasott.

– Nem tanítottak meg rá, hogy kopogj, mielőtt belépsz egy ajtón? – kérdezte.

– Úgy tűnik – feleltem.

– Helló, Mike! – vigyorgott rám.

– Szia, Tanner!

– Hát sikerült egy darabban visszatérned.

– Éppen csak.

– Azt hallottam, hogy felrobbantottátok az *Ampère*-t.

– Úgy van.

Azt hiszem, hogy észrevette a tekintetemben felvillanó fájdalmat, mert egy pillanatra úgy nézett rám, mintha szeretett volna még hozzáfűzni valamit a dologhoz. Vagy könnyen lehetséges, hogy csupán én reménykedtem benne. Ha bárki, akkor Tanner biztosan megértette volna, hogyan érzem magam. A hallottak alapján még őt is rémálmok gyötörték a repülőgépek miatt, amelyeket neki kellett lerántania az égből. Ám mindössze ennyit mondott:

– Nagy kár, hogy Hatch nem volt a fedélzetén.

– Rajta volt. Csak időben elmenekült.

Körülnéztem a szobájában. Sokkal otthonosabbnak tűnt, mint a miénk. Meglátott rajta a lakója személyisége. Kisebb-nagyobb könyvkupacok és Tanner családjáról készült bekeretezett fotók sorakoztak a polcokon, a falakat poszterek díszítették, amelyek főként autókat ábrázoltak. Menő járgányokat. Lamborghiniket, Ferrarikat és egy számomra teljesen ismeretlen autót. Közelebb léptem a poszterhez.

– Ez meg micsoda? – kérdeztem.

– Egy Bugatti Veyron – válaszolta Tanner. – *Vey*, akárcsak a te neved. Ha Ron lennél, biztosan így hívnálak. *Veyron*.

– Gyors kocsi?

Tanner felnevetett.

– Te talán elektromos vagy? Négyszáz kilométer per óra sebességre képes. Teljes sebességnél tizenöt perc alatt szétégeti az abroncsait. És csupán egy egész négytized millió dollárba kerül.

Visszafordultam.

– Most viccelsz? – csodálkoztam.

– Nem.

– Még abroncsokat sem tudnék venni rá – sóhajtottam fel.

– Hatch biztosan szívesen venne neked egyet... – Gyors pillantást vettem rá, megdöbbsentett, hogy ilyesmit hallok a szájából. –...a lelkedért cserébe.

– *Szép* kis csere, mondhatom! – morogtam. – Tetszik a szobád.

– Jól érzem itt magam. Az emberek is jó fejek. Komolyan veszik a dolgokat, de azért jó fejek.

– Mit olvasol? – érdeklődtem.

Tanner felemelte a könyvét.

– *A legyek ura*.

Amikor még suliba jártam, ez a könyv kötelező olvasmány volt irodalomból.

– Elég sötét sztori – jegyeztem meg.

– Az egész világ sötét. Vagy talán nem vetted észre?

– De igen – bólintottam. – Észrevettem. – Tettem felé egy lépést. – Másként nézel ki. Megváltoztál.

– Úgy érted, amióta utoljára láttál, és le voltam kötözve egy ágyhoz, elmebeteg, lenyugtatózva?

Félrehajtottam a fejem.

– Igen – feleltem.

– A gyógyszerek segítenek. – Tanner az éjjeliszekrényén sorakozó gyógyszeres dobozokra mutatott. – És persze a V is.

– Mi az a V?

– Így nevezik magukat itt az emberek. Néha „az ellenállás” nevet használják, de általában a V is megfelel nekik. Akárcsak a győzelem jele. Vagy Vey. – Feltámaszkodott az ágyon. – Az anyukád egyébként nagyon király. Segített átverekedni magam a dzsungelen. Sokkal tartozom neki.

– Én tartozom *neked* – válaszoltam. – Köszönöm, hogy leszedted azokat a lángszóró helikoptereket. Már azt hittem, hogy pecsenyére sülök.

– Még hozzá ropogósra – felelte Tanner. – De úgyis tartoztam neked, amiért kihoztál arról a borzalmas helyről. Hatch oda akart dobni a patkányainak.

– Akkor hát kvittek vagyunk – szögeztem le.

– Most visszamentek a terepre? – kérdezte Tanner.

– Az a terv. Az Elgen elrabolt egy kínai kislányt.

– Én is így hallottam. Most akkor irány Kína vagy Tajvan... ahol evőpálcikát használnak.

– Tajvanra utazunk. Te is velünk tartasz?

– Nem. Egyelőre még lábadozó módban tengődöm.

– Hiányozni fog a segítséged. – Visszafordultam az ajtó felé. – Hagylak tovább olvasni. Később még találkozunk.

– Ma este a fogadáson – válaszolta Tanner. Amikor megfogtam a kilincset, még egyszer utánam szólt. – Mike!

– Igen?

– Jó újra látni téged.

– Téged is – feleltem.

Kiléptem a folyosóra, és becsuktam magam mögött az ajtót. Tanner most egészen máshogyan festett, mint amikor legutóbb láttam, ugyanakkor, ahogyan Tanner maga is mondta, a körülményeket figyelembe véve egyáltalán nem kellett volna meglepődnöm.

Végigsétáltam a folyosón Taylor szobájához, és bekopogtam. Taylor nyitott ajtót. Tessa mögötte állt, és éppen az ágyára terített ruhadarabokat szemlélte.

– Már meghozták a ruhákat? – kérdeztem.

– Csak pár perce.

– Na és milyenek?

– Egész csinosak, ami azt illeti.

– Még mindig szeretnél sétálni egyet?

– Igen – bólintott Taylor, és kilépett a folyosóra.

Együtt sétáltunk vissza a Farmház előterébe, majd ugyanazon az ajtón mentünk ki, amelyen nemrég az épületbe beléptünk.

– Milyen a szobátok? – érdeklődtem.

– Szép.

– Bármi kellemesebb, mint egy perui börtön – jegyeztem meg.

– Inkább az otthoni szobámmal hasonlítottam össze. – Taylor tekintete azonnal elfelhősödött. A honvágya egyre mélyebb sebként tátongott a lelkén. Megfogtam a kezét. – Szerinted hol lehetünk? – kérdezte.

– Fogalmam sincs. – Körülnéztem. – Engem Texasra emlékeztet ez a hely.

– Jártál már valaha Texasban?

– Nem.

– Én sem – felelte. – De nekem is Texas jutott az eszembe. Vagy Arizona.

Elsétáltunk a Farmház végéhez, majd hátulról megkerültük. Körülbelül ötvenméternyire az épület mögött egy istállót láttunk.

– Lovak – mondta Taylor. Közelebb sétáltunk hozzájuk, majd felém fordulva így szólt. – Jó viszontlátni az anyukádat.

– Bárcsak a te szüleid is itt lehetnének! – válaszoltam. – Biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra találkoztok.

Taylor egy hosszú pillanatig némán hallgatott, azután csendesen így szólt:

– Nem hiszem. Most Ázsiába utazunk. És ki tudja, visszatérünk-e valaha?

– Nem mennék oda, ha azt gondolnám, hogy nem jövünk többé vissza.

Megrázta a fejét.

– Te akkor is mennél. Ha ilyesmiről van szó, igazi hős vagy. Hám nézett. – Mit gondolsz, Tajvan is olyan szörnyű lesz, mint Peru volt?

– Mit értesz „szörnyű” alatt?

– Veszedelmes.

– Sejtelmem sincs – vallottam be, majd gyorsan hozzátettem: – De legalább a kaja biztosan sokkal jobb lesz.

– Szeretem a kínai ételeket – mosolygott.

Az istállóhoz érve Taylor egyenesen egy appaloosa csikóhoz lépett, amely egy védőkorklát mellett álldogált.

– Szia, kicsike! – üdvözölte. Finoman megsimogatta a ló orrát, mire az érdeklődve megszaglásztta a kezét. – Imádom a lovakat. Kiskoromban megpróbáltam rábeszélni a szüleimet, hogy vegyenek nekem egyet, de túlságosan drága multság lett volna.

– Mennyibe kerül egy ló?

– Leginkább attól függ, milyen fajta. De nem egyszerűen csak a ló árával kell számolni, hanem a tartási költségekkel is... például mennyit kell költeni az etetésére és az istálló bérleti díjára. Apám rendőri fizetéséből sohasem futotta volna rá. – Taylor mélyet sóhajtott. – Egy álomvilágban én is egy ilyen farmon élnék, egy százholdas birtokon, ahol lovakat tarthatnék, és mindennap kedvemre kilovagolhatnék. – Felém fordult, és egyenesen rám nézett. – Szeretsz engem.

– Olvasol a gondolataimban – válaszoltam.

– Nem szükséges. Ki is mutatod. – Szavai ellenére Taylor arcán szomorúság tükröződött. – Furcsának tartom, hogy nem kell találgatnom, mit érezhetnek körülöttem az emberek, miközben mindenki más a sötétben tapogatózik.

– Szerencsés vagy.

– Nem mindig. – Találkozott a tekintetünk. – Időnként azt kívánom, bárcsak te is olvasni tudnál a gondolataimban. Néha nehéz szavakba önteni az érzéseimet.

A hangjában érződő fájdalomtól elfacsarodott a szívem.

– Mit érzel most? – kérdeztem.

Taylor egy pillanatra leszegte a fejét, azután ismét a szemembe nézett.

– Miután elraboltak, egyfolytában azt mondogattam magamnak, hogy csak idő kérdése, és valaki úgyis kiszabadít, aztán az életem visszatér a régi kerékvágásba... a szurkoláshoz, meccsek utáni bulikhoz, újra együtt lóghatok a barátaimmal a Bagelmeisterben... – Könnyek szöktek a szemébe. – Végre megértettem, hogy nincs többé visszatérés.

– Egy szép napon visszamegyünk – győzködtem.

– Nem – rázta meg Taylor a fejét. – Még ha az Elgen, Hatch és az összes gazfickó egy csapásra el is tűnne a föld színéről, akkor sem térhetünk vissza a régi életünkhöz. Hazamehetünk a családukhöz, de már nem lesz minden ugyanaz. Soha többé. A világ nem változott meg körülöttünk, de mi igen. Túlságosan sok gonoszágót láttunk. Túl

gyorsan kellett felnőnünk. – Eltakarta kezével a szemét, és sírva fakadt. Szorosan a karomba zártam. Taylor a vállamra hajtotta a fejét.

– Sajnálom – suttogtam.

– Még egy szalagavató bálon sem vehettem részt – zokogta Taylor, anélkül, hogy felemelte volna a fejét.

A karomban tartottam, amíg a nap lassan hanyatlani nem kezdett az égen a nyugati hegység mögött. Nem szóltunk egy szót sem, de párszor szándékosan megfogalmaztam egy gondolatot a fejemben, hiszen tudtam, hogy mindent hall. Végül megtörtem a csendet:

– Most jobb lesz, ha visszamegyünk a házba. Este vár ránk egy fogadás.

Taylor megtörölte a szemét.

– Rendben – bólintott.

Néma csendben sétáltunk vissza a Farmházba. A szobája előtt megálltunk, és aggodalmasan fürkésztem Taylor gyönyörű arcát.

– Jól vagy? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– Valószínűleg úgy festek, mint aki bőgéssel töltötte az egész délutánt.

– Minden jogod megvan hozzá – válaszoltam. Megfogtam a kezét. – Beszélék ezekkel a fickókkal a szüleidről. Talán tehetnek valamit az érdekedben. Elvégre tartoznak nekünk. Nem igaz?

– Köszönöm. – Előrehajolt, hogy megcsókoljon. – Egy óra múlva találkozunk. – Amikor induláshoz készülve sarkon fordultam, még egyszer utánam szólt. – Én is szeretlek, Michael.

Visszafordultam.

– Tudom. Továbbra is képtelen vagyok elhinni, de már tudom.

5. A FOGADÁS

ZUHANYOZÁS UTÁN FELVETTEM PÁRAT a számomra kikészített ruhadarabok közül, azután hátradőltem az ágyamon, és vártam, hogy értünk jöjjenek. Ostin még mindig úgy horkolt, mint egy vadkan. Amint a horkantásait hallgattam, egyre csak Taylor szavai keringtek a fejemben arról, hogy soha többé nem térhetünk vissza. Igaza volt. Azt hiszem, hogy mostanáig azért nem töprengtem el rajta, mert nekem nem igazán kellett feláldoznom semmit. Mindenki itt volt mellettem, akit szerettem.

Körülbelül tíz perccel később kopogás hallatszott az ajtónkon.

– Mr. Vey, Mr. Liss! Kezdődik a fogadás.

– Gyerünk, Ostin! – ébresztgettem, és felültem az ágyon. – Itt az idő.

– Milyen idő? – kérdezte álomittasan.

– Hogy részt vegyünk a fogadáson.

Hangosan ásitott egyet, majd átfordult a másik oldalára.

– Remélem, hogy kaját is adnak ezen a bulin.

Mire kiléptünk a szobánkból, már mindenki más a folyosón álldogált. Zeus, McKenna, Abigail és Ian Tannerrel beszélgetek.

Taylor odalépett hozzám, és megfogta a kezemet. Az arckifejezéséből ítélve kicsivel jobban érezhette magát. Vagy legalábbis ügyesebben sikerült lepleznie a fájdalmát.

– Láttad már Tannert? – kérdezte.

– Ma délután beszéltem vele.

– Alig ismertem meg – ámuldozott Taylor. – Mintha nem is ugyanaz a srác volna.

– Én is pontosan ezt mondtam.

Abban a pillanatban Tanner közelebb jött hozzánk.

– Szia, Taylor! Mike! – üdvözölt minket.

– Éppen most említettem, milyen csodásan nézel ki – mondta Taylor.

– Te is remekül festesz. Akarsz velem járni?

Taylor vidáman elmosolyodott.

– Nagyon hízelgő, de a barátomat kell megkérdezned.

- Szó sem lehet róla – jelentettem ki határozottan.
- Még az után sem, hogy leszedtem neked azokat a harci helikoptereket?
- Nem bizony – feleltem.

Tanner felnevetett.

– Ahogyan apám szokta mondani, ha nem mersz kérdezni, mindig nem lesz a válasz. – Közelebb hajolt, és bizalmasan lehalkította a hangját. – Láttátok már Zeust?

– Mindennap látjuk – válaszoltam.

– Úgy értem, zuhanyzás után. Most egyáltalán nem bűzlik. Sőt, kellemes illata van.

– Mindjárt odamegyünk hozzá, és megszaglásszuk – gúnyolódott Taylor.

Hirtelen egy hang szólalt meg a folyosó végéről.

– Mindnyájan szépen rendbe hoztátok magatokat. – Hátranézve Joelt pillantottuk meg, aki felénk közeledett. – Hiányzik még valaki?

– Csak én – szolt Grace, aki abban a pillanatban lépett ki a szobájából.

– Grace! – kiáltott fel Tessa. A két lány összeölekezett. – Hol voltál mostanáig? – kérdezte Tessa.

– Tudod, miután ezek a srácok tönkrevágták az akadémiát, úgy döntöttem, hogy meghúszom itt magam egy ideig. Na és te? Úgy hallottam, hogy a dzsungelben bujkáltál.

– Így igaz – válaszolta Tessa büszkén. – Pürésített bogárlárván éltem, és piráját fogtam a folyóban.

– Tiszta örület! – ámuldozott Grace.

– Inkább az tiszta örület, hogy újra láthatlak – felelte Tessa.

Tannerhez hasonlóan most Grace is egészen másnak tűnt a szememben. Könnyedebbnak. Egészségesebbnek. Feltételezem, hogy Hatch távolléte volt ilyen üdítő hatással az emberekre.

– A viszontlátások sora még csak most kezdődik – szolt Joel. – Induljunk a parti-ra!

Örömmel hallottam, hogy az előttünk álló esemény időközben fogadásból partivá minősült. Követtük Joelt visszafelé a folyosón, keresztülmentünk egy kétszárnyú ajtón, majd a házból kilépve átsétáltunk egy másik épületbe. A hűvös éjszakát betöltötte a tücskök harsány ciripelése.

– Ennivaló is lesz ezen az izén? – érdeklődött Ostin.

– Ugyan miféle ünneplés is lenne finomságok nélkül? – kérdezte Joel. – Megígérem neked, hogy ezen az estén több ennivalóban lesz részed, mint amennyit magadba tudsz tömni, beleértve életed talán legfinomabb szárított steakjét is, ami a farmunkon nevelt, legeltetett marhából készült.

– Nagyon boldoggá tett – felelte Ostin.

– Remélem is, mert ezt a fogadást a ti tiszteletetekre rendeztük – mondta Joel. – Éreztétek jól magatokat!

Megszorítottam Taylor kezét.

– Ez most *parancs* – suttogtam.

– Úgy van – vágta rá Joel. Elvörösödtem zavaromban, amiért meghallotta a szavaimat. Egyenesen Taylorra nézett. – Biztos vagyok benne, hogy Ridley kisasszony különösen jól fog szórakozni. Ami azt illeti, úgy vélem, hogy ezt akár meg is ígérhetem.

Halvány sejtelve sincs, mit ígér – gondoltam magamban.

Megálltunk egy újabb kétszárnyú ajtó előtt, ahol Joel megvárta, amíg mindenki felzárkózik.

– Készen álltok? – kérdezte.

– Hajrá! – felelte Ian, aki máris tudta, mi vár ránk az ajtó mögött.

Joel szélesre tárta előttünk a két ajtószárnyat, felfedve egy hatalmas ebédlőt, amely tele volt emberekkel. Amikor beléptünk, hatalmas tapsvihár fogadott minket.

Anyám az ajtó közelében álldogált, az érkeztünkre várva, arcán széles mosoly ragyogott.

– Ez nektek szól, hőseim – üdvözölt minket.

Besétáltunk az ünnepségre. Az egész helyiséget krepp-papírral és színes lufikkal díszítették fel, az egyik falon pedig óriási felirat díszelgett: ÜDVÖZÖLJÜK HŐSEINKET!

Körülvettek minket az emberek, akik mind kezet akartak rázni velünk. Pár perc elteltével azonban anyám Taylorral együtt félrevont engem.

– Taylor, minden rendben? – kérdezte.

– Persze. Csodásan érzem magam.

Anyám jelentőségteljes pillantást vetett rá.

– Nekem elmondhatod az igazat.

Taylor arcán felvillant egy félmosoly.

– Azt hittem, hogy én vagyok itt a gondolatolvasó.

– Édesanya vagyok – válaszolta az anyám. – Hallgatok a megérzéseimre.

Taylor szomorúan lehajtotta a fejét.

– Hiányzik a családom – vallotta be végül.

– Hát persze – bólintott megértően az anyám. – De már nem sokáig.

– Tessék?

– Hát Joel nem árulta el? Megpróbálják elintézni, hogy a szüleid eljöhessenek ide.

Taylor lelkesen megölelte az anyámat.

– Köszönöm, köszönöm, köszönöm!

– Ez a legkevesebb, amit megtehetnek. Nem igaz? – nevetett az anyám.

Taylor boldogsága hihetetlen megkönnyebbüléssel és örömmel töltött el.

Egy perccel később Ostin lépett oda hozzánk, magával vonszolva a szüleit is. Mindhárman olyan boldogan mosolyogtak, akárcsak mogyorószemek a csokoládéban.

– Michael, drágám – szólt Mrs. Liss. – Úgy örülök, hogy látlak.

– Én is nagyon örülök – válaszoltam. Tényleg örültem. Bármilyen különc volt is Ostin anyja, én őszintén kedveltem. Mindig kedvesen bánt velem.

Ostin arcán csibész mosoly terült el.

– Elmeséltem, hogy hazamentünk, és Elgen-öröket találtunk a lakásunkban.

– Nektek aztán tényleg kijutott az izgalomból, fiúk! – jegyezte meg Mrs. Liss, ám láthatóan kicsit sem dobta fél a tény.

– Vigyázok Ostinra – bizonygattam.

– Tudjuk, Michael – válaszolta Mr. Liss. – Ne gondold, hogy nem értékeljük.

Ostin szeme résnyire szűkült.

– Ki vigyáz itt kire? – kérdezte.

– Hát az étrendjére egyáltalán nem vigyázol – hányta Mrs. Liss a szememre. – Nem eszik eleget. Alig ismertem meg. A végén még teljesen elfogy szegény.

– Ruth! – szólt rá Mr. Liss. – Lassan férfivá érik.

McKenna óvatosan odasétált Ostin mellé.

– Ők a szüleid? – kérdezte.

– Ne haragudj! – szabadkozott Ostin, amikor rádöbbsent, hogy teljesen magára hagyta a lányt. – Bemutatom nektek McKennát. Ő az én... – Habozott.

– A barátnője vagyok – mondta McKenna.

Ostin apjának arcán némi meglepetéssel vegyes öröm jelent meg a bejelentés hallatán. Mrs. Liss azonban mélységesen megdöbbsent. Kényelmetlen, feszült csend következett.

– Nagyon csinos lány vagy – jegyezte meg végül Mrs. Liss, csaknem vádaskodó hangon. Mintha a szépség valamiféle elítélendő bűn volna. – Japánból származol?

Ostin szégyenkezve felnyögött.

– McKenna amerikai, anya!

– Amerikai-kínai vagyok – helyesbített a lány.

– Igazán örülök, hogy találkoztunk – mondta Mr. Liss, és barátságosan megrázta McKenna kezét.

Mrs. Liss egyetlen szót sem szólt, úgy meredt az előtte álló lányra, mint ahogyan egy harci kutya méregeti ellenfelét a mérkőzés előtt.

McKennát láthatóan nem rázta meg különösebben a hűvös fogadtatás.

– Én is nagyon örülök a találkozásnak – felelte.

Abban a pillanatban Taylor olyan hangosat sikoltott, hogy az egész helyiség elnémult.

– Anya!

Megperdültem, és akkor vettem észre, hogy Mrs. Ridley áll a nyitott ajtóban. Egy pillanattal hitetlenkedve bámult Taylorra, azután boldogan felkiáltott:

– Kicsikém! – Futva indultak egymás felé, és szorosan összeölelkeztek. Mrs. Ridley a karjába zárta Taylort, és sírva ismételte: – Nem hiszem el! Nem hiszem el, hogy tényleg itt vagy.

Anyámhoz fordultam, aki elégedetten figyelte a jelenetet.

– Tudtál róla, hogy Mrs. Ridley már itt van? – kérdeztem.

– Azt tudtam, hogy elmentek érte – válaszolta, de tekintetét továbbra sem vette le Taylorról és az édesanyjáról. – Bizonyára most érkezhetett.

– Miért nem árultad el neki?

Akkor felém fordult, arcán mély bölcsesség tükröződött.

– Te elrontottad volna ezt a csodálatos meglepetést?

Miután kibontakoztak az ölelésből, Taylor egyenesen hozzám vezette az édesanyját.

– Anya, bemutatom neked Michaelt. A barátom.

– Egyszer már találkoztunk – mondta Mrs. Ridley. – Édesapáddal elmentünk meglátogatni, miután nyomod veszett.

Pontosan emlékeztem arra az estére. Mr. és Mrs. Ridley ellátogatott a lakásunkra, hogy kikérdezzenek, hátha tudok valamit Taylor hollétéről. Hirtelen zavarba jöttem.

– Nem hazudtam, csak...

– Nem szükséges magyarázkodnod – vágott Mrs. Ridley a szavamba. – Időközben mindenről felvilágosítottak. Nem is tudom eléggé megköszönni, hogy kiszabadítottad a lányomat. – Taylorra pillantott, és ismét könnyekben tört ki. – Soha többé nem engedlek el a szemem elől. Soha, soha, soha többé.

Még senki sem szólt neki Tajvanról – vontam le gondolatban a következtetést.

Talán tíz perccel később egy mikrofon fülsértően felsivített, majd Joel szólalt meg:

– Jó estét! Mindenkit szeretettel üdvözlök. Ma este számos örömteli viszontlátásnak lehettünk tanúi, és nem is akarok feltartani senkit. Csak szólni szeretnék, hogy a vacsora elkészült, így ha mindenki helyet foglal egy asztalnál, máris megkezdjük a felszolgálatot.

Anyám és én egy nyolc személyre megterített asztalhoz telepedtünk le McKennával, a Liss családdal, Taylorral és az édesanyjával. Miután mindnyájan elhelyezkedtünk, Taylor anyukájához fordultam.

– Hol van Mr. Ridley? – kérdeztem.

– Otthon – válaszolta.

– Nem tudott eljönni?

– Ha értesülne róla, hogy Taylor itt van, semmi sem tarthatná vissza, hogy eljőjön. Azt hiszi, hogy éppen üzleti úton vagyok az utazási irodámmal. Igazság szerint alig két órája még én is abban a hitben voltam.

– Ezt hogy érted? – csodálkozott Taylor.

– Pár napja egy ismeretlen nő lépett be az irodámba. Azt mondta, hogy egy igen-csak vagyonos arizonai üzletembert képvisel, aki éppen egy céget keres, hogy intézze a vállalata hivatalos útjait, de először is velem akar találkozni. Felajánlotta, hogy elküldi értem a magánrepülőjét. Így hát nem sokkal ebéd után felszálltunk Boise repülőteréről. Azt gondoltam, hogy az arizonai Scottsdale felé repülünk, nem pedig erre a helyre, akárhol is legyen.

– Akkor te sem tudod, hol vagyunk? – kérdezte Taylor.

Édesanyja a fejét rázta.

– Csupán sejtéseim vannak. Leginkább Texasra emlékeztet ez a hely, de lehetünk Dél-Arizonában, Új-Mexikóban vagy akár Mexikóban is. Szóval, amikor már négy órája repültünk, megkérdeztem a nőt, hogy mégis hol vagyunk. A válasz mindössze annyi volt: „Úton.”

– Csak akkor estem pánikba, amikor a gép végül leszállt egy privát kifutópályán, és fegyveres őrök fogadtak minket. Aztán a nő elmondta, hogy a lányomhoz visznek. – Mrs. Ridley szemébe könnyek szöktek. – Először azt gondoltam, hogy engem is elraboltak. De úton idefelé elmagyaráztak néhány dolgot. Az egész nagyon furcsa volt, de amikor azt mesélték, hogy Taylor mindenféle különleges képességekkel rendelkezik... – A lányához fordult. – Még mindig nehéz felfogni. Nem csupán azt, ami a világban történik, de hogy valóban képes vagy olyasmire, amit állítanak rólad. Tényleg igaz?

– Igen – bólintott Taylor.

– Drágaságom, miért nem szóltál nekünk?

– Félttem. Hosszú évekre telt, mire megértettem a saját képességeimet, és amikor végre sikerült, nem tudtam, hogyan mondhatnám el nektek. – Taylor rám nézett. – Amikor a saját szememmel láttam, hogy Michael az erejét használja, először jutott eszembe, hogy talán valaki megérthet.

– Nagy szerencse, hogy találkozott veled – mondta nekem Mrs. Ridley.

– Én vagyok a szerencsés – feleltem.

A vacsora épp olyan ízletes volt, mint amilyennek Joel beharangozta. Hagymás paradicsomsalátát ettünk, hirtelensült gombát, krumpli pürét húsmártással, édesburgonyát és csőben sült pekándiós zöldségeket, mindehhez pedig hatalmas marhasteak szeleteket. Miközben vacsoráztunk, Joel lépett az asztalunkhoz.

– Mindenki meg van elégedve? – érdeklődött.

Anyám széles mosollyal pillantott fel rá.

– Minden csodálatos. Köszönjük.

Hasonlóan ragyogó mosoly suhant át Joel arcán is. Ahogyan egymásra néztek, egyszerre felötlött bennem a gondolat, hogy talán mélyebb kapcsolat szövődött közöttük.

– Köszönjük – hálálkodott Mrs. Ridley –, hogy újra összehoztak minket.

– Nagy örömünkre szolgál – válaszolta Joel. Azután Taylor felé fordult. – Megígértem, hogy a mai különlegesen szép este lesz a számodra. Igazam volt?

– Igen, uram – felelte Taylor. – Köszönöm.

– Ez volt a legkevesebb, amit megtehettünk értetek. – Tekintete visszasiklott az asztalhoz, és ismét az anyámon állapodott meg. – Élvezzétek csak nyugodtan a vacsorát! De őszintén köszönetet kell mondanom mindazért, amit tettetek. – Azzal sarkon fordult, és a következő asztalhoz sétált.

Körülbelül fél órával később a pincérek felszolgálták a kávé a tejszínes, erdei gyümölcsös desszerttel, és Joel újra kezébe vette a mikrofont.

– Remélem, hogy ma este mindenki remekül érezte magát. Későre jár már, és holnap reggel korán munkához kell látnunk, így talán itt az ideje, hogy pontot tegyünk az ünneplés végére. Holnap nyolc órakor ebben a teremben találkozunk a reggelinél. Kérem, hogy akik a Jáde Sárkány Hadműveletre kaptak beosztást, beleértve nyolc ifjú vendégünket is, felöltözve és munkára készen jelenjenek meg az első eligazításon. Még egyszer köszönöm. Jó éjszakát!

Nemsokára mindnyájan felálltunk az asztaltól. Miután jó éjszakát kívántunk a többieknek, elkísértem az anyámat a szobájához a Farmház keleti szárnyába.

– Tudod, Joelnak igaza volt, amikor hősöknek nevezett titeket – mondta az anyám. – Édesapád éppolyan büszke lett volna rád, mint most én. – Mélyen a szemembe nézett. – De ne feledd, hogy még mindig a fiam vagy. Nem kell megmentened a világot.

– És ha én vagyok az egyetlen, aki meg tudja menteni?

Anyám arcán egyszerre sugárzott büszkeség és mélységes szomorúság.

– Erre a kérdésre magadnak kell megtalálnod a választ.

Mire visszaértem a szobámba, a lámpa már nem égett, és Ostin mélyen aludt. Legalábbis azt hittem. Amint csendesen levetkőztem, és becsusszantam az ágyamba, Ostin váratlanul megszólalt:

– Jó éjszakát!

– Jó éjszakát! – válaszoltam. Egy pillanattal később hozzátettem: – Tök jó volt újra látni a szüleidet ma este.

– Igen. Tök jó volt. Aludj jól!

– Te is.

Éppen lehunytam a szemem, amikor Ostin hirtelen kibökte:

– Tudtad, hogy az első nő, aki megkapta a Nobel-békedíjat, tajvani volt?

Szerintem ez simán várhatott volna holnap reggelig – gondoltam magamban.

– Nem tudtam.

– És azt tudtad, hogy Tajvan nemzeti sportja az amerikai futball? 1995-ben megnyerték a gyermek és ifjúsági világbajnokságot az Egyesült Államokban.

– Nem – válaszoltam ismét. – Ezt sem tudtam. – Egy pillanatig mozdulatlanul feküdtem, és közben azon töprengtem, miért is zúdítja most rám vaktában ezeket a jelentéktelen tényeket. Nem mintha Ostin esetében ilyesmi még sohasem fordult volna elő. Nem egyszer felötlött bennem, hogy talán olyan temérdek információ gyűlt össze a fejében, hogy időnként egyszerűen kipattan egy-kettő. A tizenharmadik születésnap partimon éppen a gyertyáimat készültem elfújni, amikor váratlanul megszólalt: „Tudtad, hogy Sztálin megpróbált előállítani egy ember-csimpánz hibridfajt, mert azt remélte, hogy így majomemberekből álló superharcosokat hozhat létre?”

Hirtelen eszembe jutott, miért is árasztott el Tajvanról szóló érdekességekkel.

– Aggaszt a tajvani küldetésünk? – kérdeztem.

– Egy kicsit – felelte csendesen. – Téged?

– Én egyfolytában aggódom.

– Pedig nem úgy viselkedsz.

– Mert jó színész vagyok. – Kis ideig hallgattam, majd hozzátettem: – Tudod, nem kényszerít semmi, hogy Tajvanra gyere.

– Ha te méész, én is megyek.

– Kösz, haver.

Újabb csend következett.

– Michael...

- Igen?
- Egy gondolat nagyon nem hagy nyugodni.
- Mi az?

Olyan hosszú ideig habozott a válasszal, hogy már azt hittem, végül elnyomta az álmom.

- Tudom, hogy Hatch maga az ördög, de mi van akkor, ha mégsem téved?
- Miben nem téved?
- Egy elektromos faj létrehozásában.

Nem igazán tudtam, mit válaszolhatnék.

- Miért lenne igaza? – kérdeztem.

– A világon minden fejlődik. Így maradhat fenn a természet. Mi van akkor, ha egy elektromos faj létrejötte tulajdonképpen az ember természetes evolúcióját jelenti?

- Nincs semmi természetes abban, amit Hatch művel.

– De hát nem lenne jobb a világ, ha az emberiségnek nem kellene többé az elektromosság miatt fájdtítani a fejét?

– Kinek lenne jobb? Azoknak az embereknek, akiket az Elgen legyilkol, vagy akiket rabszolgáskorba taszít?

- Igazad van.

– Engem nem az elektromos áram kérdése aggaszt. Hatch nem törődik a világgal, nem érdeklődik a tiszta energia vagy egy fejlettebb emberi faj létrehozása. Ezeket a dolgokat csupán használja, hogy rákényszerítse az akaratát az emberekre. Gondolj csak bele, mennyi olajra van szüksége az Elgennek a hajóihoz! Hatch valószínűleg másodpercenként több olajat használ fel, mint mások három vagy négy emberöltő alatt.

- Igazad van – szögezte le Ostin ismét. – Az egész csuk pretextus.

- Pontosan – válaszoltam. *Bármit is jelent.* – Jó éjszakát!

- Jó éjt! – visszhangozta Ostin. Már majdnem elaludtam, amikor újra megszólalt.

- Michael...

- Igen?

- Nem árulod el senkinek, amit most mondtam, ugye?

- Nem.

- Rendben. Jó éjszakát!

– Jó éjszakát! – ismételttem, és átfordultam a másik oldalamra. Tágra nyílt szemmel meredtem a sötétbe. Az arcom örülten rángatózott. *Mi van, ha az ördögnek is igaza lehet?*

6.

A TANÁCS

AMIKOR MÁSNAP REGGEL FELÉBREDTEM, Ostin már felöltözve, törökülésben gubbasztott az ágyán, és elmélyülten olvasott.

- Hallottad azt a kakast? – kérdezte. – Hajnali négykor képes volt kukorékolni.
- Nem hallottam. Túl mélyen aludtam.
- A helyedben hozzávágtam volna egy gömbvillámot.
- Jó ötletnek hangzik – válaszoltam.

Igazság szerint sokkal kipihentebbnek éreztem magam, mint az utóbbi napok bármelyikén. Most először aludtam végig egy éjszakát rémálmok nélkül, amióta az *Ampère* a hullámokba veszett.

– Mennyi az idő?
– Pár perccel múlt hét. Már éppen fel akartalak ébreszteni. Fél óra múlva kezdődik a reggeli.

– Megyek zuhanyozni – közöltem. Felkaptam a ruháimat, azután bevonultam a fürdőszobába. A forró zuhany olyan luxus, amelyet az ember egyáltalán nem értékel, csak ha kénytelen megenni nélküle. A víz alatt állva áztattam magam, amíg Ostin be nem dörömbölt az ajtón.

- Ideje indulni! – kiabálta.
- Ott találkozunk – válaszoltam. – Tegyel félre nekem egy kis reggelit!

Mire megérkeztem a reggelihez, az ebédlő már tele volt emberekkel. Amikor beléptem, Taylor lelkesen integetett nekem. Egy asztalnál ült a saját édesanyjával és az enyémmel. Ostin a mögöttük álló asztalnál foglalt helyet a szüleivel. Csatunk többi tagja, köztük Tanner és Grace is, együtt üldögélt.

Taylor felpattant, hogy üdvözljön.

- Jó reggelt, álomszuszék!
- Úgy látszik, én vagyok itt az utolsó – állapítottam meg.

– Szokás szerint – felelte mosolyogva. – A reggeli ott van. Szolgálj ki magad nyugodtan!

Büféreggelit tálaltak a terem végében álló hosszú asztalokon. Szerepelt a kínálatban bacon és kolbász, tojásrántotta, sajtos rösztli zöld és piros paprikával, sőt még áfonyás palacsinta is. Mindennel alaposan felpakoltam, köszöntem a többieknek is, azután letelepedtem anyám mellé.

– Hogy aludtál? – kérdezte.

– Jól. Nem is hallottam hajnali négykor a kakas ébresztőjét.

– Én viszont igen – mondta Taylor. – Vagy tíz percig kukorékolt, amíg ki nem süttöttem az agyát.

– Újraindítottad egy kakas agyát?

– Azt hiszem, sikerült. Kukorékolás közben egyszer csak elhallgatott.

– Enned kellene egy kicsit – biztatott anyám. – Nagyon finom itt az ennivaló. Mindent maguk természetnek. Még a palacsintába töltött áfonyát is. Egyáltalán nem szerepelnek a térképen.

– Itt akarok élni, amikor eljön a zombi-apokalipszis – mondta Taylor.

– Vagy az Elgené – tettem hozzá. Taylor édesanyjára pillantottam. – Hogy tetszik lenni ma reggel, Mrs. Ridley?

– Köszönöm a kérdésed – válaszolta. – Amikor felébredtem, hirtelen úgy éreztem, hogy csupán álmodtam az egészet.

– Én néha még mindig úgy érzem – válaszoltam. Beleharaptam az áfonyás palacsintába. Nagyon finom volt.

– Mesélj nekünk Peruról! – kérte Mrs. Ridley. – És a bennszülöttekről, akiknél laktál.

– Inkább hadd reggelizzen nyugodtan! – szólt rá Taylor.

– Semmi gond – feleltem. – Nem töltöttem igazán sok időt az amacarra törzsnél. De rendkívül jók voltak hozzám. Megmentettek az Elgen karmaiból.

– Egy napon szívesen találkozónék velük – jegyezte meg az anyám.

– Sajnos nem lehetséges – válaszoltam komoran. – Már nem léteznek többé. Az Elgen és a perui hadsereg eltörölte őket a föld színéről, amiért segítettek nekünk.

Anyám arca fájdalmasan elsötétült.

– Sajnálom. Ez borzalmas.

– Nehéz elhinni, hogy a teljes kultúrájuk elpusztult – mondtam.

– Ha Hatch eléri a célját, mindnyájunkra ez a sors vár – felelte Taylor.

Már Hatch nevének említése is nyomasztó árnyékként nehezedett az asztalunkra.

Amikor befejeztük a reggelit, Joel lépett be a terembe. Üdvözölt néhány embert, azután a helyiség elejébe sétált.

– Elnézést kérek, de szeretnék egy bejelentést tenni. Az Elektroklán tagjaival fél tízkor találkozunk ugyanebben a teremben, így hát marad egy kis időtök, hogy addig visszavonuljatok a szobátokba, vagy sétáljatok egyet a birtokon, de nagyon kérek titeket, hogy ne késsetek! Köszönöm.

Amint befejezte a mondandóját, egyenesen az asztalunk felé vette az irányt. Ezúttal sem került el figyelmemet a néma üzenetváltás Joel és az anyám között.

– Jó reggelt! – üdvözölt mindnyájunkat. Azután felém fordult. – Michael, mielőtt munkához látunk, a tanács szeretne megismerkedni veled.

– Miféle tanács? – kérdeztem.

– Az ellenállás vezetősége – magyarázta az anyám.

– Most várnak a konferenciateremben – mondta Joel.

– Engem várnak?

– Igen. Látni kívánnak, amint itt végeztél.

Gyors pillantást vettem Taylorra.

– Na és a többiekkel mi lesz?

– Ezúttal csak veled szeretnének találkozni – válaszolta Joel.

Engedelmesen felálltam.

– Rendben. Indulhatunk.

Anyámmal követtük Joelt vissza a Farmházba, átvágtunk az előtéren, keresztülmentünk egy ajtón, majd végigsétáltunk az épület középső szárnyán. A folyosó végén Joel kinyitott előttem egy ajtót.

– Menj csak be! – biztatott.

Tágas, levegős helyiségbe érkeztem, közepén egy hosszú, ovális asztallal, amely körül talán egytucatnyi ember foglalt helyet. Mindnyájan felálltak, amikor beleptem. Többségük arcát felismertem az előző esti fogadásról, Joel és Sydney Lynn kivételével azonban fogalmam sem volt, kik lehetnek.

Az asztalfőn ülő férfi elindult felém. Kicsivel idősebb volt a többieknél, egészen jóképű, halántéka már enyhén őszült. Kezet nyújtott nekem.

– Michael, üdvözlünk téged a körünkben! Simon a nevem.

– Nem maga a Hang – állapítottam meg.

Megrázta a fejét.

– Valóban nem. A tanács elnöke vagyok.

– Szóval, maga a főnök?

– Ezen a helyen igen – mosolygott. – A tanács irányítja az ellenállás mindennapi működésének jelentős részét, de a legfelsőbb vezetőség máshol székel. Az Elgen fenyegetése és hatalma olyan nagy veszélyt jelent, hogy semmiképpen sem szabad mindent egy lapra feltennünk. A tanács állandó kapcsolatban áll a Hanggal, aki egy titkos támaszpontonról vezeti a műveleteinket.

– Csak szeretnék végre személyesen találkozni az emberrel, aki folyton az életünk kockáztatására szólít fel minket – válaszoltam. – Szerintem ez így igazságos.

– Találkozni is fogtok – Ígérte Simon. – Amikor eljön az ideje. Kérlek, foglalj helyet az asztalnál!

Letelepedtem Joel és az anyám mellé. Mindenki más is visszaült a helyére.

– Üdvözlünk a Kronométer Farmon! – mondta Simon. – Rengeteget szeretnének kérdezni tőled, és biztos vagyok benne, hogy te is sok választ vársz tőlünk. Szóval, ha először is fel akarsz tenni egy kérdést, csak rajta!

Tekintetem körbejárt a teremben, azután megkérdeztem:

– Honnan kerültek maguk ide?

Simon elmosolyodott az egyenességemen.

– Nagyon jó kérdés – bólintott. – Newton, a híres fizikus megállapította: „Minden hatáshoz tartozik egy vele egyenlő nagyságú és ellentétes irányú ellenhatás.” Ha egyszerűen akarom kifejezni, mi jelentjük az ellenhatást az Elgen felemelkedésére.

– De ki indította el *ezt*?

Simon habozott a válasszal, azután egészen közel hajolt hozzám.

– Az édesapád alapította az ellenállást.

Kérdő pillantást vettem az anyámra, aki bólintott.

– Apám?

– Elsőként ismerte fel az Elgen bűneit. Abban az időben az Elgen még egészen más célokat tartott fontosnak, mint manapság. Kizárólag pénzügyi célok éltették. Az ellenállásunk akkor született, amikor az apád rádöbbsent, hogy mindenki, aki csak részt vett az MEI kezdeti kísérleteiben, súlyos veszélybe került. Elkezdett összegyűjteni minket, hogy megvédelmezhesse egymást. Én is tagja voltam annak az eredeti csoportnak. Ennél az asztalnál csaknem mindenki valamilyen módon kapcsolatban állt a kezdeti

kísérletekkel. Az Elgen hozott minket össze, adott nekünk valamit, ami mindnyájunkban közös: az életünkre törtek.

Forgott körülöttem a világ.

– Képtelen vagyok felfogni, hogy az egész az apámmal kezdődött.

– Megértem – bólintott Simon. – Van még kérdésed?

– Miért kell mindent olyan nagy titokban tartani?

– A névtelenség mindig is az egyik legerősebb fegyverünk volt. Néhány héttel ezelőtt az Elgen még a létezésünkről sem tudott. Most már tudnak rólunk. Ha tudomásukra jutna, most hol rejtőzünk, minden biztonnyal levadásznának, és ha lehetséges, el is pusztítanának minket.

– A titkolózás a miénk mellett a ti érdekeiteket is szolgálja. Amint magad is jól tudod, az Elgen nem riad vissza attól, hogy a foglyaiból kínzással csikarjon ki értékes értesüléseket. Ezért nem ismerjük a Hang hollétét sem. De átadjuk neki a megszerzett információkat, és a Hang irányít minket. Így ha bármi baj történik is velünk, az ellenállás munkája tovább folyik. Mindenképpen folytatódnia kell! A kudarc teljességgel ki van zárva. Választ kaptál ezzel a kérdésedre?

– Igen, uram.

– Ha kudarcot vallunk, a világ szolgáskorba kerül. Az emberiség olyan mélyre süllyed, amelyet több ezer éves feljegyzett történelme során még sohasem tapasztalt. Akárcsak Orwell regényeiben.

– Szóval, mivel is foglalkoznak egészen pontosan?

– Mindent elkövetünk, hogy útját álljuk az Elgen törekvéseinek – válaszolta Simon. – Először csak az önvédelem vezette a cselekedeteinket. Figyelemmel kísértük az Elgen minden mozdulatát. A cég növekedésével beférkőztünk a szervezet soraiba. Természetesen nem árulhatom el, hol vannak, vagy kik a beépített informátoraink, de amikor az *Ampère* felrobbant, az egyik emberünk is életét veszttette.

Rángatózni kezdtek az arcizmaim.

– Ezek szerint... megöltünk valakit a jók közül is?

– Nem lehetett megakadályozni – csóválta Simon a fejét.

– De ha tudtuk volna, hogy ott van...

– Nem tudtátok – szögezte le Simon. – Nektek is egyetlen hajszálon múlt az életek. Semmiképpen sem tudtunk volna értesíteni titeket. Meghalt a robbanásban, akár elpusztul azonban az *Ampère*, akár nem, sohasem hagyhatta volna el élve a hajó fedélzetét. Hatch már leleplezte. Megkínózta, és végül megölte volna. Tulajdonképpen még szívességet is tettetek neki. Azonnal meghalt.

Továbbra is erősen tikkelt az arcom. Simon előrehajolt.

– Fiam, ez nem a te gondod. Az ügynökünk tisztában volt a kockázattal, és fel is vállalta. Ahogyan a barátaiddal együtt te is kockára tetted az életedet. Ahogyan Wade is *feláldozta* az életét. Háborút vívunk. Életek vesztek el. És sajnálatos módon még több is el fog veszni, mielőtt a harcnak vége.

Simon tekintete körbejárt a tanácsstagok arcán, azután így folytatta:

– Michael, azért kértünk ma reggel ide, hogy elmagyarázzuk neked, hol állunk a küzdelmünkben. A történelem folyamán több olyan vezető személyiség élt, akiknek mozgalmái örökre megváltoztatták a világot. Például Dzsingisz kán vagy Adolf Hitler. Hatalomra való törekvésük során mindegyikük életében volt egy pont, amikor még meg lehetett volna fékezni őket. Amint azonban egyre nagyobb lendületet nyertek a céljaik felé, már senki sem tudta útjukat állni, amíg a forradalmuk le nem zajlott. Ez az ördögi kör sajnos túlságosan ismerős a történelemben. Mire a világ elkezd komolyan venni a fenyegetést, már túl késő cselekedni. Akárcsak az óriáspiton a dzsungelben. A kicsiny gyermek is könnyedén eltápozza a piton tojását. De ha kikelve megnő a kígyó, megfojtja és felfalja az embert.

– Dr. C. James Hatch és az Elgen erői is ezen a pályán haladnak. Az elmúlt hat hónapban Hatch teljesen hatalmába kerítette a céget. Összeállított egy magasan képzett katonákból álló elit őrseget, amely több mint kétezer főt számlál. Becsléseink szerint ez a szám a következő fél évben várhatóan a kétszeresére emelkedik, majd a jövő évben még egyszer megduplázódik. Egy egész hadsereg áll a rendelkezésére. Ráadásul jobban fel vannak fegyverezve, mint a legtöbb hadsereg vagy rendőrség.

– Egy percig se álltasd magad, amikor az Elgen felkészült, megpróbálják átvenni a hatalmat az egész világ fölött. Ezt az a tény is alátámasztja, hogy készen álltak lerohanni és elfoglalni Tuvalut.

– Múlt héten Limában az Elektroklán majdnem végleg gátat vetett Hatch törekvéseinek. Majdnem. Ha ti nem cselekszettek időben, ezen a héten megtámadta és elfoglalta volna Tuvalu szigetállamát. Sajnálattal kell közölnöm, hogy Hatch mégsem adta fel az eredeti terveit. Lelassítottátok ugyan az Elgen előrenyomulását, de megállítani nem sikerült. Nem lesz könnyű végleg megfékezni őket.

– Hatalmas sikereitek ellenére jelenleg vesztesre állunk. Az egész világ áldásként tekint az Elgenre, mert ingyenes, tiszta energiát ígérnek az embereknek. Nem tudják... nem *akarják* tudni... milyen árat kell fizetniük majd érte.

– Azért mondom ezt el neked, hogy felkészítselek. Ahogyan Peruban már tapasztalhattad, nem üdvözöltek hősként, amiért felszabadítottátok az országukat... gonosznak állítottak be. Gyakran ez a sors vár a hősökre. Ezért szoktunk olyan sokszor emlékműveket emelni azoknak az embereknek, akiket őseink megköveztek. Egy napon talán titeket is ünnepelni fognak, de könnyen lehetséges, hogy már nem a ti életekben. A hősök pontosan azért válnak hőssé, mert hajlandók felvállalni, amit senki más nem... szembeszállnak a tömegek szavával. De mi tudni fogjuk, mit tettetek. És a szívetekben ti magatok is tudni fogjátok. Ez már több a hősiességnél. Nemes lélekre vall.

Igyekeztem felfogni a szavait.

– Megteszünk mindent, ami az erőnkből telik – ígértem.

Simon elmosolyodott.

– Bizony ez is rendkívül nemes lélekre vall.

7. GERVASO

AMIKOR VISSZATÉRTEM AZ EBÉDLŐBE, az Elektroklán többi tagja már két asztal körül üldögélt a terem egyik végében. Egy férfi állt előttük, akit még soha életemben nem láttam. Sötét bőrű volt, magas, és izmos testalkatú. Haja egészen rövidre volt nyírva, így jól látszott a vastag forradás, amely a tarkójától egészen a feje tetejéig húzódott. Keskeny csípője volt, és olyan duzzadó bicepsze, mint a combom. Leginkább egy akciófigurára emlékeztetett.

Leültem én is az asztalhoz, mire enyhén spanyolos akcentussal így szólt:

– Üdv, Michael! Már vártunk.

– Bocsánat – szabadkoztam. – A tanács kívánt találkozni velem.

– Hallottam. – Azzal vissza is fordult a többiek felé.

– Lássunk hát munkához! Gervaso vagyok. A vezetéknevemet nem szükséges tudnotok, mert itt úgysem használjuk. Először is, hadd mondjam el, milyen megtisztelés számomra, hogy találkozhatom az Elektroklán bátor ifjaival. Én is szorosán figyelemmel kísérem a működéseket, és amit véghezvittetek, az bátor és hősies volt. Pontosan ilyen tettekre van szükség, hogy az Elgent megállíthassuk.

Két kezét a háta mögé tette.

– Ma az a feladatom, hogy megismertesselek titeket az ellenségünkkel. Ha megértitek, mi történt a múltban, könnyebb lesz átlátnotok az Elgen motivációit is. Az Elgen Részvénytársaság 1984-ben alakult, orvosi műszereket gyártó vállalként, amely elsősorban elektroanalgéziára szakosodott... ez a technológia az idegpályák stimulációjával képes csökkenteni a fájdalmat. Nagyjából olyasmi, mint amire a mi Abigailünk képes.

Mindnyájan Abigailre néztünk. Mosolyogva bólintott.

– Az Elgen technológiája modernnek hangzik ugyan, de valójában ősi tudományon alapul. Több mint kétezer éve Szókratész, a görög filozófus megfigyelte, hogy ha bizonyos fajtájú halakkal áll egy medencében, az tompítja az érzékeket. Az Elgen első

szabadalma egy emberi testbe ültethető idegi implantátum volt a hátfájás megszüntetésére.

– Az elektromossággal való kísérletezés közben az Elgen egyik ragyogó tudósa, dr. Steven R. Coonradt felfedezte azt a tudományos elméletet, amely az MEI technológiájának az alapja. A cég felismerte a felfedezésben rejlő lehetőségeket, ezért jelentős befektetőket vont be a technológia kifejlesztésébe, ám az sajnos három évvel több időt vett igénybe a tervezettnél. A befektetők... Schema, az igazgatótanács egykori elnöke is közéjük tartozott... elkezdtek türelmetlenkedni, és dr. Hatch, az Elgen akkori vezérigazgatója kénytelen volt eredményeket felmutatni. Dr. Coonradt véleményét figyelmen kívül hagyva az MEI-készüléket kísérleteknek vetették alá, mielőtt még elkészült volna. Pontosan ismeritek a kísérletek eredményeit, hiszen ti magatok vagytok azok. A tizenhét gyermek, aki életben maradt, elektromosnak született. A többi kisbaba, aki abban az időszakban jött világra, már születéskor meghalt, vagy pár napon belül.

– Az Elgen nagyon rövid időn belül felismerte a kapcsolatot a kísérletek és a kisgyermek halála között, ezért haladéktalanul beszüntette az MEI működését. Az Elgen Részvénytársaságon kívül is akadtak azonban emberek, akiknek figyelmét nem kerülte el az összefüggés. Nem sokkal később ezek az emberek titokzatos módon eltűntek a színről. Többségük elektromossággal kapcsolatos balesetben halt meg. – Gervaso felém fordult, – Carl Vey, Michael édesapja is közéjük tartozott.

– Ugyanebben az időszakban még egy jelentős haláleset történt. Dr. Coonradt, az egyetlen ember, aki értette az MEI alapjául szolgáló tudományos elvet, szintén nyomtalanul „eltűnt”. Óriási hiba volt az Elgen részéről, míg a világ számára valódi áldás. Ha dr. Coonradt életben marad, bizonyára megoldotta volna az MEI hibás működésének problémáját, és az Elgen azóta már az új emberi faj gyártásán munkálkodna.

– A lehetséges pereskedések fenyegetése miatt az Elgen véglegesen leállította az MEI-projektet. A vállalat irányítása a befektetők kezébe került, és Schema lett az új vezérigazgató. Dr. Hatch, akit ki kellett volna penderíteni a cégből, megmaradt ügyvezető igazgatónak. Fogalmunk sincs, miért nem rúgták ki azonnal, ám dr. Hatch módszereit ismerve fogadni mernék, hogy megfenyegette a tanácsot az Elgen által okozott halálesetek leleplezésével, ami kétségkívül hatalmas horderejű perekhez vezetett volna, tönkretéve az egész céget.

– Akárhogyan is történt, Hatch az Elgen berkein belül maradt. Utasítást kapott, hogy kutassa fel, és kísérje figyelemmel a megmaradt tizenhét gyermeket. Fel akartak készülni az eshetőségre, hogy később netán ők is meghalnak.

– Öt évvel az MEI-kísérlet után bukkantak az első elektromos gyermek nyomára. Nichelle volt az. Nevelőszülőknél lakott, és egyik otthonból a másikba került. A papírai szerint bárhová is ment, a ház elektromos hálózatában súlyos károk keletkeztek. Némelyik porig égett.

– Mivel nem volt állandó otthona, és folyton megszökött az éppen aktuális nevelőszülőktől, az Elgen könnyedén behálózta. Különböző vizsgálatokat végeztek rajta, és felfedezték a képességeit. Akkor kezdték, az igazgatótanács beleegyezése nélkül, az elektromos gyermekek elrablását. Amint tudjátok, utolsóként Michaelt és Taylort találták meg.

– Valószínűleg ebben az időszakban pattanhatott ki Hatch agyából a gondolat, miszerint az MEI segítségével létre lehetne hozni egy felsőbbrendű emberi fajt. Amiben nincs is semmi újdonság. A történelem során többen is próbálkoztak már egy felsőbbrendű faj teremtésével. Hatch mélységes csalódására, mivel dr. Coonradt többé nem segíthetett, az MEI kísérletek többsége csúfos kudarcot vallott, egy jelentős kivétellel: véletlenül felfedezték, hogyan villanyozhatják fel a patkányokat.

– Ennek a véletlennek az időzítése éppen kapóra jött. Az igazgatótanács tudomást szerzett dr. Hatch bűncselekményeiről, és úgy határozott, hogy meg kell halnia. Hatch azonban ismét megnyerte a támogatásukat egy kis masina létrehozásával, amelyet elekalkitkának nevezett el... valójában ez volt az Elektrostar erőművek prototípusa. Hatch bemutatta a tanácsnak, hogy egy ilyen mosogatógép méretű doboz képes ellátni árammal az Elgen egész épületét, környezetszennyezés és fosszilis olaj nélkül, még-hozzá a hagyományos energiaforrások pusztta töredékéért.

– Schema elnök és az igazgatótanács nyomban átlátta, milyen lehetőségek rejlenek Hatch újabb fejlesztésében, és hogy akár az egész világ elektromos áramellátását a kezükbe kaparinthatják. Nyilvánvaló volt, hogy dollártrilliókat kereshetnek az üzleten.

– Természetesen Hatch is felismerte a felfedezésében rejlő lehetőségeket, de sohasem tévesztette szem elől eredeti tervét: egy felsőbbrendű faj megteremtését. Hatch még mindig hisz benne, hogy egy szép napon atyja lehet egy új fajnak, amely igába hajtja a világot, és uralkodik a *nemeleken*.

– Mi a szösz az a *nemel*? – kérdezte Jack.

– Te nemel vagy – felelte Gervaso. – És én is. Hatch a nemel kifejezéssel utal a nem elektromos emberi lényekre. Kissé ironikus, hogy Hatch maga is a nemelek közé tartozik.

– Időközben az Elgen megkezdte az Elektrostar erőművek felállítását, amelyek többnyire rendkívül sikeresnek bizonyultak. Az Elgen vállalat máris több mint hétmillió dollárt zsebel be évente az elektromos áram értékesítéséből. Hatch az erőművek sikerét arra használta, hogy megbékítse az igazgatótanácsot az elektromos gyermekek előállítását célzó folyamatos kísérletei ügyében, amelyeket a tagok többsége határozottan ellenezett.

– Hatch tisztában volt vele, hogy a tanáccsal való konfliktus előbb-utóbb kiéleződik, így hát előre felkészült a leszámolásra. Az Elgen-örök egész hadseregét képezte ki azzal az állítólagos céllal, hogy az Elektrostar erőműveket kell megvédelmezniük, ám valójában mindvégig az volt a célja, hogy egy napon átvegye az irányítást a vállalat fölött. Alig egy hónapja pedig pontosan ezt tette.

– Ezzel el is jutottunk a jelenlegi helyzethez. Néhány hete felbukkant egy tudományos értekezés az interneten a kínai Shanxi tartományból. A dolgozatot egy kínai tudós írta, név szerint Lin YuLong, ami azt jelenti: „jáde sárkány”.

– Az értekezés felvázolja azt az elméletet, miszerint az emberi DNS mágnesez úton módosított elektronok útján elektromossá alakítható. Amint az számos jelentős felfedezéssel történni szokott, csak igen kevesen fogták fel az elmélet fontosságát, és a tudományos világ nagyrészt figyelmen kívül hagyta a dolgozatot. YuLong első tanulmánya feltételezte, hogy az elektromos módosulás a faj 71,43 százalékának pusztulását eredményezné, ami figyelemre méltó módon fél százalékkal közelíti meg az MEI tényleges halálozási arányát.

– YuLong később azt állította, hogy sikerült megoldania a problémát, és a halálozási arányt már csupán három ezred százalékra becsülte. Szerencsére a tudós nem tette közkinccsé a matematikai egyenletet, amellyel az eredeti számításokat módosította.

– Haladéktalanul Kínába küldtük tajvani ügynökünket, hogy kutassa fel ezt a bizonyos tudóst. Nagy meglepetésünkre szolgált, hogy Jáde Sárkány valójában nem tudós, hanem egy kilencéves kislány, akit pár nappal korábban raboltak el.

– Honnan tudják, hogy az Elgen rabolta el? – kérdezte Ostin.

– Nem lehetünk biztosak benne. A következőket azonban tudjuk. Először is, pontosan tudjuk, hogy az Elgennek nagy szüksége van az információra, amely a lány birtokában van. Másodsor, tudjuk, hogy az Elgen Lung Li különítményét Kína Shanxi tartományába szólították, még-hozzá alig pár nappal Jáde Sárkány elrablása előtt.

Ostin kérdő pillantást vetett rám.

– Mi az a Lung Li? – suttogta. Vállat vontam.

– Harmadszor, azt is tudjuk, hogy a *Volta*, az Elgen úszó laboratóriuma nemrég irányt változtatott, és most Tajvan felé hajózik. Minden darabka összeillik.

– Miért lenne szükségük a *Voltára!*? – kérdeztem.

– A hajón található az eredeti MEI. Ami pedig még fontosabb, ott dolgoznak az Elgen tudósai.

– Mikor rabolták el a lányt? – kérdezte Ostin.

– Hét napja.

– Akkor talán már elkéstünk – vélte Ostin. – Amikor sikerül megszerezniük, amit akarnak, vége a játéknak.

– Azt reméljük, hogy a lány nem fogja kiszolgáltatni a kérdéses információt.

– Kicsikarják belőle – mondta Jack. – Meg fogják kínozni.

– Mindenkinél jobban tudjátok, hogy az Elgen nem áttal akár kínzáshoz is folyamodni... még ha gyermekről van is szó. De Jáde Sárkány esetében valószínűleg nem sokra jutnának vele. A lány nem csupán süketnéma, hanem autista savant is. Minden bizonnyal borzasztóan összezavarodott, és halálra rémült.

– Mégis mi az a *savant*? – kérdezte Abigail.

– A savantok rendkívüli képességekkel rendelkező emberek, elképesztő mentális mutatókat tudnak végrehajtani – magyarázta Gervaso. – Egy Kim Peek nevű amerikai autista savant például mindössze három másodperc alatt egyszerre két oldalt is el tudott olvasni egy könyvből, és minden részletet az eszébe vésett. A halála előtt tizenkétezer könyvet elolvasott, és nem egyet szóról szóra fel tudott mondani.

– Leslie Lemke ugyancsak savant volt. Vakon született, ráadásul több olyan testi fogyatékkal is, amelyek miatt tizenöt éves koráig nem tanult meg járni. Tizenhat éves volt, amikor az anyja egyszer zongoramuzsikára ébredt az éjszaka közepén, és azt gondolta, hogy bekapcsolva hagyta a tévét. Felfedezte, hogy a fia zongorázik. Habár Leslie soha egyetlen tanórán sem vett részt, hibátlanul játszotta Csajkovszkij egyik zongora-concertóját, miután egyszer hallotta a tévében.

– Léteznek beszámolók egy savantról, aki kevesebb mint egy hét alatt el tudott sajátítani egy idegen nyelvet, és egy másikról is, aki olyan sebességgel volt képes megoldani a matematikai egyenleteket, akár egy számológép, és huszonnyolcezer tizedesjegy pontossággal meg tudta határozni a π -t.

– Ostin, te hány helyi érték pontossággal tudod meghatározni a π -t? – érdeklődött Abigail.

A haverom nagyot nyelt.

– Talán pár százig – vallotta be.

– Ezek szerint még Ostinnál is eszesebbek? – kérdezte Zeusz.

Ostin bosszúsan ráncolta a homlokát.

– Talán egy bizonyos területen – válaszolta Gervaso nagylelkűen.

Ostin egy kicsit felengedett.

– Mennyi idő alatt éri el a *Volta* Tajvan partjait? – kérdeztem.

– Ha tartja a jelenlegi sebességét, körülbelül két hét múlva megérkezik. Nektek azonban már jóval korábban Tajvanra kell utaznotok, hogy felkészüljete.

– És mit csinálunk, amíg itt vagyunk? – tette fel Taylor a kérdést.

– Szeretnénk együtt dolgozni veletek a képességeitek továbbfejlesztésén – felelte Gervaso.

– Mint az Elgen – bökte ki Zeusz.

– Nincs ínyemre az összehasonlítás, de tulajdonképpen igen. Az Elgen gonosz, de nem ostoba. – Gervaso lassan körülnézett. – Van még valakinek kérdése?

– Van itt valahol egy edzőterem? – szólalt meg Jack.

- Igen. A C épületben. Van ott egy úszómedence és egy forró vizes jacuzzi is.
- Éppen oda akartunk indulni – közölte Tessa.
- Csak a magad nevében beszélj! – morogta Zeusz.
- Egy szóval sem mondtam, hogy neked is fejest kell ugranod – vágott vissza a lány.
- Ha most nincs több kérdés – mondta Gervaso –, egyelőre be is fejeztük. A nap többi részében szabadok vagytok. Holnap reggel fél tízkor viszont újra itt találkozunk. Szép napot nektek!
- Már éppen indulni készültem, amikor Gervaso megállított.
- Michael, szeretnék tenni egy próbát a képességeiddel. Nem bánod?
- Dehogy.
- Akkor ebéd után itt várlak.
- Kifelé menet a teremből Ostin így szólt hozzám:
- Tudom már, mivel fogom tölteni az időmet, hogy felkészüljek.
- Mivel? – kérdeztem.
- Megtanulok kínaiul.
- Egy hét alatt? – csodálkoztam.
- Valószínűleg nem tökéletesen – válaszolta. Azután hozzátette: – Elvégre nem vagyok savant.
- Bátorítón hátba veregettem.
- Hidd el nekem, nagyon is közel állsz hozzá.

8. GOLYÓÁLLÓ

AZ EBÉD SÜLT CSIRKE VOLT KRUMPLIPÜRÉVEL és fehér mártással, hozzá pedig valamiféle finom házi limonádét ittunk, amelyet a konyhás néni sarsaparillának nevezett, és leginkább a gyömbérsörre hasonlított. Taylorral Jack és Abigail mellett ültünk.

– Nos, mi a hátere ennek a Gervaso nevű fickónak? – kérdeztem. – Tisztára úgy néz ki, mint egy tengerészgyalogos.

– Még annál is keményebb – felelte Jack. – A Delta Force tagja volt, vagyis a hadsereg elit kommandós egységébe tartozott. Csakis a legeslegjobbkat válogatják be. Kiképzik őket mesterlövészetre, rombolásra és behatolásra, túsok kiszabadítására, kémkedésre, biztonsági őrizetre és diplomáciai védelemre. Valóságos egyszemélyes hadsereg.

– Akárcsak te – mondta Abigail Jacknek, aki elmosolyodott.

Taylor egy pillanatig elgondolkodva fürkészte Jack arcát.

– Hogy vagy mostanság? – kérdezte.

– Remekül – vágta rá Jack. Azután fájdalmasan megrándult az arca. – Úgy érted, Wade halálával kapcsolatban?

– Igen – bólintott Taylor.

– Nagyon hiányzik – vallotta be.

– Nekünk is – mondtam.

Jack vett egy mély levegőt, majd beszélni kezdett.

– Körülbelül négy éve történt, hogy egy nyári nap átmentem Wade házához. Akkoriban még mindig az öregével lakott. Nem jöttem ki jól az apjával, így általában csak megkerültem a házat, és Wade ablakán másztam be.

– Miután bejutottam, ezúttal senkit sem találtam a szobában. Aztán meghallottam Wade hangját. A szekrényében gubbasztott. A padlót és az arcát vér borította, a szemét alig tudta kinyitni, annyira felduzzadt. Az apja kis híján halálra verte. Kiszegítettem a szekrényből, letörölgettem róla a vér egy részét, aztán az apja keresésére indultam. Bár éppen csak betöltöttem a tizenötöt, már száznolcvan centi magas voltam, és

nyolcvanhat kiló. Az apja viszont alacsony kis emberke volt. Részegen ült az előszoba padlóján.

– A fickó egy üveggel támadt rám. Iszonyú dühbe gurultam. A földre tepertem, és csépelni kezdtem az öklömmel. Akkor Wade rám kiáltott: „Hagyd abba! Kérlek, hagyd abba!” Képes volt kimászni a szobájából, csak hogy megmentse az apját. Ha Wade nem lép közbe, talán meg is öltem volna azt a részeg disznót. – Jack a fejét csóválta. – Úgy fel voltam pörögve az adrenalinból, hogy fél kézzel a magasba emeltem a fickót, és a falhoz préseltem. Megfenyegettem, hogy ha még egyszer akár csak egy ujjal is hozzáér a fiához, nem leszek hajlandó visszafogni magam. – Jack leszegte a fejét. – A következő héten a gyámhatóság közbelépett, és nem engedte, hogy Wade a házban maradjon.

Abigail vigasztalón megfogta Jack kezét.

– Onnantól kezdve saját feladatomban éreztem, hogy megvédelmezzem. Ezen nem tudom túltenni magam. Cserbenhagytam a barátomat. – Jack mélyen a szemembe nézett. – Újra meg újra átélem a halálát. Bárcsak visszakaphatnám azt az utolsó öt percet! Csak öt percet...

Taylor szemébe könnyek szöktek.

– Rettenetesen sajnálom.

Jack egyenesen ránézett.

– El tudod venni tőlem a fájdalmat? Ahogyan Zeusszal is tetted?

Taylor elgondolkodva ráncolta a homlokát.

– Talán. De minden emlékedet ki kellene törölnöm Wade-ről. Tényleg teljesen el akarod felejteni?

Jack egy pillanatig eltöprengett a válaszon, azután lassan megrázta a fejét.

– Nem. Már csak az emlékeim maradtak róla. – Hirtelen eltakarta kezével a szemét.

Abigail gyengéden átkarolta Jacket. Azt gyanítom, bevetette a gyógyító képességét is, mert észrevettem, hogy Jack feszültsége enged egy kicsit. Néma csendben fejeztük be az evést.

Negyedórával később Gervaso értem jött az ebédlőbe.

– Készen vagy? – kérdezte.

– Persze. Meddig fog ez tartani?

– Körülbelül fél órára lesz szükségünk.

– A szobámban leszek – mondta Taylor. – Gyere értem, miután végeztetek.

Követtem Gervasót kifelé az ebédlőből egy raktárépülethez, nem messze az istállóktól. Felkapott egy zöld fémdobozt az egyik polcra, tele töltényekkel, azután beszálltunk egy dzsipbe, és elhajtottunk a háztól körülbelül egy kilométernyire egy lőtérre. Céltáblák álltak elszórtan az egész terepen, a föld pedig telis-tele volt réz töltényhüvelyekkel. Gervaso egy állványra szerelt puska mellett állította meg a kocsit.

– Gyere! – intett nekem. Talán harminc métert sétáltunk előre egy kerek céltáblához, amely egy szalmabálához volt erősítve. – Jaime és én beszélgettünk egy kicsit – mondta. – Elmesélte nekem, hogy a saját szemével látta, amint a mágnesességeddel eltöltél egy katonai teherautót. Ez igaz?

– Igen. Nem mozgott igazán gyorsan. Egy konvojban haladt.

– Ki akarok próbálni valamit. Azt szeretném, hogy amikor szólok, teljes erődből lökjél egyet, mint ahogyan a teherautóval is tetted. Abba az irányba – mutatott Gervaso tőlem messze.

– Mit kellene ellöknöm?

– Csupán a levegőt – válaszolta. – Ne mozdulj, csak told a levegőt, amikor szólok! Érted?

– Rendben – bólintottam.

– Állj pontosan ide! – Közelebb húzott a céltáblához. Azzal sarkon fordult, visszasétált az állványra szerelt puskához, majd belenézett a fegyver keresőjébe, és ujját a ravaszra helyezte. A géppuska csöve egyenesen felém fordult.

– Várjon! – kiáltottam. – Ugye nem akar rám lőni azzal a masinával?

– Nem rád. A céltáblára.

– Persze. Én pedig alig tizenöt centire állok a táblától. Ne vegye sértésnek, de fogalmam sincs, milyen jól tud célozni.

– Nem fog eltalálni téged. A fegyvert úgy kalibrálták, hogy minden alkalommal egyenesen a cél közepébe találjon.

– Órültég! – mormoltam. – Hány golyót szán nekem?

– Ez egy M16-os gépkarabély, így egy harminctöltényes tárat fogok kiüríteni.

– Várjon! – Hátraleptem. – Eddig egy szóval sem említette, hogy egy nyomorult *gépfegyverrel* akar rám lövöldözni! Mi lesz, ha pár centivel elvétí a célt?

– Ne aggódj! Ha véletlenül megöllek, egész biztosan kirúgnak az állásomból. Döbbszemekkel bámultam rá.

– Csak tréfálok – vigyorgott Gervaso. Újra a puska keresőjébe nézett. – Már több mint háromszáz kört kipróbáltam.

Fejemet csóválva visszaléptem a céltábla mellé.

– Ahogy akarja – sóhajtottam.

– Felkészültél?

– Amennyire csak lehetséges – válaszoltam. Az arcom rángatózni kezdett, jobb szemem örülten pislogott.

– Felkészültél? – tette fel ismét a kérdést.

– Rendben. Kész vagyok! – kiáltottam.

– Most!

Pulzáltam. Lángnyelv csapott ki a gépfegyver csövéből, miközben egymás után köpködte a golyókat a céltábla felé. Azt gondolom, igencsak fel lehettem turbózva adrenalinnal, mert olyan elsöprő erőt fejtettem ki, hogy még egy töltényekkel teli fémdobozt is képes voltam feldönteni csaknem húszlépcsős távolságból.

– Vége! – kiáltotta Gervaso. Felemelte a fejét a géppuskáról, aminek füstcsík szállt felfelé a csövéből.

Hátraleptem, és szemügyre vettem a céltáblát. Egy golyó sem talált a cél közepébe. Egyetlenegy sem.

– Mintha az imént azt mondta volna, hogy a masinája hajszálpontosan van kalibrálva. – kiabáltam.

Gervaso teljes nyugalommal a céltáblához sétált, és menet közben megszámlolta a golyó ütötte nyomokat.

– Úgy van – felelte. – Harminc töltényből csupán nyolc találta el egyáltalán a táblát.

– Meg is ölhetett volna – vádaskodtam, továbbra is tikkelő arccal.

– Nem – felelte Gervaso higgadtan. – Még ha akarlak sem. – Végighúzta mutatóujját a céltáblán, azután visszafordult hozzám. – A fegyver pontosan célzott. Te mozdítottad el a golyókat.

– Azt akarja mondani, hogy miattam tévesztette el a célt?

Gervaso elmosolyodott.

– Azt mondom, hogy még egy kis gyakorlással teljesen golyóálló leszel.

AZNAP ESTE VACSORA UTÁN KIMENTEM SÉTÁLNI EGYET. Egyedül akartam lenni. Nem. *Szükségem* volt rá, hogy egy kicsit egyedül legyek. Amióta Perut elhagytuk, nem igazán volt lehetőségem félrevonulni, pedig sok átgondolnivalóm volt. Azt hiszem, azért volt nagy szükségem a magányra, hogy minden gondolatom a megfelelő helyre kerüljön a fejemben, mielőtt nekivágok bizarr új életem következő fejezetének. Szerintem Taylor megértette, mi jár a fejemben, mert egyetlen szót sem szólt, amint kiosontam az épület háta mögé.

Noha a nap már egy órája lenyugodott, még mindig meleg volt odakinn, és az egész birtokot bevilágította a csaknem teli hold ezüstös fénye. Lassan a leszállópálya felé vettem az irányt, hogy szemügyre vegyem a helikoptert, azután továbbsétáltam ahhoz a helyhez, ahol Taylor és én múlt éjjel beszélgettünk.

Amint az istállók közelébe értem, fojtott sírás hangja ütötte meg a fületem. Szép csendesen megkerültem a farmház oldalát, ahol egy nőt vettem észre, aki a kerítésre támaszkodott. A hold elég fényesen ragyogott, hogy legalább részben láthassam. Idősebb lehetett nálam, valószínűleg a húszas évei végén járhatott, magas volt, és vékony testalkatú, hosszú, sötét haja félig eltakarta az arcát. Nem emlékeztem, hogy láttam volna a fogadáson.

Keservesen sírt. Kényelmetlenül éreztem magam, amiért megzavartam a magányában, és már éppen meg akartam fordulni, amikor felkapta a fejét, és döbönt arcra rám nézett. Azt hiszem, valószínűleg a testem ragyogása ijeszthette meg. (Ha valaki még nem látta, ahogyan a sötétben izzunk, bizony nehéz lehet feldolgozni az élményt. Ez volt az egyik ok, amiért gyermekkoromban sohasem aludhattam a barátaimnál.) Egy végtelennek tűnő pillanatig némán meredtünk egymásra.

– Jól érzi magát? – törtem meg a csendet.

A nő kitörölte a könnyeket a szeméből.

– Te is *közéjük* tartozol – mondta.

Közéjük? Nem igazán tudtam, mit válaszolhatnék. Végül így feleltem:

– Bocsánat. Nem akartam zavarni. Már itt sem vagyok.
Amint induláshoz készülve sarkon fordultam, a nő utánam szólt.
– A férjemet siratom – magyarázta.
Visszafordultam.
– A férjét? – kérdeztem.
– Szolgálatteljesítés közben elesett.
– Sajnálom – válaszoltam.
Kis ideig szótlánul meredt rám, sötét, dühödt tekintettel.
– Sajnálhatod is – vágta az arcomba. – Te ölted meg.
Keserű szavai úgy letaglóztak, mintha egy tehervonat robogott volna át a testemen.
– Nem öltem meg a férjét – tiltakoztam.
– Az *Ampère* fedélzetén volt, amikor felrobbantátok. Hosszú pillanatokig szóhoz sem jutottam. Végül újra így szóltam:
– Sajnálom.
– Én is – felelte. Megtörölgette a szemét, azután sarkon fordult, és visszasietett a házba.

10.

VALAKI KIMARAD

VEREJTÉKBEN ÚSZVA RIADTAM FEL AZ ÉJSZAKA KÖZEPÉN. Megint az *Ampère* elsüllyedéséről álmodtam. Ezúttal megpróbáltam kimenteni egy csapdába esett embert, de a füst, a lángok és a víz ereje nem engedte, hogy a közelébe férközhessenek. Fogalmam sem volt, kit akarok kimenteni, csak azt tudtam biztosan, hogy fontos számomra. Amikor végre odaértem hozzá, már alámerült, vízbe fulladt, haja és végtagjai élettelenül lebegtek. Akkor megpillantottam az arcát. Fehér volt, és puffedt, két szeme tágra nyílt. Én voltam a vízbe fúlt fogoly.

Több órába telt, mire sikerült ismét elaludnom. Úgy éreztem, hogy alig pár perce merültem álomba, amikor Ostin felébresztett.

– Michael, ideje felkelni! – szólongatott.

– Most csak szórakozol velem – nyögtem fel panaszosan. – Szemhunyasnyit sem aludtam.

– Megint rémálmok gyötörtek?

– Igen.

– Maradj csak ágyban! Majd megmondom nekik, hogy beteg vagy.

Fáradtan megdörzsöltem a szemem.

– Nem. Fel kell kelnem.

Miközben lassan összeszedtem magam, Ostin visszaült az ágyára.

– Hol jártál tegnap este? – kérdezte.

– Sétáltam egy kicsit.

– Kivel?

– Csak én mentem.

Ostin a homlokát ráncolta.

– Azt hittem, hogy Taylорral vagy. Miért nem hívtál engem is?

– Egyedül akartam lenni.

Aggodalmasan fürkészte az arcomat.

– Történt valami baj?

– Igen. – Lassan felsóhajtottam. – Aggaszt téged néha, amit az *Ampère* felrobbantásával okoztunk?

– Azt tettük, amit tennünk kellett.

– Tudom. De az a rengeteg élet... ártatlan emberek is voltak azon a hajón.

– Nem lehettek olyan ártatlanok – válaszolta. – Ha elfogadod a fenevad fizetségét, akkor már te is a fenevadhoz tartozol. Így működik a háború. Nincs középút. – Ostin előrehajolt. – Vagy gátat vetünk az Elgen törekvéseinek, nehogy még több embert megöljenek és rabszolgaságba kényszerítsenek, vagy egyszerűen elsétálunk. Ez itt az egyetlen bökkenő. – Kutató pillantást vetett rám. – Történt valami tegnap este?

– Séta közben talákoztam egy síró nővel. A férje az *Ampère* fedélzetén volt, amikor a levegőbe repítettük. Azzal vádolt, hogy mi öltük meg.

Ostin lassan bólintott.

– Nem csodálom. – Mélyen a szemembe nézett. – Figyelj, ha a fickó tényleg az *Ampère* fedélzetén tartózkodott, akkor pontosan tisztában volt a helyzettel. Sőt, talán még ő szólt a Hangnak, hogy el kell süllyeszteni a hajót. Elfogadta a kockázatot, ahogyan mi is. Kis híján otthagytuk a fogunkat.

– De nem tettük – vettem ellen.

– Nem. Mert mázlink volt. – Kis ideig behatóan tanulmányozta az arcomat, azután így folytatta: – A túlélők büntudata győtri a lelkedet. Gyakran előfordul háború idején. De nem hibáztathatod magad a háború kegyetlen zűrzavaráért. Szembeszálltál a kötekedő gazfickóval, hogy megvédelmezhess valaki mást. Nem azért tetted, mert anyyira vágytál rá, nem személyes nyereszkesedés vezetett. Nem cselekedtélt gondatlanul. Azért tetted, amit elkövettél, hogy másokat oltalmaz. Ettől vagy hős, és nem számít, milyen borzalmas is a háború, ezen a tényen semmit sem változtat. Ne engedd, hogy bárki meggyőzzön az ellenkezőjéről! Különösen magadnak nem engedheted meg.

Eltöprengtem a szavain.

– Kösz, pajtás – mondtam végül.

– Ezért vagyok itt – válaszolta Ostin. – Most pedig mehetünk végre reggelizni?

Egy újabb kiadós reggeli után megint Gervasóval volt találkoznunk. Ezúttal egy Tajvant ábrázoló térképet ragasztott a háta mögötti falra.

– Ma az előttek álló küldetésről lesz szó. Informátoraink immár határozottan megerősítették, hogy Jáde Sárkányt a tajvani Elektrostár erőműben őrzik, mégpedig a *Volta*, az Elgen tudományos hajójának érkezésére várva. – Odalépett a térképhez. – Az Elektrostár erőmű nagyjából ezen a helyen található – mutatott egy pontra a térképen Tajvan délnyugati részén, pár kilométernyire északnyugatra Kaohsiungtól, Tajvan második legnagyobb városától.

– A tajvani Elektrostár erőmű a legnagyobb a világon. Nem veszi ugyan körül akkora földterület, mint a perui üzem, ám a létesítmény maga sokkal tekintélyesebb. A perui üzemhez hasonlóan a tajvani Elektrostár erőmű egyben az Elgen egyik kiképzőközpontja is, ami persze azt jelenti, hogy a szokásosnál több őrre kell számítanunk.

Mindnyájan egyszerre nyögtünk fel.

– Csodálatos – morogta Ostin.

– És ezzel még nincs is vége – folytatta Gervaso. – Az Elgen mellett az egész tajvani hadsereg is számolnotok kell.

– Mint ahogyan Peruban is – jegyezte meg Zeusz.

– Nem egészen. A perui hadsereg az ötvenkilencedik helyen áll a világrangsorban. A tajvani sereg azonban a tizenhetedik, közvetlenül Kanada után. Sokkal ütőképesebb haderőt jelent.

– Miért ártja bele magát a katonaság? – kérdeztem.

– Jó okuk van rá. Az Elektrostar erőmű létfontosságú szerepet játszik Tajvan nemzetbiztonságában. Az ország energiaszükségletének száz százalékát külföldi importból szerzik be, így hát rendkívül sebezhető. A perui erőmű pusztulása után a tajvani hadsereg felvállalta az üzem védelmét.

– Nem javasoljuk, hogy romba döntsétek a tajvani erőművet, már ha elkerülhető. Rengeteg ártatlan életet követelne, amennyiben mégis sor kerülne rá, és minden bizonnyal terroristának kiáltanának ki titeket. A legbölcsebb, ha csak behatoltok a létesítménybe, fogjátok a lányt, és szépen kijöttök.

– Tényleg azt mondta, hogy „csak”? – kérdezte Tessa.

– Gyerekjáték – gúnyolódott Jack.

– Most azt akarja mondani, hogy kilencen szálljunk szembe a tizenhetedik leg-erősebb hadsereggel az egész világon? – hitetlenkedett Taylor.

– *Nyolcan* – helyesbített Gervaso. – Abigail nem utazik veletek Tajvanra.

Mindnyájan Abigail felé fordultunk. Jack már nyilvánvalóan tudott a dolgról, mert egyedül ő nem látszott meglepettnek.

– Mi ragaszkodtunk hozzá, hogy maradjon – magyarázta Gervaso. – Tajvanon úgysem vennétek hasznát a képességeinek. Nem szeretnénk feleslegesen kockáztatni egyikőtök életét sem.

– Sajnálom – szólt Abigail, aki láthatóan zavarba jött.

– Igazuk van – válaszoltam. – És ha már ekkora haderóval kell szembeállnunk, egyébként sem a számokkal fogunk győzelmet aratni.

– Fején találtad a szöveget – helyeselt Ostin.

– Úgy van – bólintott Gervaso. – Titkos hadműveletként kell megszerveznünk a támadást.

Ostin szólásra emelte a kezét.

– Tegnap említett valamit a Lung Livel kapcsolatban. Kicsoda vagy micsoda ez a szervezet?

Gervaso gondterhelten ráncolta a homlokát.

– A Lung Li az Elgen-örök egyik elit különítménye. Ázsiai származású zsoldosokból áll, főként kínaiakból, de akadnak közöttük japán, vietnami, koreai és thaiföldi katonák is. A *Lung Li* kínaiul azt jelenti, hogy „sárkányerő” vagy „sárkányhatalom”. Igazán alkalomhoz illő név. Iszonyatos erejű harcosok. Rendkívül fegyelmezett, ádáz katonák. Mellettük az Elgen többi őre egyszerű áruházi zsarunak látszik.

– Hát ez egyre jobb! – sóhajtott fel Taylor.

– Borzasztóan babonás egy társaság – folytatta Gervaso. – Feltétel nélkül követik az asztrológia és az ősi miszticizmus tanításait. Őszintén hiszik, hogy az elektromos gyermekek az ősi kínai legendák villámisteneinek valódi reinkarnációi.

– Ezek szerint, ha lesújtok rájuk egy jókora villámmal, mind imádni fognak – jegyezte meg Zeusz vigyorogva.

– Sajnos nem így áll a helyzet – rázta Gervaso a fejét. – Az Elektroklán tagjait bukott angyaloknak tekintik. Démonoknak.

– Ez már hátborzongató – mondta Taylor.

– Nem meglepő, hogy vallásos fanatizmussal követik Szun-ce tanításait, *A hadviselés törvényeit*.

– Úgy hangzik, mintha valamiféle nindzsák lennének – állapította meg Ostin.

– Pontosan – helyeselt Gervaso. – Nagyon is hasonlítanak a modern kori nindzsa harcosokra. Mind esküvel fogadta, hogy akár az életét is hajlandó feláldozni a Lung Li és az Elgen ügyéért. Amikor leteszik az esküt, megbélyegzik őket a Lung Li jelképével, ami egy tűzokádó sárkányfejet ábrázol.

– Megbélyegzik őket? – csodálkozott Taylor. – Mint a marhákat?

– Egy izzó vasdarabbal – bólintott Gervaso. – A bátorság jelének tartják.

- Szerintem inkább az elmebaj jele – mormolta Tessa.
- Remek – nyögtem fel. – High-tech nindzsákkal kell megküzdenünk, akik élvezik a fájdalmat.
- Remélhetőleg nem is fogjátok látni őket – vigasztalt minket Gervaso.
- Hát nem éppen ez a nindzsák lényege? – kérdezte Ostin. – Nem is lenne *szabad* látnunk őket.
- Tisztázzunk csak valamit! – szólt Tessa. – *Nyolcan* támadást indítunk egy Elektrostar erőmű ellen, ahol a szokásosnál is több Elgen-őr nyüzsög, sőt szembe szállunk az egész tajvani hadsereggel és egy félelmetes nindzsabandával is?
- Gervaso bólintott.
- Úgy van. De még sokkal rosszabb is lehet a helyzet.
- Hogyan lehetne még ennél is sokkal rosszabb? – kérdezte Zeusz.
- Fennáll a veszélye, hogy Hatch elküldi a Ragyogóit, hogy személyesen gondoskodjanak a lány védelméről. Pár napon belül biztosat fogunk tudni.
- Tuti hullák vagyunk – jegyezte meg Tessa.
- Senki más nem szólt többet egy szót sem.

Aznap délután Gervaso és én újra gyakoroltuk a mágneses-töltényes mutatónyomat. Ezúttal az én javaslatomra. A délelőtti megbeszélés után még erősebb késztetést éreztem, hogy valamiképpen felkészüljek a ránk váró küldetésre. A félelem remek ösztönző erő.

Kísérletezgettem egy kicsit, különféle módokon összpontosítottam a pulzálásomat, hogy lássam, tudom-e még tovább is fokozni az eredményt. Próbálkozásomat siker koronázta. Egyszer egy töltényt több mint két és fél méterrel voltam képes távolabb lökni a céltól.

- El tudom téríteni a golyókat – állapítottam meg.
- Nem csupán a golyókat – felelte Gervaso. – Ha képes vagy eltéríteni egy olyan apró és gyors tárgyat, mint a töltény, akkor elháríthatod a késeket, fejszéket, még a kínai dobócsillagokat is.
- Akárcsak a filmekben – mondtam.
- Igen. Akárcsak a filmekben – válaszolta. Csupán abban reménykedtem, hogy a mi filmünk boldog befejezéssel zárul.

MÁSODIK RÉSZ

11.

A NÉGY LOVAS

A FARADAY TANÁCSTERME

PORT OF CALLAO KIKÖTŐJE, PERU

Az ELGEN IGAZGATÓTANÁCSA feszes vigyázzban várakozott, amíg Hatch bevonult a terembe. Leroskadt trónszerű bőrszékébe, és pillanatnyi hatásszünetet tartott, mielőtt megszólalt.

– Leülhetnek. – Némán fürkészte az asztal körül ülőket, tekintete egy pillanatra megpihent minden egyes tanácstag arcán. Azután vett egy mély lélegzetet, és kényelmesen hátradőlt a székében, – Reggel elutazom Svájcba. A bankáraink sajnos nem hajlandók eleget tenni a követeléseimnek, így hát Tarával és Torstynnal teszünk náluk egy rövid látogatást. Könnyen előfordulhat, hogy Schema áll a dolog háttérében.

– De uram, Schema nem halt meg az *Ampère* felrobbanásakor? – kérdezte a Hatos.

– Eleinte azt reméltük. Néhány biztonsági videofelvétel azonban arra utal, hogy a többi árulóval együtt sikerült elhagyniuk az *Ampère* fedélzetét, mielőtt a hajó megsemmisült. Ha pedig valóban így történt, biztos vagyok benne, hogy egyenesen a bankárainkhoz fordul. Ami még eggyel több ok, hogy mihamarabb meglátogassam őket. – Hatch újabb hatásszünet után hozzátette: – De most nem emiatt hívtam össze ezt az ülést.

Hatch felállt, arca semmiféle érzelmet nem árult el.

– Új kor áll előttünk, Elgen. Egy aranykor. Valódi *reneszánsz* előtt állunk. Immár álmaink beteljesítésének küszöbére érkeztünk. Hihetetlenül közel vagyunk, hogy végre megfejtjük az MEI-technológia hibáinak rejtélyét.

– Ez az áttörés olyan helyről származott, amelyre nem is számítottunk. Egy kínai kislány, Jáde Sárkány értette meg elsőként teljes mélységében az MEI működésének

tudományos elvét briliáns kutatónk, dr. Coonradt halála óta. A lány megtanítja tudósainkat, hogy az MEI segítségével miként népesíthetik be a földet egy új emberi fajjal.

– De hát, uram – szólt közbe a Hetes –, a tudósaink már évek óta alkalmazzák az MEI-készüléket, hogy patkányokat villanyozzanak fel.

– *Patkányokat* – csóválta Hatch a fejét. – Az MEI *alkalmazása* egészen egyszerű. Mint amikor egy gyerek videojátékokkal mulatja az időt. Talán tudja, hogyan kell bekapcsolni a konzolt, és miként nyerheti meg a játékot, de arról fogalma sincs, hogyan működik maga a gépezet. Amíg ez a kislány fel nem bukkan, az égvilágon senki nem érte fel ésszel, a mi tudósainkat is beleértve, valójában hogyan képes az MEI megváltoztatni az emberi DNS szerkezetét. Ez a gyerek rájött a megoldásra, anélkül, hogy egyáltalán tudott volna az MEI létezéséről. Csupán idő kérdése, hogy megszerezzük tőle a szükséges információkat, és végrehajtsuk a nélkülözhetetlen módosításokat a gépen, amelyek segítségével végre elektromos gyermekeket teremthetünk. – Rövid szünetet tartott. – Holtak helyett.

Hatch körülnézett a teremben.

– Van valakinek bármiféle kérdése?

A Hetes felemelte a kezét.

– Miután az MEI hiányosságait kiküszöböltük, folytatjuk az Elektrostar erőművek építését? – kérdezte.

– Természetesen – válaszolta Hatch. – Több mint egy évszázadra lesz szükség, hogy benépesítsük a földet egy új fajjal. Időközben máris hétmilliárd nemel tengődik ezen a bolygón. Eljött az ideje, hogy ezt a számot egy kezelhető szintre szorítsuk vissza.

– Mit jelent a kezelhető szint? – érdeklődött a Hatos.

– Talán egymilliárd fő.

– Kipusztul majd valaha is teljesen a nemelek faja? – tette fel a Hetes a kérdést.

– Még nem döntöttem el, de valószínűleg nem. Ahogyan a ló is túlélte az automobilt, mindig lesz szükség teherhordó barmokra.

– Rabszolgamunkára céloz? – kérdezte a Hetes.

– Úgy beszél, mintha elítélendő dolognak tartaná – mondta Hatch sötét mosollyal. A tanács többi tagja felnevetett.

– A Peruban történt kedvezőtlen fordulat ellenére is hihetetlen iramban haladunk előre. A világ energiaéhsége egyre nagyobb számban hajtja ajtónkhoz a nemeleket. Dr. Benson most jelentést tesz nekünk a legfrissebb termelési adatokról.

Az asztal mellett ülő nő, fehér laborköpenyben, lassan felállt.

– Jó napot kívánok! Örömmel jelenthetem, hogy a csádi, görög és portugál erőműveink a jövő hónap végére mind működésbe lépnek. Ezzel huszonkilenre emelkedik a működő Elektrostar üzemek száma, bár a nemrégén történt terroristatámadás után a perui erőmű még nyolc hónapig kénytelen szüneteltetni a termelést.

– Jelenleg 776 millió kilowattóra áramot fejlesztünk évente, 194 millió embernek szolgáltatunk elektromosságot, vagyis mi gondoskodunk a világ teljes energiaszükségletének 3,6 százalékáról. Miután befejezzük a Dél-Indiában, Pakisztánban és a Fülöp-szigeteken épülő erőműveket, évente 2,8 milliárd kilowattórára emelhetjük a termelést, és a föld népességének 11 százalékát láthatjuk el árammal, ami a világ jelenlegi áramtermelésének 13 százalékát jelenti. Az eredeti ütemtervünket kissé megelőzve hamarosan elérhetjük a huszonnégy hónapra kitűzött célunkat, hogy az év végéig az országok 19,89 százaléka, vagyis a föld népességének 46 százaléka számára nyújtsunk energiát.

Hatch elégedetten elmosolyodott.

– Hozzá kell tennem, hogy pillanatnyilag másfél milliárd ember kénytelen elektromos áram nélkül élni. Ezt a tarthatatlan helyzetet három éven belül orvosolhatjuk. Mi leszünk a megmentőik.

– Admirális, mihez kezdünk, ha az olajtermelők nyomást gyakorolnak az országok kormányzatára, hogy megállítsák az előretörésünket? – kérdezte a Hatos.

– Azt feltételezi, hogy nem készültem fel minden eshetőségre? – vágott vissza Hatch. Hanglejtése elárulta, hogy igencsak felbosszantotta a kérdés.

A Hatos riadtan visszakozott.

– Nem, uram.

– Mindenre felkészültem, mielőtt egyáltalán felismerhették volna, mekkora fenyegetést jelentünk. Ilyen a globális bajvívás. *Poszt és ríposzt*. Ha Japán esetleg háborút hirdet ellenünk, Tajvan és a Fülöp-szigetek szintén beszállnak a harcba. Mégis hogyan bújhatnának ki alóla, hogy megóvjanak? Hiszen mi biztosítjuk Tajvan áramszükségletének nyolcvanhat százalékát, illetve a Fülöp-szigetek energiájának huszonkét százalékát. Ha elveszítik az általunk termelt áramot, az országban kitör az anarchia. Vagy odahaza tombolnak a harcok a saját utcáikon, vagy külföldön indulnak háborúba; könnyű a választás.

– Uram, előbb azt mondta, hogy csökkenteni fogjuk a föld népességét. Hogyan? – kérdezte a Hetes.

– Hatékonyan, természetesen – felelte Hatch. – Erőfeszítéseink bibliai méreteket fognak ölteni.

– Bibliai? – csodálkozott a Hetes.

– Igen – bólintott Hatch. – Bibliai. Mi vagyunk az apokalipszis négy lovasa, akik a prófécia szerint véget vetnek az emberiség történelmének. Több ezer éve megíratott, hogy „adaték azoknak”, vagyis nekünk, „hatalom a földön, hogy öljenek fegyverrel, éhséggel, halállal és a fenevadak által”.

– Természetesen nem fogjuk bemocskolni a kezünket holmi kardforgatással. Pénzt és fegyvereket adunk az országoknak, amelyek hajlandók mellénk állni. Aztán háborúba vezetjük őket. A kisebb országokkal kezdjük, majd, a koreai és vietnami háborúhoz hasonlóan, a konfliktusok nagyobb államokat is harcba toboroznak, amíg végül ki nem tör a harmadik világháború. Több százmillió ember fog meghalni.

Ám a háború még csak az első lovas; utána következik az éhség. A háború mindig nélkülözéssel jár együtt, de mi még rá is segítünk. Beszüntetjük az áramszolgáltatást az élelmiszergyártóknak és az élelmiszerek forgalmazóinak is. Forrongások törnek ki az élelmiszerekért, az emberek éhezni fognak, és a népesség még inkább lecsökken.

Azután jön el a harmadik lovas; a dögvész. A laboratóriumaink szabadjára engedik az általunk kifejlesztett betegségeket... vírusokat, amelyek az elektromos fajra nincsenek hatással. A KP-k lesznek a hordozóink. Megfertőzzük, majd szélnek eresztjük őket a világban. Ilyen módon szépen szétszórják gyilkos kórságaikat a köztereken. A majdani halálos áldozatok száma mellett el fog törpülni a tizennegyedik századi pestisjárvány is.

Amikor pedig kitör a totális zűrzavar, és már elegendő felsőbbrendű elektromos lényt sikerült létrehozunk, elengedjük a pórázról a fenevadainkat, az elektromos patkányokat, hogy elpusztítsák az emberiséget, és a maradványaikon lakmározzanak.

Tudósainknak nemrég sikerült tökéletesíteniük az EP46-ot, vagyis az elektromos patkányok egy különleges törzsét, amely gyorsan szaporodik ugyan, és elárasztja a városokat, genetikailag azonban úgy módosult, hogy csupán három generáción át maradjon életben, és utána ne szaporodjon többé. A bestiák csapása hat éven keresztül fog tartani. Nem marad más a nyomukban, csupán a nemelek városai, teljesen érintetlenül, épségben. – Hatch tekintete körbesiklott az asztalnál ülőkön.

A Hetes tapsolni kezdett, és hamarosan a többiek is sorra csatlakoztak.

– Nagyszerű – bólintott Hatch elégedetten. – Most elutazom Svájcba, majd onnan tovább Tajvanra. A gyűlést ezennel berekesztem.

HARMADIK RÉSZ

BEVERLY HILLS BEVÁSÁRLÓKÖZPONT

BEVERLY GROVE, LOS ANGELES, KALIFORNIA

– HAVER, MOST MÁR TÉNYLEG INDULNUNK KELL! – kiáltott Quentin Bryanre, éppen elég hangosan, hogy túlharsogja a játékkerem hangját.

– Csak egy perc – felelte Bryan. Tekintete a játékkonzol képernyőjére tapadt, miközben Quentin és Torstyn hátulról figyelte. – Még nem végeztem.

– De igen – vágta rá Quentin. Felemelte a kezét, mire a konzol hangosan csattant, és a képernyője teljesen elsötétült.

– Pajtás, már a tizennyolcadik szintre jutottam! Kapcsold vissza!

– Na persze – gúnyolódott Quentin. – Tönkrevágtam az áramköreit. Azt a konzolt már soha senki nem fogja újra bekapcsolni.

– Kösz szépen – morogta Bryan, és feltápászkodott.

– Ideje indulni – szólt közbe Torstyn. – Találkozónk van a lányokkal az éttermeknél, hogy együtt vacsorázzunk, mielőtt Tara és én útra kelünk.

Torstynnak és Tarának a megbeszélte terv szerint éjfélkor kellett repülőre szállnia Beverly Hillsből Svájc felé, míg Quentin, Kylee és Bryan másnap reggel indult közvetlenül Tajvanra, ezért döntöttek hát úgy, hogy még egy utolsó kiruccanást tesznek a bevásárlóközpontba.

– Nem volt szükséges tönkrevágnod a gépet – morogta Bryan.

– Tetszett? – kérdezte Quentin, miközben kisétáltak a játékkeremből. – Akkor most ezt figyeld! – Felemelte a kezét. Az egész terem egyszerre elsötétült. Pillanatnyi döbbszent csend következett, majd az emberek rémült kiáltásokban törtek ki. Quentin elégedetten vigyorgott. – Van fogalmad róla, mennyibe fog kerülni nekik, hogy rendbe hozzák ezt a romhalmazt?

Tara és Kylee már az éttermeknél várakozott, amikor a fiúk megérkeztek. A falat támasztották a bejárat mellett, és a legfrissebb ruhaszerzeményeiket hasonlították össze.

– Sziasztok, szépségeim! – üdvözölte Quentin a lányokat.

– Már éppen ideje volt – mondta Tara. – Kilyukad a gyomrunk az éhségtől.

– Bryant erőszakkal kellett kivonszolniunk a játékteremből. Hol akartok vacsorázni? Akad ám itt mindenféle kaja: sushi, kínai, mexikói, olasz...

– Én kínait kérek – jelentette ki Bryan. – Muszáj tofut ennem.

– Az agyad helyén is tofu van – közölte Torstyn. – A következő egy hónapban nem is fogsz más kaját zabálni, csakis kínait.

– Én egy kis calzonéra szavazok – szólt Quentin.

– Jól hangzik – válaszolta Torstyn.

– Szerintem is – tette hozzá Kylee.

– Így már négyen vagyunk – mondta Tara.

– Én akkor is kínait eszem – makacskodott Bryan, és elsétált egyedül.

– Habzsolj kedvedre! – szólt utána Torstyn. Quentin elvezette a többieket a DiSera's Caféhoz, egy olasz étteremhez, amely egy hot dog büfé és egy szendvicsbár közé volt bepréselve.

– Tudjátok, mit jelent olaszul a *calzone*? – kérdezte Quentin.

– Hadd találjam ki! – kérte Tara. – Hajtott pizzát? Quentin megrázta a fejét.

– Igazság szerint *zoknit* jelent.

Tara vágott egy kelletlen grimaszt.

– Olyan zoknira gondolsz, amelyet a lábunkra szoktunk húzni? – kérdezte.

– *Esatto*¹ – felelte a srác.

– Ennek hallatán inkább a capellinit választanám – mondta Kylee.

– A *capellini* pedig haját jelent – közölte Quentin.

– Most már totál elment minden étvágyam – panaszkodott Tara. – Az olaszoknak sejtelmük sincs, hogyan kell elnevezni az ételeket.

– Főzni viszont annál jobban tudnak – válaszolta Quentin.

Quentin rendelt négy calzonét, két capellinit zsályával és fenyőmaggal, végül pedig hat adag fokhagymás kenyeret mozzarella sajttal. Miután megkapták az ételeket, tálcáikkal az udvarra sétáltak.

– Nincs egy szabad hely sem – állapította meg Tara.

– Ez a hely egy valóságos állatkert!

– Nem – felelte Quentin. – Inkább tyúkól. És ezek a tyúkok túl ostobák, hogy tudják, menekülniük kellene, amikor éhes sasok csapnak le rájuk.

– Majd én elintézem a tyúkokat – ajánlkozott Torstyn.

– Hová akartok ülni?

– Hölgyeim? – kérdezte Quentin.

– Mit szólnátok ott ahhoz az asztalhoz? – vetette fel Tara. Az egyik hosszú, szögletes asztalra mutatott, amely körül vacsorázó vendégek ültek.

– Rendben – bólintott Torstyn. Kinyújtotta kezét az asztal irányába. Hirtelen mindenki üvöltve felpattant a székéről, sajgó hátsójukhoz kapkodva. A vendégek féle csodálkozva forgolódott, hogy megbámulja őket.

Ketten megpróbáltak visszaülni a helyükre, de miután Torstyn még egyszer megégette őket, fogták a tálcájukat, és rémülten továbbálltak.

– Máris mennek? – kérdezte Torstyn, amint letelepedett az immár elhagyatott asztalhoz.

¹ Pontosan, (olasz)

Quentin az asztalfőre ült, Torstyn az egyik oldalán, Tara a másikon. Beletelt némi időbe, mire Torstyn el tudta fogadni, hogy Quentin a csapat vezére, ám amikor ezt végül sikerült helyretenni a fejében, tökéletesen magáévá tette a végrehajtó hatalom szerepét.

– Jólesik visszatérni Beverly Hillsbe – jegyezte meg Kylee, a kóláját kortyolgatva.
– Úgy érzem, mintha már évek óta nem vásároltam volna.

– Bizony már egy hét is eltelt nélküle – gúnyolódott Quentin. – Vagy még annyi sem.

– *Igazi* vásárlásra gondoltam – vágott vissza Kylee.

– A *hamis* vásárlással ellentétben? – kötözködött Torstyn.

– Ne is törődj velük! – szólt Tara. – Értem, mire célzol.

– Élvezd ki! – mondta Quentin. – Tajvanon nem lesz lehetőség vásárolgatni.

– Ott is vannak bevásárlóközpontok – vetette ellen Tara. – Utánanézttem.

– Nem lesz idő a boltokat járni – magyarázta Quentin. – Feladatot kaptunk.

Kylee a homlokát ráncolta.

– Még azt sem tudom, hol van egyáltalán Tajvan.

– Tulajdonképpen egy szigetről van szó, ami Kína délkeleti partvidékétől körülbelül százhatvan kilométernyire található – magyarázta Quentin.

– Miért is megyünk oda?

– Hogy megvédelmezzünk egy kislányt, akit a Lung Li hozott az Elektrostár erőműbe – felelte Quentin. – Nem hallottál semmit abból, amit dr. Hatch mondott tegnap este a telefonon?

– Máshol jártak a gondolataim.

– Éppen a körmeiddel voltál elfoglalva – mondta Torstyn.

Kylee gyilkos pillantással sújtotta.

– Talán valami gondod van vele?

Torstyn felnyársalta villájával a vacsoráját.

– A jelek szerint inkább neked van gondod. Nem tudsz körmöt lakkozni és gondolkodni egyszerre?

– Nyugi! – csitította Quentin.

– Nem értem, mi olyan különleges ebben a kiscsajban – szólt Tara.

– A lány egy savant – magyarázta Quentin.

– Az meg micsoda?

– Azt jelenti, hogy okos. Zseniálisan okos.

Tara homloka hirtelen elfelhősödött.

– És nekünk mi közünk hozzá? – kérdezte.

Quentin körülnézett, majd egészen lehalkította a hangját.

– Nem volna szabad beszélnem róla, de ha tudtok titkot tartani, megteszem.

– Én tudok hallgatni – felelte Tara. – Kylee?

A lány felpillantott a mobilja képernyőjéről.

– Mi van?

– Úgysem fogná fel, amit mondani akarsz – jegyezte meg Torstyn.

– Olyan görény vagy – sziszegte Kylee.

– Csakis veled – mosolygott Torstyn.

– Jól van – bólintott Quentin. – Az Elgen tudósai azt gondolják, hogy ez a lány meg tudja mutatni nekik, hogyan használhatják az MEI technológiáját elektromos gyerekek tömeggyártására.

Tara kelleetlenül elhúzta a száját.

– Szóval, azt akarod mondani, hogy a lány segítségével többet fognak gyártani belőlünk?

– Pontosan – bólintott Quentin.

– És ez miért jó dolog? Ha egymillióan vagyunk, hirtelen nem is számítunk olyan különlegesnek.

– Tényleg – helyeselt Kylee. – Mihez kezdünk, ha lesznek köztük olyanok, akik a miénknél jobb képességekkel rendelkeznek?

– Mi vagyunk az úttörők – felelte Quentin. – Mi fogjuk vezetni őket. Mint amikor a Wright fivérek feltalálták az első repülőt. Öt év leforgása alatt már több tucat repülőgépgyártó látott munkához, de továbbra is Wrighték uralták a repülés világát, mert ők jelentek meg először a színen. Mi vagyunk az elsőszülöttek. Az új generáció vezérei.

– Honnan tudsz ennyi mindent? – kérdezte Tara.

– Vág az eszem – válaszolta Quentin.

Tara egyetértően bólintott.

– Nem mi leszünk a vezérek – mondta Kylee. – Hanem dr. Hatch.

– De velünk *együtt* – jelentette ki Quentin.

– Na és mi lesz, ha történik valami a doktorral? – kérdezte Kylee.

– Ha bármi baj történik vele, kezünkbe vesszük az Elgen irányítását – felelte Quentin.

– Mármint úgy érted, hogy *te* veszed kezébe az irányítást – vitatkozott Kylee.

– Tényleg azt gondolod, hogy egyetlen ember meg tud birkózni a feladattal? – kérdezte Quentin. – Felosztjuk magunk között a világot. Torstyn veszi át Ázsiát, Tara kapja Észak- és Dél-Amerikát, Bryan Európát, és Kylee, neked jut Afrika, Ausztrália és Antarktika.

– És te melyik földrészt kapod? – kérdezte Tara.

– Én felügyelem majd az egészséget.

Abban a pillanatban Byran lépett az asztalhoz, kezében egy tálca narancsos csirkével, pirított rizszel és tofuuval.

– Hogy sikerült itt asztalt találnotok? – csodálkozott.

– Átadták nekünk a helyet – felelte Torstyn.

– Miért éppen Bryan kapja Európát? – panaszkodott Kylee. – Hiszen ott lehet a legjobban vásárolni. Miért is vágynék én Antarktikára? Ott csak jég van.

– Akkor add át Bryannek!

– Mit adjon át nekem? – kérdezte Bryan, és leült egy székre.

– Antarktikát – válaszolta Quentin. – Amikor átvesszük az irányítást az egész világ fölött, neked jut Európa és Antarktika.

– Nekem bejön Antarktika – mondta Bryan. – Ott pingvinek is laknak. És halászni lehet a jégben. Fűrész nélkül is át tudom vágni a jégtáblákat.

– Váljék egészségedre! – morogta Kylee. – Én még mindig Európát akarom.

Tara akkor Quentin felé fordult.

– Jártál már valaha is Tajvanon? – kérdezte.

– Dr. Hatch egyszer elvitt oda, amikor kilencéves voltam. Nem sokra emlékszem belőle, csak annyi maradt meg, hogy folyt valami előadás az utcán a szállodánk előtt. Dr. Hatch azt mondta, hogy egy kínai opera, de sokkal inkább kivégzésnek hangzott.

– Kitől kell megvédenünk a lányt? – kérdezte Tara.

– Veytől és az ikertestvéredtől – hangzott a válasz. – Meg a többi árulótól.

– Amikor legközelebb szembetalálkozom Veyjellel – morogta Torstyn –, megolvastam az agyát, hogy kifolyjon a fülén, és kicsi pocsolyává gyűljön a lábánál.

– Nagyon kicsi pocsolya lesz belőle – jegyezte meg Bryan. – Komplet idióta a srác.

– Ha olyan idióta, hogyan tud mégis folyton túljárni az eszünkön? – kérdezte Tara.

– Hirtelen a rajongójává váltál? – gúnyolódott Torstyn.

– Igaza van – védte meg Quentin. – A siker első szabálya, hogy sose becsüljük alá az ellenséget. Vey egyáltalán nem idióta. – Fejét rázva hozzátette: – Gyűlölöm azt a kis tikkelő udvari bolondot.

– Ha már bolondokról van szó – szólta Kylee. – Szeretnétek látni valami murisat? Figyeljétek csak ott azt a kövér fickót!

Mindnyájan hátrafordultak, és egy mosolygós, túlsúlyos férfit pillantottak meg az udvar túloldalán, aki éppen egy asztal felé sétált az étterem szintjének legzsúfoltabb részén. Világos, bézs színű öltönyt és nyakkendőt viselt.

– Arra a férfira gondolsz a tálcával? – kérdezte Tara.

– Aki úgy néz ki, mintha lenyelt volna egy tálcat – toldotta meg Torstyn.

– Mintha egy egész halom tálcat lenyelt volna – kontrázott Tara. – Mi van vele?

– Csak figyeljétek! – vigyorgott Kylee.

A férfi letette a tálcaját az asztalra, majd kihúzott magának egy széket, hogy letelepedjen. Amint már lassan leülni készült, Kylee kinyújtotta felé a kezét.

– Várjatok egy kicsit, várjatok, most! – Mágneses erejével kirántotta a széket a gyanútlan fickó alól. A férfi hátrazuhan a földre, beütötte a fejét a székbe, és magára rántotta a teli tálcat.

Az ifjak felnevettek. A férfi lassan felült, kóla és spagetti csöpögött az arcáról, mellkasáról. Sajgó fejét dörzsölgette, és hiába kutatta tekintetével, ki mozdította el a széket.

– Szívességet tettél neki – mondta Torstyn. – Segítettél elkezdni a fogyókúráját.

– Én ennél jobb mutatványt is tudok – szólta Tara. – Nemrég tanultam egy új trükköt. – Felemelte a kezét, tenyerét a férfi felé fordítva, aki már ismét feltápáskodott, arca lángolt a szégyentől.

Hirtelen több nő felsikoltott a fickó környezetében. Egyikük elájult. Csaknem mindenki elmenekült mellőle, néhány embert kivéve, akik felemelték a széküket, mintha úgy akarnák távol tartani maguktól. Azután az emberek tálcákkal és étellel kezdték dobálni. A kétségbeesett férfi kimenekült az udvarról. A fiatalok újra felcagcagtak.

– Hát ez elképesztő volt! – ámuldozott Bryan. – Mit műveltél?

– Gondoskodtam róla, hogy mindenki annak lássa a fickót, amitől a legjobban rettegnék.

– Parádés mutatvány! – fütyentett Bryan. – Szerintem mostantól kisebbségi komplexusa lesz.

– Mert egyszerű ember – jegyezte meg Quentin higgadtan. – Alsóbbrendű.

– Én is tudom – felelte Tara.

Quentin csodálattal nézett rá.

– Szóval, hogyan is csináltad? – kérdezte.

– Dr. Hatch és én már egy ideje dolgozunk a trénerekkel ezen a trükkön. A félelem állítólag az agy amigdala részében található, de a hippokampusz által lép működésbe. Ezért megtanították, hogyan összpontosítsak rá, és hogyan váltsak ki rettegést az emberekből. Meg tudom őket győzni arról is, hogy egy bizonyos embert vagy dolgot látnak.

– Hogy érted?

– Figyeljétek! – Tara hirtelen dr. Hatch alakját öltötte magára.

– Húha! – suttogta Torstyn, hátracsúszva a székén.

– Hihetetlen! – ámult el Quentin. – Hogyan változtál át?

Tara ismét a saját alakjában jelent meg.

– Sehogyan. Egyszerűen csak átírányítottam az idegsejteket az agyatoknak abban a részében, ahol a képeket felismeritek, és elhittem veletek, hogy valami mást láttok. Be is tudom bizonyítani. Mind dr. Hatch alakját láttátok, ugye?

– Igen – bólintott Quentin.
– Mi volt rajta? – Tara körbepillantott a többiekben. – Mit láttatok?
– Szürke öltönyt viselt – felelte Quentin. – Vörös nyakkendővel.
– Nem. Sötétkék Armani öltöny volt rajta – ellenkezett Kylee. – Én már csak tudom. Imádom az Armanit.
– Nem is öltönyt viselt – rázta Torstyn a fejét. – És nem hiszem, hogy a nyakkendő vörös volt. Szerintem inkább aranszínű.
– Nem emlékszem – mondta Bryan. – Akár még kék is lehetett. Vagy éppenséggel fekete.
– Nos, kinek volt igaza? – kérdezte Quentin.
– *Mindenkinek* – felelte Tara. – Mert a kép a saját agyatokból származott. Pontosan azt láttatok, amire számítottatok.
– Lenyűgöző – suttogta Quentin. – Szóval, mit láttak azok az emberek a kövér fickó körül?
– Ez a fura az egészben. Fogalmam sincs. Lehetett akár egy medve, vérfarkas, kígyó vagy óriáspók; lehetett akár a főnökük is. Amitől a legjobban rettegnék. De olyanná is tehettem volna a szemükben, akit kifejezetten kedvelnek. Híres filmsztárrá vagy énekeszé.
– Azt is el tudnád hitetni velük, hogy én vagyok az Egyesült Államok elnöke? – kérdezte Quentin.
– Bármit el tudnék hitetni velük – bólintott Tara.
– Nagyon király! – ámuldozott Quentin. – Valószínűleg még jó hasznát vesszük.
Egy természetes, izmos testalkatú srác sétált el az asztaluk mellett, akinek a haja lángvörös volt. Gyors mosolyt vetett Tarára.
– Szia, bébi!
Tara a szemét forgatta.
– Most tényleg bébinek szólítottál, tökfej?
A srác megtorpant mellette.
– Valami kivetnivalót látsz benne?
– De még mennyire, idióta – vágott vissza Tara.
– Talán különlegesnek hiszed magad?
– Húzz el innen! – szólt a lány.
A srác kis ideig mogorva tekintettel méregette, azután így szólt:
– Vaú!
Tara tekintete dühödten felvillant.
– Mit merészeltél mondani?
– Azt mondtam, hogy „vaú”, kutyaképű. – Azzal sarkon fordulva továbbindult.
Tara elvörösödött mérgében.
– Majd én elintézem – szólt Torstyn. A srác után kiáltott. – Hé, vöröske, túlélte más is a balesetet?
– Micsoda? – A fiú értetlenül visszafordult.
– Haver, ez tényleg a fejed, vagy a nyakad egyszerűen elokádtá magát?
A srác arca lángba borult a megaláztatástól.
– Mit mondtál? – kérdezte.
– Nemcsak ronda vagy, hanem még süket is? Rövid szavakat fogok használni, hogy leolvashasd őket a számról. Kérj bocsánatot a barátomtól, és talán hagylak elfutni!
– Letépem a fejedet! – fenyegetőzött a srác ökölbe szorított kézzel.
Torstyn önelégült mosollyal az arcán hátradőlt, két karját nyugodtan a feje mögé tette.
– Mutasd meg! – biztatta az ellenfelét.

A vörös hajú egy lépést tett Torstyn felé, majd hirtelen megtorpant. Szája tátva maradt, és két kezét a fejére szorította, amely lassan pulykavörös lett. Azután sorra elpattantak a hajszálerék a szemében.

– Jaj! – nyögött fel.

– Talán mégsem akarod letépni a fejemet, kemény legény? – gúnyolta Torstyn.

– Jaaaaj!

– Mit is mondtál? Szeretnéd, hogy abbahagyjam?

– Jaaaaaaaj!

– Nem értem ezt a zagyvaságot, répafej – sziszegte Torstyn. – Nem beszélek idiótául.

– Elég! – szólt rá Tara.

– Nekem még nem.

A vörös hajú srác a földre rogyott.

– Most már térden állva akarsz imádni? Akkor jobban teszed, ha elkezdesz imádkozni.

– Hagyd abba! – mordult rá Quentin. – Túlságosan felhívod magadra a figyelmet.

– Ugyan már! – nézett rá Torstyn.

– Most rögtön! – utasította Quentin.

Torstyn még egyszer utoljára lesújtott a fiúra, azután leengedte a kezét.

– Ahogyan akarod.

A meggyötört srác az oldalára dőlt, egész testében vonaglott.

– Mit műveltél vele? – kérdezte Bryan.

– Túlságosan forrófejű volt a srác, hát jobban feltüzeltem egy kicsit.

– Felforrósítottad az agyát?

– Nehezen találtam rá, de igen – mosolygott Torstyn sötéten. – Nem az egészet.

Csak egyes részeit.

Kyle iszonyodva elhúzta a száját, amikor a srác elhányta magát.

– Undorító! – nyafogott.

– Maradandó kárt tettél benne? – kérdezte Bryan.

– Talán. Akár aneurizmát is okozhattam. Dr. Hatch mindig a foglyokon gyakoroltatott, de túl sok agyat olvasztottam meg, ezért végül majmokon kezdtem kísérletezni. – Elvigyorodott. – Egy nap körülbelül száznak is kisütöttem az agyát a limai állatkertben. A tudósok még mindig értetlenül vakarják miatta a fejüket.

– Az te voltál? – csodálkozott Quentin. – Olvastam róla az interneten. Kapucinus Vírusnak hívják a betegséget.

– Bizony én voltam, pajtás. A halálos vírus.

Bryan felnevetett.

– Hát ez parádés, haver! Most eszembe jutott, amikor az X Gamesben Zeus meg-rázta azt a... – Hirtelen megdermedt, tudatára ébredt, mekkora hibát követett el. Minden tekintet rátapadt.

– Jól hallottam, hogy kiejtetted a szádon a Z betűs szót? – kérdezte Quentin.

Bryan nagyot nyelt.

– Bocs, haver. Véletlen volt – mentegezőzött.

– Azt hiszed? – szólt Kylee.

– Óriási szerencséd, hogy dr. Hatch nem hallotta meg – mondta Tara. – Egy hétre hűvösre tette.

– Mint engem Peruban – tette hozzá Kylee. – Meg kell büntetni a srácot.

Bryan rémült arcot vágott.

– Kérlek, ne áruljátok el neki! Könyörgöm.

Quentin gyors pillantást vetett a többiekre.

– Ezúttal még megkegyelmezek. De ne kövesd el még egyszer ezt a hibát!

– Ó, ugyan már! – méltatlankodott Kylee. – Nekem senki sem kegyelmezett.
– Mert elég ostoba voltál, hogy dr. Hatch előtt jártasd a szádat – torkollta le Torstyn.

– Kösz, haver – hálálkodott Bryan. – Butaság volt.

Quentin résnyire szűkült szemmel nézett rá.

– Nagy szívességgel tartozol nekem. Ezt ne feledd!

– Rendben. Kösz.

Abban a pillanatban egy ázsiai nő térdelt le a földön fekvő srác mellé.

– Orvos vagyok – mondta. Torstynra pillantott. – Láttad esetleg, mi történt?

– A srác egyszer csak elterült a földön, mint egy kecskebéka – válaszolta Quentin.

– Felhívná valaki közületek a mentőket?

– Éppen eszünk – felelte Torstyn, és hátat fordított.

A nő hitetlenkedve bámult rá.

– Talán már haldoklik.

– Mindenkinek lejár egyszer az ideje – mondta Torstyn.

Az orvos szóhoz sem jutott, még a szája is tátva maradt a döbbenettől. Valaki megszólalt az egyik közeli asztalnál.

– Majd én telefonálok.

Szép lassan kisebb tömeg gyűlt össze, mire Quentin így szólt:

– Jobb lesz, ha mielőbb indulunk. Már csak két óránk maradt, hogy időben visszaérjünk.

Amint felálltak, Kylee megkérdezte:

– Hoztok nekünk Svájcban egy kis csokit?

– Hát persze – Ígérte Tara.

– Jó sokat hozzatok! – kérte Quentin. – Tajvanon nem lesz finom csokoládé.

– Akkor veszek legalább tíz kilót – felelte Tara.

Mind az öten elsétáltak az asztaltól. Amint maguk mögött hagyták az éttermet, Quentin felemelte a kezét, és az egész szinten kikapcsolta az áramot.

NEGYEDIK RÉSZ

LIMA KIKÖTŐJE

PERU

SCHEMA ÉS AZ IGAZGATÓTANÁCS ÉLETBEN MARADT TAGJAI az *Ampère* szuperjachttól körülbelül másfél kilométernyire jártak a perui tengerpart közelében, amikor a *Watt* felrobbant. Kis időre lassítottak, és élénken figyelték, ahogyan a sűrű, fekete füstoszlop lassan felfelé gomolyog az alkonyi fényben úszó égbolton.

– Ez az *Ampère* – mondta a Hármas.

Schema hátrafordult.

– *Andiamo*², igyekeznünk kell tovább! Amint magukhoz térnek a támadásból, az Elgen összes őre a perui katonákkal együtt az elkövetők után fog kutatni.

Tíz perccel később egy második robbanás is hallatszott.

– Ez meg mi lehetett? – kérdezte a Nyolcas. – Egy második hajót is elsüllyesztettek?

– Remélhetőleg a teljes flottát az öböl fenekére küldik – jegyezte meg a Kilences.

– Talán az első robbanás mégsem az *Ampère* volt – vélte a Nyolcas.

– Ha valóban nem, akkor Hatch talán ép bőrrel megúsza – mondta Schema. A partra mutatott. – Arra menjünk! Csökkentsük a sebességet, és haladjunk a part irányába.

– Igen, uram – válaszolta a Négyes.

Schema gondosan szemügyre vette a partot, de semmi gyanúsat nem látott, csak homokot és sűrű lombokat, amelyek elválasztották a tengert a várostól. Nagyon óvatosnak kellett lenniük. Több száz Elgen-őr nyüzsgött Lima környékén, és hat jól öltö-

² Menjünk! (olasz)

zött külföldi partra szállása egy tutajjal semmiképpen sem kerülhette el éber figyelmüket.

A csónak a homoknak ütközött, és a tanácsstagok sietve kimásztak a partra.

– Bocsássa vissza a csónakot a vízre – utasította Schema a Négyest. – Ha megtalálják, akkor rögtön rájönnek, hogy életben maradtunk. – Schema azt remélte, hogy amikor az *Ampère* felrobbant, mindenki meghalt, aki csak tudott a szökésükről. Nem lehetett azonban bizonyos benne, és egy rossz döntés könnyen az életükbe kerülhetett.

A többi tanácsstag megfordította a csónakot, majd a Négyes a motorját beindítva útjára küldte, legénység nélkül, ki a nyílt tengerre. A csapat fedezékbe vonult egy kis pálmafaligetben, míg Schema egyedül kísértelt az útra. Napkelte után leintett egy elhaladó marhaszállító kamiont.

Schema spanyolul még jobban beszélt, mint angolul, és alkudozni kezdett a sofőrrel, hogy vigye be őket Lima belvárosába; felajánlotta a férfinak az egyetlen értékét, amely a birtokában maradt: egy húszezer dolláros Rolex karórát.

Schema, aki elegáns jachtokhoz és luxusautókhoz volt szokva, most a marhaszállító kocsit lucernával és trágyával borított padlóján gubbasztott a húszperces utazás egész ideje alatt. Mégsem a kényelmetlenség és a megaláztatás okozta neki a legnagyobb szívfájdalmat. Hiszen meghalt az a nő, akit szeretett, a Kettes, miután Hatch fejjel lefelé fellógatta az *Ampère* fogdájában – és aki ezzel megmentette őt a biztos haláltól.

A teherautó körülbelül fél órával később érkezett meg Lima belvárosába, és Schema úgy utasította a vezetőt, hogy fél háztömbnyire álljon meg a Hilton Hotel épületétől.

– Mindenki maradjon itt! – szólt Schema a sofőrhez és a többi tanácsstaghoz. – Mindjárt visszajövök.

Lesöprögte a ruháját, azután besétált a szállodába, és egyenesen a recepció pulthoz lépett. Egy vastagkeretes szemüveget viselő, fekete öltönyös perui férfi pillantott fel rá.

– Segíthetek? – érdeklődött.

– Igen – bólintott Schema. – Megtudhatnám a nevét, kérem?

– Victor Perez.

– Nos, Mr. Perez, én Giacomo Schema vagyok. Az Elgen Részvénytársaság vezérigazgatója. Nincs nálam semmiféle okmány, de ha netán valamiféle igazolásra van szüksége, nyugodtan nézzen utána a személyazonosságomnak az interneten. A társaimmal együtt egy bűncselekmény áldozatai lettünk. Elraboltak minket úton a város felé. A rablók mindenünktől megfosztottak minket, és most nagy szükségem volna a segítségére. Ha esetleg használhatnám a telefont, utaltathatnék némi pénzt a szállodának, és rögtön kivehetnék egy szobát. Az elnöki lakosztályt kérném, vagy egy hasonlóan kényelmes apartmant.

Habár Schema öltönye eléggé megviselt állapotban volt, Perez azon nyomban felismerte, hogy valójában egy húszezer dolláros Ermenegildo Zegnát lát.

– Ön milyen állampolgár? – kérdezte.

– Olasz.

– Értesítem esetleg az olasz konzulátust?

– Igen, persze – vágta rá Schema, jóllehet egyáltalán nem gondolta komolyan. – De ha nem bánja, inkább később kerítenék rá sort. Kimerült vagyok, nagyon éhes is, és kissé megviselt a rettenetes történetek után. Ha most a segítségemre tud lenni, garantálom, hogy megkapja érte méltó jutalmát. – Azzal Schema felemelt egy tollat a pultról, és egy papírra felírta a saját, majd az Elgen Rt. nevét. Azután a lap aljára még odafirkantotta:

Schema egyenesen a férfi szemébe nézett.

– Elég világosan fejeztem ki magam? – kérdezte.

– Igen, uram.

– A személyazonosságomra való tekintettel nyilvánvalóan bölcsebb, ha ezt az egész ügyet a lehető legszigorúbb diszkrécióval kezeljük. Amennyiben pedig megerősítésre van szüksége, csak nézze meg azt a honlapot!

A férfi a számítógép böngészőjében rákeresett az Elgen Részvénytársaságra, rákattintatott a honlap *Elnök / Igazgatótanács* címkéjére.

Szemügyre vette Schemát, majd tekintete visszatért a képernyőre.

– Igen, úgy tűnik, valóban ön az elnök. Egy pillanat, uram. Beszélnem kell a hotel igazgatójával, Senor Castillóval.

Váltott valakivel pár szót a telefonban, és a következő pillanatban egy magas perui férfi lépett a pulthoz.

– Jó reggelt, uram! – üdvözölte Schemát. – Senor Castillo vagyok, a hotel igazgatója.

Perez spanyolul beszélt Castillóval, hiszen nem is sejtette, hogy Schema minden szavát tökéletes megérti.

– Ez az úriember azt állítja, hogy kirabolták, és most nincs nála sem pénz, sem személyazonosító okmányok. Giacomo Schema néven mutatkozott be, és azt mondja, hogy egy Elgen nevezetű nemzetközi vállalat vezérigazgatója. Megnéztem a honlapot, és ott szerepel róla egy fénykép is.

– És mit akar?

– Segítséget kér tőlünk, hogy pénzt utalhasson át a bankjából. És az elnöki lakosztályt.

– Úgy van – szólt közbe Schema. – Rendkívül hálás lennék, ha segítséget tudnának nyújtani ebben az ügyben.

Castillo gyors pillantást vetett a számítógép képernyőjére, azután ismét Schemára nézett.

– Szörnyen sajnálom, hogy ilyen tragédia érte – szólalt meg angolul. – Az országunk ennél sokkal vendégszeretőbb szokott lenni, de minden nagyvárosban akadnak problémák.

– Természetesen – bólintott Schema.

– Kérem, jöjjön velem az irodámba.

Schema elindult a szállodaigazgató nyomában a recepció pulttól egy kisebb hátsó irodába.

– Sürgősen telefonálnom kell a bankáromnak Svájcba – mondta Schema. – Természetesen minden költséget állok.

– Tessék – szólt Castillo. – Foglaljon csak helyet az asztalomnál.

Schema a csuklójára pillantott, csak akkor jutott eszébe, hogy már elajándékozta az óráját.

– Meg is feledkeztem róla, hogy az órát ellopták. Mennyi az idő?

– Éppen most múlt kilenc.

– Nagyszerű. Svájcban még nem zártak be a bankok.

– Magára hagyom, hogy nyugodtan telefonáljon – ajánlotta fel Castillo, és az ajtóhoz lépett. – Az irodám előtt leszek, ha esetleg szüksége van rám.

– Köszönöm – felelte Schema. Leült az íróasztalhoz, és egy tizenegy tagból álló számot tárcsázott. – Kérem, kapcsolja nekem Florian Wysst! Mondja meg neki, hogy Giacomo Schema keresi.

A következő pillanatban egy férfi szólalt meg a vonal túlsó végén, modoros angol-sággal.

– Giacomo! Hiába próbáltalak elérni. Lemaradtál a vacsoraestünkről. A feleségem borzasztóan csalódott volt, amiért nem találkozhattatok.

Schema figyelmen kívül hagyta az udvariaskodást.

– Florian, sürgős ügyben hívlak. Lázadás tört ki a cégben. Az ügyvezetőnk, James Hatch, kezébe ragadta a vállalat irányítását és az *Ampère* szuperjachtunkat is. Két tanácstagot meggyilkolt, minket pedig fogdába záratott. Csupán a vakszerencsének köszönhető, hogy sikerült megmenekülnünk.

– *Mon Dieu!*³ – kiáltott Wyss. – Most már értem. Érkezett egy utasítás Hatch elnök nevében, hogy késedelem nélkül utaljunk át nyolcszázmillió dollárt egy bankszámlára a Kajmán-szigetekre. Természetesen sohasem indítanék el egy ilyen tranzakciót anélkül, hogy személyesen egyeztetnék veled.

– Mikor érkezett az utasítás?

– Alig néhány órája. Hiába próbáltalak elérni.

– Ezek szerint Hatch még életben van – mondta Schema. – Rendkívül sajnálatos. Helyesen jártál el, Florian. Most Limában vagyok, Peruban. Megkérlek rá, hogy utalj pénzt ennek a szállodának, és mozgass át egy összeget erre a számlára.

– Kapcsolatba léptél már a hatóságokkal?

– Mégis melyik ország hatóságára gondolsz, Florian?

– Bocsáss meg, Giacomo. Mi másra volna még szükséged?

– Küldj ide értünk egy gépet. Genfben találkozunk, hogy megbeszélhessük a következő lépésünket.

– Hányan utaznak veled?

– Hatan lesznek a gépen, velem együtt.

– Befagyasszam az Elgen bankszámláit?

Schema egy pillanatig eltöprengett a felvetésen.

– Nem. Hatch még nem tudja, hogy életben maradtunk. Egyelőre hagyjuk csak meg a hamis biztonságérzetében, amíg el nem határozom, mitévők is legyünk.

– Hová utaljam a pénzt?

– Jelenleg a Lima Hiltonban vagyok. Átadom a telefont a szálloda igazgatójának. – Schema az ajtóhoz lépett. – Senor Castillo! A bankár szeretne pár szót váltani önnel.

Miközben Castillo és Wyss megbeszélték a pénzügyi tranzakcióhoz szükséges adatokat, Schema talált magának papírt, és összeállított egy listát mindenféle holmáról, amire szüksége volt, két váltás ruhát is beleértve. Néhány perccel később Castillo így szólt:

– Mr. Wyss ismét önnel kíván beszélni.

– *Gracias*⁴ – válaszolta Schema, és átvette a telefont.

– Mindenről gondoskodom, Giacomo – ígérte Wyss. – A bankunk most nyitott egy hitelkeretet a szállodával, így minden költségedet álljuk. Reggel ötezer amerikai dollárt fogsz kézhez kapni a Banco de la Naciontól, egy vadonatúj bankkártyával. A repülőgép foglalásához még szükségem van néhány percre, de azon nyomban elküldjük értetek, amint lehetséges, és mindenképpen legkésőbb holnapután meg is érkezik Peruba. Senor Castillo gondoskodik róla, hogy kijussatok a reptérre.

– Köszönöm, Florian. Hamarosan találkozunk, és már alig várom, hogy végre megismerhessem a kedves feleségedet is.

– Nagyon fogok örülni neki. A mielőbbi viszontlátásra! Remélem, hogy a segítségdre lehetek ennek a lázadásnak az elfojtásában.

3 Istenem! (francia)

4 Köszönöm! (olasz)

– Én is remélem – felelte Schema. Letette a telefont, azután a szálloda igazgatójához fordult. – Hálás vagyok a segítségért. Szükségem lesz a lakosztályomra és még négy másik szobára is az igazgatótanács többi tagjának.

– Átnyújtotta Castillónak az összeállított listát. – Hozassa ezeket a holmikát a szobámba, amilyen hamar csak lehetséges.

– Ahogyan kívánja, uram. Szüksége van esetleg még valamire?

– Kérem, küldessen a lakosztályomba a legfinomabb borából, egy kis sajttal és gyümölcssel. És a legjobb steakjéből is kérek, gombás-sajtos omlettel.

– Igen, uram.

– Még valami. Adjon magának egy ezerdolláros borravalót! Nagyra értékelem a segítőkészségét.

Schema bevezette a tanácstagokat a szállodába, majd a saját lakosztálya felé vette az irányt, ahol már egy üveg finom perui bor várt rá, különféle sós kekszek, sajtok, datolya, sárgabarack és méz kíséretében, sőt még egy jókora steak is, omlettel körítve.

Schema alaposan megvizsgálta a borosüveget, töltött magának belőle egy pohárral, azután belekortyolt.

– Hát nem egy Château Margaux, de egyelőre megteszi. – Kiürítette a poharat, majd bekebelezte a vacsoráját is. Már csaknem huszonnégy órája egy falatot sem evett, és bizony kínoztta már az éhség.

Miután befejezte az evést, levetkőzött, majd leheveredett az ágyára. A veszély és az éhség, amelyek mostanáig minden energiáját lefoglalták, nem kínozták többé, így a gondolatai visszatértek a férfihoz, aki ennyi szenvedést hozott rá. Hatch mindenétől megfosztotta – elvette a vállalatát, a szerelmét, a jövőjét. Amióta tudomására jutott, hogy Hatch életben maradt, bosszúra szomjazott. *Meg fog fizetni* – fogadkozott magában. – *Az utolsó filléremet, minden rendelkezésemre álló eszközt kihasznállok, csak hogy megfizettesek vele mindenért, amit elkövetett. Eltörlöm a föld színéről, még ha ez is lesz életem utolsó cselekedete.*

Egyetlen kérdés gyötörte Schemát szüntelenül: *Vajon Hatch valójában mennyire elszánt?* Felmerült fejében a gondolat, hogy talán felfogadhatna egy zsoldos hadsereget, akik elpusztíthatnák az Elgen-őrséget, és megdönthetnék Hatch hatalmát, ám egy efféle hadművelet megszervezése hetekbe vagy akár hónapokba is telhet. Időközben pedig Hatch teljes mértékben irányítása alatt tartja az Elektrostar erőműveket. Mindössze pár óra leforgása alatt akár az összeset elpusztíthatja, vagy – ami sokkal rosszabb – szabadon engedheti a patkányokat az érintett országokban, tragikus tömegpusztítást eredményezve. Schemának semmi kétsége nem volt, hogy a megtámadott országok mindent rögtön megsemmisítenének, ami csak kapcsolatban áll az Elgennel. Végül nem maradna semmi, amit Schema még visszaszerezhetne.

Akárhogyan is dönt, bármi lesz is a következő lépése, rendkívül óvatosnak kell lennie. Tudta jól, hogy hatalmas hibát követett el, amikor alábecsülte Hatch erejét; még egy tévedést nem engedhet meg magának.

BANK OF GENEVA

GENF, SVÁJC

A REPÜLŐÚT LIMÁBÓL GENFBÉ több mint tizennégy órát vett igénybe. Wyss autókat küldött értük a reptérre, ahonnan az igazgatótanács tagjait a Genfi-tó partján álló Metropole Hotelbe vitték, míg Schema, egy külön autóban, egyenesen a Bank of Geneva irodaházához hajtatott.

– Jó érzés újra Svájcban lenni – mondta Schema a sofőrnek, amint kiléptek a szállodából.

– Svájcban lenni mindig jó érzés – felelte a sofőr. – Szeretné, hogy megvárjam, amíg végez?

– Igen – válaszolta Schema. – Csak egy-két óráig maradok.

Az autó lassan a járdaszegély mellé gördült a bank előtt, majd odabenn Schema felment a hetedik emeletre a lifttel, Wyss irodájához. Amikor belépett, Wyss titkár-nője, egy idősebb francia nő udvariasan üdvözölte.

– *Bienvenue*,⁵ Monsieur Schema! Mr. Wyss és az üzlettársai már várják. Menjen csak be, kérem!

– *Merci*⁶ – válaszolta Schema, amint elhaladt a titkár-nő asztala mellett. Azután hirtelen megtorpant. – Az üzlettársai?

– Igen, monsieur.⁷

Schema elsétált a recepció mellett Wyss irodájához, és kinyitotta az ajtót. Florian Wyss az asztalánál ült. Ahogy Schema belépett, felkapta a fejét. Sápadt volt az arca, és a kezét fehér géz borította.

⁵ Üdvözljük! (francia)

⁶ Köszönöm, (francia)

⁷ Uram. (francia)

– Florian, mi történt a kezeddél?

Wyss megrázta a fejét.

– Nagyon sajnálom, Giacomo. Nem volt más választásom.

Schema beljebb lépett az irodába.

– Miről beszélsz? – értetlenkedett.

– Nem hagyott nekem más választást.

– Kiről beszélsz? – kérdezte Schema.

– Rólam – szólalt meg Hatch. Besétált az irodába, Torstyn, Tara és négy Elgen-őr kíséretében. A katonák azonnal körbevették Schemát. – Úgy gondolom, Mr. Wyss a tekintélyes pénzüsszegekről beszél, amit az imént utaltunk át.

Schema elsápadt.

– Hívd a biztonságiakat! – utasította Wyss.

– Giacomo, hát miféle üdvözlés ez? – kérdezte Hatch teljes lelki nyugalommal. – Miután átutaztam a fél világot, azt hittem, legalább egy itallal megkínál.

Schema dühödtt tekintettel mérte végig, arca kivörösödött a méregtől. Ha nem veszik körül az örök, talán rá is veti magát gúnyolódó ellenfelére.

– Nem? – folytatta Hatch. – Akkor kiszolgálom magam. – Azzal odalépett a pohárszékhez, és töltött magának az egyik kristályüvegből. – Ó, ezt már nevezem! Nem csodálom, hogy éppen ezt a bankot választotta. – Visszasétált Schemához. – Természetesen jobban örültem volna, ha az öböl fenekére süllyed az *Ampère*-rel együtt, ám mint kiderült, tulajdonképpen szerencsés fordulat, hogy mégsem így történt. Máskülönben nehezen akadtam volna rá némelyik bankszámlájára.

Schema tekintete visszatért Florian sápadt arcára.

– Mit műveltél? – kérdezte.

– Nem volt más választásom, Giacomo. Az összes pénzt átutaltuk.

Schema hitetlenkedve előrehajolt.

– Biztosan nem... *mindent*.

Florian fájdalmas grimaszra húzta a száját.

– Mindent.

– Mégis honnan szerezhettek tudomást azokról a számlákról?

Florian gyors pillantást vetett Tarára, aki baljósan elmosolyodott.

– Vannak módszereik rá, hogyan turkáljanak az ember fejében – felelte.

– Vége a játéknak, Giacomo – szolt Hatch. – Minden elveszett. Önt kivéve, persze. Ön még itt van. Nos, könnyen orvosolhatnám a helyzetet, és most rögtön agyonlőhetném, de hol is lenne abban az élvezet? Így hát inkább egy kihívást ajánlok. Önt körözött szökevényként tartják nyilván a világ legtöbb civilizált országában, és most már pénze sincs, hogy szökni tudjon. Ó, és egymillió dollár pénzütalmat tűztem ki a fejére. Meglátjuk, mennyi ideig képes életben maradni. Florian, hívja az Interpolt. Tájékoztassa őket, hogy egy jól ismert szökevény bukkant fel a bankjában!

Wyss megtörölgette a homlokát egy zsebkendővel.

– Kérem, Hatch admirális...

– Rossz válasz – mondta Hatch. – Torstyn...

– Igen, uram.

– Segíts Mr. Wyssnek megérteni, mennyire nem szeretem, ha ellenkeznek velem. Az egyik kezén még teljesen érintetlen a bőre.

– Kérem, ne! – könyörgött Florian, és felkapta a telefont. – Most rögtön telefonálok. Azon nyomban riasztom az Interpolt. – Megnyomott egy gombot a telefonkészüléken. – Kapcsolja a biztonságiakat!

Hatch akkor Schemához fordult.

– Szánalmas, nem igaz? Milyen gyorsan köpönyeget váltanak az emberek? Ma-napság tényleg senkiben sem lehet megbízni. Nos, ha az ön cipőjében volnék, bár

szerencsére nem ez a helyzet, most hanyatt-homlok menekülnék. Hozzá kell tennem, hogy nem érdemes csatlakoznia a társaihoz. Már elküldtem értük az Elgen őreit a hotelba – vigyorgott Hatch. – Az EKG tagjaival fogadásokat kötöttünk, vajon mennyi ideig képes megúszni elfogatás nélkül. – Cirkalmasan intett a kezével. – Tekintse játéknak az egészet! – Wyss felé fordult. – Florian, kérem!

Wyss beleszólt a telefonba.

– Itt Florian Wyss beszél, a Bank of Geneva igazgatója. Szeretném bejelenteni, hogy egy jól ismert szökevényt láttunk felbukkanni a bankunkban. Igen. Késedelem nélkül. – Azzal letette a telefont, és bocsánatkérő pillantást vetett Schemára. – Szörnyen sajnálom.

– Meg fog fizetni, Hatch – morogta Schema.

– Igen, mintha már említette volna – válaszolta Hatch. – De továbbra is a számlára várok. – Sötét tekintetében derűs fény csillant. – Most pedig arra kérem, hogy siessen! Ha már ma nyakon csípi, elveszítem a fogadást. És mindenki másnál jobban kellene tudnia – az utolsó szavaknál előrehajolt, hangja fenyegetően elhalkult –, hogy gyűlölök veszíteni.

Hirtelen megszólalt egy riasztó. Schema még egy utolsó pillantást vetett Florianra, azután sarkon fordult, és kirohant az épületből.

Hatch felnevetett.

– Hát ez könnyen ment! – jegyezte meg elégedetten.

Wyss bekötözte kezével törölgette le homlokáról a verejtékcseppeket.

– Megtettem mindent, amit csak kért. Hajlandó most már szabadon engedni a feleségemet és a lányomat?

Hatch csodálkozó tekintettel nézett rá.

– Természetesen nem – felelte.

Florian arcából minden szín kifutott.

– De hát azt mondta, hogy ha együttműködöm...

– Igen. Valóban azt mondtam – bólintott Hatch. – Hadd magyarázzak el valamit! Van egy mese az emberről, aki a folyópartra érkezve éppen át akart kelni, amikor észrevett maga mellett egy mérges viperát. A kígyó így szólt az emberhez: „Én is szeretnék átkelni a folyón. Légy szíves, vigyél át magaddal!” Az ember azt válaszolta: „Nem viszlek, hiszen vipera vagy. Megmarsz, és meghalok.” „Ne légy ostoba!”, mondta a vipera. „Ha megmarlak, mindketten meghalunk.”

– Az ember, akit meggyőzött az érv, hátára vette a kígyót, majd átúszott vele a folyón. Ám amint kiért a partra, a kígyó mégis megmarta, és lecsusszant róla a fűbe.

A haldokló ember így szólt utána: „Átvittelek a folyón. Azt ígérted, nem fogsz megmarni.” „Bocsánat”, válaszolta a kígyó. „Vipera vagyok. Ilyen a természetem.”

Széles mosoly terült el Hatch arcán, és közelebb hajolt.

– Köszönöm a segítséget, Florian, de nem tehetek róla, ilyen a természetem.

– Mi a szándéka a családommal?

– A feleségét és a lányát továbbra is a KP-k között tartjuk fogva.

– Mik azok a KP-k?

– Hamarosan megtudják. Önnek sajnos nincs ekkora szerencséje. Most remélem, megbocsát, de sürgősen Tajvanra kell utaznunk. – Hatch Torstyn felé fordult. – Az autóban várunk. Intézd el! – Azzal kísértalt az irodából, Tarával és az örökkel a nyomában.

Wyss elborzadva bámult Torstynra.

– Könyörgöm...

A fiú kinyújtotta a kezét.

– Nem fog fájni... legalábbis nem sokáig.

ÖTÖDIK RÉSZ

15.

JIM HATCH

A KRONOMÉTER FARM

MIUTÁN BEFEJEZTEM A GYAKORLÁST GERVASÓVAL, bekopogtam anyám ajtaján. Rög-tön kinyitotta, és elmosolyodott, amikor meglátott.

– Éppen rád gondoltam – üdvözölt.

– Szeretnék kérdezni tőled valamit – mondtam.

– Rendben – bólintott. – Gyere beljebb! – Amint beléptem a szobájába, így szólt:

– Nagyon komoly dolognak hangzik.

– Az is.

Becsukta mögöttem az ajtót, azután rám nézett, karját összefonta a mellkasa előtt.

– Miről van szó? – kérdezte.

– Van valami közted és a között a Joel nevű fickó között?

– Valami?

– Tudod. – Kicsit haboztam, míg anyám félrehajtott fejjel várt. – Valami *romantikus*.

Egy pillanatig eltöprengett a válaszon.

– Nem tudom – felelte végül csendesen.

– Ez meg mit jelent?

– Csak amit mondtam. Jó barátok vagyunk. Kedvelem, és fontos számomra. Nem tudom, hová fog vezetni ez az egész.

Hirtelen úgy éreztem, védekeznem kell.

– Fontos számodra? Mióta ismered?

– Régebben, mintsem gondolnád – válaszolta. – Tudod, már te is találkoztál vele korábban.

– Tényleg?

– Amikor négyéves voltál. Segített nekünk Pasadenából Idahóba költözni.

– Honnan ismered?

– Anna, Joel nővére édesapád mellett dolgozott a kórházban. Nem sokkal apád halála után nyoma veszett. Beszél Joelnek az Elgen üzelmeiről, és a lelkére kötötte, hogy ha vele bármi történik, segítsen nekünk elrejtőzni.

Életemben először rádöbentem, hogy az a rengeteg költözködés nem csupán rólam szólt.

– Ezek szerint már a születésem óta tudsz az Elgen létezéséről?

– Hát persze. Az egyik cég volt, amellyel apád együttműködött. Akkoriban azt gondoltuk, hogy az MEI megváltoztathatja a világot. Nem úgy, ahogyan Hatch tervezi, mi egy jobb világot reméltünk. James Hatch apáddal dolgozott. Igazság szerint még vacsorára is meghívtuk.

Nem hittem a fülemnek.

– Dr. Hatch a *házunkban* járt? – hitetlenkedtem.

Anyám bólintott.

– Akkoriban Jimnek szólítottuk. Egyszer eljött hozzánk egy kerti sütögetésre.

Szóhoz sem jutottam. Mintha az anyám egy könyvklubba járt volna Hitlerrel.

– Húst sütögettetek vele? Azzal az emberrel, aki téged elrabolt, engem pedig meg akart ölni?

– Abban az időben senkit sem próbált megölni. Ami azt illeti, még meg sem születtem. Harminchat hetes terhes voltam, amikor az MEI-készüléket felszerelték a kórházban. Egy héttel később jöttél a világra.

– Akkor miért nem ismerted fel a PizzaMax parkolójában?

Anyám elmosolyodott.

– Csaknem tizenöt év telt el. Időközben rengeteget változott. Ráadásul napszemüveget viselt.

– Hát ez hihetetlen! – kiáltottam fel.

– Hiszed, vagy sem, Jim Hatch egészen normális fickó volt. Virágot is hozott nekem a kórházba, miután megszülettem.

Alig bírtam feldolgozni a hallottakat.

– Régen milyen ember volt?

– Kicsit bizonytalan, de szorgalmas, és rendkívül nagyratörő, ami nem feltétlenül jelent rosszat. Nem tudom, mitől vált olyan szörnyeteggé, amilyen mostanában. Azt hiszem, belekeveredett valamibe, ami végül elvakította. A hatalomvágy bizony képes az ilyesmire.

– Most közveszélyes őrült – mondtam. – És még gonosz is.

– Talán. De akkoriban még egészen más volt. Könnyű lenne a jó és a rossz fekete-fehér kategóriáiba besorolni az embereket, de igazság szerint bőven akad bennünk mindkettőből.

– Te Hatch nyomába sem érhetsz – jelentettem ki. – És én sem.

– Igazad van. Akad köztünk egy óriási különbség.

– Mi az?

– A szeretet.

– Hatch magát szereti – mondtam.

Anyám a fejét rázta.

– Nem. A mohóságát táplálja, de az még nem önimádat, csupán önzés. A szíve mélyén bizonyára gyűlöli magát, másként sohasem volna képes ilyen kegyetlenségre. Amikor az emberek az elveikkel ellentétesen cselekszenek, akkor a büntudattól vezérelve vagy megváltoznak, vagy megpróbálják lerombolni meggyőződésük alapjait.

– Jim Hatch az évek során embereket kínozott és gyilkolt meg. Efféle szörnyű tettek után senki sem volna képes a saját énjével élni, hacsak nem sikerül meggyőznie magát, hogy a cél szentesíti az eszközt. Vagy született embergyűlölő az illető.

Szótlanul ültem, csendesen töprengtem magamban.

– Michael, miattam ne fájjon a fejed! Nem fogok elkövetni semmiféle bolondságot.
– Közelebb lépett. – Örülök, hogy eljöttél hozzám. Én is szerettem volna beszélni veled valamiről.

Felemeltem a fejem, hogy ránézhessek.

– Nagyon félek – suttogta. Lassan felsóhajtott. – Félek, és ellentétes érzelmek között őrlődöm. Fogalmam sincs, mit mondhatnék neked, mitévő legyél. – Két kezét a vállamra tette. – Rettegéssel tölt el a tudat, hogy Tajvanra mész. Úgy érzem magam, mint bármelyik édesanya, aki csatasorba küldi a gyermekét. Ha nem lennének ennyire súlyos indokok, sohasem engednék el. – Könnyek szöktek a szemébe. – Lényem egy része olyan büszke rád, hogy szóhoz sem jutok. A másik része... – Megtörölgette a szemét. – Az édesanyád vagyok. Az a feladatom, hogy megvédjelek.

Lehajtottam a fejemet. Nem tudtam, mit feleljek.

– Egyszerűen nem igazságos, hogy ebbe a helyzetbe kényszerültél. Olyan fiatal vagy még!

– Nagy Sándor alig tizenhat évesen uralma alá hajtotta a világot – érveltem. – Szent Johanna pedig még csak tizenhét volt, amikor csatába vezette a franciákat.

– És tizenkilenc évesen az angolok máglyahalálra ítélték.

– Talán mégsem ez a legjobb példa.

– Apád lelkemre kötötte a halála előtt, hogy vigyázzak rád. Nem végeztem igazán jó munkát. – Egyenesen a szemembe nézett. – Megfordul néha a fejemben, hogy talán csalódott volna bennem.

– Mi a jobb: biztonságban élni, érdemtelenül, vagy értékesen, állandó veszedelemben?

– Most úgy beszélsz, mint az apád.

– És az olyan rossz dolog?

Anyám lassan megrázta a fejét.

– Nem. Egyáltalán nem. De *te* mit akarsz?

– Nem számít, hogy én mit akarok.

– Mindig számít – jelentette ki határozottan. – El akarsz menni Tajvanra?

– Hogy szembeszálljak az Elgennel? Nem. De meg kell tennem.

– Nem kell. Már eleget kockáztattál. Hadd lépjen más a helyedbe!

– Kicsoda?

Egy hosszú pillanatig némán fürkészte az arcomat, azután mindkét karjával átölelt.

– Mikor lettél ennyire erős?

– Amikor téged elraboltak – vágtam rá.

– Csak ígérd meg nekem, hogy mindig vissza fogsz térni.

– Megígérem – válaszoltam. Mindketten tisztában voltunk vele, hogy valójában nem ígérhetek semmit.

Anyám homlokon csókolt, majd hátralépett.

– Tehetek érted még valamit? – kérdezte.

– Szükségem lenne egy dologra – feleltem. Haboztam. – Egy kicsit bonyolult.

– Bármit kérhetsz – mondta.

– Nem magamnak kérem. Taylort szeretném meglepni. Kedvesen elmosolyodott.

– Csak mondd, mit tegyek!

16.

JÁDE SÁRKÁNY HADMŰVELET

MÁSNAP REGGEL MEGINT ÖSSZEGYŰLTÜNK, hogy részt vegyünk a következő oktatáson. Gervaso, most első alkalommal, késett. Amikor végül befutott, valami szokatlan érződött rajta. Nem is a ruházata volt más, vagy ilyesmi, hanem ahogyan ránk nézett. Egész viselkedése vészterhes komorságot tükrözött.

– Jó reggelt! – üdvözölt minket. – Elnézést a késésért. A tanács ülésén kellett részt vennem. A Jáde Sárkány hadművelet zöld lámpát kapott.

Habár a bejelentés egyikünket sem érte váratlanul, Gervaso szavai hirtelen mégis valóságossá tették számunkra a küldetést, ahogyan korábban fel sem fogtuk.

Ostin szólalt meg először.

– Mikor indulunk? – kérdezte.

– Holnapután. Úgy elég időtök marad Tajvanon, hogy felkészüljete a *Volta* érkezésére. – Lassan körbesiklott rajtunk a tekintete. – Ma már nem lesz oktatás. Azt akarom, hogy lazítsatok egy kicsit, mielőtt nekivágtok a feladatnak. Ám addig is, ha bármit tehetek értetek, nyugodtan szóljatok!

– Találkozunk még az utazás előtt? – kérdezte Ian.

– Holnap – hangzott a válasz.

Amikor már mindenki elhagyta a termet, odaléptem Gervasóhoz.

– Szeretném újra kipróbálni azt a puszkagolyós trükköt.

– Rendben. Mikor menjünk ki gyakorolni?

– Most rögtön – feleltem. – Ha van rám ideje.

– Bőven van időm.

Kocsiba ülve ismét kihajtottunk a lőtérre. Miközben Gervaso megtöltötte a géppuskát, én közvetlenül a céltábla elé álltam, így a célfekete éppen a hasam mögé került.

Gervaso csodálkozva pillantott fel rám a fegyver keresője mögül.

– Mit művelsz ott?

– Nem akkor akarom megtudni, hogy nem tudom ezt megcsinálni, amikor már élesben lőnek rám.

Ismeretségünk óta most először fedeztem fel valódi aggodalmat az arcán.

– Biztos vagy benne? – kérdezte.

– Csak addig ne lőjön, amíg fel nem készültem!

– Azt megígérhetem. Visszaszámlálunk. Három, kettő, egy, tűz. Rendben?

– Rendben – bólintottam.

Visszakuporodott a fegyver mögé. Vettem egy mély lélegzetet, és enyhén pulzáltam, éppen csak annyira, hogy szikrázni kezdett az elektromosság az ujjaim között.

– Felkészültél? – kérdeztem.

Vadul rángatóztak az arcizmaim.

– Hajrá! – kiáltottam.

Gervaso a ravaszra tette az ujját.

– Akkor hát lássunk neki! Három, kettő... – teljes erőmből pulzáltam – egy, és tűz!

Egy egész tárnyi töltény robbant ki a géppuska csövéből. A golyók becsapódtak a mellettem álló betontégla falba. Gervaso felállt, mélységes megkönnyebbülés tükröződött az arcán. Gyors léptekkel hozzám sietett.

– Sikerült! – örvendezett.

Együtt sétáltunk a falhoz, ahol szemügyre vettük a golyók becsapódásának nyomait. Kis híján négyméternyire tértek el a céltől.

– Azt hiszem, kissé túlkompenzáltál – állapította meg Gervaso.

– Nagyon izgultam.

Felnevetett.

– Még hogy izgultál! – Kezét a vállamra tette. – Könnyen lehetséges, hogy te vagy a legbátrabb ember, akivel valaha is összehozott a sors.

17. AZ UTOLSÓ NAP

MÁSNAP REGGEL ÚJRA TALÁLKOZTUNK, de csak néhány percre. Gervaso átadta nekünk a rendelkezésére álló információkat a tajvani Elektrostar erőműről, majd végül így fejezte be a mondandóját:

– Minden további tudnivalóról tajvani ügynökünk fog tájékoztatni titeket. – Szép lassan körbejárt rajtunk a tekintete, azután olyasmit tett, amivel mindnyájunkat meglepett. Hirtelen kihúzta magát, és tisztelgett előttünk. – Nagy megtiszteltetés számomra, hogy megismerhettelek titeket.

Taylor halkán a fülembe suttogott.

– Úgy viselkedik, mintha soha többé nem látna minket viszont.

Amikor indulni készültünk, Gervaso megállított.

– Michael! – szólt utánam.

– Igen, uram.

– Válthatnék még veled pár szót?

– Természetesen. – Kérdő pillantást vettem Taylorra. – Most hová tervezel menni?

– Megígértem anyámnak, hogy elmegyek vele lovagolni – válaszolta.

– Szólj, amikor visszaértél! – kértem.

Amint Taylor kísértelt a teremből, Gervasóhoz fordultam.

– Igen, uram.

– Szeretném kifejezni személyes köszönetemet a bátorságodért és az Elektroklán vezetéséért.

– Köszönöm – feleltem.

– Alig töltöttem be a tizennyolcat, amikor beléptem a hadseregbe. Időközben sok tiszt vezénylete alatt szolgáltam. Nem csupán bátor vagy, hanem remek vezér is, ezért követnek a társaid a halálos veszedelembe is. – Kezét a zsebébe mélyesztette, és előhúzott egy fehér zsebkendőbe csomagolt holmit. Kihajtotta a szövet széleit, majd a

mélyéről előbukkant egy kereszt formájú bronzmedál, amelynek közepén egy széttárt szárnyú sas díszelgett. A lábai alatt futó tekercsen egy felirat állt:

BÁTORSÁGÉRT

– Láttál már valaha is ilyen kitüntetést?

Felnéztem Gervaso arcába.

– Soha.

– Ez a kiváló szolgálatért járó érdemkereszt. Az Amerikai Egyesült Államok hadseregének második legmagasabb rangú kitüntetése. Rendszerint a csatában tanúsított rendkívüli hősiességet szokták jutalmazni vele.

– A maga kitüntetése?

– Csak volt – válaszolta. – A Sivatagi Vihar hadművelet során kaptam Irakban. – Azzal átnyújtotta nekem. – Most neked adom.

Meg sem mozdultam, hogy átvegyem.

– Nem fogadhatom el – tiltakoztam.

– Sértésnek érezném, ha visszautasítanád.

– De hát ez túlzás! Nem érdemlem meg.

– Pontosan tudom, mi mindent tettél, Michael. Gondosan áttanulmányoztam a jelentéseket. Sokkal inkább kiérdemelted ezt a jutalmat, mint én. Kérlek, ne utasítsd vissza!

Egy pillanatig mélyen egymás szemébe néztünk. Végül kinyújtottam a kezem, és átvettem a kitüntetést.

– Nem is tudom, mit mondhatnék.

– A cselekedeteid már éppen elég ékesen szóltak. – Újra tisztelgett nekem. Ezúttal viszonzottam a tisztelgését.

– Kimerítő jelentést várok, miután visszatértetek Jáde Sárkánnyal.

– Igen, uram.

Gervaso előrelépett, és bajtársiasan megölelt.

– Sok szerencsét! – Azzal sarkon fordulva elmasírozott. Ismét lenéztem a kitüntetésre. Életem legnagyobb megtiszteltetésének éreztem.

18.

VÁRATLAN KÉRÉS

– HAVER – ámuldozott Ostin. – El sem hiszem, hogy ezt képes volt neked adni. Ez a legkirályabb ajándék az egész világon. Csak a Becsület Érdemérem nagyobb kitüntetés nála.

– Én sem bírom felfogni – válaszoltam.

Ostin kinyújtotta felém a kezét.

– Hadd nézzem meg újra! – kérte.

Tenyérébe nyomtam a kitüntetést.

– Hát ez parádés! – Egy pillanatig behatóan vizsgálgatta, azután visszaadta. – Gervaso nekem is adott valamit. – Felemelt egy kisméretű, borvörös könyvet az ágyáról. *A hadviselés törvényei.* – Azt gondolta, hogy talán hasznunkra lehet, ha a Lung Livel kell szembeszállnunk.

– Elkezdted már olvasni?

– Nem *olvasom*; minden betűjét a fejembe vésem.

– Bocsánat. – Zsebembe dugtam a keresztet. – Láttad valahol az anyámat?

– Nemrég járt itt – felelte Ostin. – Azt neked hozta. – Egy nagyobb, szögletes dobozra mutatott az ágyamon. – Szerinted az ott...

– Azt hiszem, igen.

– Akkor még mindig áll a terved ma estére?

– Hát persze.

Ostin aggodalmas arcot vágott.

– Miért? Talán valami kivetnivalót találsz benne? – kérdeztem.

– Úgy értem, tök jó gondolat, meg minden, de miért éppen ma este? Hiszen reggel indulunk.

– Éppen azért csinálom az egészet, mert reggel indulunk.

Egy pillanatig némán törte a fejét.

– Jogos – válaszolta végül.

Hirtelen kopogás hallatszott.

– Szabad – mondtam hátrafordulva.
Joel lépett be az ajtón.
– Bocsánat a zavarásért – szabadkozott. – Michael, velem tudnál jönni egy pillanatra? A tanács szeretne még egyszer beszélni veled.
– Most azonnal?
– Igen, kérlek – bólintott Joel.
Ostin felé fordultam.
– Ha Taylor közben beugrik, ne hagyd, hogy meglássa a dobozt.
– Rendben – vágta rá Ostin.
Követtem Joelt a folyosón, egészen a tanácsteremig. Kinyitotta előttem az ajtót, majd ő is belépett utánam. Csupán nyolc tanácsstag ülte körül az asztalt. Simon előrelépett, hogy üdvözljön.
– Michael, köszönjük, hogy idefáradtál.
– Igazán nincs mit – feleltem. Kíváncsian vártam, mi fog kisülni ebből.
– Foglalj helyet, kérlek.
Leültem az ajtóhoz legközelebb álló székre.
Simon megvárta, amíg kényelmesen elhelyezkedek, azután így szólt:
– El tudom képzelni, hogy az indulásra készülődve gyötör némi aggodalom.
– Úgy van, uram.
– Ezzel mi sem vagyunk másként – bólintott. – Azért akartunk most beszélni veled, mert nemrég hírt kaptunk, hogy Hatch az elektromos ifjakra bízta Jáde Sárkány átszállításának felügyeletét a *Volta* fedélzetére. Ami azt jelenti, hogy talán Quentin, Bryan, Kylee, Torstyn és Tara jelenlétével is számolnod kell.
– Nem először leszek kénytelen szembeszállni velük – mondtam.
– Ám ezúttal még az Elgen-örség és a Lung Li is ott lesz mellettük. Mindegyikük veszélyes ellenfél, már önmagában is. Sajnos attól tartunk, hogy együtt legyőzhetetlenek bizonyulnak. Megfordult a fejünkben a gondolat, hogy talán jól jönne nektek egy kis segítség.
– Miféle segítségre gondolnak? – kérdeztem.
Simon átnézett az asztal fölött, és csak utána válaszolt.
– Úgy véljük, bölcs döntés lenne, ha Nichelle-t is magatokkal vinnétek Tajvanra. Hirtelen azt hittem, hogy félreértettem a szavait.
– Úgy érti, hogy Hatch régi kis védencét vigyük magunkkal? Aki megkínzott minket?
– Igen.
– Most szórakozik velem?
A Simon mellett ülő tanácsstag, akit Thomas néven mutattak be, most hirtelen közbevágtott.
– Tudom, hogy ez most nagy meglepetésként ért. Arra számítunk, hogy az Elgen sem számít a felbukkanására. Az elektromos gyerekek közül eddig egyedül neked sikerült megfékezned, így hát a többiekre nézve még mindig fenyegetést jelent. Ütőképes fegyver lehet az Elektroklán kezében.
– Találkoztak vele valaha is? – kérdeztem.
– Nem – felelte Thomas. – Semmiképpen sem úgy, ahogyan neked volt szerencséd hozzá.
– Nem bízhatunk meg benne.
– Nekünk más a véleményünk – jelentette ki Thomas határozottan. – Már egy ideje minden lépését követjük. Szörnyen dühös, amiért Hatch könnyörtelenül a sorsára hagyta.
– Tudod, hogy tartja a mondás – szólalt meg a Thomas mellett ülő asszony is. – A pokol haragja semmiség a megbántott nő dühéhez képest.

Thomas egyetértően bólogatott.

– Nichelle nagyon megkeseredett.

– Mindig is keserű volt – vettem ellen. – Pszichopata őrült. – Körbenéztem a tanácstagokon. Mindenki aggodalmas arckifejezéssel tekintett vissza rám.

Thomas felemelt egy mappát, és felém csúsztatta az asztal lapján.

– Ez itt Nichelle dossziéja. Miután az Elgen sorsára hagyta, körülbelül egy hétig Pasadena utcáin tengődött, amíg össze nem akadt néhány fickóval, akik feltételezésünk szerint egy bűnbandába tartoznak. Most is velük lakik Pasadena nyugati részén egy lakásban. Nem tudjuk, hogy Nichelle betársult-e valamiféle törvénybe ütköző üzletbe, de munkát vállalt egy mexikói büfénél, ezért úgy véljük, hogy legalább megpróbál tisztességesen élni.

– Feltételezzük, hogy a bandatagok, akikkel együtt lakik, veszedelmesek, ám korántsem annyira, mint te.

Tekintetem végigsiklott az asztalnál ülők arcán.

– Alaposan át kell ezt gondolnom – feleltem végül.

– A döntés rajtad áll, Michael – mondta Simon. – Te vagy ennek a hadműveletnek a vezetője. Mi azonban mindnyájan támogatjuk az ötletet. A *ti* érdekekben.

Töprengés közben megdörzsöltem a tarkómat. Bármilyen őrületségnek hangozott is, egyetlen dologban mégis igazat kellett adnom nekik: talán tényleg túlságosan nagy falat lenne egyszerre harcba szállni az Elgennel, a Lung Livel és még a Ragyogókkal is.

– Megkérhetném Taylort, hogy nézzen körül Nichelle fejében – vettem fel. – Hogy láthassuk, hányadán is állunk vele. – Lassan felsóhajtottam. – Ha úgy határozok, hogy adunk neki egy esélyt, hol találjuk meg?

– Úton Tajvan felé kellene felvennetek – válaszolta Thomas. – Pasadena mindössze háromóránnyira van innen. Utasítottuk az egyik ügynökünket, hogy kövesse nyomon, így van némi fogalmunk a napi menetrendjéről. Valószínűleg munkaidőben lehetne legbiztonságosabban a közelébe férkőzni.

– Hadd aludjak rá még egy éjszakát! – kértem.

– Természetesen – bólintott Simon, azzal már fel is állt. – Amint már mondtam, tiéd a döntés.

– Csak ne feledd, hogy a háború és a politika furcsa hálótársak! – figyelmeztetett Thomas.

Bármit is jelentsen ez – gondoltam magamban.

– Tudatni fogom a döntésemet.

– Tájékoztatnunk kell a pilótákat a terveitekről, mielőtt a farmról elindultok – mondta Joel –, hogy kidolgozhatják a repülési útvonalat.

Kifelé menet eszembe jutottak Ostin korábbi szavai: „Az ellenségem ellensége a barátom.” Mégis képtelenségnek tűnt, akár csak elképzelni is, hogy Nichelle csatlakozhat hozzánk. Majdnem olyan képtelenségnek, mint hogy sikerül rábeszélnem egy ilyen tervre az Elektroklán többi tagját.

19.

ÖRÖKKÉ SZERETLEK

AMIKOR VISSZAÉRTEM A SZOBÁBA, Ostin éppen azt a pár holmit pakolta össze, ami a tulajdonában volt.

– Mit akartak? – érdeklődött.

– Semmit – feleltem.

– Úgy érted, hogy semmit, amit el akarnál mondani nekem.

– Úgy – vágtam rá.

– Király – morogta Ostin. – Most azzal fogom tölteni az estémet, hogy megpróbálok kifundálni, miről lehetett szó.

Elvgyorodtam.

– Taylor járt itt?

– Ó, igen. Odaadtam neki a dobozt.

– Micsoda?

– Csak vicceltem – nevetett fel. – Azt mondtam neki, hogy pár perc múlva visszajössz.

– Kösz – válaszoltam. Felemeltem a dobozt, majd egyenesen Taylor szobájához sétáltam, és halkán bekopogtam.

Tessa nyitott ajtót.

– Hadd találjam ki! Taylort keresed.

– Valóságos zseni vagy – mondtam.

– Szólíts csak nyugodtan Ostinnak. Jaj, inkább mégse! Ijesztő lenne. – Hátrafordította a fejét. – Taylor, a szívszerelmed van itt.

Taylor fejét csóválva jött az ajtóhoz. Kilépett a folyosóra, becsukva maga mögött az ajtót.

– Tisztára megőrjít – zsörtölődött.

– Mert ő is őrült – feleltem. – Szerintem a sok pürézett csigától lehet, amit még a dzsungelban volt kénytelen megenni.

– Akkor most vedd úgy, mintha elhánytam volna magam – morogta Taylor. Pillantása a kezemben tartott dobozra esett. – Az meg micsoda?
– Ajándék.
– Nekem?
– Hát persze. – Azzal átnyújtottam neki a dobozt. – Nyisd ki!
Taylor letépte a csomagolópapírt a dobozról, azután felemelte a tetejét.
– Nahát! – Óvatosan előhúzott egy sötétbordó sifonruhát a belsejéből, majd a dobozt a kezembe nyomva maga elé tartotta. – Michael!
– Sydney Lynn és anyám gondoskodott a beszerzéséről.
– Gyönyörű szép! – A szemembe nézett. – Miért kapom?
– Ma estére.
Taylor a homlokát ráncolta.
– Mi lesz ma este? – kérdezte.
– Az egyelőre meglepetés – válaszoltam. – Hétkor érted jövök.
Kíváncsian félrehajtotta a fejét.
– Miben mesterkedsz, Vey?
– Nem mondom el.
Taylor kinyújtotta felém a kezét, hogy megfogja az enyémet.
– Nekem nyugodtan elárulhatod.
Hátraléptem.
– Ne próbálj a gondolataimban olvasni! Elrontod a meglepetést.
– Végre kezdesz kiismerni.
– Hétkor visszajövök érted.
Mosolyogva sétáltam vissza a szobámba.

Aznap este valamivel később Ostin és anyám érdeklődve figyelte, ahogyan zakóba bújok, majd nyakkendőt kötök. A zakó kissé bő volt rám, de az adott körülmények között jobbat nem igazán találhattunk.

– Nagyon csinosan festesz – dicsért az anyám. – Itt van a virágod. – Azzal átnyújtott nekem egy fényes, fehér színű dobozt, amelyben egy fehér rózsából készült bokréta feküdt. Figyelembe véve, hogy hol voltunk éppen, fogalmam sem volt, honnan szerezte a dobozt, hát még a virágokat.

- Mennyi az idő? – kérdeztem.
- Majdnem hét óra.
- Minden készen áll? – kérdeztem.
- Igen – mosolygott az anyám.
- Rendben – bólintottam. – Én is kész vagyok.

Anyámmal együtt sétáltam Taylor szobájához. Bekopogtam, mire az édesanyja azonnal kinyitotta az ajtót.

– Szia, Michael! Gyere csak beljebb! – Amint hátralépett, szélesre tárta az ajtót; Taylor bukkant elő a nyílásban, az új ruháját viselte. Tökéletesen állt rajta. Elegáns, földig érő, ujjatlan ruha volt, amely szorosan a testére simult, kihangsúlyozva vékony derekát. Hónapok óta először festette ki magát, és a haját ízléses kontyba tűzte fel. Olyan gyönyörű volt, mintha photoshoppal készült volna... éppen eléggé gyönyörű, hogy megfékezhetetlenül tikkeljen az arcom.

- Beléptem a szobába.
 - Egyszerűen... csodálatosan szép vagy.
- Taylor álmodozva pillantott rám.
- Te pedig nagyon csinosan festesz.
 - Ezt neked vettem. – Átnyújtottam neki a virágot.
- Felnyitotta a doboz tetejét, és kivette belőle a virágokat.

– Ezt meg honnan szerezted?
 Anyámra pillantottam, de csak kacsintott egyet.
 – Vannak kapcsolataim – feleltem.
 – Feltűzöd a ruhámra? – kérdezte.
 – Megpróbálom. – Egy darabig ügyetlenkedtem a tűvel, de végül sikerült vérontás nélkül feltűznöm a virágot. Megfogtam a kezét. – Indulhatunk?
 – Ha előbb elárulod, hová megyünk.
 – Elviszlek egy bálra.
 Arcán egyszerre tükröződött meglepetés és mélységes hála.
 – Bálra? – hitetlenkedett.
 – Azt mondtad, hogy szeretnél egyszer részt venni egy szalagavató bálon.
 – Mielőtt elindultok – szólt Mrs. Ridley –, fényképeket kérünk.
 – *Any*a – sóhajtott fel Taylor.
 – Mindenképpen le kell fényképeznünk titeket – erősködött az anyukája. – És eszedbe se jusson, hogy újraindítod az agyamat!
 Úgy éreztem, hogy anyám és Mrs. Ridley legalább száz képet elkattintgatott, mielőtt Taylor végül kétségbeesetten így szólt:
 – Jól van. Most már befejeztük.
 – Csak annyira izgalmas ez az egész – lelkesedett Mrs. Ridley.
 Mindkettőnk édesanyja követett minket a Farmház elé, ahol egy hintó várt ránk. Abigail és Jack a verandán üldögélt, és Abi elragadtatottan felsikoltott, amint meglátta Taylort. Odarohant hozzánk.
 – Ó, te jó ég! Olyan gyönyörű szép vagy! – lelkesedett.
 Taylor arca ragyogott a boldogságtól.
 – Köszönöm.
 – Komolyan beszélek. Úgy nézel ki, mint egy igazi hercegnő. – Abigail felém fordult. – Szerencsés srác vagy.
 – Tudom – válaszoltam.
 Jack a hüvelykujját felemelve gratulált nekem.
 – A hintód előállt – mondtam Taylornak.
 A kocsis a hintó oldala mellett állt; fején cowboykalap díszelgett, és western stílusú öltönyt viselt, bőr nyakkendővel. Kinyitotta előttünk az ajtót, majd felsegítettem Taylort a hintóra.
 – Éreztétek jól magatokat! – búcsúzott az anyám. Jack és Abigail vidáman integetett nekem, Taylor édesanyja pedig könnyekben tört ki.
 A hajtó meghúzta a gyeplőt, és a hintó lassan előregördült.
 Amikor egy kicsit távolabb értünk, Taylor felém fordult.
 – Hol lesz a bál? – kérdezte.
 – Hát, mivel másfél kilométeres körzetben egyetlen iskola vagy étterem sincs errefelé, egy kicsit rögtönöznünk kellett.
 A hintó végighajtott velünk a földúton egy vörös téglapülethez, másfél kilométernyire a létesítménytől. A kocsis az épület elé hajtott, azután leszállt a bakról, és lesegített minket is.
 – Jó mulatást! – búcsúzott.
 Kinyitottam az épület bejárati ajtaját, Taylor pedig belépett.
 Alig tett néhány lépést, máris megtorpant.
 – Ó, Michael! – kiáltott fel.
 A helyiség közepén egy négyszögletű, vékony gyertyákkal megvilágított kis asztalka állt, kristállyal és porcelánnal megterítve. Hosszú fényfüzérék lógtak a mennyezetről. A padlót rózsaszirmok borították. Volt ott valamiféle masina is, amelyet túl nehéz lett volna elmozdítani, ezért lepedőkkel takarták le.

Taylor felém fordult.

– Hogyan sikerült mindezt elintézni?

– Bőven volt segítségem – válaszoltam. – Az anyukáink sokat szorgoskodtak.

Elhúztam az egyik széket az asztaltól, és Taylor leült. Azután én is helyet foglaltam vele szemben. Egy sötét hajú férfi lépett be az oldalsó ajtón; fehér színű vászonöltönyt és halványkék nyakkendőt viselt, kezében pedig egy jéggel teli vödörbe állított üveget hozott. Egy gyönyörű, törekeny nő lépkedett a nyomában, aki egy kenyérkosárral közeledett. Göndör, sötét haja és nagy, barna szeme volt.

– *Monsieur, madame*,⁸ jó estét! – üdvözölt minket a férfi. – A nevem Benoit, én leszek ma este a *serueur*.⁹ És íme, a segédem, Monique.

Monique elmosolyodott, és üdvözlésképpen finoman biccentett a fejével.

– Jó estét!

– Helló! – mondtuk egyszerre.

– A ma esti vacsora egyenesen Párizsból érkezett – folytatta Benoit. – Egy üveg finom szénsavas szőlőlével és meleg, tojásos croissant-nal kezdjük a sort.

Monique letette a péksüteménnyel teli kosarat az asztalra, miközben Benoit kihúzta a dugót az üvegből, és félig töltötte a poharunkat az üdítővel.

– Hamarosan visszatérünk, és következik az *hors d'oeuvre*.¹⁰ *Boti appétit!*¹¹ – mondta Benoit. Azzal mindketten kísértáltak a teremből.

– Hát ez elképesztő! – ámuldozott Taylor. – Ismered őket?

– Anyám ma reggel mutatta be nekem őket. Benoit a farm főszakácsa.

– Tényleg francia?

– Szerintem igen.

Benoit pár perccel később visszatért, kezében egy kis ovális tányérral. Különféle kekszeket és valamiféle lazacszínű pépet pillantottam meg rajta, amelyet még soha életemben nem láttam.

– Ez itt egy kis *pâté de foie gras*. Finom libamájpástétom. Egészségükre! – Sarkon fordulva ismét távozott.

Taylor furcsa arckifejezéssel nézett rám.

– Bocs – mentegetőztem. – Nem rendeltem libamájat.

– Nem arról van szó – mosolygott rám. – Csak nem bírom felfogni, hogy ilyen sok veszélyeset vállaltál a kedvemért.

– Úgy érted, hogy az akadémiára való betöréshez képest sok?

– Már nem is kellene meglepődnöm – nevetett Taylor.

Kent egy keveset a pástétomból egy kekszre, majd beleharapott.

– Mmm, nagyon finom!

– Tényleg? Sokkal bátrabb vagy nálam.

– Nem – válaszolta. – Az ki van zárva. – A keksz maradékát a számhoz tartotta. –

Kóstold meg!

Kinyitottam a számat, mire Taylor megetetett.

– Mi a véleményed? – kérdezte.

– Finom.

– Hát persze hogy finom. Csak nem hitted, hogy Benoit átverne minket, vagy mégis?

– Nem igazán ismerem a fickót – vallottam be.

Taylor megfogta a kezemet.

8 Uram, hölgyem, (francia)

9 Pincér, (francia)

10 Előétel, (francia)

11 Jó étvágyat! (francia)

– Nos, gondolkodtam egy kicsit. A múltkor arról panaszkodtam, hogy mi mindenről maradtam le az életben, de igazság szerint olyasmiben lehet részem, amiről minden más lány csupán álmodik: egy valódi tündérmesében. A hős lovag berontott a kastélyba, hogy megmentse a királylányt a tűzokádó sárkánytól. Hány lány mondhatja ezt el magáról?

– A mi helyzetünkben Hatch volna a tűzokádó sárkány?

– Hát igen, ő a sárkány – nevetett Taylor. Egy pillanatig megpihent rajtam a tekintete. – Én pedig a királylány.

– Rájöttem – bólintottam.

Tíz perccel később Benoit újra visszatért, két tányér francia hagymalevessel a kezében. Türelmesen várt, amíg Taylor megkóstolta az ételt.

– C'est à votre goût?¹² – kérdezte. – Ízlik?

– Nagyon finom – dicsérte Taylor.

– *Trés bien*¹³ – bólintott Benoit, majd ismét magunkra hagyott minket.

A főfogás homár és marhasteak volt, kéksajtmorzsával és burgundi szósszal. Köretként egészben sült krumplit és spárgát ettünk. Monique egypárszor kijött, hogy ellenőrizze, mindenünk megvan-e, és feltöltötte a vizespoharainkat. Az este előrehaladtával Taylor egyre kevesebbet beszélt.

Miután Monique a desszertet is kihozta nekünk, egy fantasztikus *crème brûlée*-t, így szóltam Taylorhoz:

– Kicsit csendes vagy ma este.

– Ne haragudj! – mondta. – Csak rengeteg dolog forog egyszerre a fejemben. Milyen kár, hogy nem tudsz olvasni a gondolataimban!

– Egyszerűen el kell mondanod, mi jár a fejedben.

– Arra a napra gondoltam éppen, amikor először találkoztunk.

Bólintottam.

– Nehéz elhinni, mennyi minden megváltozott azóta.

– Ó, igen. Jack állandóan piszkált téged. Most pedig úgyszólván még a lábad nyomát is imádja.

– Én pedig akkoriban úgyszólván imádtalak téged.

Taylor játékosan félrebillentette a fejét.

– Ez azt jelenti, hogy most már nem imádsz engem úgyszólván?

– Most *valóban* imádlak.

Taylor elmosolyodott.

– Még soha nem meséltem el neked – mondtam –, de az első Valentin-napon a Meridianben készítettem neked egy üdvözlőlapot. Személyesen akartam odaadni, végül azonban inamba szállt a bátorságom. Így amikor senki sem figyelt, becsempésztem a szekrényedbe.

Hirtelen felragyogott a tekintete.

– Emlékszem arra a kártyára. Tőled kaptam?

– Nem emlékezhetsz rá – tiltakoztam.

Taylor mélyen a szemembe nézett.

– Az állt rajta: „Te vagy a legszebb lány a világon.”

Meglepetten pislogtam rá.

– Akkor hát mégis emlékszel.

– Hogyan is felejthetne el ilyesmit egy lány? – csóválta Taylor a fejét. – Az a szomorú a dologban, hogy akkoriban éppen volt egy barátom. De tudtam, hogy nem tőle kaptam a kártyát, mert attól a sráctól nem várhattam ilyesféle kedvességet. – Elhúzta

12 Kedvére való? (francia)

13 Nagyszerű, (francia)

a száját. – Vajon mi nem stimmel velem? Miért akartam egy olyan fiúval együtt járni, aki nem is bánt szépen velem? Miért nem inkább téged választottalak?

– Mert nem voltam menő – feleltem.

Elmélyültek a ráncok a homlokán.

– Most pocsékul érzem magam – vallotta be.

– Sajnálom – válaszoltam. – Talán arról volt szó, hogy még a létezésemről sem tudtál.

– Tudtam a létezésedről. Te voltál az a helyes srác, aki mellettem ült a suliban.

– Aki sokat pislogott.

– Aki sokat pislogott – ismételte Taylor mosolyogva. – Emlékszem, amikor először találkoztunk, rám kacsintottál. Nem tudtam, hogy Tourette-szindrómád van, ezért azt gondoltam, csak flörtölni akarsz velem.

– Honnan tudod, hogy nem akartam?

Taylor lassan előrehajolt.

– Mert *túlságosan* félénk voltál.

– Nem voltam félénk.

Hitetlenkedve felvonta a szemöldökét.

– Nem? – kérdezte.

– Nem. Egyszerűen csak rettegtem.

Taylor vidáman felnevetett.

Vacsora után Monique leszedte a tányérokat, azután halk zene hallatszott, Colby *Cross Forever My Love* című száma.

– Tudod, hogy Colby a kedvenc énekesem – mondta Taylor. – Az első sorban foglalhattam helyet a koncertjén, amikor... – Hirtelen torkára forrt a szó. Pontosan tudtam az okát. Túl nagy fájdalmat okozott az emlék. Lehervadt a mosoly az arcáról. – Elárultam.

– Tudom – bólintottam. – Már egyszer beszéltél róla. De Hatch hibája volt. És kicsit sem ártott Colby karrierjének.

Hálás pillantást vetett rám, majd megfogta a kezemet.

– Táncoljunk!

Fogalmam sem volt, hogyan kell táncolni, de átkaroltam a derekát, és csak ringatóztunk a zene ritmusára. Valamikor a második dal közben Taylor hirtelen megszólalt:

– Én is.

Csodálkozva néztem rá.

– Én is mit? – kérdeztem.

– Ne haragudj! Elképesztően erősek most a gondolataid, azt hittem, hangosan kimondtad.

– Micsodát?

– Bárcsak soha ne lenne vége ennek az estének.

Szorosabban öleltem magamhoz.

Még néhány számot végigtáncoltunk, azután Taylor egyszer csak sírva fakadt; először csendesen potyogtak a könnyei, majd egyre erősebben zokogott. Pár könnycseppje végiggördült az arcomon. Lepillantottam rá.

– Mi a baj? – kérdeztem.

– Semmi – válaszolta. Fejét a vállamra fektette.

– Mondd el, mi bánt!

– Csak még soha életemben nem töltött el ilyen érzés.

– Milyen?

– Még soha nem féltem ennyire. – Felnézett a szemembe, és egy újabb könnycsepp gördült végig az arcán. – Csodálatos ez a mai este, de hamarosan véget ér.

Holnap pedig már elutazunk Tajvanra... – Egy pillanatig nem bírt megszólalni. Azután így szólt: – Borzasztóan félek. Ha bármi történik veled...

– Semmi sem fog történni velünk – próbáltam megnyugtatni. Ám amint a szavak elhagyták a számat, felötlött bennem Wade halálának emléke. Gyorsan elhessegettem a fájó gondolatokat, azt reméltem, hogy még nem fürkészte ki őket.

Taylor még erősebben szorított.

– Nem. Igazad van. Nem lesz semmi baj.

Nem tudom biztosan, hány órakor értünk vissza a Farmházba, de már régen elmúlt éjfél. Fel kellett ébresztenem a kocsist, aki időközben elaludt a bakon. Miután visszaérkeztünk, elkísértem Taylort a szobájához, és megálltunk az ajtaja előtt. Kedvesen nézett fel rám.

– Köszönöm, Michael – suttogta.

– Csak nem akartam, hogy a végzősök bálja nélkül teljen el az életed.

– Ennél szebb estét el sem tudtam volna képzelni. – Előrehajolt, és megcsókoltuk egymást. Hosszú ideig csókolózhattunk, mert Mrs. Ridley odalépett az ajtóhoz, és még csak észre sem vettük, amíg hangosan meg nem köszörülte a torkát.

– Későre jár – figyelmeztetett minket.

– Sajnálom – mondtam Taylornak.

– Én viszont nem – mosolygott rám vidáman. Ismét előrehajolt, és még egyszer megcsókolt. – Jó éjszakát, Michael!

– Jó éjszakát! – búcsúztam.

Az édesanyja rám pillantott, és hang nélkül suttogta: „Köszönöm.”

Sarkon fordultam, és végigsétáltam a folyosón a saját szobámhoz, ahol Ostin már mélyen aludt. Akármilyen késő éjszaka volt is, nem jött álom a szememre. Csaknem egy órán át éberem feküdtem, mialatt egymást kergették a gondolataim. Teljesen új volt számomra ez a romantikus kaland, talán ezért is éreztem mindent olyan zavarosnak, és egyszerűen nem értettem, miként lehetséges, hogy a mai volt egész életem legboldogabb és legszomorúbb éjszakája egyszerre.

ARRA ÉBREDTEM, HOGY A NAP SUGARAI BESZŰRŐDNEK az ablakon. Rápillantottam az ágyam mellett álló órára. Majdnem hat órát mutatott, hamarosan ideje tehát indulnunk a repülőtérré.

– Ostin? – Felültem, hogy körülnézzek a szobában, de sehol sem láttam a haveromat. A táskája is eltűnt. – Nem hiszem el, hogy elment, anélkül hogy felébresztett volna – morogtam magamban. Felhúztam a nadrágomat és a pólómat, majd kirohantam az előtérbe, de egyetlen lélek sem volt sehol. Végigsétáltam a folyosón Taylor szobájához, és bekopogtam, de nem nyitott ajtót. Azután megpróbáltam benyitni. Zárva volt az ajtó. *Biztosan mindenki most reggelizik* – gondoltam. Amikor azonban az ebédlőhöz értem, hirtelen jéggé dermedt a szívem. A terem kongott az ürességtől. Az Elektroklánnak nyoma sem volt. Sem a személyzetnek. Senkit sem láttam. *Mi folyik itt?*

Visszarohantam a Farmházba anyám szobájához, és bekopogtam az ajtaján.

– Anya! – kiáltottam. Semmi. Benyitottam az ajtaján. – Anya, én vagyok az. – Bekukkantottam a szobájába.

Nem láttam anyámat odabenn. A szoba teljesen sivár volt, mindent kiürítettek belőle, mintha soha senki nem lakott volna benne. *Hová tűnt mindenki?* – törtem a fejem. Ismét kiléptem a néptelen folyosóra.

– Hol vannak a többiek? – kiáltottam. Senki sem válaszolt. Visszarohantam a Farmház előtérébe, majd ki az ajtón a közvetlen kocsifelhajtóra. A farmot korábban körülvevő épületek és járművek mind eltűntek. Azután hátrafordultam, és hirtelen a Farmháznak is nyoma veszett. Körülnéztem. Nem tárult a szemem elé más, csak a szamárkóróval teli poros, kopár táj végtelensége.

S akkor felriadtam a rémálomból.

Korán virradt rám a másnap reggel. *Túlságosan* is korán. Kinyújtottam a kezemet, hogy lenyomjam az ébresztő szundi gombját, de bizonyára pulzálhattam, mert a rádiós óra gyakorlatilag felrobbant. Ostin nagyot nevetett.

- Haver, kisütötted szegény masinát.
- Valakinek muszáj volt – nyögtem.
- Ideje felkelni, te hősszerelmes! – sürgetett.

Lassan felültem, és kidörzsöltem az álmat a szememből, majd bevonultam a fürdőszobába, és lezuhanyoztam. Ostin már elment, mire végeztem. Felöltöztem, azután az ebédlőhöz sétáltam reggelizni. Anyám rám várt. Vörös volt a szeme, és láttam rajta, hogy sokat sírt, bármennyire is próbálta leplezni. Elmosolyodott, amikor meglátott.

- Hogy sikerült a tegnap este? – kérdezte.
- Tökéletes volt. Köszönöm.
- Nagyon szívesen.

Pár perccel később Taylor is megérkezett az anyukájával. Mindketten kimerültnek tűntek, szemük kivörösödött és megduzzadt a sírástól, Taylor mégis mosolyogva üdvözölt. Mellém lépett, és megöleltük egymást.

– Michael mesélte, hogy jól éreztétek magatokat tegnap este – fordult hozzá az anyám.

- Nagyon köszönöm! – hálálkodott Taylor. – Életem egyik legszebb éjszakája volt.
- Annyira örülök – sóhajtott fel anyám. – Most viszont jobb lesz, ha töltünk belétek egy kis eledelt. Már csak egy óránk maradt az indulásig.

Mindnyájan odasétáltunk a büféasztalokhoz.

– Megkértem a szakácsokat, hogy készítsenek nektek valami különlegeset – mondta anyám. – Palacsintát.

Alaposan megraktam egy tányért palacsintával, majd egy kis eperlekvárt és finom tejszínhabot is szedtem hozzá. Ostin a szüleivel ült egy asztalnál. Legalább tíz centi magas palacsintahalom tornyosult előtte.

Reggelizés közben anyám egyre jobban elérzékenyült. Folyamatosan a szemét törölgette a szalvétájával.

- Jól érzed magad? – kérdeztem.
- Gyűlölök búcsúzkodni.
- Nem lesz semmi baj – bátorítottam.
- Vigyázz magadra! – szólt szigorúan. – Megígérted.

Már éppen befejeztük a reggelit, amikor Joel lépett a terembe.

- Elektroklán, húsz perccet van a busz indulásáig – közölte.
- Jobb lesz, ha most megyek, és hozom a cuccom – mondtam anyámnak.
- Az épület előtt találkozunk – válaszolta.

Visszasiettem a szobámba, ahol felkaptam a táskát, amelybe a kapott holmikak pakoltam, és kivittem a Farmház elé. A kisbusz a kocsifelhajtó közepén várakozott, pontosan azon a helyen, ahol öt napja kitett minket. Taylor, Mrs. Ridley és az anyám mellette álldogált. Érthető módon Mrs. Ridley teljesen kiborult. Ian, Tanner és Zeus is mellettük várt, és mindnyájan engem néztek, amint kiléptem az ajtón.

- Hé, haver! – üdvözölt Tanner.
- Hát mégis meggondoltad magad, és velünk tartasz – jegyeztem meg.
- Vágyálmaidban – felelte. Összeöleleztünk. – Légy óvatos!
- *Óvatos* a második keresztnemem – tréfálkoztam.
- Azt hittem, hogy a *Veszély* a második neved.
- Ezúttal nem – ráztam meg a fejem.

Jack és Abigail kézen fogva sétáltak ki a házból. Abigail keservesen sírt, és Jack lépten-nyomon a karjába vonta, hogy megvigasztalja. Egyenesen hozzám léptek.

– Vigyázzatok magatokra, és épségben gyertek vissza! – kérte Abigail. Azután szorosán megölelt. – Hozz vissza mindenkit! Ígérd meg!

– Visszajövünk – válaszoltam. – Megígérem.

Abigail halkán a fülembe suttogott.

– Ne engedd, hogy Jack valami ostobaságot műveljen! Rendben?

– Rajta leszek – ígértem.

Hálásan arcon csókolt.

– Szeretlek, Michael. – Még egyszer rám mosolygott, azután Jack kezét fogva továbbment Ianhez és McKennához, hogy tőlük is búcsút vegyen.

Odaléptem Taylorhoz és a szüleinkhez. Mrs. Ridley vigasztalhatatlannak tűnt, Taylort pedig láthatóan szörnyen megviselte az édesanyja fájdalma. Anyám gyengéden átkarolt.

– Nagyon nehéz most az elválás – mondta csendesen.

Ostin lépett ki utolsóként a házból. Szeme kivörösödött, felduzzadt a sírástól, Mrs. Liss pedig a saját könnyeit szárogatta egy papír zsebkendővel. Mr. Liss átkarolta őket.

– Nagyon vigyázzatok magatokra! – mondta Mrs. Liss, amikor a közelembe ért. – Csak semmi svindli!

Fogalmam sem volt, mit akart ezzel mondani, de megöleltem, majd Mrs. Liss visszafordult Ostinhoz, akit még sohasem láttam ennyire elzárkózottan.

A következő pillanatban Joel lépett oda hozzánk. Gyors pillantást vetett anyámra, azután kezét a vállamra téve elhúzott a többiektől.

– Tudnom kell, hogyan határoztál Nichelle ügyében – suttogta.

– Magunkkal visszük – válaszoltam.

Joel egyetértően bólintott.

– Szerintem jó döntést hoztál – mondta.

– Viselje gondját az anyámnak! – kértem.

– Úgy lesz. – Egy pillanatilag komolyan fürkészte az arcom, majd így szólt: – Michael, ne vállalj ostoba kockázatokat! Szabadítsátok ki Jáde Sárkányt, ha tudjátok, de ha mégsem sikerül, túl fogjuk tenni magunkat rajta. Megígértem édesanyádnak, hogy épségben térsz vissza.

– Megteszünk mindent, ami tőlünk telik – feleltem.

A szemembe nézett, csak azután válaszolt.

– Abban biztos vagyok. – Hátranézett a többiekre. – Ideje elindulni. – Vissza mentünk anyámhoz.

Már éppen beszállni készültünk a buszba, amikor Gervaso bukkant fel az épület ajtajában. Egy röpke pillanatilag egymás szemébe néztünk, azután tisztelgett előttem.

– *De oppresso liber*¹⁴ – szólt ünnepélyesen.

– Szabadítsd fel az elnyomottakat! – tolmácsolta Ostin.

Viszonoztam Gervaso tisztelgését. Még egyszer megöleltem az anyámat, azután együtt sétáltunk oda Taylorhoz és az édesanyjához. Mrs. Ridley felém fordult.

– Nagyon vigyázz rá, nehogy baja essen! Könyörgöm.

– Megvédem – Ígértem. – Épségben visszahozom.

– Szeretlek, anya – mondta Taylor. – Hamarosan újra találkozunk.

Mrs. Ridley megtörölgette könnyes szemét egy zsebkendővel.

– Még csak most kaptalak vissza. Képtelen vagyok elhinni, hogy máris el kell engednem téged.

Egy perccel később Joel így szólt:

– Sajnálom, de eljött az indulás ideje.

14 Az amerikai hadsereg különleges erőinek hivatalos jelmondata (latin).

Taylor és az anyukája újra megölelték, megcsókolták egymást, majd Taylor felém indult.

– Viszontlátásra, Mrs. Vey! – búcsúzott.

– Nemsokára ismét mindnyájan együtt leszünk – felelte anyám, és borzasztóan igyekezett, hogy erősnek látsszon. – Taylor?

– Igen?

– Te is nagyon vigyázz a fiamra! – kérte anyám.

Taylor komoly ünnepélyességgel bólintott.

– Mindent megteszek.

Még egyszer utoljára megöleltem az anyámat, majd felemeltem a táskámat, és Taylорral együtt beszálltam a kisbuszba. A jármű megrázkódott, amint a sofőr beindította a motort. Taylor és Ostin szipogását leszámítva mindenki néma hallgatásba burkolózott, miközben a busz elindult a körkörös felhajtón, azután nekivágott a meredek lejtőnek, amely kifelé vezetett a birtokról.

Hirtelen eltöprengtem, hogy vajon viszontlátjuk-e még valaha is ezt a helyet.

NEM IGAZÁN TUDTAM, MIKOR FOGOK BESZÁMOLNI a többieknek Nichelle felvételéről a csapatba. Először azt terveztem, hogy a kétórás autóút folyamán közlöm velük a hírt, útban a repülőtér felé, de mindenki olyan elcsigázott és érzelmileg kimerült volt, hogy végül elvettem a gondolatot. Taylor jött rá, mit tervezek, egészen véletlenül. Körülbelül fél órával az indulásunk után nekidőltem a busz hátsó ülésén, amikor is hirtelen így szólt hozzám:

– Ezt most nem gondolhatod komolyan!

– Micsodát?

Gyorsan körülnéztem, hogy biztos legyen benne, senki sem hallhatja a szavainkat, azután suttogva megkérdezte:

– Tényleg elmegyünk felvenni Nichelle-t?

Semmit sem tudtam eltitkolni előle.

– Igen – feleltem.

– Mégis mikor akartad ezt elárulni nekünk?

– Miért teszel fel kérdéseket, amikor már amúgy is tudod a választ?

– A helyedben most biztosan nem tenném – mondta Taylor. – Mindenki szörnyen morcos.

– Megvárom, amíg felszállunk a gépre.

– Ki fognak borulni, ugye tudod?

Vettem egy mély lélegzetet, majd lassan kifújtam a levegőt a tüdőmből.

– Igen, tudom.

Körülbelül kilenc óra tájban felszálltunk ugyanarra a repülőre, amellyel pár napja megérkeztünk – egy Gulfstream G650-es gépre. A másodpilóta bepakolta a csomagjainkat a törzs hátsó részébe, miközben mi elhelyezkedtünk a fedélzeten. Taylорral az utastér hátuljában telepedtünk le.

Felszállás után Ostin, akinek időközben végre sikerült visszanyernie a lelki nyugalalmát, így szólt hozzám:

– Annak alapján, ahol szerintem éppen tartózkodunk, úgy számítom, hogy a repülőutunk Tajvan felé megközelítőleg tizenöt órát vesz igénybe. Igazam van?

– Valószínűleg – ismertem el. – Csak éppen az első utunk nem rögtön Tajvanra vezet.

– Magamtól is rájöttem – válaszolta. – Az első megálló minden bizonnyal Hawaii vagy Japán, hogy üzemanyagot vehessünk fel. Melyik lesz a kettő közül?

– Egyik sem – feleltem.

– Tessék?

Egy pillanatig szótlánul néztem rá, azután nehéz szívvel felálltam.

– Jól van, figyeljen ide mindenki! Fontos bejelentenivalóm van.

Mindenki hátrafordult, hogy rám nézzen.

– Mielőtt Tajvanra utazunk, teszünk egy rövid kis kitérőt Kaliforniába. Visszatérünk Pasadenába. – Senki sem szólt egy szót sem, ezért hozzátettem. – Felveszünk valakit a csapatba.

– Ugyan kit? – kérdezte Zeusz.

Taylor együtt érző pillantást vetett rám.

– Nichelle lesz az új csapattag. Érte megyünk.

Egy végtelennek tűnő pillanatig mindenki némán meredt rám, mint akik egy rossz vicc csattanójára várnak. Azután egyszerre kirobbant belőlük a felháborodás.

– Most biztosan csak tréfálsz – morogta Ian.

– Micsoda?! – csattant fel Zeusz. – Mégis miért?

– Velünk jön Tajvanra.

– Mondd, hogy nem Hatch bestiális kis házi kedvencéről beszélsz – szólt Tessa.

– Már nem a kedvence – válaszoltam. – Hatch a sorsára hagyta. – A rémülettel vegyes döbbenet cseppet sem halványult a tekintetükben. Vagy talán csak szintiszta undorról volt szó. Rettentően rángatóztak az arcizmaim. – A... tanács úgy vélte, hogy jó ötlet lenne, ha Nichelle csatlakozna az Elektroklánhoz – dadogtam kínomban.

– Michael, ismerem azt a lányt – rázta Ian a fejét. – Hidd el nekem, borzalmas ötlet.

– Én mindnyájatoknál régebben ismerem – mondta Tessa. – Ez a legeslegrosszabb ötlet, amit valaha is hallottam. Mintha betonból készítenél magadnak ejtőernyőt, akkora melléfogás. Az a csaj rémes.

– És *aljas* – tette hozzá McKenna. – A velejéig gonosz, és még élvezi is.

– Igazi kigyó – kontrázott Ian. – Egy csúszómászóban sohasem bízhat az ember.

– Nem kényszeríthetnek minket ilyen ostobaságra – jelentette ki Zeusz. – Egyszerűen nemet is mondhatunk rá. Mégis mihez kezdenek velünk? Talán kirúgnak?

– Én döntöttem úgy, hogy őt is magunkkal visszük – közöltem.

Hirtelen mindenki elnémult. Zeusz és Ian mindketten dacosan összefonták mellkasuk előtt a karjukat. Még Ostin homloka is ráncokba szaladt.

– Figyeljete, tudom, milyen örülten hangzik. De valami azt súgja, hogy szükségünk lesz rá. Hatch elektromos védencei is ott lesznek, hogy Jáde Sárkányra ügyeljenek. Ha pedig egyszerre kell szembeszállnunk velük, az Elgen őrségével és a Lung Livel, Nichelle képességei sokat segíthetnek.

– Kinek? – kérdezte Zeusz. – Mi lesz, ha ellenünk fordul?

– Ha a közelükbe juttatjuk, Nichelle egyszerűen csak visszarohan a karjaikba – tette hozzá Ian is. – Pontosan tudod, hogy így lesz.

– Talán mégsem – szólalt meg Taylor. – Hatch cserbenhagyta, hogy meghaljon. Még Nichelle is képes ezt ésszel felfogni.

– Hogy fogjuk egyáltalán megtalálni? – tette fel Zeusz a kérdést. – Hónapok teltek el, amióta utoljára láttuk. Mostanra bárhol lehet.

– Az ellenállás folyamatosan nyomon követte a sorsát – magyaráztam. – Miután magára hagytuk, beköltözött néhány fickóhoz, akikkel összehozta a szerencséje. Egy büfében dolgozik Pasadenában. Ott fogunk ma találkozni vele.

– Miféle fickókkal állt össze? – kérdezte Zeusz. – Az Elgenhez tartoznak?

– Nem. Sejtésem sincs, kik lehetnek. Csak annyi derült ki számomra, hogy valami gengszterbanda tagjai, akikkel Nichelle az utcán találkozott.

– Mihez kezdünk, ha nem akar velünk tartani? – vetette fel McKenna.

– Akkor nincs miért aggódnotok... leszámítva az Elgent, a Lung Lit, Quentint, Torstynt, Tarát, Bryant és Kyleet.

– És persze az egész tajvani hadsereget – tette hozzá Taylor.

Újra néma hallgatás következett. Azután Ostin törte meg a csendet.

– Lehetséges, hogy Michaelnek mégis igaza van. Legalább ránézhetnénk a csajra, hol áll éppen.

– Én mondom nektek, hogy borzalmas ötlet – ismételte Ian.

Zeusz továbbra is háborgott.

– Ha Nichelle ellenünk fordul, kisütöm a zsírjában, mint holmi szalonnát szokás.

– Hacsak nem ő csap le rád előbb – felelte Tessa.

– Ha ellenünk fordul – szólalt meg Jack –, leterítem egy jól irányzott ütéssel, aztán nyugodtan kisütheted a zsírjában.

– Rendben. Megegyeztünk – bólintottam.

A repülőút Kaliforniáig kicsivel kevesebb mint három óráig tartott, habár sokkal hosszabbnak éreztem. Azt hiszem, legalább annyira nyugtalanított Nichelle viszontlátása, mint Jáde Sárkány kiszabadítása. Miután földet értünk, és kiszálltunk a gépből, a pilóta kijött a kifutóra, hogy beszéljen velem.

– Michael, hét órára el kell hagynunk ezt a leszállópályát, ezért hat óra előtt vissza kell térnetek. Nem késhettek. A légiirányítók fennhatósága alá tartozunk, nem szeghetjük meg a szabályokat.

– Időben itt leszünk – Ígértem. – Nichelle társaságában, vagy nélküle.

– Sok szerencsét!

Tekintetem a társaimra siklott.

– Szükségem is lesz rá – válaszoltam.

Gyorsan lejegyeztem a büfé címét, ahol Nichelle jelenleg dolgozott, és három taxiba oszoltunk szét, Jack és Zeusz vállalta fel a másik kettő irányítását.

– Hagyjátok hogy én beszéljek vele! – mondtam a többieknek. – Ha esetleg előttem értek oda, egyelőre ne mutatkozzatok Nichelle előtt. Ne tegyetek semmit, amíg újra együtt nem leszünk!

Még mindenki zaklatott volt, de legalább már senki sem tiltakozott.

Miközben a taxik felé mentünk, hirtelen így szóltam:

– Jack, várj egy másodpercet!

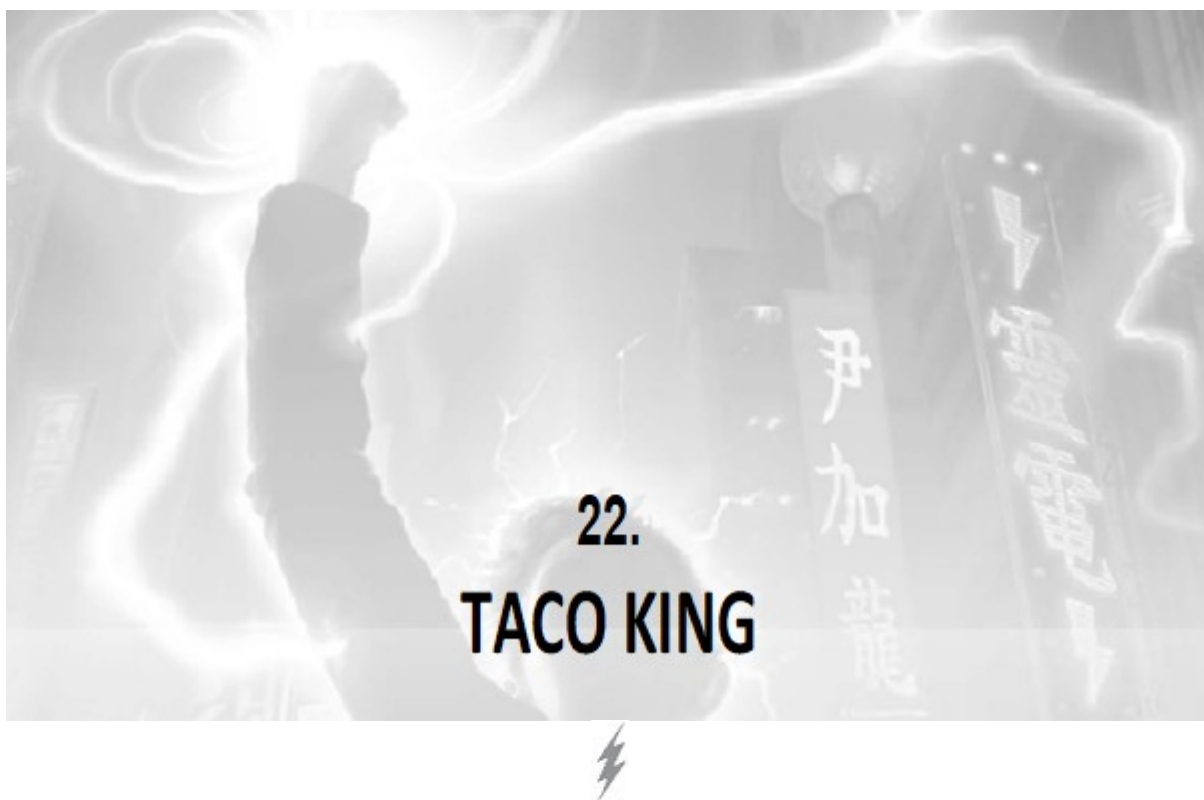
– Igen? – fordult vissza felém.

Odaléptem hozzá.

– A gépen nem igazán fejtetted ki a véleményed Nichelle felvételéről. Szerinted is bárgyú ötlet?

Egy végtelennek tűnő pillanatig szótlanul bámult, majd lassan bólintott.

– Igen. De néha éppen az efféle ötletek válnak be.

22.

TACO KING

A HÁROM TAXI EGY IDŐBEN ÉRKEZETT MEG a Colorado Boulevard és az Allen Avenue sarkára, ami nem volt messze a Taco Kingtől, de onnan még nem lehetett látni.

– Most ott van? – kérdeztem Iant.

Alaposan körülnézett.

– Igen – válaszolta. – Azt hiszem, Nichelle az.

– Csak azt hiszed?

– Kissé megváltozott.

– Ha már úgyis itt vagyunk, nem szerezhetnénk be egy kis harapnivalót? – vetette fel Ostin.

– Én is szívesen ennék valamit – szólt McKenna.

– Persze – bólintottam. – De először is intézzük el Niehelle ügyét.

Habár hosszú sor várakozott az autósokat kiszolgáló ablaknál, az étterem maga csaknem teljesen üres volt, csupán két félelmetes külsejű, húszas éveit taposó fickó terpeszkedett egymással szemben az egyik oldalsó asztalnál.

Egyenesen a pulthoz sétáltam. Rögtön megértettem, miért nem volt Ian biztos benne, hogy Nichelle-t látja, hiszen magam is alig ismertem fel. Háttal állt nekem, az autósok kiszolgálásával foglalatzkodott éppen. Élénkvörösre festette a haját, egyetlen fekete tincsel. Fekete-lila sapkát viselt, és Taco King feliratú pólót, ami több mérettel nagyobb volt rá a kelleténél. Egyik karját végig tetoválás borította.

Nichelle még mindig nem vett észre minket, amikor a pultnál álldogáló, kölyök-képű srác megkérdezte:

– Segíthetek? – (Esküszöm, legfeljebb tizenkét évesnek nézett ki.)

– Ó, igen – nyögtem ki. Hátrafordultam. – Mindenkinek jó lesz a burrito?

– Én tacót kérek – válaszolta Taylor.

– Én is – szólt McKenna. – Kettőt, légyszi.

– Nekem jöhet két marhás chimichanga – közölte Jack.

– Jól van. Azt hiszem, tudom már – mondtam. Először gyors pillantást vettem Nichelle irányába, majd visszafordultam a sráchoz. – Kérek nyolc babos burritót, két marhás chimichangát, négy kemény tacót és nyolc nagy üdítőt.

– Csapj hozzá egy pár deluxe nachót is – szólt közbe Jack. – És churrót is. Összesen nyolcat.

– Nekem nem kell churro – tiltakozott McKenna.

– Megeszem a tiédet is – felelte Jack.

– Nyolc churro – ismételte a srác, miközben beütötte a rendelésünket a gépbe. – És két deluxe nacho. Hatvanegy dollár és ötven cent lesz.

Amint kifizettem a számlát, Nichelle egyszer csak megfordult. Pár pillanatba telt, mire felismert, ám egészen nyilvánvaló volt, amikor megtörtént. Hirtelen megdermedt, amúgy is sápadt arca még inkább elfehéredett.

– Vey. – Csupán ennyit ejtett ki a száján.

– Helló, Nichelle!

Arcán jéghideg rémület tükröződött.

– Mit keresel te itt? – kérdezte.

– Beszélünk kell – feleltem.

Megpillantotta a csapatunk többi tagját is, és ha lehetséges, még jobban megrettent. Egy idősebb, mexikói asszonyhoz fordult, aki a rendeléseket készítette össze.

– Carita, elmehetnék most szünetre? – kérdezte.

– Ilyen hosszú autós sor mellett nem – válaszolta az asszony. Rám pillantott. – Segíthetek?

– Csak egy régi barát vagyok – feleltem.

– Nos, Miss Nikki éppen dolgozik, kedves régi barát.

– Akkor megvárom – ajánlottam fel. – Semmi gond. Addig eszegetünk egy kicsit.

– Nem fog sokáig tartani – mondta Nichelle aggódalmasan. Lopott pillantást vetett a többiekre, azután visszatért az autósokat kiszolgáló ablakhoz.

Választottunk magunknak egy asztalt, és letelepedtünk. Néhány perccel később a srác, aki felvette a rendelésünket, két tálcán kihozta nekünk az ételt. Még csak az étel felénél jártunk, amikor Nichelle kilépett hozzánk a pult mögül.

– Tíz percem van – közölte. – Menjünk ki az épület mögé!

– Hé, Neesh! – szólt az egyik fickó az étterem túlsó oldaláról. – Hová lesz a menet? – Magas, izmos férfi volt, tetoválás borította a fél nyakát és mindkét karját. A másik fickó nem szólt egy szót sem. Alacsonyabb volt a társánál, mexikói származású, kopaszra borotvált fejjel. Ujjatlan, LA Clippers feliratú inget viselt, amely csupaszon hagyta teletetovált izmos karját és vállát.

– Csak váltanom kell pár szót ezekkel a srácokkal. Mindjárt visszajövök.

A második fickó Jackre nézett, szinte tapintható volt közöttük a feszültség.

– Mit bámulsz, öcskös? – kérdezte a férfi. Sötét vigyor futott át az arcán.

– Hát nem túl sok látnivaló van – felelte Jack hűvösen.

– Nyugi – szólt Nichelle, és intett nekünk, hogy igyekezzünk. – Gyerünk!

Követtük kifelé az étterem oldalsó ajtaján, azután az épület mögé kerülve megálltunk egy szemeteskonténernél. Most mindössze egyetlen autó állt az étterem kiszolgáló ablakánál.

– Hogyan találtatok rám? – kérdezte Nichelle.

– Nem volt nehéz – feleltem.

– Mit akartok tőlem?

– A segítségedre van szükségünk.

– Milyen segítségre?

– Nem árulhatom el – válaszoltam.

– Szükségetek van a segítségemre, de nem árulhatod el nekem az okát? Mégis miféle ajánlat ez?

– Titkos. De köze van az Elgen üzelmeihez.

– Úgy érted, hogy Hatch üzelmeihez van köze.

– Igen. És valószínűleg a többi elektromos gyerek is benne van a buliban.

– Ezért kell a segítségem.

– Pontosan.

Nichelle egy pillanatig a földre szegezte a tekintetét, mint aki fontolóra veszi a hallottakat. Azután újra felemelte a fejét.

– Lesz alkalmam fájdalmat okozni a drága doktornak?

– Talán.

– Többet kell mondanod nekem a dologról.

Kényelmetlenül toporogtam egy helyben.

– Rendben. De ha bárkinek is kitálalsz róla, biztos lehetsz benne, hogy nyakon csípünk.

Nichelle felemelte a kezét.

– Mégis kinek árulkodnék? A haveroknak odabenn?

– Jól van. Ki akarunk szabadítani valakit, akit az Elgen foglyul ejtett.

– Kit?

– Nem mondhatom el.

Kis ideig még töprengett, azután így szólt:

– Fizetséget várok. Totál le vagyok égve.

– Felőlem rendben.

– Mennyit tudtok fizetni a szolgálataimért?

– Mennyit akarsz?

– Háromezret.

– Háromezer dollárt? – kérdezte Jack hitetlenkedve.

– Annyira van szükségem – nézett Nichelle a szemébe. – A megélhetésemért dolgozom.

– Nem bízhatunk meg benne – fordult felém Ian. – Kutyából sohasem lesz szalonna.

– Óriási szerencséd, hogy nem vagyok kutya – vágott vissza Nichelle.

– Megkapod a háromezret – válaszoltam. – De csak később tudok fizetni.

– Mennyivel később?

– Most egyelőre ezret tudok adni, a többit pedig megkapod, miután végeztünk. Addig is minden költségedet mi álljuk. A kaját, meg minden mást.

– Hány napot fog ez igénybe venni?

– Beletelhet némi időbe. Elutazunk Kaliforniából.

– Aztán mi lesz?

– Miután végeztünk, elviszünk téged, ahová csak menni akarsz.

Nichelle egy pillanatig még tétovázott, azután bólintott.

– Rendben. A várakozó taxikból ítélve most rögtön indulunk.

– Talán gondot okoz?

– Nem. Ki fognak rúgni. De már egyébként is fel akartam mondani. Van még anynyi időm, hogy felvegyem a holmimat?

– Nincs. Később megveszünk mindent, amire csak szükséged lehet.

– Az nem számít bele a háromezrembe, ugye?

– Nem. És van még egy dolog – jutott eszembe hirtelen. – Taylor belenéz a gondolataidba, mert meg akarunk bizonyosodni, hogy nem tartasz még mindig velük.

– Még mindig kivel?

– Az Elgennel.

- Úgy nézek ki, mint aki még mindig az Elgennel tart?
- Csak így lehetünk biztosak benne – válaszoltam.

Nichelle a szemét forgatta.

- Nekem aztán mindegy.

Taylor közelebb lépett hozzám.

- Meg fogom érinteni a karodat – mondta.
- Hozzám kell érned? – kérdezte Nichelle.
- Hidd el, hogy én sem szívesen érintelek meg.
- Essünk már túl rajta!

Taylor akkor Nichelle alkarjára tette a kezét, és lehunyta a szemét. Alig egy perccel később levette róla a kezét, majd hátralépett. Rám nézett, és bólintott.

- Azt hiszem, rendben vagyunk.

– Tényleg gondolatolvasóra volt szükség, hogy megtudd, mennyire gyűlölöm őket? – csattant fel Nichelle mérgesen. – Már azelőtt gyűlöltem őket, hogy a sorsomra hagytak.

– Csak elővigyázatosak akarunk lenni – magyaráztam. Hátranéztem a többiekre. Senkinek sem sugárzott öröm az arcáról. – Jól van. Induljunk!

Nichelle levette fejről a sapkáját, majd a kötényt is, és mindkettőt a földre dobta. Amint megkerültük az épületet az étterem bejáratához, Nichelle két barátja közeledett felénk.

– Most meg hová megy? – kérdezte újra a tetovált nyakú fickó. – Kik ezek a lökött figurák?

- Csak néhány ismerősöm. Most velük megyek. Távol leszek egy ideig.

A fickó felém fordult.

- Nem megy veletek sehová.
- De igen – feleltem.

Peckesen közelebb lépett hozzám, arca gúnyos vigyorba torzult.

- Én mondom, hogy sehová nem megy.
- A helyedben nem tenném – figyelmeztette Nichelle.
- Ki fog megállítani?
- Ő – válaszolta Nichelle tárgyilagosan.

A fickó elmosolyodott, és továbbra is farkasszemet nézett velem.

- Róla beszélsz? A kis törpéről?
- Idióta – morogta Nichelle. – Fogalmad sincs, kivel kezdted ki.

A tetovált férfi gúnyos pillantást vetett rá.

– Mi van? A törpe tud karatézni? – Lenéző vigyorral ismét felém fordult. – Jól megy a kung fu? – Előhúzott egy pisztolyt. – Soha ne hozd a kung fut tűzharcba!

A fickó fegyverét látva megkérdeztem:

- Akarsz látni valami igazán menő dolgot?
- Azt akarom látni, ahogy elhúzol, kutya – vicsorgott összehúzott szemmel.
- Nem, most komolyan. Tetszeni fog. – Magam elé tartottam a két kezemet, és egy körülbelül grépfrút méretű gömbvillámot formáltam.

A férfi kimeredt tekintettel, hitetlenkedve bámult rá. Azután rám nézett.

- Mi a...

– Kapd el! – kiáltottam, és a fickó felé lódítottam a gömböt. Amikor hozzáért, azon nyomban felrobbant, és úgy megrázta, hogy a lába felemelkedett a földről. Esméletét veszítve, háttal terült el a betonon. A másik fickó gyors pillantást vetett rám, majd menekülőre fogta a dolgot, de Zeus még időben lesújtott rá egy villámmal, és őt is kiütötte. Még eszméleténél volt, de nyöszörgött kínjában.

Nichelle csak a fejét csóválta.

- Én figyelmeztettem titeket, idióták – mondta. – Ne várjatok vissza!

Zeusz átlépett a férfin, akit leterítettem, és felemelte a pisztolyát.
– Többé már nem lesz rá szüksége – jegyezte meg.
– Mihez akarsz kezdeni vele? – kérdezte Tessa.
– Eldobom – válaszolta Zeusz.
– Indulás! – adtam ki a vezényszót. Nichelle felé fordultam. – Te velem jössz.
Ian előre ült a sofőr mellé, míg Taylor, Nichelle és én a hátsó ülésre másztunk be.
– Vissza a reptérre! – szoltam a sofőrnek.
– Repülővel megyünk valahová? – kérdezte Nichelle.
– Tajvanra – feleltem.
– Hol van Tajvan?
– Kína mellett.
– Csak megjegyzem – mondta Nichelle – hogy nem rajongok a kínai kajáért.
– Elég nagy baj – válaszoltam. – Sokat lesz kellemetlen enni belőle.

HABÁR MINÉL GYORSABBAN IGYEKEZTÜNK VISSZA a repülőtérre, végül mégis több órán keresztül üldögéltünk tétlenül, amíg a pilóták meg nem érkeztek. Ám a várakozás nem is volt olyan borzalmas, a privát repülőgépek terminálja egészen kellemesnek bizonyult. Nem mintha szakértője lettem volna a reptereknek. Mielőtt kapcsolatba kerültem a Hanggal, sohasem utaztam repülőgéppel, Zeusz és Tessa véleménye szerint azonban ez a hely sokkal jobbnak számított a szokásos repülőtereknél. Leginkább egy drága bevásárlóközpontra emlékeztetett. Tessa és McKenna még masszázst is vett.

Mivel végül senki sem evett igazán sokat a büfében, mindnyájan egy elegáns étteremben vacsoráztunk – Nichelle kivételével, aki egyedül evett egy olasz étkezdében a terminál túlsó végén. Vacsora után visszasetáltunk a kapuhoz, hogy ott várakozunk tovább. Ostin a könyvét olvasgatta, míg Jack talált valahol egy pakli kártyát, majd Taylорral, Tessával és Iannel elkezdtünk pókereezni. Meglehetősen bizarr játék volt; Ian átlátott a lapokon, és Tessa közelében Taylor érintés nélkül is képes volt olvasni a gondolatainkban, így hát mindig pontosan tudta, hogy valakinek ténylegesen kedve-ző-e a lapjárása, vagy egyszerűen csak blöfföl.

Nichelle kissé távolabb ült tőlünk. Nem tudtam hibáztatni. Mindenki úgy bánt vele, mintha fertőző beteg volna. A legtöbben még csak pillantásra sem méltatták. Tisztában vagyok vele, hogy mindnyájuknak alapos okuk volt a gyűlöletre – ahogyan nekem is –, ám, furcsa módon, a szívem mélyén mégis szántam. Mindnyájunknál hosszabb időt töltött az Elgen sötét árnyékában, és kizárólag az általuk teremtett világot ismerte. Ha történetesen Hatch nevel fel, valószínűleg én is hasonlóképpen végeztem volna.

Végül abbahagytam a kártyázást (mivel nem túl meglepő módon folyton vesztesre álltam), és odasétáltam Nichelle mellé. A földön üldögélt, hátát a falnak támasztva rajzolgatott valamit egy vázlatfüzetbe, amelyet az egyik reptéri üzletben vásárolt.

– Helló! – szólítottam meg.

Felemelte a tekintetét, azután folytatta a rajzolást.

– Helló!

– Nem bánod, ha leülök ide egy kicsit?
Megrázta a fejét, anélkül hogy egy pillanatra is felnézett volna.
Letelepedtem mellé a linóleumpadlóra.

– Mit rajzolsz? – érdeklődtem.

– Semmit. – Még néhány ceruzavonás után azonban feltartotta a füzetet, hogy láthassam a rajzot. Kissé bizarr látványt nyújtott; egy csontvázat ábrázolt, amelynek szeméből villámok cikáztak, és rózsabokrok virágoztak a bordái között. Igazság szerint egész ügyesen rajzolt. Bizonyára mesteri tetoválóművész válna belőle. – Mit gondolsz? – kérdezte.

– Király – válaszoltam.

– Kösz. – Azzal visszatért a rajzoláshoz.

– Szóval, mi mindent csináltál, amióta elváltunk? – kérdeztem.

– Igyekeztem életben maradni.

– Ahogyan mi is – feleltem. – Hatch fogva tartotta az anyámat Peruban.

– Persze. Tudtam róla – bólintott Nichelle. Kis ideig mindketten hallgattunk.

Azután megkérdezte: – Sikerült kiszabadítani?

– Igen. De meg kellett bénítanunk hozzá egy teljes Elektrostár erőművet.
Nichelle felkapta a fejét.

– Tönkrevágtátok a perui erőművet? – csodálkozott.

– Igen – bólintottam.

Láthatóan örvendett a hírek.

– Hatch kedvenc létesítménye volt. Fogadni merek, hogy most tombol dühében.

– Kétlem, hogy szerepel a nevem az idei karácsonyi listáján.

– Mintha Hatch ünnepelné a karácsonyt! – Nichelle hirtelen kissé higgadtabbnak látszott. – Az előbb az az elektromos buborékszerűség, amit műveltél... új trükk, ugye?

– Gömbvillám – magyaráztam. – Legalábbis Ostin annak nevezi. Nemrég jöttem rá, hogyan tudok ilyesmit formálni a tenyeremben.

– Sokkal több most benned az elektromosság, mint amikor legutóbb láttalak.

– Tudom – feleltem. – Egyre elektromosabbá válok.

– Te vagy közülünk az egyetlen, akivel ez történik. Mit jelenthet?

– Halvány sejtelmem sincs.

– Most már itt vagyok. Elárulnád végre, mégis kit akartok kiszabadítani, hogy még fizetni is hajlandók vagytok a segítségemért?

– Az Elgen elrabolt egy Jáde Sárkány nevű kínai kislányt.

– Elektromos?

– Nem. Csak vág az esze. Sikerült rájönnie, hogyan lehetne kijavítani az MEI hibáját.

– Nagyon komoly – ámult el Nichelle. – Hol tartják fogva?

– Még nem mondhatom el.

– De Hatch és a beképzelt Ragyogói is ott lesznek?

– Igen.

– Honnan tudod mindezt?

– Azt sem árulhatom el neked.

– Mennyi titokzatosság! – csóválta Nichelle a fejét. Azzal folytatta a rajzolgatást.

Amint a pilóták megérkeztek, felszálltunk a gépre, és el is indultunk. Első utunk Tokióba vezetett, és körülbelül tizenegy óráig tartott. Jóllehet csak üzemanyagot akartunk felvenni, kis híján négy órát vesztegeltünk a földön.

Taylor csaknem az egész utazást végigaludta. Tulajdonképpen mindenki átaludta az utat, rajtam és Ostinon kívül. Még mindig Szun-ce könyvének bölcsességeit próbálta bemagolni.

Túlságosan nyugtalan voltam, hogy aludni tudjak. Újra és újra ugyanazok a gondolatok keringtek a fejemben. *Mi lesz, ha nem sikerül kiszabadítanunk Jáde Sárkányt? Vajon milyen lenne egy elektromos világ? Mihez kezdünk, ha az Elgen megint foglyul ejt minket? Mibe keveredtünk?* Többször is benyúltam a zsebembe, és előhúztam az érmet, amelyet Gervasótól kaptam. *Vitézségért és bátorságért.* Már attól is képmutatónak éreztem magam, hogy egyáltalán a kezemben tartom. Egy csepp bátorságot sem éreztem magamban.

A repülőút Japánból Tajvanig körülbelül három és fél órát vett igénybe. Miközben már a leszálláshoz készülődtünk, hirtelen ráébredtem, hogy a belső óram teljesen öszszeszevart. Úgy éreztem, mintha késő éjszaka volna, pedig éppen csak hajnalodott.

– Ez nem Kaohsiung – állapította meg Ostin.

– Honnan tudod?

– Keleti irányból közelítettük meg a szigetet, az óceán felől. Kaohsiung a nyugati oldalon fekszik. Ráadásul Kaohsiung igazi nagyváros, több millió lakossal. Ez a repülőtér túlságosan kicsi.

– Akkor hát hol lehetünk?

Ostin megvakargatta a nyakát.

– Én is ezt szeretném tudni.

Taylor felébredt.

– Hol vagyunk?

– Nem Idahóban – válaszoltam.

– Azt gondoltam – felelte álmosan, és újra lehunyta a szemét.

Miután a gép földet ért, majd teljesen megállt, az egyik pilóta előbukkant a fülkéből.

– Üdv Tajvanon! – mondta. – Itt most búcsút kell vennünk egymástól. A csomagjaitokat a lépcső alján vehetitek át. Egyik ügynökünk már vár rátok a leszállópályán. Sok szerencsét, Elektroklán! – Kinyitotta az ajtót, mi pedig felálltunk, és a gép elejéhez sétáltunk.

Habár kora reggel érkeztünk, odakinn már fülledt és párás volt a levegő; még sohasem éreztem ilyesmit. Mintha tetőtől talpig felöltözve beléptem volna egy gőzfürdőbe.

– Nem vagyok hozzászokva, hogy innom kell a levegőt – jegyeztem meg Taylornak.

– A hajam egész biztosan be fog kunkorodni tőle – felelte.

– El fogok olvadni – panaszkodott Ostin. – Esküszöm.

Nichelle szállt ki utolsóként a gépből. Egész utazás alatt egyetlen szót sem szólt senkihez, ami igencsak aggasztott. A repülő lépcsőjének utolsó fokán körülnézett, és megrázta a fejét.

– Több pénzt kellett volna kérnem – morogta.

Miközben az utolsó csomagokat is átvettük, egy fiatal, valószínűleg húszas évei elején járó kínai férfi lépett oda hozzánk. Nagyjából hozzám hasonló termetű, vékony fickó volt, egyszerűen volt öltözve, farmernadrágot és világoskék sportinget viselt. Rövidre nyírt, tüskés haja az égnek állt, és hosszúkás anyajegy sötétlett arca jobb oldalán. Végignézett rajtunk, mintha fejszámlálást végezne, azután enyhe akcentussal megszólalt:

– Üdvözöllek titeket Taitungban! A kínai nevem Chen Jya Lung, de szólítsatok csak Bennek.

– Mit keresünk Taitungban? – kérdezte Ostin. – Azt hittem, hogy Kaohsiungba megyünk.

– Valóban Kaohsiungba megyünk – válaszolta Ben. – De még messze van innen.

– Éppen erről beszélek – folytatta Ostin. – Miért szálltunk le ilyen messze?

– A ti biztonságotok érdekében. Az Elgen kémei mindenhol ott leselkednek. Ébren figyelik a repülőtereket. Taitung jelentéktelen város, nem is tartják szemmel. Százhatvan kilométernyire vagyunk Kaohsiungtól. Körülbelül három óra alatt érkezünk meg a szállodánkba. Mindenkinek megvan minden csomagja?

Gyorsan körülnéztem.

– Minden megvan.

– Remek. Most rögtön indulunk. Kövessetek! – Azzal Ben egy kis személyzeti bejárathoz vezetett minket, nem messze a leszállópályától. Egy rendőregyenruhás kínai férfi kitárta előttünk az ajtót. Ben átnyújtott neki egy vörös borítékot.

– Nem is kell átmennünk az ellenőrzésen? – csodálkozott Ostin.

– Megvannak a kiskapuk, hogy kikerüljünk bizonyos dolgokat – felelte Ben. – Különösen, ha nem tudjuk biztosan, kiben bízhatunk.

Azzal kinyitotta az ajtót, és beléptünk a központi terminálra. Miközben végigsétáltunk a zsúfolt folyosón, egyszerre úgy éreztem, mintha mindenki ránk bámulna. Rajtunk kívül csupán ázsiaiak nyüzsögtek a reptéren, és McKennát leszámítva igazán csak kilógtunk a tömegeből. Kíváncsi lettem, vajon McKenna is ilyen kívülállónak érzi-e magát az Egyesült Államokban.

– Csak amerikai dollárom van – szoltam Bennek.

– Át kell váltani – felelte. – Majd én elintézem. Nem szeretnénk, hogy bárki ellenőrizni akarja a személyazonosságodat.

Átadtam neki az összes pénzt, amelyet Joeltől kaptam, ezer dollár kivételével.

– Nagyon sok pénzed van – jegyezte meg Ben.

– Nem az enyém – válaszoltam.

Elvitte a bankjegyeket az egyik valutaváltó pulthoz, majd pár perccel később egy nagy köteg papírpénzzel tért vissza. Kiosztottam mindenkinek körülbelül kétszáz dollárnyit, a maradékot pedig megtartottam a költségeinkre.

– Ehetnének esetleg valamit? – érdeklődött Ostin.

– Persze – vágta rá Ben. – Szerzünk egy kis ennivalót. Azután autóval megyünk Kaohsiungba. Tudom, hogy elegetek van már az utazásból, de gyönyörű út vezet a városba.

Elindultunk Ben nyomában, kifelé a repülőtérre, a parkoló irányába, ahol egy kínai írásjeggyel telis-telepingált hosszú, fehér kisbusz várakozott.

– El tudod olvasni, mit jelentenek? – kérdeztem Ostint.

– Valami olyasmit, hogy Tajvani Élmény Utazási Iroda.

– Biztosan nagy élmény lesz – jegyezte meg Taylor.

Amikor már mindnyájan elhelyezkedtünk a járműben, Ben derűsen így szólt:

– Ismerek egy éttermet Taitungban, ahol nagyszerű halas tésztát főznek.

– Fantasztikus – morogta Tessa. – Elképzelni sem tudnék csodásabb reggelit egy tál forró halas tésztánál.

– Örülök, hogy szeretitek a halas tésztát – mosolygott Ben.

– Szerintem a fickó nem érti az iróniát – állapította meg Zeusz.

– Nagyon úgy tűnik – felelte Tessa.

Nem értettem, miért panaszkodik – a temérdek rovar és nyálkás csúszómászó után, amiket az amazóniai esőerdőben volt kénytelen enni, a kínai sült tészta egészen normális ételnek hangzott.

Taitung belvárosa felé vettük az irányt, ahol Ben egy teraszos étteremnél állította meg az autót. Két kör alakú asztalhoz ültünk, az étterem előtti egyenetlen betonjár-dán. Karácsonyi muzsika üvöltött a CD-lejátszóból, amit meglehetősen furcsának ta-láltunk, bár ha jobban belegondoltam, valószínűleg éppen úgy hangzott számukra, mint bármilyen más amerikai zene. Felemeltem egy étlapot. Már meg sem lepődtem, hogy minden kínaiul áll rajta.

– Otthon a kínai étkezdékben legalább képek is vannak az ételről – jegyezte meg Taylor.

– Nem otthon vagy – közölte Ostin.

– Tényleg? – válaszolta Taylor, az étlapot böngészve.

– Pedig azt hittem, hogy ez itt Boise.

– Taitungban ez a kedvenc éttermem – mondta Ben.

– Megkönnyítem az életeteket, és rendelék nektek. – Átkiabált valamit a helyiség túlsó végébe egy asszonymnak, aki egy hatalmas pult mögött állt. Pár pillanattal később kihozott nekünk egy tálcát, poharakkal és borostyánszínű folyadékkal teli üvegekkel megrakva. – *Pingwo sidra* – magyarázta Ben. – Almaüdítő. Szeretitek a szénsavas üdítőt?

– A szénsavas üdítőket szeretjük – válaszolta Ostin.

Tessa kóstolta meg először az italt.

– Nem is rossz – hangzott az ítélet. – Kicsit olyan almaboroszerű.

– Almaboroszerű? – kérdezte Ostin. – Van ilyen szó?

Tessa tudomást sem vett róla.

Az asszony azután híg levessel teli kicsi műanyag tálkákat hozott nekünk, apróra vágott hagymával. A leves egyszerű volt, és nagyon sós, de mindenkinek ízlett. Mi-közben a levest ettük, evőpálcikákat, szójaszószt és egy alacsony porcelántálban vörös, csípős mártást tettek az asztalra. Utána bambuszból font kosarakat tornyoztak fel előttünk, amelyekben fehér gombócok gőzölögtek.

– Hát ez meg micsoda? – kérdezte Taylor.

– Hús van benne – állapította meg Ian.

– Most eszembe jutott valami – mosolygott Taylor. – Ha a jövőben valaha is kapok egy doboz bonbont, el fogom vinni hozzád.

– Nem szeretem a csokoládét – felelte Ian.

– Nem azért viszem, hogy *megedd* – tiltakozott Taylor. – Hanem hogy elmondd nekem, mi rejlik a bonbonok belsejében. Akkor nem kell mindegyiknek az aljába böknöm a körmömmel. – Rám nézett. – Az örületbe szoktam kergetni vele az anyu-kámat.

– Ez itt *syau lung bau* – magyarázta Ben. – Azt jelenti, hogy „kicsi sárkánygom-bócok”. Nagyon ízletes eledel.

Sikertelenül bajlódtam az evőpálcikákkal, így végül egyszerűen felnyársaltam az egyik gombócot. Sárgás, olajos folyadék szivárgott a belsejéből, ahol beledöftem.

– Mi ez? – kérdeztem gyanakodva.

– Leves van benne – válaszolta Ben. – Nem hiszem, hogy ilyesmi létezik Ameri-kában.

– Amerikában a gombóc van a levesben – mondta Taylor. – Nem pedig fordítva.

– Kóstoljátok meg! – biztatott Ben. – Ízleni fog.

Felemeltem a pálcikámmal egy gombócot, és leharaptam a felét, miközben a másik fele az asztalra esett. Felkaptam ujjaimmal a lepottyant darabot, és gyorsan a számba tömtem. Ben igazat mondott. Tényleg nagyon finom volt.

– Belemártogathatjátok a szójaszószbba vagy a csípős mártásba is – ajánlotta Ben.

– Milyen hús van a gombócokban? – kérdezte Taylor.

– Sértés.

– Sértés?
 – Disznóhús – magyarázta Ben.
 – Úgy érted, hogy *sertés* – javította ki Ostin.
 Ben kétségbeesett arcot vágott.
 – Ne haragudjatok! Nem beszélem olyan jól a nyelveteket.
 – Remekül beszéled a nyelvünket – nyugtattam meg. – Milliószer jobban, mint mi a kínait.
 – Képtelen vagyok használni ezt az izét – sóhajtott fel McKenna, és letette az evőpálcikákat. – Kaphatnék egy villát?
 Ben meglepetten ráncolta a homlokát.
 – De hát kínai vagy – csodálkozott.
 – Csak a származásom – felelte McKenna.
 A fiatalember értetlenül mérte végig.
 – Kínai számozású ruhát hordasz? – kérdezte.
 – Hagyjuk! – rázta meg McKenna lemondóan a fejét.
 Következő fogásként tésztát hoztak, brokkolival, cukorborsóval és valamiféle filézett hallal. A hal bőre vastag volt, és márványszerűen dekoratív, majdnem kígyóbőrre emlékeztetett. A tészta sárgásbarna, nyálkás levesféleségben úszott.
 – Azt hiszem, most rosszul leszek – nyögte Taylor, a tálra meredve.
 – Ez micsoda? – kérdeztem Bent.
 – Hal.
 – Inkább kígyónak látszik – jegyezte meg Zeusz.
 – Egyetek csak! – biztatott Ben. – Meglátjátok, ízleni fog. Taitungban nagyon híres.
 Megkóstoltam pár falatot. Ben ezúttal tévedett. Borzalmas íze volt.
 – Miféle hal ez?
 – *Shan yu*. Nem tudom, mi a jelentése. – Ben elővette az okostelefonját. – Azonnal megnézem a Wikipédián. – Beütött pár szót, azután átnyújtotta nekem a készüléket.
 – Mocsári angolna – olvastam.
 – Mindjárt hányni fogok – nyöszörgött Taylor.
 – Látnod kellene, milyen undorítóan fest a gyomrod *belsejében* – mondta Ian.
 Taylor undorodva elhúzta a száját.
 – Most már tényleg elhányom magam.
 – Általában nem szoktam mocsári lényekkel táplálkozni – jegyezte meg Tessa.
 – Én sem – válaszoltam. Eltoltam magamtól a tálát. Ittam egy kevés almaüdítőt, hogy leöblítsem a számból az angolna ízét.
 Ben csodálkozva nézett ránk.
 – Nem szeretitek a tésztát?
 – A tésztát szeretjük – válaszoltam. – Az angolnával van a gond.
 – Meg a sárgás nyálkával – tette hozzá Tessa.
 – Nem szeretitek az angolnát? – kérdezte Ben.
 – Csak az elektromos fajtát – feleltem.
 – Jó íze van?
 – Fogalmam sincs – vallottam be.
 Az asszony még több bambuszkosarat hozott, aminek kifejezetten örültem, mert továbbra is éhes voltam, és a gombóc egészen finomnak bizonyult.
 – Na és ez micsoda? – kérdeztem.
 – Gőzbukta édes hústöltelékkel.
 – Barbecue – mondta Ostin.

A bukta is éppolyan finom volt, mint korábban a gombóc, talán még finomabb is. Ostinnak egész biztosan nagyon ízlett, mert legalább hatot magába tömött, ezért Ben kért még belőle, hogy mindenkinek jusson.

Befejeztük az evést, azután beszálltunk az autóba, és nekivágtunk az útnak Kaohsiung felé. Több mint egy órán keresztül déli irányban haladtunk Tajvan keleti partvonalán mentén, egy Daren nevezetű kisvárosig, további egy órát vezettünk nyugatnak egy másik, Shihzih nevű városkáig, majd a nyugati parton újra észak felé fordultunk Kaohsiung felé. A legnagyobb, legsűrűltabb város volt, amelyben valaha is jártam. Az utcákon csak úgy hemzsegték az autók, biciklik, motorbiciklik és robogók.

Ben egy ötcsillagos szállodában, a Grand Hi-Laiban foglalt nekünk szobát. A legmagasabb épület volt abban a városrészben, és közvetlenül a Kaohsiung-öbölre nézett. A hotel bejáratával szemközt álltunk meg, majd Ben leállította a kisbusz motorját, és hátrafordult hozzánk.

– Itt fogunk megszállni – mondta. – Kérlek, itt várjatok, amíg elkérem a szobakulcsokat.

Bement a szállodába, és talán tíz perccel később vissza is tért a kulcsokkal. Négy szobába osztódtunk szét: Ostin és én; Jack, Zeus és Ian; Tessa és McKenna; Taylor és Nichelle.

– Úgy gondolom, bölcsebb lesz, ha egyszerre csak kettesével-hármasával sétálunk be, nehogy feltűnést keltsünk – magyarázta Ben. – Az a legjobb, ha egyedül el sem hagyjátok a hotelt. Több étterem is van a szállodában, de inkább csak kettesével, legfeljebb négyesével mutatkozzatok. Ha esetleg vásárolni akartok, egy kellemes üzletsor is tartozik a szállodához. Van kérdésetek?

– Te hol szálltál meg? – kérdeztem.

– Én is ebben a hotelban lakom. A 7011-es szobában.

– Hét, nulla, egy, egy – véstem az eszembe. – Mi a menetrend?

– Az Elgen hajója, a *Volta* érkezéséig még legalább egy hetünk van. Holnap elmegyünk, hogy szemügyre vegyük az Elektrostár erőművet. Úgy gondolom, ki lesztek merülve az időeltolódástól, ezért nem terveznék nagyon korai indulást. Talán tíz körül megfelel. – Körbepillantott az arcokon, megerősítést várva.

– A tíz tökéletes lesz – feleltem.

– Rendben – bólintott. – Tíz órakor találkozunk a szálloda előterében. Először reggelizni viszlek titeket. Szükségeitek van esetleg még valamire?

– Mindenünk megvan – válaszoltam.

– Akkor most indulás!

Ben kiosztotta nekünk a műanyag szobakulcsokat. Jack, Zeus és Ian ment be először, azután Tessa és McKenna következett, majd Taylor és Nichelle. Amikor már csak Ostinnal ketten maradtunk, így szóltam Benhez:

– Mindent köszönünk. Reggel találkozunk.

– *Shr dyan*¹⁵ – válaszolta Ben. – Tíz órakor. Isten hozott titeket Tajvanon!

¹⁵ Később találkozunk.

24. A HADVISELÉS TÖRVÉNYEI

A GRAND HI-LAI HOTEL A LEGSZEBB HELY VOLT, ahol valaha is megszálltam. Öt vagy hat étterem is helyet kapott benne, sőt még egy hatalmas fitnessközpont is, jógaszobával és gyógyfürdővel. Ostin és én nyugatra néző szobát kaptunk, ahonnan egyenesen Kaohsiung kikötőjére láttunk. Az utca túloldalán, huszonkét emelettel alattunk, valamiféle keleti templom állt, zöld és kék sárkányokkal, tigrisekkel a tetején. Különös szimbólumok is díszeltek rajta, amelyek erősen horogkereszthez hasonlítottak.

– Az egy buddhista templom – magyarázta Ostin, miközben átnézett a vállam fölé. – A buddhisták és a hinduk már több ezer éve használták a horogkeresztet, mielőtt Hitler sarkára állította, és a náci párt jelképévé tette. Érdekes módon az eredeti szanszkrit szó, „szvasztika” azt jelenti, hogy „jólét”. A nácik sajnos ezt a gondolatot is tönkretették a világ többi része számára.

Rengeteg dolgot meg szerettem volna nézni, és folyton az járt a fejemben, milyen kár, hogy nem a vakációnkat töltjük a városban.

Ostin és én a szobaszolgálattól rendeltünk ennivalót (életünkben most először), és egy pincér hozott nekünk Coca-Colát – kínai feliratú üvegben –, sonkás sült rizst és barbecue csirkét. Habár még alig múlt délután két óra, mindketten szörnyen kimerültek voltunk, így hát behúztam a szoba ablakain a sötétítőt, és lefeküdtünk aludni.

Másnap reggel korán ébredtem; klasszikus zene ütötte meg a fülemet, akárcsak egy szimfónia. Először megpróbáltam kikapcsolni a rádiót, azután rájöttem, hogy nincs is bekapcsolva. A muzsika odakintről szállt be hozzánk, az ablakon keresztül. Felkeltem, hogy kinézzek. A szálloda mögött az utcán egy szemeteskocsi hangszórójából áradt a zeneszó.

– Hát ez fura. Egy kukásautó – tűnődtem hangosan. – Az emberek kihozzák a szemetüket.

– Tajvanon gyakran előfordul – mondta Ostin. – Mint a jégkrémes kocsik Amerikában. Zenével tudatják az emberekkel, hogy megérkeztek. Most Beethoven *Für Elise* című darabját hallhatod.

Különös módon mulatságosnak és örömtelinek éreztem a szemét és Beethoven együttesét.

– Mennyi lehet az idő? – kérdezte Ostin.

– Ideje visszafeküdni, hogy tovább aludjunk – válaszoltam, és újra leheveredtem az ágyba.

– Én most tévézni akarok.

– Úgyis minden kínaiul van – győzködtem, azt remélve, hogy eltántoríthatom.

– Tudom. Legalább gyakorolhatom a nyelvet.

– Halkan gyakorolj! – kértem. Fejemre húztam a párnát, és megpróbáltam ismét elaludni, de nem bírtam. Körülbelül háromnegyed óra elteltével felkeltem, és újra kinéztem az ablakon. Az öböl tele volt mindenféle méretű és alakú hajóval. Az eget felhők borították, és a látásomat elhomályosította az enyhe köd.

– Azt hiszem, hamarosan esni fog – állapítottam meg.

– Egy kis eső még nem ártott senkinek – felelte Ostin.

– Ezt mondd Zeusznak! – vágtam vissza.

Ostin és én pár perccel tíz előtt értünk le a szálloda előterébe. A többiek már mind odalenn vártak, bár beletelt némi időbe, mire ezt sikerült megállapítanom, mivel nem együtt álltak. Zeusz, Jack és Ian az étteremben üldögélt, McKenna és Tessa pedig ékszereket nézegetett egy kirakatban az előtér túlsó végében.

Nichelle kivételével mindenkit sikerült megtalálnom. Taylor egy szobában töltötte vele az éjszakát (egyrészt mert senki más nem volt rá hajlandó, másrészt hogy szemmel tartsa), és most egyedül álldogált a terem közepén, egy hatalmas virágállvány mellett. Ostint a recepciós pultnál hagytam, és lazán odasétáltam Taylorhoz.

– Hol marad Nichelle? – kérdeztem.

– Nemsokára lejön. Nem akart idelenn ácsorogni a többiekkel.

– Cseppet sem hibáztatom – válaszoltam. – Hogy viselkedett tegnap este?

– Csendesen. Elment egy időre, hogy vegyen magának ruhákat. Aztán hozott pár péksüteményt abból a pékségből. Nekem is adott egyet.

– Adott neked egy süteményt?

– Tudom. Hihetetlen. Nem igaz?

– Felfedeztél bármi gyanúsat?

– Nem. Egyszerűen csak megette a sütijét, aztán az oldalára fordult, és elment aludni.

Abban a pillanatban Nichelle lépett ki a folyosóra a liftből. Lopott pillantást vetett ránk, majd továbbment a bejárati ajtóhoz, és kísétált az utcára.

Egy perc sem telt el, és Ben megérkezett az előtérbe. Rám pillantott, és bólintott, majd ismét kísétált az ajtón. Körülnézve meggyőződtem, hogy a többiek is mind észrevették, azután egyenként elindultunk az ajtó felé. Nagyjából öt percbe telt, mire mindenki beszállt a kisbuszba. Tessa és McKenna érkezett utoljára.

– Komolyan szükséges úgy tennünk, mintha nem is ismernénk egymást? – kérdezte Tessa, amint bemászott az autóba.

– Szerintem nem akarjuk igazából tudni – felelte Ostin.

– Jobb az óvatosság – tette hozzá Ben.

– Éhes vagyok – közölte Taylor.

– Meglepetést terveztem nektek reggelire – újságolta Ben, majd gyorsan hozzátette: – Nem halas tésztát.

– Hála Buddhának! – sóhajtott fel Tessa.

Ben kihajtott a szálloda kocsifeljárójáról, azután nekivágott az utcának a kikötő irányába. Több kilométeren keresztül autóztunk a part mentén, amíg be nem fordultunk egy mellékutcába, ahol megálltunk egy kis teraszos kávézó előtt.

– Itt fogunk reggelizni – jelentette be Ben, és leállította a motort.

Az épület előtt egy idősebb férfi üldögélt egy ülőkén; olyan hosszú evőpálcikát tartott a kezében, amelyet még soha életemben nem láttam – legalább félméteres volt –, azzal szedegette ki a sült tésztarudakat egy forró olajjal teli tálból. Beléptünk a kávézóba, és leültünk az egyik asztalhoz.

– Mit eszünk reggelire? – kérdezte Tessa. – Majomagyvelő-pürét?

Ben csodálkozó pillantást vetett rá.

– Majomagyvelőből nem szokás pürét készíteni – mondta.

– Ezt örömmel hallom – válaszolta Tessa.

– A mai reggelink *syau bing yo tyau* lesz. Azt jelenti: „kis olajban sült rudacskák”.

Az idős férfi szezámagos süteménnyel megrakott tányérokat hozott, sőt még egy kosarat is, amely tele volt aranybarnára sült rudacskákkal.

– Hogyan kell ezt enni? – kérdezte Taylor.

– Az olajos rudat bele kell hajtani a szezámagos süteménybe, aztán jöhet rá egy kis *doujiang* – válaszolta Ben.

– Micsoda? – értetlenkedett Taylor.

– Bocsánat – mondta Ben. – Szójatej. Még nem hozzák ki.

– *Hozta* – javította ki Ostin. – Még nem hozta ki. A *hozta* a helyes múlt idejű alak.

– Elnézést – szabadkozott Ben. – Nem megy túl jól nekem ez a nyelv.

– Hagyd már abba, hogy folyton kijavítgatod! – szólt rá Taylor a haveromra. – Borzasztóan kellemetlen.

Ostin döbbszemeket meresztett rá.

– Másként hogyan fogja megtanulni? – kérdezte.

Az idős férfi visszatért, és mindenki elé letett egy-egy tál forró szójatejet. Ben süteménybe tekert egy olajos rudacskát, majd belemártotta a tejbe. Mi is követtük a példáját. Egész finomnak találtam a tésztát.

Néhány percig szótlanul ettünk, azután Benhez fordulva megkérdeztem:

– Mi a terv a mai napra?

Gyorsan körülnézett, és csak utána válaszolt.

– Felviszlek titeket az Elektrostar erőműhöz, hogy felkészülhessetek.

– Korábban is jártál már ott? – kérdezte Ostin.

– Nagyon, nagyon sokszor.

– Azt hallottuk, hogy a tajvani hadsereg is segít őrizni az üzemet – mondta Jack.

– Így igaz. Sok őrző vigyáz a biztonságára. Mostanában már nem merészkedhetünk olyan közel, mint régebben.

Reggeli után észak felé autóztunk a part menti országúton. Elárasztott rizsföldek és régi betonházak mellett haladtunk el, némelyiküket bambuszról épített állványzat vette körül. Eleredt az eső, mire Ben bekapcsolta az ablaktörlőt.

– Ezzel én már ki is estem – állapította meg Zeusz.

– Sokat esik errefelé – mondta Ben. – Különösen ebben az időszakban.

– Talán jobb lett volna, ha ezt előre tudom – felelte Zeusz.

Néhány perccel később Ostin egyszer csak Ben felé fordult.

– Találkoztál már valaha a Lung Livel? – kérdezte.

Sötét árnyék suhant át Ben arcán. Pár pillanatig habozott, mielőtt válaszolt volna.

– Igen. Már volt szerencsém hozzájuk. – Tisztán hallottam a hangján, hogy nincs kedve tovább beszélgetni róluk. Talán húsz perc is eltelt már, amikor végül ismét

megszólalt: – Közeledünk. Nagyon óvatosnak kell lennünk! Közúton haladunk, de az Elgen szemmel tartja a környéket, mert közel esik az erőművükhöz.

A folyamatosan csapkodó ablaktörőlkön keresztül láthattuk az elkerített kikötőt, ahol több tucat hajó horgonyzott.

– Az ott már az üzem? – kérdezte Jack.

– Nem. Ott a *Xing zheng yuan Hui an Xun fang Shu* látható.

– Én is éppen ezt készültem mondani – szólta Tessa.

– Az meg micsoda? – érdeklődtem.

– A tajvani parti őrség – felelte Ben.

– Ők nem lesznek hajlandók segíteni nekünk – jegyezte meg Ian.

Ben megrázta a fejét.

– Valóban nem. Az Elgent próbálják majd megvédelmezni. Az Elgentől kapják a villamos áramot. – A távolba mutatott. – Az Elektrostár erőmű pedig arrafelé van.

Az Elgen tajvani üzeme betonból épült, és nem is egy magas kerítés ölelte körül – habár a távolból, ahol mi álltunk, nehezen lehetett megállapítani, hogy pontosan mennyi.

Az erőművet szemlélve hirtelen görcsbe rándult a gyomrom, és éreztem, hogy rángatózni kezd az arcom. Nagyon reméltem, hogy Taylor nem olvas éppen a gondolataimban, mert az egyetlen szó, amely felötlött bennem, a „lehetetlen” volt.

A parttól eltávolodva enyhén emelkedett a felszín; Ben elhajtott az erőmű mellett, körülbelül fél kilométernyire, azután elindult felfelé egy földúton, amely egy sűrű bambuszerdőbe vezetett, és visszakanyarodott a létesítmény felé. Néhány perc elteltével félreállt a kocsival, és így szólta:

– Gyalog megyünk visszafelé, az erdőn keresztül, hogy szemügyre vegyük az erőművet. Nagyon óvatosnak kell lennünk! Ennyi amerikai igencsak nagy feltűnést keltethet erre. Ha esetleg mégis elcsúsznak minket, azt fogjuk mondani, hogy az Amerikai Állatvédő Ligától érkezünk ide, mert segíteni akarjuk a pálmásodró fennmaradását, Megértettétek?

– Mi az a pálmásodró? – értetlenkedett Zeusz.

Ösztönösen mindnyájan Ostin felé fordultunk. Már nyilvánvalóan megszokta, mert rögvést belevágott a magyarázatba.

– A pálmásodró éjszakai életmódot folytató emlősállat, amely Afrika és Ázsia trópusi erdőiben őshonos. Külsőjét tekintve leginkább a kutya és a leopárd kereszteződésére hasonlít, de a feje már a mosómedvére emlékeztet.

– Ezt most csak kitaláltad, ugye? – kérdezte Tessa.

Ostin kifejezéstelen arccal pillantott rá.

– Nem – válaszolta.

– Pontosán – bólintott Ben, aki közben egy távcsövet akasztott a nyakába. – Veszélyeztetett faj, és ezen a környéken is láttak már belőlük. Az utóbbi időben néhány autók áldozata lett. Akadnak emberek, akik ezt rendkívül elkeserítőnek tartják.

– Gázolt tetem – jegyezte meg Jack.

– Belőlünk is az lesz, ha az Elgen ránk talál – vágta rá Tessa.

Még mindig esett az eső, így hát Zeusz kivételével kikászálódtunk a buszból, majd Ben nyomában nekivágtunk egy keskeny, sűrűn benőtt ösvénynek, amelyet magasra nőtt, dzsungelszerű lombok szegélyeztek. Egyes sorban meneteltünk, és csaknem tíz percbe telt, mire az erdő közepén kiértünk egy tisztásra, ahonnan közvetlen kilátás nyílt az erőműre.

– Ott van – mutatta Ben, – Maradjatok nagyon csendben!

Kinéztünk az alattunk elterülő hatalmas létesítményre.

Az erőmű egy félsziget végén állt, amely körülbelül kétszáz méterre nyúlt ki a szárazföldből. Az épületet hátul és kétoldalt az óceán vette körül. A kerítésen és a beton-

tengeren kívül trópusi táj vette körül az üzemet, pálmafákkal és sűrű, esőerdei növényzettel.

Csupán egyetlen út vezetett ki és be a területre, négy sor hatméteres, elektromos kerítésen áthaladva, amelyek tetején borotvaéles drótfonat húzódott végig. A létesítményt körülvevő főfal betonból készült, hatalmas V alakú vasakkal, amelyekre további éles drótfonatok támaszkodtak. A betonfalakat terepszínűre festették, hogy az épület beleolvadjon a trópusi környezetbe. Nagyjából százméterenként ugyancsak betonból emelt, nyolcszög alakú őrtornyok sorakoztak a létesítmény körül, háromszázhatvan fokos védelmet biztosítva a területnek. A perui erőmű mókás vidámparknak tűnt ehhez a létesítményhez képest.

– Az elmúlt hónapban még két kerítést állítottak fel – mondta Ben. – Azt gyanítom, hogy ti álltok a dolog hátterében. Mert tönkretettétek a perui erőművet.

– Tisztára úgy fest, mint egy börtön – jegyezte meg Jack.

– Igen. Régen tényleg börtön volt – felelte Ben. – Az Elgen négy éve vásárolta meg az ingatlant a kormánytól. Aztán még több elektromos drótkerítést szereltek fel, mozgásérzékelőkkel és biztonsági kamerákkal.

– Ennyi az egész? – gúnyolódott Tessa.

– Mik azok a sátrak és épületek a kerítéseken kívül? – kérdeztem.

– Nem tudom, nemrég kerülhettek oda.

– Katonai barakkoknak nézem őket – mondta Ian. – Katonák vannak odabenn.

Ben a szeméhez emelte a távcsövet, hogy alaposabban szemügyre vegye a környéket, majd pár perc elteltével lassan leengedte.

– Megérkezett a hadsereg. Biztosan úgy döntöttek, hogy letáboroznak az erőmű körül.

– Most csak hülyéskedsz velünk! – csattant fel Tessa. – Azt várják tőlünk, hogy áthatoljunk egy katonai táboron, megmásszunk négy hatméteres villanykerítést és egy nyolcméteres betonfalat, biztonsági kamerákkal, őrtornyokkal, mozgásérzékelőkkel, ráadásul mindezt teljesen észrevétlenül?

Ben teljes lelki nyugalommal pillantott rá.

– Igen – bólintott.

– Lehetetlenség – rázta meg Jack a fejét.

– Még annál is rosszabb – szólt Ian.

– Mi lehet rosszabb a lehetetlennél? – kérdezte Jack.

– Taposóaknákat helyeztek el a kerítések között.

– Hány akna lehet? – kérdeztem.

– Több száz, talán több ezer is. Mindenhová jutott belőlük.

– Képtelenség behatolni oda – állapította meg Taylor.

– Helikopter nélkül valóban lehetetlennek tűnik – válaszoltam.

– Ez egy repüléstilalmi övezet – közölte Ben. – A létesítmény közelében mindent lelőnek az égről. – Az egyik őrtoronyra mutatott. – Nagy puskáik vannak.

– Légvédelmi ágyúk – állapította meg Ostin.

– Hát persze – bólintottam.

– Talán hamarosan nyílt napot tartanak – vetette fel Tessa gúnyosan. – Vagy meghívják teázni.

Ostin az állát vakargatta.

– Azt erősen kétlem. A biztonsági...

Haverom vállára tettem a kezemet, hogy elhallgattassam.

– Csak viccelt.

Ostin akkor döbbenten Tessára pillantott.

– Ó – mondta kedveszegetten.

– Hogyan lehetsz ennyire okos, ugyanakkor ennyire *idióta* is egyszerre? – csodálkozott Tessa.

– Hogyan lehetsz ennyire *goromba*? – vágott vissza McKenna.

– Hagyjátok abba! – torkolltam le a lányokat. – Éppen elég bajunk van.

– Nézzétek! – szólt Ben, és átnyújtotta nekem a távcsövet. – Egy élelmszer-szállító kocsi. Látni lehet, ahogyan bemennek.

– Talán elrejtőzhetnénk az egyik teherautóban – vetette fel Taylor. – Nem úgy juttattatok be az akadémiára is?

– Mielőtt lefüleltek minket – jegyezte meg Jack grimaszolva.

Szememhez emeltem a távcsövet.

Egy kis fehér furgon haladt végig lassan az erőmű hosszú, aszfaltozott felhajtóján az épület felé. A jármű minden egyes ellenőrző pontnál megállt, örök és kutyák vették körül, majd továbbhaladt a következő állomáshoz.

– Valamiféle röntgenmasinát működtetnek ott – jelentette Ian. – Átvilágítják a furgont.

Leengedtem a távcsövet.

– Ennyit arról, hogy a kocsiba rejtőzve próbáljunk bejutni. A jelek szerint sikerült kidolgozniuk a tökéletes védelmi rendszert.

Mindnyájan komor hallgatásba burkolózva álltunk. Taylor a hátamra tette a kezét. Néhány perccel később megtörte a csendet.

– Mi jár a fejedben? – kérdezte.

– Miért kérdezed, amikor már úgylátom kiolvastad a gondolataimból?

Taylor felsóhajtott.

– Jól van. Időnként szeretném, ha ki is mondanád, amit gondolsz. Szóval, te is azt hiszed, hogy lehetetlen vállalkozás.

– *Tudom*, hogy lehetetlen. Még ha csodával határos módon sikerül is keresztülosonni a hadseregen, az ellenőrző pontokon sohasem jutunk át. Aztán szépen foglyul ejtenek minket. Houdini és David Copperfield együtt sem tudná végrehajtani ezt a trükköt.

– A perui börtönből sikerült kitörnünk – jegyezte meg McKenna.

– Bennfentes segítséget kaptunk – vetette ellen Ian. – Ráadásul korántsem őrizték ilyen szigorúan.

– És még így is majdnem otthagytuk a fogunkat – tette hozzá Jack.

– Apró részletkérdés – legyintettem. Ostin felé fordultam. – Mi a véleményed?

– Azt hiszem, az esélyek határozottan ellenünk szólnak.

McKenna megfogta a karját.

– És ha megbénítanánk az erőművet? Akkor nem működnének a villanykerítések és a biztonsági kamerák.

– Mégis hogyan csinálnánk? – kérdezte Tessa.

– Ahogyan Peruban is sikerült – felelte McKenna. – Lezártuk a vízellátást.

– Sehol sem látok vezetékeket – állapította meg Ostin. – Valószínűleg a föld alatt futnak az óceán felé. És azok után, amit Peruban műveltünk, minden bizonnyal szigorúan őrzik őket.

– Még én is csak nehezen látom őket – mondta Ian. – De úgy tűnik, hogy a föld mélyén csövek vezetnek az óceánba. Túlságosan mélyen, lehetetlenség oda lejutni.

– Na és ha eldugaszolnánk őket? – vetette fel McKenna.

Ian megrázta a fejét.

– Mégis hogyan? – kérdezte.

– Nem – szóltam közbe. – Azzal még nem tudnánk bejutni. És ne felejtsetek, Joel a lelkünkre kötötte, hogy ha lehet, ne tegyük tönkre az erőművet?

Mindnyájan újra mély hallgatásba merültünk. Azután, érkezésünk óta első alkalommal, Nicbelle is megszólalt.

– Ha komolyan azt hiszitek, hogy be tudunk törni abba az erődbe, hát totál elment az eszetek. Azonnal elkapnak minket.

– Kösz a bátorítást – válaszoltam. – Van valami ötleted? – kérdeztem Ostint.

Ostin egy pillanatra eltöprengett.

– Szerintem Nichelle fején találta a szöveget – felelte végül. – Egyedül úgy nyerhetjük meg ezt a játékot, ha egyáltalán nem megyünk bele.

– Tessék? – kérdeztem.

– Szun-ce azt mondta: „Vannak utak, amelyeken nem szabad járnunk, vannak hadseregek, vannak városfalak, amelyeket nem szabad megostromolnunk, vannak területek, amelyeken nem szabad felvennünk a harcot.”¹⁶ Pontosan ilyen helyzetekről beszélt. Ha megtámadjuk ezt a helyet, egész biztosan kudarcot vallunk.

– Most azt akarod mondani, hogy egyszerűen adjuk fel? – kérdezte Taylor.

– Nem. Csak azt akarom mondani, hogy inkább számunkra kedvező helyen vegyük fel a harcot.

– Biztosan bele fognak menni – gúnyolódott Jack.

– Mit forgatsz a fejedben? – kérdeztem Ostint.

– Hamarosan átszállítják Jáde Sárkányt a *Volta* fedélzetére. Akkor lesznek a legsebezhetőbbek. Akkor kell támadnunk. Ahelyett hogy egy elképesztő szigorral őrzött erődbe próbálnánk behatolni, inkább az erődítményen kívül támadjunk rájuk.

– Fogadni merek, hogy igazi fegyveres felvonulásra számíthatunk – jegyezte meg Ian.

– A perui hadsereget is sikerült megállítanunk, hogy titeket kiszabadítsunk – válaszolta Tessa. – És akkor csak ketten voltunk.

– Jobban fel lesznek készülve, mint a perui haderők – mondta Ostin. Megdörzsölte az állát. – Még mindig van azonban egy nagy előnyünk. Hatch valószínűleg számít a felbukkanásunkra, de nem tudhatja biztosan, hogy valóban itt vagyunk. A tudomására kell hoznunk, hogy máshol vagyunk.

– Ezt meg hogy érted? – értetlenkedett Tessa. – Hiszen itt vagyunk.

– Szun-ce szerint...

– Várj egy kicsit! – vágott Jack a szavába, és felemelte a kezét. – Ki ez a Szun nevű akárkicsoda, akit állandóan emlegetsz?

– Szun-ce – helyesbítettem. – Kínai hadvezér volt az ókorban. Írt egy könyvet a hadi stratégiákról, *A hadviselés törvényei* címmel. Ostin már egy ideje elmélyülten tanulmányozza.

– Ó! – mondta Jack. – Már értem.

– Szun-ce szerint – folytatta Ostin – „A háború mindig a csalás útját járja. Így ha képesek vagyunk valamire, tegyünk úgy, mintha nem lennénk rá képesek; ha valamit felhasználunk, tegyünk úgy, mintha nem használnánk fel; ha közel vagyunk, keltsük azt a látszatot, hogy távol vagyunk; ha távol vagyunk, keltsük azt a látszatot, hogy közel vagyunk.”¹⁷

– Vagyis a lényeg? – türelmetlenkedett Tessa.

– Valószínűleg jelen pillanatban Hatch és az Elgen minden figyelmét erre az erőműre összpontosítja. A legkevésbé sem számítanak arra, hogy esetleg egy másik üzem támadunk meg.

– Jómagam is arra számítok a legkevésbé – jegyezte meg Jack. – Miért támadnánk máshol? Már ez a hely is éppen elég kemény.

16 Szun-ce: *A hadviselés törvényei* (Tőkei Ferenc fordítása)

17 Szun-ce: *A hadviselés törvényei* (Tőkei Ferenc fordítása)

– Ha egy másik erőműre támadunk, úgy fogják érezni, hogy becsaptuk őket, és eszünk ágában sem volt Tajvanon rajtuk ütni. Akkor lazítanak a biztonságon, és szépen kiszabadítjuk Jáde Sárkányt, amikor megpróbálják átszállítani a *Volta* fedélzetére.

Ismét az erőműre pillantottam.

– Ennek már sokkal több értelmét látom – bólintottam.

– Ami a másik erőmű megtámadását illeti – szólalt meg Taylor. – Nem mehetünk oda mindnyájan, mert nem marad senki, hogy kiszabadítsa a lányt.

– Úgy van – felelte Ostin.

– Szóval, fel akarod osztani a csapatot?

– Pontosan.

Taylor rám nézett.

– Milyen csoportokra gondolsz?

– Később is ráérünk eldönteni – válaszoltam. – Először is jóvá kell hagynunk a tervet a Hanggal. De logikus elképzelésnek tűnik. Ha jól belegondolunk, valójában mi más lehetőségünk van?

Ian lassan megrázta a fejét, miközben a gigantikus erődítményt fürkészte.

– Az odalenn biztosan lehetetlen.

– Mennünk kellene – szólt Ben. – Máris túl sokáig maradtunk itt.

Elindultunk visszafelé az autóhoz. Amint beszálltunk, Zeusz várakozásteljes arccal nézett ránk. Amikor egyikünk sem szólt egy szót sem, megkérdezte:

– Szóval, milyen volt?

Borzalmasan tikkelt az arcom, és a többiek némán hallgattak.

Zeusz a homlokát ráncolta.

– Annyira rémes?

– Még annál is rémesebb – válaszolta Tessa. – Sokkal rémesebb.

Úton visszafelé a szállodához mindnyájan hallgatásba burkolóztunk. Miután a saját szememmel láttam az erőművet, eszembe jutott, hogy talán szándékosan nem árultak el nekünk többet a farmon. A megbeszélések messze nem készítettek fel minket a feladatra, amellyel szemben álltunk. Semmi sem készíthetett volna fel. Még Ostin tervével is erősen kétségesnek tűnt, hogy megmenthetjük Jáde Sárkányt; sokkal valószínűbb volt, hogy lefülelnek minket az akció közben. Már a gondolatra is kirázott a hideg. Kétszer már sikerült megszöknünk az Elgen karmai közül. Hiú reménynek tűnt, hogy még egyszer ilyen nagy szerencsénk lehet. A 25-ös cella óta nem éreztem magam ennyire reményvesztettnek.

Nem vált előnyünkre az sem, hogy szörnyen kimerültek voltunk az időeltolódás miatt.

A szállodához közeledve beszámoltam Zeusznak Ostin ötletéről, hogy egy másik erőmű megtámadásával eltereljük az Elgen figyelmét.

– Szerinted kinek kellene elmennie? – kérdezte.

– Rád és Tessára gondoltam.

Tessa meglepett pillantást vetett rám.

– Miért éppen minket küldenél? – csodálkozott.

– A ti képességeitek tökéletesen alkalmasak az erőmű megtámadására – magyaráztam. – Zeusz a segítségeddel sokkal nagyobb távolságból is meg tudja gyújtani a robbanószerkeket. – Ismét Zeusz felé fordultam. – Ha pedig itt esik az eső, egyébként sem vennénk hasznodat. Mármint ha nincs ellenedre a feladat.

Zeusz és Tessa egymásra néztek, azután Zeusz így szólt:

– Nekem nincs kifogásom az ötlet ellen. Csak az nem tetszik benne, hogy itt kell hagynom titeket, segítség nélkül.

– Ha a figyelemelterelés beválik, sokkal nagyobb segítségünkre leszel, mint itt lehetnél.

– Akkor benne vagyok.

– Én is – bólintott Tessa.

– Rendben. Most már csak azt kell megtudnunk, hogy a Hang is egyetért-e a terünkkel.

A szállodához érkezve Ben egészen a kocsifelhajtó széléhez kormányozta a kisbuszt. Már elállt az eső.

– Nem szükséges holnap korán találkozunk – mondta Ben. – Tudom jól, hogy fáradtak vagytok. Beszélünk, ha már sikerült hírt kapnom a Hangtól. Ne feledjétek, hogy csak kisebb csoportokban szabad mutatkoznotok!

– Eszünkbe véstük – válaszolta Tessa.

– Később találkozunk!

Zeusz és Jack ment be a hotelba elsőként. Körülbelül egy percet vártunk minden csoport között. Ahogyan a múltkor, most is Ostin és én maradtunk utoljára. Mielőtt felmentünk volna a szobánkba, megálltunk a pékségnél a szálloda előterében, és vetünk néhány tejszínes süteményt, amelyek krémmel töltött focilabdára emlékeztettek. Azután letelepedtünk egy asztalhoz az előtéri étteremben.

Nem voltunk egyedül. Taylor és Nichelle az étterem másik oldalán foglalt helyet. Mindketten egy tál sült tésztát és narancsízű Fantát rendeltünk a süteményhez. Közben ettünk, Nichelle lépett az asztalunkhoz. Megállt előttem, karba tett kézzel.

– Vey!

– Igen?

– Tudod, hogy eszement örültség ez az egész. Igaz? Megígértem, hogy segítek, de azt már nem mondtam, hogy öngyilkos is leszek. Ha Hatch rajtakap, hogy nektek segítek, rögtön kitekeri a nyakamat. Ha van olyan szerencsém.

– Hatch mindnyájunkat megöl – válaszoltam. Nichelle egy szót sem szólt, így hát aggodalmasan fürkészttem az arcát. – Akkor hát mégsem akarsz segíteni nekünk?

Vett egy mély lélegzetet, majd lassan kifújta tüdejéből a levegőt.

– Szerintem örültség az egész.

– Ezt már mondtad. Velünk tartasz, vagy sem?

Egy pillanatig kényelmetlenül feszengve álldogált, azután újra megrázta a fejét.

– Jól van. Továbbra is benne vagyok a buliban. De ha valami véletlen csoda folytán mégsem halunk meg, akkor kétszer annyi pénzt akarok.

Azzal sarkon fordult, és egyedül sétált oda a lifthez. Taylor sokatmondó pillantást vetett rám, és elhúzta a száját, azután felállt, és Nichelle nyomába eredt.

– Én megmondtam, hogy nem kellene magunkkal hoznunk – mondta Ostin.

– Kicsit késő már a bánat – válaszoltam.

Tíz perccel később Ostin és én felmentünk a szobánkba. Bár még csak kora délután volt, behúztam az ablakon a sötétítőket, és mindketten lefeküdtünk. Ostin szokása szerint azonnal mély álomba merült. Én azonban kimerültségem ellenére csak nyugtalanul hánykolódtam az ágyban, csaknem egy órán keresztül, mígnem végül megelégteltem a dolgot, és Taylor keresésére indultam.

A szobájuk csupán háromajtónyira volt a miénktől, a folyosónak ugyanazon az oldalán. Halkan bekopogtam. Taylor örömteli mosollyal üdvözölt, amikor meglátott.

– Mi újság? – kérdezte.

– Nem bírtam aludni. Mit csinálsz?

– Éppen azt tervezgettem, hogy felderítem a szomszédos bevásárlóközpontot. Akarsz velem jönni?

– Persze. És Nichelle mivel van elfoglalva?

– Semmivel. Csak zenét hallgat az iPodján – válaszolta Taylor, behúzza maga mögött az ajtót.

Lifttel mentük le az előcsarnokba. A terem keleti végéből vezetett egy bejárat az üzletekhez, a pékség mellett.

Az üzletközpont szebb volt, mint bármelyik pláza, ahol Idahóban megfordultam. Négy szinten sorakoztak egymás mellett a boltok, Tiffany, Cartier és más drága üzleteket is felfedeztünk, amelyeket korábban csak hirdetésekben láttam. Egy pillanatra megálltunk, hogy megcsodáljunk egy gyémánt nyakéket a Tiffany kirakatában.

– Hát nem gyönyörűség? – kérdezte Taylor, a sziporkázó drágaköveket bámulva. Felém fordult. – Meséltem már neked, hogy Hatch egyszer felajánlott nekem egy gyémánt nyakéket?

– Nem.

– Az akadémián töltött második napomon elmentünk vásárolgatni Beverly Hillsbe Tarával. Hatch ebédnél csatlakozott hozzánk, azután elvitt minket egy híres, Harry Winston nevű ékszerészhez, hogy nyakláncokat próbálgassunk. Az a nyakék, amelyik nekem tetszett, százhetvenezer dollárba került. Talán öt másodpercig azt gondoltam, én vagyok a legszerencsésebb lány a világon.

– Aztán mi történt?

Hirtelen megváltozott az arc kifejezése. Nyilvánvalóvá vált a fájdalom, amelyet az emlék okozott számára.

– Hatch hozzám ért – felelte. – Miután feltették rám a nyakéket, Hatch a karomra tette a kezét, és akkor belenézhettem a fejébe. Még sohasem láttam olyan sötét, mocskos, undorító gondolatokat. Akkor ébredtem rá, miféle gonoszságra képes.

Megszorítottam a kezét.

– El tudom képzelni, milyen borzalmas lehet Hatch agyában bolyongani. Mint amikor az ember betéved a kísértetkastélyba egy vidámparkban.

Taylor bólintott.

– Pontosan olyan volt, csak éppen teljesen valóságos. – Lassan elsétáltunk a kirakattól. – Sohasem múlt el ez a szörnyű érzés. Azt hiszem, ha egyszer behatolok valakinek a gondolataiba, örökre megmarad közöttünk egyfajta kapcsolat.

– Ezt hogy érted?

– Nehéz elmagyarázni. Mintha megérteném azt az embert. – Szomorú tekintetet vettem rám. – Miután bepillantottam Hatch gondolataiba, mocskosnak éreztem magam. Bizonyos értelemben ez még most sem múlt el.

– Soha többé nem érhet hozzád egy ujjal sem – jelentettem ki. – Nem hagyom.

Taylor pusztit nyomott az arcomra.

– Tudom – mondta.

Még egy órán át sétálgattunk az üzletközpontban. Taylor felpróbált néhány blúzt, de nem tudott dönteni. Joel bőségesen ellátott pénzzel, így tulajdonképpen bármit megvehettem volna neki (a gyémánt nyakék kivételével), de azt hiszem, hogy inkább csak nézelődni, és nem vásárolgatni vágyott. Amikor végül ráunt a boltok látogatására, visszamentünk a szállodába vacsorázni.

Beszálltunk a liftbe, és felmentünk a tizedik emeletre, a Shanghai Gombóc Étteremhez, amely tökéletesen beváltotta a nevéhez fűzött reményeket. Vagy fél tucat szakács állt egy üvegablak mögött, akik kistányér méretű tésztadarabokat nyújtottak ki és töltötték meg fűszerezett hússal, zöldségekkel, majd gombócokat formáltak, és bambuszkosárokba téve forró gőzben megfőzték őket. Tyúkhúsleveset ettünk, sonkás sült rizst és három különböző féle gombócot. A vacsora közepén Taylor véletlenül a szójaszószba pottyantott egy gombócot, összefröcskölve magát és a terítőt is.

– Feladom – közölte, és az ujjai segítségével vette fel a gombócot. – A villa sokkal jobb.

Amikor befejeztük az evést, a pincér desszertet is hozott nekünk, egy kis süteményt, édes vörösbabbal töltve. Nem rajongtam érte, de borzalmasnak sem neveztem volna. Utána elkísértem Taylort a szobájához. Amint a liftből kiszálltunk, így szólt hozzám:

– Borzasztóan gyötör az aggodalom, ugye?

– A gondolataimban olvastál?

– Nem. Csak tikkkel az arcod.

– Bocs – szabadkoztam, és igyekeztem erőt venni magamon, hogy fékezni tudjam az arcizmaimat. Azután lassan megráztam a fejemet. – Nem tudom, hogy valóban képesek leszünk-e végrehajtani ezt a feladatot.

Taylor egy pillanatig elgondolkodva fürkészett.

– Emlékszel még, mit mondtál nekünk az amazóniai dzsungelben? – kérdezte végül.

– Sok mindent mondtam akkor.

– Éppen mielőtt belopóztunk volna az Elektrostar erőműbe, idéztél nekünk valamit, amit anyukád szokott mondogatni: „Ha emlékszünk rá, milyen cél vezet minket, meg fogjuk találni a módját is, hogyan vigyük véghez.” Ahányszor elfogott a félelem vagy a kétség, mindig ezek a szavak jutottak az eszembe. Tudod, egyfolytában azon aggodalmaskodunk, mi lesz, ha az Elgen megkaparintja az értékes információt, de a küldetésünk ennél többről szól.

– És mi az a több?

– Jáde Sárkány nem csupán egy tudományos képlet. Hanem egy kislány. És nagyon fél. El tudod képzelni, milyen rettenetes lehet, amikor süketnéma vagy, és az Elgen egyszer csak elragad az otthonodból, a családotól?

– Nem – vallottam be. Újra Taylor szemébe néztem. – Te aztán rá tudsz mutatni a lényegre.

– Te pedig el tudod érni, hogy melletted biztonságban érezzem magam. Szerintem remek pasit sikerült szereznem. – Előrehajolt, hogy megcsókoljon. – Most menj, és próbálj aludni egy kicsit! Már attól is elfáradok, hogy csak rád nézek. – Azzal kinyitotta az ajtót, és bement a szobájába.

Szép lassan visszabaktattam a szobámhoz. A tévé még be volt kapcsolva, Ostin azonban az oldalára dőlve hortyogott az ágyán. Minden biztonnyal felkelt, és elkezdte nézni a tévét, azután újra elnyomta az álmot. Kikapcsoltam a készüléket, és hátradőltem az ágyamon. Taylor bátorító szavai ellenére, amivel most álltunk szemben, sokkal jobban megrémített, mint bármi más, amivel korábban meg kellett birkóznom: jobban, mint az akadémia, a perui hadsereg, vagy akár az *Ampère*. Még a kétezer Elgen őrtől nyüzsgő perui Elektrostar erőműnél is sokkal jobban. A perui erőmű legalább egy dzsungel kellős közepén volt. Ez a létesítmény teljesen nyílt terepen állt, ahol egyáltalán nem lehetett elrejtőzni.

Továbbra sem jött álom a szememre. Ostin harsány horkolása sem segített a helyzetemen. Legszívesebben megfojtottam volna a saját párnájával. Nem sokkal éjfél után lementem a hotel előcsarnokába, és rendeltem magamnak egy forró csokit. Talán fél órával később Ben is besétált az étterembe. Meglepődött, amikor meglátott.

– Michael, te még ébren vagy!

– Nem bírtam aludni – válaszoltam.

Ben leült velem szemben.

– Azt hiszem, az időeltolódástól szenvedsz.

– Valószínűleg – bólintottam. – Te miért vagy még fenn?

– Én is nem tudtam aludni. Kicsit izgulok.

– Én nem izgulok – feleltem. – Halálra vagyok rémülve.

– Igen – bólintott. – Én is... félek.

Lassan felsóhajtottam.

– Kérsz inni valamit? – kérdeztem.

– Talán egy teát. – Ben intett egy pincérnőnek, aki odalépett az asztalunkhoz.

– Mit hozhatok? – kérdezte.

Ben kínaiul válaszolt.

– Wo yau yidyart cha.¹⁸

– Ni yau hei cha, ma?¹⁹

– Heide hau.²⁰

A pincérnő felém fordult.

– Szeretne még egy forró csokit?

Megráztam a fejemet.

– Nem, köszönöm.

– Rendben – bólintott. – Visszafordult Benhez. – *Wo ma shang hwei lai*²¹ – mondta, azután elsétált.

Ben rám mosolygott.

– Azt hitte, hogy amerikai vagyok.

– A társaságod miatt – válaszoltam. Ittam egy kortyot a forró csokiból, azután megkérdeztem: – Hogyan keveredtél bele ebbe az egészbe?

– Belekeveredni?

– Úgy értem, hogyan kerültél kapcsolatba az ellenállással?

– Ó – bólogatott Ben. – Miután én befejeztem a katonai szolgálatot, egy számítógépes üzletben dolgoztam Taipeiben. Anyám a *Taipei Times* riportere volt. Amikor a kormány bejelentette, hogy sikerült megegyezniük az Elgennel a tajvani áramfejlesztés megoldásáról, mindenki hihetetlenül boldog volt. Óriási ünneplést csaptak az emberek. Anyámnak azonban voltak kétségei.

Elkezdett írni egy cikket az Elgenről. Más országokba is elutazott, ahol szintén vannak Elektrostár eróművek, hogy tanulmányozhassa a működésüket. Még öröket is felkutatót, akik megszöktek az Elgentől, és bujkálni kényszerültek. Tudomást szerzett Hatch tervéről is, hogy az Elgen szép sorban átveszi az uralmat az országok gazdasága fölött, ahová csak beteszik a lábukat. Hosszú tanulmányt készített mindezekről, de sohasem sikerült megjelentetnie. A főnöke az újságnál félredobta a cikket. – Ben arc kifejezése elkomorult a hangjával együtt. – Azután megölték.

Letettem a bögrémet az asztalra.

– Valaki meggyilkolta az édesanyádat?

– A Lung Li – bólintott Ben. – A rendőrség szerint baleset történt... megrázta az áram, amikor fürdés közben a vízbe ejtette a rádiót. De anyám nem szeretett fürdeni, mert ízületi gyulladása volt, és nehezen tudott beszállni a kádba. Mindig csak zuhanyozott. A halála utáni napon egy levelet kaptam az anyámtól. Azt írta nekem, hogy egy Lung Li nevezetű banda követi minden lépését, és attól fél, hogy az életére törnek. Elmondta, hogy a dolognak egész biztosan köze van a cikkhez, amit az Elgen üzeméről írt. A lelkemre kötötte, hogy ha neki bármi baja esik, rejtőzzek el, mert lehetséges, hogy engem is meg akarnak ölni.

– Sajnálom – mondtam. – Hogyan sikerült ráatalálnod az ellenállásra?

– Ők találtak rám. Anyám temetésén jelen volt egy amerikai férfi is. Anyám barátjaként mutatkozott be nekem. Joel volt a neve.

– Ismerem Joelt – bólintottam.

18 Teát kérek szépen. (kínai)

19 Fekete teát? (kínai)

20 A fekete jó lesz. (kínai)

21 Azonnal jövök. (kínai)

– Igen. Joel és én már három év óta dolgozunk együtt. Bemutatott a Hangnak is. Találkoztál már a Hanggal?

– Személyesen még nem – válaszoltam. – És te?

– Én sem. Csak telefonon szoktunk beszélni.

– Szerintem még senki sem találkozott a Hanggal.

– Mostanra már az Elgen gondoskodik Tajvan áramellátásának csaknem teljes egészéről. Félek, hogy túl késő már megállítani őket.

Még egyet kortyoltam a csokoládéból.

– Nem értem, hogyan tudnak az emberek ilyen vakok lenni. Hát nem látják, mit művel az Elgen? Senkit sem érdekel, hogy meg akarják fosztani őket a szabadságuktól?

– Az Elgen nagyon ravasz. Az emberek el vannak foglalva a saját életükkel. Mint amikor az utasok filmet néznek a repülőn... nem tudják, pontosan hová tart a gép, ők csak nézik a műsort.

A pincérnő visszatért Ben teájával, aki egy pillanatra abbahagyta a beszédet, hogy igyon egy keveset. Pár korty után megkérdeztem:

– Megkérdezted a Hangot, mi a véleménye a tervünkről?

– Igen. Reggel visszahív minket. Addig aludnod kellene.

– Próbálkozom – feleltem.

– Muszáj aludnod egy kicsit. Kemény megpróbáltatások várnak ránk.

– Akkor jobb lesz, ha most visszamegyek a szobámba. – Felhajtottam a forró csokim maradékát, azután felálltam. – Örülök, hogy beszélgettünk.

– Én is – bólintott Ben. – *Wan an.*²²

– Jó éjt! – válaszoltam. *Valóban kemény megpróbáltatások várnak ránk.*

22 Jó éjt! (kínai)

25. MÁSODIK TEREPSZEMLE

MÁSNAP REGGEL ARRA ÉBREDTEM, hogy Ostin rázza a vállamat.

– Ben hívott az előbb – közölte. – Most rögtön indulnunk kell.

– Hová kell indulnunk? – értetlenkedtem, a szememet dörzsölgetve.

– Az erőműhöz.

Azonnal felültem.

– Hány óra van?

– Későre jár. Már majdnem tizenegy van. Talán nem aludtál tegnap éjjel?

– Úgy biztosan nem, ahogyan te.

– Én imádok aludni. Az alvás olyan, mint a halál... a kötelezettség nélkül.

Magamra kapkodtam a tegnapi ruhámat, és ugyanakkor léptünk ki a szobánkból, mint Taylor, Nichelle, Tessa, McKenna és Ian. A folyosó teljesen üres volt, a személyzetet leszámítva, akik éppen a szobákat takarították.

– Hol van Jack és Zeus? – kérdeztem.

– Már az előtérben várnak – válaszolta Ian.

Miközben a lift felé sétáltunk, Taylor megkérdezte:

– Váljunk szét?

– Szerintem jó ötlet – feleltem.

Ostin, Ian és én türelmesen megvártuk, amíg a lányok két különböző lifttel lemennek a földszintre. Beszálltunk a következő liftbe, amely kinyitotta az ajtaját az emeletünkön, azután kiléptünk a szállodából a várakozó kisbuszhoz.

– *Dzau an*, jó reggelt! – üdvözölt minket Ben, amint bemásztunk az autóba. – Fáradtak vagytok?

Mindnyájan úgy festettünk, mint akiket az éjszaka közepén vertek ki az ágyukból.

– *Lei szle* – felelte Ostin.

Ben nevetésben tört ki.

– Hát ez nagyon jó.

– Mit mondtál? – kérdeztem Ostint.

- Azt mondta, hogy hulla fáradt – válaszolta helyette Ben.
- Pedig ő még aludt is – morogtam az orrom alatt.

Ben számos várakozó taxi között szlalomozva elindult a szálloda kocsifelhajtójáról. Az időjárás jobb volt, mint előző nap, csupán néhány lusta felhő takarta el a gyönyörű, kék eget. A forgalom is kisebbnek bizonyult, és alig fél óra alatt sikerült eljutnunk az úti célunkhoz.

Amint az erőmű közelébe értünk, most egy másik útra fordultunk rá – egy sziklaszirthez vezetett a tengerparton, kicsit délre az Elgen félszigetétől és a parti órség átlomásától. Ben egy elhagyatott, fákkal szegélyezett utca végén, egy kis templom közelében megállt a kocsival, majd egy kövezett ösvényen gyalogoltunk a vízhez, libasorban, mindvégig a fák fedezékébe húzódva, nehogy észrevegyenek minket. A távolból kivehető volt az Elektrostar erőmű legdélebbi oldalának sötét sziluettje. Talán csak a ragyogóan tiszta égbolt miatt tűnt úgy, de mintha most több gőz szállt volna fel az üzem kéményeiből, mint tegnap. Egy hatalmas, vörös-fehér színre festett halászhajó horgonyzott a létesítmény déli végében.

– Szóval, erről van szó – mondta Zeusz. Hangjából kihallatszott a ránehezedő, súlyos rémület.

- Igen. Pontosan erről.

Ben egy pillanatig a távcsövén keresztül fürkészte a környéket, majd rámutatott egy helyre, körülbelül kétszáz méter távolságban a félsziget sarkától.

– Azt hiszem, a *Volta* azon a helyen fog horgonyozni. Találtam pár térképet az öböl vízszintjéről. A félsziget körül nagyon sekély a víz, tele korallzátonyokkal és homokpadokkal. A *Volta* hajótestének mérete miatt képtelen lesz jobban megközelíteni az erőművet.

Átnyújtotta nekem a távcsövet, kinéztem a tengerre, tekintetemmel követtem a horizontot egészen a félsziget végéig.

– Mit keres ott az a hajó? – kérdeztem. – Nem úgy fest, mintha az Elgen flottájába tartozna.

– Egyszerű halászhajó. A helyi halászok a kifogott halat mind az erőműhöz hozzák. Állandóan dolgoznak, éjjel és nappal is, több tonna halat szállítanak nekik.

- Miért van szüksége az Elgennek olyan rengeteg halra? – csodálkozott Taylor.

- A patkányok etetéséhez – válaszolta Ben.

– Hát persze – bólogatott Ostin. – Emlékezzetek vissza, hogy Peruban az Elgen egy marhatenyésztő birtok köré építette fel az erőművet, hogy mindennap friss hússal etethessék a patkányaikat. Itt a tenger közelében vannak, így hát halat szereznek be nekik.

– Pontosan – helyeselt Ben. – Nagyon érdekes folyamat. Egy óriási medencébe gyűjtik a halakat, hogy életben maradjanak, amíg oda nem adják őket a patkányoknak.

- Az a medence az egyetlen? – kérdeztem.

- Nem. Van egy másik medence is az épületben, az aréna közelében.

- Hogyan jutnak a halak a medencéből az arénába?

- Egy víz alatti csatornán keresztül – felelte Ben.

– Hatalmas méretű cső – jegyezte meg Ian. – Három méternél is nagyobb az átmérője. A medence alján található az egyik oldalánál, az erőmű mellett. Körülbelül ötven métert halad a föld alatt egy másik medencéig az épület belsejében, az arénához közel.

- Azután mi történik? – kérdeztem.

– Hidraulikus markolók emelik át a halakat a belső medencéből a csúszdába, amik a patkányok etetéséről gondoskodnak – válaszolta Ben.

– Hogyan szabadulnak meg a víztől? – kérdezte Ostin. – Elvégre nem juthat víz az arénába, hiszen az áramütéstől elpusztulnának a patkányok.

– A markolók tulajdonképpen ketrecek. A halakat felemelik, de a vizet már nem. Azután a halak ventilátorok között haladnak át. Mire a csúsztatókhoz érnek, már szárazak – magyarázta Ben.

– Mennyi halat képesek befogadni a medencék? – tettem fel a következő kérdést.

– Akár több tízezret is – felelte Ben. – A medencék és az összekötő cső mindig olyan zsúfolt, mint a tajvani metró csúcsidőben.

– Bejuthatunk az erőműbe a medencéken és a vezetéken keresztül? – kérdeztem.

– Nem lenne könnyebb, mint a szárazföldön – válaszolta Ian. – Katonák és őrk vigyázzák a külső medencét, ráadásul a négy villanykerítés levezet egészen a medencéig és a vezetékig. Ugyanolyan nehéz lenne arrafelé behatolni, mint a föld felszínén, csak éppen víz alatt lennénk, ami azt jelenti, hogy sokkal nehezebb lenne előrehaladni, és még lélegezni sem tudnánk.

– Használhatnánk bűvárfelszerelést – vetette fel Jack.

– Még akkor is észrevétlenül kellene bejutnunk a medencébe – feleltem.

– Mi lenne, ha elrejtőznénk az egyik haláshajón, és a halakkal együtt bedobalnánk magunkat a medencébe? – kérdezte McKenna.

– Ki van zárva, hogy önként bevegym magam egy rakás hal közé – tiltakozott Taylor. – Még tóban sem szívesen úszok, mert közben tudom, hogy ott nyüzsögnek körülöttem.

Ian a fejét rázta.

– Ha sikerülne is, még mindig át kellene vágnunk valahogyan négy drótkerítésen a víz alatt. Őrk állnak a felszínen, és víz alatti kamerákat helyeztek el a kerítéseknel. Semmivel sem könnyebb az út.

Egy pillanatig komolyan eltöprengtem a helyzeten.

– Jól van – mondtam végül. – Ezek szerint maradunk az eredeti tervnél. Akkor támadunk, amikor átszállítják Jáde Sárkányt a *Volta* fedélzetére.

– Amihez egy hajóra is szükségünk lesz – tette hozzá Ostin. – Mivel... már ha Bennek igaza van... és a *Volta* nem tud az erőmű mellett kikötni.

– Igen – bólintott Ben. – Igazam van.

A távcsőbe pillantva észrevettem a víz felszínén egy alumínium lemezekből épített mólót, amely a sziklából nyúlt ki. Az erőmű mögül egy út indult ki, amely egyenesen a mólóhoz vezetett. Visszaadtam a távcsövet Bennek.

– Van ott egy kis kikötő. Csak ezt az egyet használják?

– A nagyobb kikötőt a haláshajók számára tartják fenn, de személyszállításhoz csak a kicsit használják.

– Akkor hát onnan fogják továbbvinni Jáde Sárkányt.

– Mihez kezdünk, ha helikoptert akarnak használni? – kérdezte Jack.

– Nem fogják megkockáztatni – válaszoltam. – Nem tudhatják, hogy Tanner velünk tart-e.

– Nem törnénk össze a helikoptert a kislánnyal a fedélzetén – méltatlankodott Taylor.

– Azt nem tudhatják – válaszolta Ostin. – Tulajdonképpen mi magunk sem tudhatjuk.

Taylor értetlenül ráncolta a homlokát.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? – kérdezte.

– Ha felmerülne a kérdés, hogy megöljük-e a lányt, vagy engedjük, hogy az Elgen kiszedje belőle az értékes információkat, nem volna más választásunk, végeznünk kellene vele.

– Nem hiszem el, hogy képes vagy ilyesmit kiejteni a szádon – háborodott fel Taylor.

– Ne nézz rám úgy, mintha elment volna az eszem! – vágott vissza Ostin. – Nem állnál készen megölni valakit, hogy több százmillió életet megmentess?

– Senki sem lennék hajlandó megölni.

– Na és ha nem ölod meg azt az egy embert, és végül több millió pusztul el miatta? Taylor döbbszent tekintettel bámult a haveromra.

Ostin felém fordult megerősítésért.

– Ez a logikus választás – érvelt.

– Szállj le a témáról! – válaszoltam.

– A *Volta* fedélzetén nincsen leszállópálya egy helikopter számára – szólt közbe Ben. – Hajót kell használniuk. Ami azt jelenti, hogy két sebezhető pontjuk is lesz. Megtámadhatjuk a transzferhajót úton a *Volta* felé, vagy éppen indulás előtt a kikötőben.

– Három lehetőségünk van – helyesbített Ostin. – Megvárhatjuk, amíg Jáde Sárkányt átviszik a *Volta* fedélzetére, és onnan is elrabolhatjuk.

– Rengeteg őr lesz azon a hajón – vetette ellen Ben.

– Az *Ampère* esete után biztosan számítani fognak a támadásra – mondtam. – A transzferhajó lesz a leggyengébb láncszem. – Ben felé fordultam. – Milyen messze fog horgonyozni a *Volta* a parttól?

– Talán százméternyire – válaszolta.

– Száz méter nem ad nekünk elég hosszú időt, hogy elcsíphessük útközben a transzfert. A *Volta* fel van fegyverezve?

– Az Elgen összes hajója fel van szerelve lőfegyverekkel – közölte Ostin. – Ráadásul a partot is fegyverek őrzik. – Azzal az erőmű háta mögött magasodó tornyokra mutatott. – Ötven milliméteres kaliberű géppuskák. Az Elgen imádja ezt a típust.

– Valószínűleg a transzferhajón is lesz puska, akármilyet is választanak – vélte Jack. – És persze az öröknél is.

– Vagyis egyszerre lőnek majd ránk a transzferhajóról, a *Volta* fedélzetéről és a partról is.

– Legalábbis amíg fel nem szállunk a transzferre. Valószínűleg nem nyitnak rá tüzet, ha már a lány is a fedélzetén van.

– Na és ha észre sem vesznek minket? – kérdezte Taylor.

– Ezt hogy érted?

– Ha elárasztanánk a környéket füsttel, akkor nem tudnák, mire lőjenek.

– Igen, de mi sem látnánk az orrunknál tovább – vetette ellen Zeusz.

– Ian mindent jól látna – érvelt Taylor.

– Nem sikerülne – rázta meg Ben a fejét. – Túl nagy területet kellene betölteni füsttel, ráadásul a szél is erős szokott lenni. Elfújja a füstöt.

– Akkor hát hogyan férközhetünk a transzferhajó közelébe anélkül, hogy a levegőbe röpítenének? – kérdeztem.

Rövid ideig hallgatásba merültünk.

– Megvan! – szólt végül Ostin. Mindnyájan felé fordultunk. – A parti őrség hajójára biztosan nem nyitnának rögtön tüzet. Egy olyan hajóval kell megmentenünk a lányt.

– Nem hiszem, hogy kölcsönadnának egyet – töprengött Ben.

– Hát persze hogy nem – vágta rá Ostin. – Nem is kérünk engedélyt. Egyszerűen szerzünk egyet.

– Mégis hogyan szerez az ember a parti őrségtől egy hajót? – kérdezte Zeusz.

– Könnyedén – felelte Ostin. – Kimegyünk hajókázni, aztán vészjeleket küldünk. Amikor pedig a parti őrség a megmentésünkre siet, Taylor újraindítja az agyukat, és

szépen járművet cserélünk. Ahogyan Peruban is csináltuk, amikor be akartunk jutni az eróműbe.

– Sikerülhet – bólintottam.

– Remek – lelkesedett Ostin. – Elfoglaljuk a parti őrség hajóját, aztán a *Volta* körül járőrözünk a tengeren, amíg meg nem pillantjuk az Elgen transzferét. Akkor megállítjuk őket, mindenki agyát egyszerre kiütjük a fedélzeten, kiszabadítjuk Jáde Sárkányt, visszamegyünk a saját hajókra, és végül újra biztonságba sietünk.

– De ha az Elgen észreveszi a parti őrség hajóját a környéken, talán el sem hagyják a kikötőt – vélte Ian. – Csak megvárják, amíg el nem tűnik a színről.

– Úgy van – értett egyet Ben. – Ha bármi gyanúsat tapasztalnak, rögtön arra fognak gondolni, hogy valami baj van.

– Szükségünk van hát valakire – mondta Ostin –, aki szemmel tartja az Elgen transzferhajóját. Akkor a parti őrség hajója nyugodtan kinn is maradhat a tengeren. Amint azonban felteszik a lányt a fedélzetre, jelzést adunk az őrhajónak. Az Elgen emberei észre sem fogják venni, talán azt hiszik majd, hogy a kikötőbe akar visszatérni, ám az utolsó percben hirtelen az útjukat álljuk. Elkapjuk őket a vízen.

– Sikerülhet – bólintottam ismét.

– Először is szükségünk van egy hajóra, amiből ki kell menteni minket – szögezte le Taylor.

– Tudok szerezni egyet – ajánlotta fel Ben.

– A hajófoglalást a *Volta* érkezése körülre kell időzítenünk – mondtam. – Már ha feltételezzük, hogy az Elgen a lehető legsürgősebben át akarja szállítani a lányt a fedélzetére.

– Logikus feltételezésnek tűnik – állapította meg Ostin.

– És ha mégsem? – kérdezte Taylor. – Napokig hajókázhatunk a tengeren egy lopott őrhajóval.

– Inkább a szállodában beszéljük meg mindezt! – javasolta Ben. – Máris túl sok időt töltöttünk itt.

Még egyszer visszanéztem az Elektrostár eróműre, azután a tengerre siklott a tekintetem.

– Szerintem sikerülni fog.

– Még így is szükséges megtámadnunk a másik eróművet? – kérdezte Taylor.

Bólintottam.

– A figyelemeltereléssel lekerül rólunk egy kis nyomás. – Ben felé fordultam. – Érkezett bármiféle hír a Hangtól?

– Azt remélem, hogy ma délután hallunk felőle – válaszolta.

– Rendben – mondtam. – Menjünk vissza a hotelbe, és várjuk a hívását!

A visszafelé vezető út sokkal derűsebb hangulatban telt, mint az előző napon. Ezúttal legalább volt egy használható terv a kezünkben. Nem volt pofonegyszerű, de működőképesnek tűnt.

Amint kiszálltam az autóból, Ben utánam szólt:

– Hívlak, amikor jelentkezik a Hang. Addig nem is zavarlak titeket.

Miközben Ostinnal a szálloda felé sétáltunk, megjegyeztem:

– Úgyes gondolat volt. Szerintem az ötleted beválhat.

– Nem sokkal nehezebb, mint az *Ampère* megtámadása – bólintott.

A fejemet csóválva megtorpantam.

– Persze. Mintha az olyan könnyű feladat lett volna.

Két óra táján megcsörrent a szobánkban lévő telefon. Ostin és én mélyen aludtunk. Álomittas hangon szóltam a kagylóba.

– Halló?

– Michael, itt Ben. Kérlek, Ostinnal gyertek át most a szobámba. A Hang minden-
kivel beszélni kíván, Nichelle kivételével. – Azzal letette a telefont.
Villámgyorsan felültem.

– Gyerünk, Ostin! Indulás!

– Hová? – kérdezte Ostin álmosan.

– Ben szobájába kell mennünk. A Hang beszélni akar velünk.
Taylor érkezett meg utolsóként.

– Bocsánat a késésért – mentegetőzött, amint belépett Ben szobájába. – Nichelle
tudni akarta, hogy ő miért nem kapott meghívást. Nem volt éppen elragadtatva.

– Mondd meg neki, hogy nem bízunk benne – mondta Zeusz.

– Te aztán nem kertelsz – felelte Taylor.

– Csak elővigyázatosak szeretnénk lenni – szóltam közbe. Benre pillantottam. –
Rajta! Hívd a Hangot!

Ben tárcsázott, azután megszakította a hívást. Egy pillanattal később csörgött a
telefonja. Kihangosította a készüléket, majd így szólt:

– Wei.²³

– Kérem, azonosítsa magát! – válaszolt egy hang.

– Fehér sárkány a villámhárítónak – mondta Ben.

– Fehér Sárkány, kérem az azonosító kódját.

– Yi, ling, yi, yi, yi, jyou, lyou, er.²⁴

– Azonosító rendben. Egy pillanat, kérem.
Rövid csend következett, azután egy ismerős hangot hallottunk.

– Jó napot, Elektroklán! És Ben. Hogy vagytok?

– Jól vagyunk – feleltem.

– Nagyszerű. A tanács elé tártam a kéréseket, és egyetértünk a véleményetekkel,
hogy a tajvani létesítmény megtámadása túlságosan is kockázatos.

– Kérdezd meg, hogy a „kockázatos” nála ugyanazt jelenti-e, mint a „biztos halál”
– súgta Tessa.

Taylor csendre intette.

– Egyetértünk, hogy sokkal logikusabb Jáde Sárkány áthelyezése során rajtuk üt-
ni. Támogatjuk továbbá a figyelemelterelés ötletét is. Megvitattuk a lehetőségeket, és
arra a meglátásra jutottunk, hogy a szamoai erőmű megtámadása tűnik a legkönny-
nyebbnek. Csupán egy rövid repülőutat kell tenni Tajvanról, és az Elgen hadereje ott a
legcsekélyebb, mindössze huszónhét óra. A tengerből is nyernek ugyan vizet, de egy
szivattyúház is tartozik az erőműhöz a föld felszínén, egy sótelenítő üzemmel együtt.
Az ottani ügynökünk el tud látni titeket elegendő robbanószerrel, hogy akár az egész
üzemet leromboljátok.

– Ha olyan könnyű célpont, miért nem intézik el egyszerűen maguk? – kérdezte
Jack.

– Azzal egyáltalán nem érnék el a célunkat – válaszolta Ostin. – El kell hitetnünk
az Elgennel, hogy ott vagyunk.

– Úgy van – helyeselt a Hang. – Eldöntöttétek már, kit akartok odaküldeni?

– Zeuszt és Tessát – vágtam rá, gyors pillantást vetve mind a kettőjükre. – Az a
tervünk, hogy nem sokkal a *Volta* érkezése előtt megtámadják az ottani erőművet,
aztán visszarepülnek, hogy ismét csatlakozzanak hozzánk, és együttes erővel szaba-
dítjuk ki Jáde Sárkányt.

23 Halló! (kínai)

24 Egy-nulla-egy-egy-egy-kilenc-hat-kettő

– Rendben van – válaszolta a Hang. – Már kapcsolatba is léptünk a szamoai ügynökünkkel, és elkezdte a szükséges előkészületeket. A *Volta* érkezése valószínűleg alig egy hét múlva várható. Zeusznak és Tessának azonnal el kell indulnia. Holnap délután Ben ismét kiviszi őket a taitungi reptérre. Ilyen módon lesz elég idejük találkozni az ügynökünkkel, és felkészülni a támadásra.

– Csak semmi pánik – szólt Tessa.

– A lényeg, hogy ne essen az eső – mondta Zeusz.

– Ellenőriztük a várható időjárást. Kevesebb mint öt százalék a várható csapadék esélye. Van még valami, amit meg kellene tárgyalnunk?

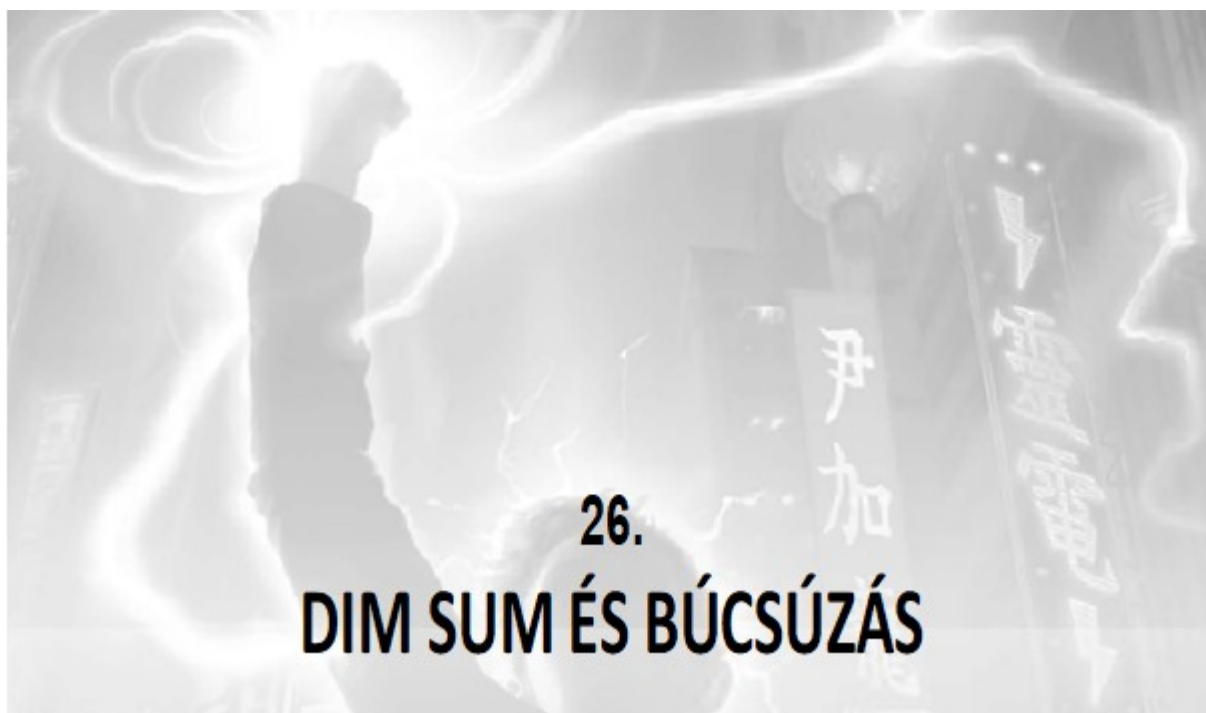
Körbenéztem a szobában. Mindenki mélyen hallgatott.

– Nem hiszem – válaszoltam végül.

– Akkor hát sok szerencsét, Elektroklán! Nagy izgalommal várjuk a híreket.

Azzal letette a telefont. Egy hosszú pillanatig mindnyájan szótlanul néztünk egymásra. Azután Ben Zeuszhoz és Tessához fordulva így szólt:

– Holnap délután indulunk.

26.

DIM SUM ÉS BÚCSÚZÁS

AZNAP ESTE TAYLOR ÉS ÉN ZEUSSZAL ÉS TESSÁVAL a japán étteremben vacsoráztunk a szálloda tizedik emeletén. Az étel nagyon finom volt, Zeusz és Tessa azonban alig szólalt meg. Végül Taylor nem bírta tovább, és nekik szegezte a kérdést:

– Talán van valami baj?

– Nyugtalanít minket a gondolat, hogy el kell hagynunk a csapatot – felelte Tessa.

– Egyáltalán nem örülök, hogy meg kell osztanunk az erőinket – vallottam be. – Mégis úgy vélem, hogy ez a legbölcsebb lépés. Ne feledjétek, hogy a ti célotok csak a figyelemelterelés. Egy kísérletnél többre nincs is szükségünk.

– Most azt mondod, hogy nem is számít, hogy tönkre vágjuk-e az erőművet? – kérdezte Tessa.

– Azt mondom, hogy gyertek vissza épségben! – válaszoltam. – Az erőmű megbénítása már csak hab a tortán.

– Én inkább értetek aggódom – szólalt meg Zeusz. Gyorsan körbepillantott, nehogy bárki meghallja a szavait. Azután folytatta. – Rossz előérzetem van Nichelle miatt. Álnok kígyó. Szerintem most is mesterkedik valamiben.

– Ha úgy van, ügyesen titkolja előlem – válaszolta Taylor. – Belenéztem párszor a gondolataiba. Nagyon fél, és egyáltalán nem élvezzi, hogy itt van, de gondolatban támogatja a küldetésünket.

– Talán szándékosan irányítja úgy a gondolatait, hogy félrevezessenek téged – vetette fel Tessa.

– Nem hiszem – felelte Taylor. – Általában meg tudom állapítani, amikor az emberek félre akarnak vezetni, mert a gondolataik egy része éppen arra összpontosít, nehogy véletlenül eszükbe jusson, amit rejtegetni próbálnak. Mindig tudom például, amikor Michael el akar titkolni előlem valamit.

– Azt akarod mondani, hogy a bárról is előre tudtál? – döböntem meg.

– Talán.

Fájdalmasan felnyögtem.

- Legalább biztosra veheted, hogy sohasem szervezek neked meglepetésbulit. Tessa szemrehányó pillantást vetett Zeuszra.
- Miért nem vittél el a végzősök báljára? – kérdezte.
- Miféle bálra? – csodálkozott Zeusz. – Az akadémián nem rendeztek semmiféle bált.
- A farmon sem volt végzősök bálja – érvelt Tessa.
- Együtt érzően néztem Zeuszra.
- Bocs, haver – szabadkoztam.
- Csak vigyázzatok magatokra! – mondta Taylor.
- Én is éppen ugyanezt akartam kérni – válaszolta Tessa.

Másnap délután kínai dim sumot rendeltünk a szobámba, és Nichelle kivételével mindenki átjött, hogy elbúcsúzzon Zeusztól és Tessától. Cseppet sem lepett meg Nichelle távolmaradása. Bizonyára még örült is, hogy Zeusz és Tessa elmegy. Egyikük sem próbálta különösebben leplezni, mennyire gyűlöli a sötét múltú lányt. Nem mintha hibáztatni akartam volna őket ezért. Sejtelmem sem volt, hány alkalommal kapott Nichelle parancsot, hogy megbüntesse a társait, mivel azonban hosszú évekig együtt kellett élniük az akadémián, minden bizonnyal többször fordult elő, mintsem elfelejthetnék. Engem is megkínzott már, és még minden pillanatára tisztán emlékszem.

- Együtt üldögéltünk, ettünk és beszélgettünk, amíg Ben az órájára nem pillantott.
- Jól van. Ideje elindulnunk – jelentette be.
- Mikor jössz vissza? – kérdeztem.
- Tessával és Zeusszal együtt fogok visszajönni. Laknak barátaim Taitungban, így hát megvárom, amíg vissza nem térnek.
- Megöleltem előbb Tessát, majd Zeuszt is.
- Ne feledd, haver – figyelmeztettem nyomatékosan –, csak a figyelemelterelés a cél! Ne vállalj felesleges kockázatot! Pár nap múlva találkozunk.
- Rendben – bólintott Zeusz. – Vigyázzatok magatokra! És ne feledd, amit N-ről mondtam!
- Úgy lesz.
- Amíg távol vagyok, az lenne a legjobb, ha nem hagynátok el a hotelt – javasolta Ben. – Csak a biztonság kedvéért.
- Nem lesz semmi baj – feleltem.
- Kérlek, legyetek nagyon óvatosak! Az Elgen nagyon ravasz.
- Tudom – bólintottam. – Vigyázni fogunk. Megígérem.
- Kétkedő pillantást vetett rám, mintha nem igazán sikerült volna meggyőzőnem.
- Jól van – mondta végül. – Indulunk. *Dzai jyan*.²⁵
- Mindhárman kísértáltak a szobából. Miután az ajtó becsukódott mögöttük, Taylor így szólt:
- Egy teljes hét szobafogság a szállodában? Valaki most rögtön lőjön főbe!

25 Viszontlátásra! (kínai)

27.

ÉJSZAKAI PIAC

A KÖVETKEZŐ KÉT NAPBAN sok időt töltöttünk együtt hatan a szobámban, kártyáztunk és tévéztünk, már amikor sikerült valamiféle amerikai műsorra bukkanunk a csatornákon, ami elsősorban régi Clint Eastwood-filmeket jelentett. Niehelle egyszer sem csatlakozott hozzánk. Továbbra is dühös volt, amiért kihagytuk a legutóbbi tanácskozásból, és inkább egyedül múlatta az idejét.

A második nap estéjén Ostin, Jack és én tévét néztünk a sötétben, mialatt McKenna az egyik sarokban olvasgatott, saját ujját használva lámpásként. Taylor kifelé bámult az ablakon, amikor váratlanul kitört belőle az indulat:

– Ki kell szabadulnom innen! – fordult hátra. – Most rögtön elmegyek.

– Hová akarsz menni? – kérdeztem.

– *Ki* – válaszolta. – A múltkor hallottam, hogy az előcsarnokban valaki egy éjszakai piacról beszél, alig néhány kilométernyire innen.

McKenna letette kezéből a könyvet.

– Én is menni akarok – közölte.

– Ben a lelkünkre kötötte, hogy ne hagyjuk el a hotelt – tiltakozott Ostin.

– Senkinek sem okozunk kárt, ha kimerészkedünk egy órácskára – érvelt Taylor. – Senki sem fogja megtudni.

– Mindenki tudni fog róla – válaszolta Ostin. – Kilógunk a tömegből. McKennát leszámítva.

– Sejtelmük sem lesz, kik vagyunk – makacskodott Taylor. – Rajtunk kívül is mászkálnak még külföldiek ebben a városban. – Összefonta maga előtt a karját. – Én kimegyek. – McKennára nézett. – Velem tartasz?

McKenna bocsánatkérő tekintetet vetett Ostinra.

– Ne haragudj! Nekem is muszáj kimozdulnom egy kicsit.

Taylor akkor felém fordult.

– Te is velünk jössz? Kérlek...

– Mi a véleményed? – kérdeztem Iant.

– Nem hiszem, hogy nagy ügy – vonta meg a vállát.
– Szerintem Taylornak igaza van. Valószínű, hogy sok külföldi lesz ott az éjszakai piacon.

Kérdő pillantást vetettem Jackre.

– Te mit gondolsz?

– Nem hiszem, hogy sokat számít.

Jól ismertem már Taylort ahhoz, hogy pontosan tudjam, nem fog visszakozni, és nem állt szándékomban egyedül elengedni.

– Rendben – bólintottam. – De csak egy órára. És végig együtt maradunk.

– Velünk tartasz? – kérdezte McKenna, Ostin felé fordulva.

– Ha mindenki más is megy – felelte.

– Na és te? – kérdezte a lány Jacket.

– Megyek.

– Én viszont maradok – jelentette ki Ian.

– Miért nem jössz? – kérdezte McKenna.

– Nem szeretek vásárolni.

– Nem is a vásárlás a lényeg – magyarázta Taylor. – Hanem a nézelődés.

– Innen is tudok nézelődni.

– Nyugodtabb lennék, ha te is elkísérnél minket – mondtam. – Ha valami baj történik, hamarabb észreveszed nálunk.

Ian kétségkívül nem örült a dolognak, de végül is beadta a derekát.

– Jól van – bólintott.

– Na és Nichelle? – kérdezte McKenna.

– Jobb lesz, ha legalább megkérdezzük – válaszoltam. Még mindig dühöng, amiért legutóbb kihagytuk a buliból..

– Majd én megkérdezem – ajánlotta fel Taylor.

– A liftnél találkozunk – mondtam.

Amíg Taylor visszasétált a szobájába, én kikapcsoltam a tévét, majd a többiekkel együtt kimentem a folyosóra. A következő pillanatban Taylor is kilépett az ajtaján, a nyomában Nichelle.

– Akkor hát te is jössz – bólintottam.

– Kösz a meghívást – válaszolta. A hangjából nem tudtam megállapítani, hogy gúnyolódik-e, vagy komolyan beszél.

A liftbe lépve Taylor átnyújtotta nekem a szobakulcsát.

– Vigyáznál rá helyettem, kérlek? Nincs megfelelő zsebem.

Átvettem a kulcsot a kezéből.

– És a szájfényemre is?

– Persze. – Várakozásteljesen néztem rá.

– Mi van?

– Vigyázzak még valami másra is esetleg?

– Nem – mosolygott Taylor.

Mind a heten együtt mentünk le a lifttel a földszintre. Ostin megállt a recepciós pultnál, hogy útbaigazítást kérjen, azután a bejárat előtt csatlakozott hozzánk.

– A recepciós azt mondta, hogy taxival kell mennünk. Leírta nekünk a címet. – Feltartott egy kínai írásjelekkel teli papírlapot.

Megmutattuk a papírt az egyik szállodai ajtónállónak, aki leintett nekünk két taxit, azután mindkettőnek megadta a pontos címet. Taylor, Nichelle és én szálltunk be az egyik autóba, Jack, McKenna, Ostin és Ian pedig a másikba. Lehúzott ablakkal hajtottunk végig az utcákon, a hűvös, éjszakai levegő a város illataival, zsongó hangjaival keveredve szédítő hangulatot teremtett.

– Öregem, hát ez tényleg nem Idaho – ámuldoztam.

– *Semmiképpen* sem Idaho – bólintott Taylor.

Nichelle különös pillantást vetett ránk, de egy szót sem szólt.

A taxik a belváros egyik forgalmas utcasarkán tettek ki minket. Az éjszakai piac lámpások, muzsikaszó és embertömegek ragyogó, pulzáló szörnyetegeként terpeszkedett a szemünk előtt. A járdán sorakozó árusok kínálatában gőzölgő ételek erőteljes illata lengte be. Az illatok némelyike határozottan kellemesebb volt a többinél.

A piac maga legalább nyolc háztömbnyi területet foglalt el, belső utcái el voltak zárva az autóforgalom elől. Az emberek sokasága úgy hömpölygött az épületek között, mint a medréből kilépett folyó. A körülöttünk tolongó járókelők többsége kínai volt, ám ahogyan Taylor feltételezte, számos turista és külföldi is előfordult, amitől kissé megnyugodtam.

– Nem örülsz, hogy eljöttünk? – kérdezte Taylor, aki láthatóan élvezte a pezsgő léghőzést. – Sokkal szórakéztetőbb, mint a szobánkban gubbasztani.

– Nincs is olyan szó, hogy „szórakéztető” – javította ki Ostin.

– Megértetted, amit mondtam? – kérdezte Taylor.

Ostin döbbenetesen pislogott.

– Igen – felelte.

– Akkor van olyan szó – szögezte le Taylor.

Csatlakoztunk a tömeg áradatához, együtt hömpölyögtünk vele a piac labirintusán keresztül. Az utcák két oldalán sorakozó üzleteken kívül a kereskedők takarókat terítettek le az út közepére, hogy közszemlére tegyék árucikkeiket: hamis Chanel és Louis Vuitton táskákat, pénztárcákat, napszemüvegeket, pólókat és milliányi egyéb kacatot.

Amint elhaladtunk az egyik bódé mellett, egy férfi kiáltott valamit McKennának kínaiul.

– Mit mondott? – kérdezte a lány Ostintól.

– Azt kérdezte, hogy kérsz-e magadra tetkót.

– Miért akarnék én tetkót? – csodálkozott McKenna.

– Nem tartós tetoválás – magyarázta Ostin. – Csak hennafestés. Pár nap alatt lekopik a bőrödről.

– Miért nem kérsz inkább *te* egyet? – vetette fel McKenna.

Ostin tekintete Jack tetoválására tévedt, majd visszanezett McKennára.

– Talán nem is rossz ötlet.

– Csináltass egyet! – biztatta McKenna. Úgy hangzott, mint aki fogadást ajánl.

– Jól van. Már megyek is. – Azzal Ostin belépett a fickó bódéjába. A falakat különböző művészi mintákat ábrázoló fekete-fehér képek borították, a kínai írásjelektől kezdve az amerikai rajzfilmfigurákig. – Nézzétek! – Ostin egy sárkányról készült rajzra mutatott. – Azt fogom kérni.

– Tetoválást akarsz csináltatni? – hitetlenkedtem.

– Igen. Ez itt nagyon király. Hasonlít Jack tetkójára.

– Hajrá, macsó fiú! – buzdította Taylor is.

– Mégis miért bátorítod? – kérdeztem.

– Talán jót fog tenni neki – felelte. – Ennél komolyabb lázadást még soha életében nem követett el.

– Megcsináltatom – jelentette ki Ostin határozottan. A férfihez fordult: – *Wo yau jei ge*²⁶. – Azután a tetoválásra mutatott.

– *Hau, hau*²⁷ – válaszolta a fickó. Egy ülőke felé intett. – *Ching dzwo*.²⁸

26 Ezt szeretném, (kínai)

27 Rendben. (kínai)

28 Foglaljatok helyet! (kínai)

Ostin leült. A férfi felhajtotta Ostin ingujját egészen a válláig, majd letörölgette a bőrét egy alkoholos kendővel. Egy doboz mélyéről előhalászott egy műanyag stencilt, és Ostin felkarjára illesztette. – *Jeli, hau?*²⁹

– *Hau* – felelte Ostin. Rám pillantott. – Csak azt akarja tudni, hogy ide kérem-e a tetoválást.

A fickó ráragasztotta a stencilt Ostin vállára, azután bekapcsolt egy kis légkompreszort. Beállította a fejet a festékszórón, majd körülbelül tíz centiméter távolságból, lengő mozdulatokkal feketésbarna tintát permetezett a stencilre. Tajvaniak kisebb tömege gyűlt össze a bódé körül, hogy figyelje a műveletet. Ostin derűsen mosolygott a közönségére. Úgy tűnt, nagyon menőnek érzi magát.

Miután a fickó végzett, lehámozta a stencilt Ostin karjáról, azután valamiféle port hintett az elkészült tetoválásra.

– Hogy néz ki? – kérdezte a haverom McKennát, megfeszítve alig látható bicepszét.

– Nagyon király – dicsérte a lány, és gondosan elrejtette a vigyorát.

Ostin akkor Nichelle felé fordult.

– Mi a véleményed? – kérdezte.

– Király – felelte Nichelle, jóllehet egyetlen pillantásra sem méltatta. Örültem, hogy Ostin őt is megkérdezte. Most először fordult elő, hogy rajtam és Tayloron kívül valaki más is bevonta egy beszélgetésbe.

Folytattuk utunkat a piac mélyére. Néhány perccel később elhaladtunk egy bódé előtt, ahol egy férfi bőrcipőket árusított. A földön üldögélt a portékája mellett, és MADE IN ITALY feliratú pecséttel látta el a cipők belső talprészét.

– Nézd csak! – szoltam Taylornak, és a férfit mutattam.

Taylor megcsóválta a fejét.

– Ez egyszerűen csalás! – háborgott.

– Idefigyeljete! – kiáltott fel Jack. Egy pár bőr sportcipőt tartott a kezében. – Mindössze tizenkét dolcsiba kerül. Pedig Adidas.

– Nézd csak meg alaposabban! – figyelmeztette Ian.

Jack szemügyre vette a cipőt, majd harsány nevetésben tört ki.

– *Adibas*. Nem érdekel, akkor is megveszem.

– A ruhák még a legmodernebb divatot is megelőzik errefelé – jegyezte meg McKenna.

– Mert olyan sok ruhaneműt gyártanak Tajvanon az egész világ számára, hogy a legfrissebb divat már jóval előbb megjelenik itt, mint Európában vagy Amerikában – magyarázta Ostin.

A negyedik utca végén, pár méternyire a saroktól, egy zsíros képű fickó állt egy műanyag kártyaasztal mögött. Kisebb tömeg gyűlt össze körülötte. Az asztalon három dióhéj sorakozott egymás mellett.

– Ez meg micsoda? – kérdezte Taylor.

– Itt a piros, hol a piros játék – felelte Ostin. – Az egyik dióhéj alatt egy apró golyó rejtőzik. Fizetsz valamennyit a játékmesternek, aki megkeveri a héjakat. Azután, ha sikerül rámutatni arra a héjra, amelyik alatt a golyó van, ki kell fizetniük neked a nyereményt. Pusztá szemfényvesztés.

Abban a pillanatban a férfi rám mutatott.

– Te, Mr. Amerikai! Fizetsz ötszáz tajvani dollárt. Ha megmondod, melyik dió alatt van a golyó, ezret adok vissza neked. Megduplázhatod a pénzed. – Azzal felfedte a három dióhéjat, felfedve a közepén rejtőző golyót. A körülötte álló emberek mind engem bámultak.

29 Itt jó lesz? (kínai)

– Mennyi lehet? Talán húsz dollár? – kérdeztem.
– Ne ugorj be neki! – figyelmeztetett Ostin. – Az egész egy család.
– Nem veszíthetek – intettem le. – Ian meg tudja mondani, hol a golyó.
– Ostinnak igaza van – szólt Taylor. – Nem kellene belemennem.
Egyre nagyobb nézőközönség gyűlt körénk.
– Ha ez a fickó becsapja az embereket, megérdemli, hogy veszítsen – válaszoltam.
– Csináljuk! – biztatott Ian.
Taylor a szemét forgatta.
– Rossz ötlet! – mondta vészjóslóan.
– Nem az. – Átnyújtottam ötszáz yuant a játékmesternek. – Jól van. Duplázza meg a pénzem!
– Köszönöm – hálálkodott. Ismét felemelte a dióhéjat, hogy láthassam alatta a golyót. Azután villámgyorsan megkeverte a héjakat, végül hirtelen megállt. – Hol a golyó? – kérdezte.
– Melyik alatt van? – fordultam Ian felé.
– A jobb oldalon.
A jobb oldali dióhéjra mutattam.
– Ott van – mondtam.
A férfi felemelte a héjat. A golyónak hűlt helye volt.
– Most a kezében tartja – jelentette Ian. – Kivette, miközben felemelte róla a dióhéjat.
– Én mondtam neked, hogy csalás – morogta Ostin.
A játékmester kezére mutattam.
– A kezében van – mondtam. – Csalt!
– Nem. – A férfi szép lassan a két másik dióhéjra tette a kezét.
– Az előbb becsúsztotta a golyót a bal oldali héj alá – folytatta Ian.
Rámutattam.
– Most pedig oda tette. Csalt!
– Hát persze, hogy csalt – jegyezte meg Ostin elmésen. – Ettől csalás az egész.
– Adja vissza a pénzemet! – követeltem.
– Vesztettél – közölte a fickó.
– Nem, maga csalt! – vádaskodtam. – Adja vissza a pénzemet!
A játékmester szeme fenyegetően összeszűkült.
– Vesztettél – ismételte.
A tömeg megérezte a növekvő feszültséget, és egyre közelebb nyomult.
– Gyerünk! – sürgetett Taylor. – Nem éri meg. Húzzunk el innen!
– Nem hagyom, hogy ez a tolvaj büntetlenül megússza.
Váratlanul egy tagbaszakadt tajvani férfi ragadta meg a karomat.
– Te, Amerika, most elmész!
– Ne nyúljon hozzám! – sziszegtem. Kirántottam markából a karomat.
Újra megragadott. Villámgyorsan szembefordultam vele.
– Azt mondtam, hogy ne nyúljon hozzám!
Jack megfogta a fickó karját.
– Szálljon le róla! – fenyegetőzött.
A tagbaszakadt tajvani a zsebébe mélyesztette a kezét.
– Kés van nála! – kiáltott fel Ian.
Ian figyelmeztetésére pulzáltam egyet, mire a fickó a földre zuhant, akár egy tekegolyó. Feje tompa koppanással vágódott az aszfaltnak. Újra visszafordultam a játékmesterhez. Halálra váltan bámult rám.
– Adja vissza a pénzemet! Most rögtön.

– Igenis, Mr. Amerikai, uram. – Felém nyújtotta a bankjegyet, amelyet korábban adtam. Kikaptam a kezéből. – Egy ezressel tartozik nekem.

– Rendben – bólogatott. – Semmi baj. – Mielőtt megkaphattam volna a másik bankjegyet is, Taylor karon ragadott, és elvonszolt az asztaltól. A tömeg szétvált előttünk, mintha az emberek féltek volna hozzám érni.

– Ez nagy butaság volt – korholt Taylor. – Van fogalmad róla, hányan látták a kis mutatványod?

– Az a fickó csaló gazember – vágtam vissza.

– Képes voltál ránk irányítani egy csomó figyelmet pusztán húsz dollárért!

– Itt most az elvről van szó – érveltem.

– Arról van szó, hogy kockára tetted mindnyájunk életét.

– Igazad van – nyögtem fel. – Elvesztettem az önuralmam.

– Nem engedheted meg magadnak a luxust, hogy ilyen könnyedén elveszítsd az önuralmad – leckéztetett tovább Taylort. – Tartogasd az indulataidat Hatch számára!

Abban a pillanatban McKenna is megszólalt:

– Eltűnt a pénztárcám.

– Ó, nagyszerű! – morgolódott Ostin. – Ez is része a csaló produkciónak. Miközben mindenki a játékra figyelt, szép sorjában kirámolták a zsebeket.

– Megkeresem – ajánlotta fel Ian.

– Veled megyek – ajánlkozott Jack is. – A földre döngölöm azt a fickót!

– Nem, várjatok! – szoltam utánuk. – Taylornak igaza van. Fékezniük kell az indulatainkat. – McKenna felé fordultam. – Mondj le róla! Majd én szerzek neked több pénzt.

McKenna lassan felsóhajtott.

– Rendben – felelte.

– Induljunk! – mondtam.

– Várjatok! – szolt Taylor, és hirtelen körülnézett. – Hol van Nichelle?

– Ott áll – mutatott Ian a lányra.

Nichelle az utca közepén álldogált, miközben az embertömeg körülötte hömpölygött. Fura, megmagyarázhatatlan kifejezés ült az arcán.

– Nichelle! – kiáltottam.

Rám sem hederítve nézett körül, a környéket fürkészte.

– Nichelle! – kiáltottam ismét, ezúttal még hangosabban.

Megfordult, és egyenesen rám nézett. Különös arcot vágott.

– Minden rendben? – kérdeztem.

Egy pillanatig habozott a válasszal.

– Nem is tudom – mondta végül.

– Hogy érted? – értetlenkedtem.

Nichelle újra a környéket fürkészte, majd megismételte előbbi válaszát:

– Nem is tudom.

– Gyerünk! – sürgetett Taylor. – Tűnjünk már el innen!

– Induljunk! – bólintottam.

Mindnyájan folytattuk utunkat a piac forgatagában.

– Mi ütött belé? – suttogta Ostin.

– Fogalmam sincs – feleltem.

Tovább sétáltunk az utcán, mígnem McKenna egyszer csak rámutatott egy táblára az egyik kivilágított épület előtt.

– Jégkása! Kérek egyet – jelentette be.

– Errefelé *bing* a neve, vagy *bau bing*³⁰ – magyarázta Ostin. – Kínaiul a *bing* jeget jelent.

– Nekem is kell egy *bing* – szolt Taylor.

Mindnyájan besétáltunk a boltba; Nichelle is velünk tartott, aki még mindig kissé furán viselkedett, mintha egészen máshol járna. Az elülső pulton színpompás gyümölcsökkel teli ládák sorakoztak: volt ott mangó, guava, banán, papaja, sőt valami más is, amivel még soha életemben nem találkoztam.

– Ez micsoda? – kérdeztem Ostint, egy barnásfehér, szőrös gyümölcsre mutatva.

– *Lung yen*?³¹ – válaszolta. – Sárkányszem. Nagyon finom.

Az üzlet tulajdonosa rögtön azt feltételezte, hogy McKenna a tolmácsunk.

– *Nimen yau shemma*?³² – kérdezte. McKenna értetlenül fordult Ostin felé.

– Mit mondott?

– Azt akarja tudni, hogy mit szeretnénk.

– Egy *binget* kérek mangóval.

– *Lyang ge mangwo nyounai*³³ – tolmácsolta Ostin.

– *Hau, hau, hau*³⁴ – mondta a férfi olyan gyorsan, hogy úgy hangzott, mintha valójában kacagna. Két műanyag tálkát tartott a jégborotva forgó pengéje alá, amíg mindkettő meg nem telt finomra aprított jéggel. Kivett két mangót az egyik ládából, levágta róluk a gyümölcsshúst, majd óvatosan a jégre helyezte a darabokat. Azután meglocsolta cukornádból készült sziruppal az egyveleget, amit édes sűrített tej követte. Műanyag kanalat dugott mindkét tálkába, azután letette őket Ostin elé a pultra. Ostin a kezébe nyomott valamennyi pénzt.

– Te milyet szeretnél? – kérdeztem Taylort.

– Banánnal és csokival kérem. És azzal a tejes bigyóval a tetején. – Hirtelen elmosolyodott. – Nézd, ott az a blúz egyszerűen örömmel tölt el!

– Tessék? – értetlenkedtem.

– Az a blúz ott a kirakatban – mutatta. – Egy percre beugrom abba a ruhaboltba. Mindjárt jövök. – Azzal el is indult az üzlet felé.

– Ostin – fordultam vissza –, hogy kell mondani a banánt kínaiul?

– Syang jyau – felelte.

– *Syang jyau* – ismételtem. – És a csokoládét?

– Majdnem ugyanúgy hangzik. *Chow-ke-li*.

A pult mögött álló férfi rám nézett.

– Banánnal és csokoládéval szeretnéd? – kérdezte.

Elvörösödtem zavaromban.

– Igen. Kettőt kérek szépen.

Készített még két tálka *binget*.

Miközben Ian, Jack és Nichelle is rendelt magának a jeges édességből, sajátomat és Taylorét odavittem az asztalhoz, ahol Ostin és McKenna már jóízűen evett. Letelepdedtem Ostin mellé.

– Hol van Taylor? – kérdezte McKenna.

– Bement abba az üzletbe. Megtetszett neki az a blúz a kirakatban. Milyen a *bing*?

– Nagyon fincsi. Kóstold meg!

Ettem egy kanállal – tényleg nagyon finom volt –, de úgy döntöttem, hogy megvárom Taylort, mielőtt többet is ennék belőle. Öt perc elteltével Ostin rám szolt:

30 Jégekása (kínai)

31 Longán. (kínai)

32 Mit szeretnétek? (kínai)

33 Két mangót kérek tejjel. (kínai)

34 Rendben. (kínai)

- Haver, elolvad a *bing* a tányérodban!
- Tudom. Taylorra várok.
- Megyek, és szólok neki – ajánlotta fel McKenna.
- Semmi gond – mondtam. – Majd én érte megyek.

Amint felálltam, Taylor éppen kilépett az üzlet ajtaján. Körülnézett, minket keresett a tekintetével, majd hozzánk sietett.

- Bocs, hogy ilyen sokáig tartott. Egy szót sem beszéltek érthető nyelven.
- Vettél valamit? – érdeklődött McKenna.
- Nem. Semmit sem találtam, ami igazán jól állt volna.
- Vettem neked egy *binget* – mondtam.

Taylor értetlenül pislogott rám.

- Tessék? – kérdezte.

- Itt van a *binged* – mutattam az édességre. – Elolvad, ha nem sietsz.

– Jaj, ne haragudj! – Kimerülten dörgölni kezdte az arcát. – Azt hiszem, most nem bírom megenni. Hirtelen megfájdult a fejem.

- Fáj a fejed? – csodálkozott McKenna.

– Igen. Nagyon fura. Csak úgy belehasított. – Nichelle irányába tekintetett, aki egyedül üldögélt a mellettünk álló asztalnál, majd visszanezített rám. Közelebb hajolt hozzám, és suttogva megkérdezte: – Nem érzel valamit az irányából? Olyan érzésem van, mint amikor... tudod.

Gyors pillantást vettem Nichelle irányába. Valami határozottan nem stimmel vele. Olyan arcot vágott, mint aki kísértetet lát.

- Ajánlom neki, hogy ne merje használni a képességeit – mondtam.

Abban a pillanatban Nichelle észrevette, hogy őt figyeljük. Egy pillanatig vészjósló, különös tekintettel méregette Taylort.

– Várj csak! Csukjátok be a szemeteket, srácok! – szólt McKenna. – Taylor, ki van gombolva a blúzod.

Taylor a felsőjére nézett.

- Ó, köszö. Biztosan kihagytam egy gombot, amikor felpróbáltam azt a blúzt.

Ettem még néhány falatot a *bingemből*, azután Taylor így szólt:

- Még mindig nem érzem jól magam. Visszamehetnénk a szállodába?

– Persze. Nem gond – válaszoltam, és rögtön fel is álltam. – Srácok, mi visszamegyünk.

- Mi is veletek megyünk – mondta McKenna.

– Ian és én még meg akarunk nézni néhány dobócsillagot – válaszolta Jack. – Később találkozunk a szállodában.

– Szerintem kérdezd meg a szobatársadat is, hogy velünk akar-e tartani – javasoltam Taylornak.

Értetlen arccal pislogott rám.

- Tudod, Nichelle! – emlékeztettem.

– Jaj, persze. Bocsánat – válaszolta gyorsan. Hirtelen elpirult. – Csak olyan furán érzem magam. Megkérdeznéd? Most nem bírok megbirkózni vele.

– Rendben. – Odasétáltam Nichelle asztalához. – Most visszaindulunk a hotelba. Velünk tartasz?

Egy pillanatig tétovázott, majd így válaszolt:

- Nem. Egy kicsit még maradok.

Különös nyugtalanság töltött el a szavai hallatán.

- Jól van. Csak ne maradj kinn túl sokáig! – intettem. – Óvatosnak kell lennünk!

- Persze – bólintott.

Négyesben vágunk neki a főutcának, és leintettünk egy arra haladó taxit. Úton a hotel felé Taylor előrehajolt, és a sofőr ülésének támasztotta a fejét, kezét a halántékára szorítva.

- Még mindig fáj? – kérdeztem.
- Mintha migrénem volna – válaszolta.
- Volt már valaha migréned?
- Még soha – felelte.

A szállodában egészen a szobájáig kísértem.

- Nincs nálam a kulcs – mondta. – Biztosan Nichelle tette el.
- Nem. Nekem adtad. – Átnyújtottam neki a kulcsot.
- Ne haragudj! A fejfájás miatt egyszerűen képtelen vagyok gondolkodni.
- Még mindig azt gondolod, hogy Nichelle az oka?
- Sejtelmem sincs. Ebből a távolságból már nem lehetséges. De nem vagyok egészen önmagam. Talán időközben új trükköt tanult. – Mosolyt erőltetett az arcára. – Vagy csak egy kis pihenésre van szükségem.

– Reggelre jobban fogod érezni magad – próbáltam megnyugtatni. – Jó éjszakát!
– Előrehajoltam, hogy megcsókoljam, ami furcsa módon mintha meglepte volna. Azután bocsánatkérő mosollyal gyorsan viszonzta a csókomat. – Bocs. Jó éjt! – Azzal kinyitotta az ajtaját, és eltűnt a szobában.

Visszasétáltam a saját szobámba, levetkőztem, és bebújtam az ágyamba. Úgy éreztem, hogy valami nincs rendjén. Nem jöttem rá, mi a baj, de egyre növekvő rémület lett úrrá rajtam, mintha valami szörnyűség volna készülóban. Törtem a fejem, vajon Nichelle miben mesterkedik.

HATODIK RÉSZ

28. AZ ÁRULÁS

AZADMIRÁLIS LAKOSZTÁLYA

TAJVANI ELEKTROSTAR ERŐMŰ

NÉHÁNY PERCCSEL MÚLT ÉJFÉL, amikor a Hatch lakosztálya előtt strázsáló egyik tajvani őr bekopogott az ajtón.

– Admirális, uram! – szólt.

A kései óra ellenére Hatch még ébren volt. Hátradőlve olvasgatott az ágyában.

– Jöjjön be! – kiáltotta.

Az őr kinyitotta az ajtót, és óvatosan bedugta a fejét.

– Bocsásson meg a zavarásért, uram! De egy ifjú hölgy óhajt beszélni önnel.

– Őszintén remélem, hogy a masszóz érkezett meg – mondta Hatch.

– Állítása szerint az elektromos gyerekek közé tartozik. Azt mondja, hogy Nichelle a neve.

Hatch letette kezéből a könyvet.

– Valóban? Megmotozták, hogy van-e nála fegyver?

– Természetesen, uram. Most is két őr kíséretében van itt,

Akkor Hatch felült, és testével az ajtó felé fordult.

– Rajta, küldje be! Méghozzá egyedül.

A következő pillanatban Nichelle lépett be a szobába. Amint megpillantotta Hatch ágyon ülő alakját, hirtelen megtorpant, majd idegesen vigyázzba vágta magát. A pasadenai akadémián látta utoljára a férfit, amikor Jack és a lázadó KP-k elől menekülve a sorsára hagyta.

– Nichelle! – szólította meg Hatch. Mély hangjától hideg borzongás futott végig a gerincén. – Mit keresel te Tajvanon?

– Michael Vey bandájával jöttem.

– Valóban? – Hatch előrehajolt ültében. – Igazán merész tőled, hogy elélem állsz, és az arcomba vágod, hogy Veyjel tartasz.

Nichelle arcából egyszerre minden szín kifutott.

– *Nem* tartok Veyjel, uram. Ő csak azt hiszi. Rá akart venni, hogy segítsek nekik kiszabadítani valakit az Elgen fogságából. Egy kínai lányt. Eljöttem velük, mert ez volt az egyetlen lehetőségem, hogy visszatérhessek önhöz.

Hatch a lány arcát fürkészte.

– Tudod, hol rejtőzik Vey?

– Igen. Oda tudom vezetni hozzá. És a többiekhez.

Hatch egy pillanatig némán hallgatott.

– Valójában miért jöttél most ide, Nichelle?

A lány nagyot nyelt.

– Szeretnék újra a családdhoz tartozni. – Hirtelen elhallgatott, és könnyek szöktek a szemébe. – Nehéz odakinn az élet. A nemelek világában nem vagyok különleges. Csak egy a sok tyúk között.

– És megint sas akarsz lenni – mondta Hatch. – Vey és a terrorista társai tudnak róla, hogy eljöttél?

– Azt hiszik, hogy még mindig az éjszakai piacon járkálok. De egyébként is gyűlölnek, így cseppet sem érdeklí őket.

– Mit gondolsz, gyanút fognak, hogy ide jöttél hozzám?

– Nem.

– Miért nem?

– Mert azt hiszik, hogy gyűlölöm önt.

Hatch dobolni kezdett ujjával az asztalán.

– És mégis miért jutna ilyesmi az eszükbe?

– Miután otthagyt engem az akadémián... – Nichelle vett egy mély lélegzetet. – Egyszerűen csak azt gondolják.

Hatch szeme gyanakvóan összeszűkül.

– Gyűlölsz engem, Nichelle?

A lány egy pillanatig habozott, megrémítette a férfi szigorú tekintete.

– Cserbenhagyva éreztem magam. Nagyon megbántódtam.

– De vajon gyűlölsz-e engem?

– Először gyűlöltem.

– Most viszont már nem?

– Vissza szeretnék jönni. Kérem, uram!

Hatch még egy végtelennek tűnő pillanatig méregette a lányt, azután megkérdezte:

– Hol van most Vey?

– A többiekkel együtt a Grand Hi-Lai Hotelben szállt meg Kaohsiungban. A szobáik száma: 2273, 2275, 2285 és 2287.

– Ki tart még Veyjel?

– Taylor, Ostin, Ian, McKenna és Jack.

– Zeus nem?

– Ő is velünk jött. De Teslával együtt lelépett.

– Tesla? A kis dezertőröm. Honnan bukkant elő?

– Fogalmam sincs. Amikor értem jöttek, már velük volt, uram.

– Bizonyára Peruban találtak rá. Várom, hogy újra láthassam. És Frankét is. –

Hatch szája vészjósló vigorra görbült. – Különösen Frankkel várom a találkozást. Az ellenállás tagjai közül is velük tart valaki?

Nichelle értetlen arccal nézett rá.

– Nem értem, mire céloz – rázta meg a fejét.

– Hogyan jutottatok el ide?

– Vey értem jött Kaliforniába. Sejtelmem sincs, hogyan bukkant a nyomomra. Egy mexikói büfében dolgoztam. Egy magánrepülőgéppel érkezett. Nem tudom, honnan szerezte.

– Nem tett említést semmiféle szervezetről?

Nichelle a homlokát ráncolta.

– Az Elektroklánra gondol?

– Nem. Arra a titkos szervezetre, amelyik körberöpi az egész világon.

– Említette, hogy valaki segít nekik, de azt nem árulta el, hogy kicsoda. Nem is kérdeztem. Nem akartam gyanút kelteni.

Hatch lassan felállt, szemét egy másodpercre sem vette le a lányról.

– Jól van. Küldök néhány órát a szállodához. Ha igaznak bizonyul, amit mondasz, visszaengedlek a családba, még hozzá teljes jogú tagként.

– Köszönöm, uram.

– Azt akarom, hogy kísérd el az őreimet, és tartsd kordában Veyt a barátaival együtt.

– Megteszek mindent, ami tőlem telik, uram.

– Egyelőre ennyi elég. Várj odakinn, és valaki nemsokára érted jön.

– Köszönöm, uram.

– Most elmehetsz.

Nichelle tett néhány lépést az ajtó irányába, majd Hatch utána szólt:

– Nichelle!

A lány visszafordult.

– Igen, uram?

– Üdv újra a családban, Sasom!

HETEDIK RÉSZ

29.

KÍMÉLETLEN ÉBRESZTŐ

GRAND HI-LAI HOTEL

KAOHSIUNG, TAIWAN

MAJDNEM HAJNALI HÁROM ÓRA VOLT, amikor váratlan kopogás verte ki az álmot a szememből. Lassan odabotorkáltam az ajtóhoz.

– Ki van odakinn?

Ostin átfordult a másik oldalára, és mormogott valamit, de nem ébredt fel.

– Michael! – szólt Ian. – Én vagyok az.

Kinyitottam az ajtót. Jack és Ian álldogált a folyosón.

– Mi történt? – kérdeztem.

– Niehelle most ért vissza a szobájába – válaszolta Ian. – Egész éjjel távol volt.

– Rendben – bólintottam. – Lássuk hát, merre járt! Nadrágot húztam, azután együtt mentünk Taylor és

Niehelle szobájához. Bekopogtam, és Nichelle ajtót nyitott. Rémület tükröződött az arcán.

– Merre jártál? – érdeklődött Ian.

– Nem a te dolgod – felelte Nichelle.

– A te dolgod a *mi* dolgunk is – vágott vissza Ian.

– Merre jártál, Nichelle? – szegeztem neki még egyszer a kérdést.

– Odakinn – felelte.

Szigorú tekintettel, szótlánul meredtünk rá.

– Nézzétek! Tudom jól, hogy ki nem állhattok. Ugye? Nem igazán csináltok titkot belőle. Én sem arra vágytam, hogy veletek lógjak. Ezt meg lehet érteni?

Gyors pillantást vetettem Ian irányába.

– Nem bízom benne – jelentette ki. – Úgy néz ki, mint akit rajtakaptak valami disznóságon. A szíve is gyorsabban dobog a normálisnál.

– Azóta ver gyorsabban a normálisnál, hogy meghallottam az Elektrostar erőmű megtámadásáról szövegetett öngyilkos terveteket. Ha Hatch nyakon csíp, biztosan kőpadra von, amiért segítettem nektek. Talán nyugodtnak kellene maradnom?

– Talán megkérhetnénk Taylort, hogy nézzen a gondolataiba – javasolta Jack. – Tudja meg, hol járkált az éjszaka közepén!

– Persze – csattant fel Nichelle. – Kotorásztass csak a fejemben a barátnóddal! Mintha érdekelne, mit gondoltok rólam, fajankók.

Belestem a szobába. Taylor álmosan forgolódott az ágyában.

– Reggel még visszatérünk rá – mondtam.

Ian fenyegetően Nichelle mellkasának szegezte az ujját.

– Nagyon vigyázz magadra!

– Semmi szükség rá – felelte a lány. – Te mindig rajtam tartod a szemed, mocskos perverz!

Ian arca hirtelen megmerevedett. Egy pillanatra attól tartottam, hogy megüti.

– Menjünk innen! – szóltam, és karon fogtam Iant.

– Ez a lány gonosz – morogta dühösen. – A velejéig gonosz.

Azzal visszamentünk a szobánkba, hogy aludjunk egy keveset.

30.

KUTYÁBÓL SZALONNA

A NAP MÉG FEL SEM KELT AZ ÉGEN, amikor ismét dörömbölésre riadtam fel.

– Michael, nyisd ki az ajtót! – kiáltotta egy hang.

– Ki az?

– Ian. Nyisd már ki!

Botladozva az ajtóhoz támolyogtam, és kinyitottam. Jack és Ian utat törtek melletttem a szobába, és becsapták maguk mögött az ajtót.

– Az Elgen ránk talált.

A szavak hallatán jéghideg borzongás futott végig a hátamon.

– A lányok hol vannak?

– Már elfogták őket. A folyosó végén állnak az örökkel, RESAT is van rajtuk.

– Na és Nichelle?

– Velük együtt érkezett – felelte Jack. – Ő hozta az Elgen őreit a nyakunkra.

– Mi folyik itt? – kérdezte Ostin.

– Kelj fel! – sürgettem. – Itt van az Elgen.

– Francba! Hol?

– Odakinn a folyosón – válaszolta Ian.

– Torlaszoljuk el az ajtót! – javasolta Jack.

Ian segítségével hosszában az ajtó elé vonszolta a fiókos szekrényt. A következő pillanatban egy hang kiáltott be a folyosóról:

– Nyissátok ki az ajtót!

– Na, persze – felelte Jack.

– Lyukat robbantunk akár a falba is, ha szükséges – fenyegetőzött a hang.

– Robbanótöltetek vannak náluk – jelentette Ian. – Robbanószeret erősítettek McKennára is.

– Nem! – rémüldözött Ostin.

– Így ha lángra lobban, saját magával is végez – mondtam. – Egyre több eszköz van. Hány ór áll a folyosón?

– Legalább harminc – felelte Ian, majd egy pillanatig habozott. – Némelyikük más egyenruhát visel. Tetőtől talpig feketébe öltöztek.

Egyszer csak éles, sivító hang hasított az éjszakai csendbe.

– Most mi történik? – kérdeztem.

– Fúrnak – válaszolta Ian.

Pár másodperccel később egy fúrófej bukkant ki az ajtó kellős közepén. A fejet gyorsan eltávolították, és egy miniatűr kamerát illesztettek a helyére.

– Most már látnak minket – állapította meg Ian.

– A fekete ruhások – kérdezte Ostin. – Van esetleg jelvény is az uniformisukon?

– Igen. Egy sárkányfejet ábrázol.

Ostin csóválni kezdte a fejét.

– Nagyon úgy tűnik, hogy végül mégiscsak találkozunk a Lung Livel.

– Gyertek ki a szobából! – szolt Nichelle. – Akkor senkinek sem esik bántódása. Megígérték.

– Az Elgen nem szokott ígéretetni! – kiáltottam. – Ha pedig mégis, úgysem tartják be! Ahogyan te sem.

– A tervetek már az elejétől fogva kész öngyilkosság volt – mondta Nichelle. – Mindenképpen elfogtak és kivégeztek volna titeket. Így legalább meghagyják az életeket.

– Hazugság – válaszoltam.

– Igazat beszél! – kiáltotta Taylor az ajtón keresztül.

Ian hirtelen a szeméhez kapott, és fájdalmasan felnyögött.

– Jaj! – Hátratántorodott, elterült a földön. – Nichelle!

Én is érezni kezdtem a lány befolyását. Kis ideig elkeseredett küzdelem folyt közöttünk. Pulzáltam, nekifeszültem Nichelle erejének, amíg meg nem ütötte fületem a sikolya. A fájdalom egyszerre elmúlt. Ian nagy nehezen ismét talpra állt. Csöpögött róla a verejték.

Egy felerősített hang szólalt meg az ajtón keresztül.

– Hatch admirális felhatalmazott minket, hogy végezzünk akár mindnyájatokkal is. Ezzel kezdjük. Visszaszámlálás indul.

Kérdő pillantást vetettem Ianre.

– Vajon kiről beszél?

– Pisztolyt tart McKenna fejéhez – válaszolta.

Ostin felé fordultam. Kétségkívül halálra volt rémülve.

– El tudod háritani a golyókat? – kérdezte.

– Nem tudom – feleltem. – Akkor biztosan nem, ha közvetlenül a fejéhez szorítja a fegyvert.

– Tíz, kilenc, nyolc...

– Rendben! – kiáltottam. – Kijövök.

– Mindenkinek ki kell jönnie, vagy lelövöm a lányt, aztán tüzet nyitunk rátok. Cafatokra szaggatjuk az egész szobát.

– Gépfegyvereik is vannak – jelentette Ian. – Böhöm nagy puskák.

– Mindenképpen hullák vagyunk – mondtam.

– Hét, hat, öt, négy...

– Állj! – kiáltottam. – Jövünk már.

– Senki se tüzeljen! – szolt egy hang.

– Most mit csinálnak? – kérdeztem Iant.

– Még mindig McKenna fejéhez tartják a pisztolyt.

– Michael Vey, mielőtt kinyitjuk az ajtót, hadd tisztázzak valamit! Ha nem követeitek pontosan az utasításainkat, nem lesz előzetes figyelmeztetés. Először megöljük a lányokat, aztán mindnyájatokat a levegőbe röpítünk.

- Megteszünk mindent, amit csak mondanak – ígértem.
- Húzzátok el a bútort az ajtó elől!

Jackre néztem.

- Hajrá! – mondtam.

Ian és Jack elhúzta a szekrényt az útból.

- Most nyissátok ki az ajtót – utasított minket a hang.

– Vey, téged akarlak látni legelől, utánad szép sorban Ian, Jack és Ostin következzen. Mindnyájan tegyétek a kezeteket a fejetekre. Megértettétek?

- Megértettük – válaszoltam.

Kinyitottam az ajtót. Az Elgen-örség egyik kapitánya állt a folyosón, az elmaradhatatlan fekete-lila egyenruhában.

– Vey, lépj előre, és térdelj le. Tedd a kezedet a hátad mögé – sorolta az utasításokat.

Kiléptem az ajtón a folyosóra, azután letérdeltem hat ór elé, akik pisztolyokat és RESAT-fegyvereket szegeztek rám. Szemem sarkából láthattam a Lung Li tagjait, fekete egyenruhában és sisakban. Már a látványukra is a hideg futkározott a hátamon. Szinte már nem is emberek voltak. Taylor mellettük térdelt a földön. Azt reméltem, hogy legalább egy pillanatra rám néz, de nem tette.

Az egyik ór, karbonbilinccsel a kezében, így szólt a mellettem álló örökhöz:

- Ha megráz minket, rögtön lőjétek le, aztán a lányokat is.

- Nem fogok megrázni senkit – feleltem.

Egy ór megragadta a csuklóm, és felemelte a hátam mögött, miközben egy másik bilincset rakott rám, majd egy RESAT-készüléket erősítettek a mellkasomra, és be is kapcsolták. Iszonyatos fájdalom cikázott végig a testemen; oldalamba dőltem, még lélegezni sem tudtam a kintől.

– Állj fel! – kiáltotta az első ór. Akár azt is parancsolhatta volna, hogy repüljek. Olyan gyötrelmes volt a fájdalom, hogy még válaszolni sem bírtam. A másik órrel együtt felrángatott, és a falhoz lökött, ám amint elengedtek, ismét összerogytam.

- Áll fel! – üvöltött rám újra az ór.

Valahogyan sikerült kinyögnöm egy választ.

- Túl... erős...

A két ór egymásra nézett, azután a második előhúzott a zsebéből egy távirányítót, és állított egy keveset a RESAT erősségén. A fájdalom enyhült. Még mindig borzalmas volt, de már nem elviselhetetlen.

Ugyanezt az eljárást követték a többiekkel is, az örök RESAT-készüléket csatoltak Ian, Jack és Ostin mellkasára is. Ezúttal azonban a dobozok, amelyeket Jackre és Ostinra erősítettek, egészen másként néztek ki. Hasonlítottak ugyan a szokásos RESAT-készülékekre, de fekete és vörös színre festették őket.

Ostin hangosan felnyögött, amikor bekapcsolták rajta a gépet.

- Rájöttek – zihálta elakadó lélegzettel.

A folyosó túloldalán kinyílt egy ajtó, és egy középkorú kínai férfi kukkantott ki rajta.

- *Ni gan shemma?*³⁵ – kiabálta.

A Lung Li egyik tagja rálőtt valamilyen fegyverrel a férfira, aki erre eszméletlenül zuhant a lábuk elé. Ketten visszavonszolták a szobájába, pár percre teljesen eltűntek, azután ismét kiléptek a folyosóra.

A kapitány szólt néhány szót a rádiójába, hivatalosan jelentette, hogy az ellenséget sikerült kézre keríteni, azután az örök végigmasírozattak minket a folyosón egy teherszállító lifthez. A menet élén és hátulján a Lung Li katonái lépkedtek. Amint elha-

35 Mit bámulsz? (kínai)

ladtunk Nichelle mellett, Jack egyszer csak rávetette magát. Az egyik ór azonban elkapta, és gyomron öklözte. Jack térdre esett, lélegzet után kapkodva.

– Állj fel! – rivallt rá az ór. – Vagy kihajítunk az egyik ablakon.

Jack nagy nehezen talpra állt. Megvető pillantást vetett Nichelle irányába.

– Hogy tehetted? – kérdezte.

Nichelle tekintete baljóslatúan összeszűkül.

– Ian helyesen mondta: „kutyából nem lesz szalonna” válaszolta.

Miközben elsétáltam mellette, egyenesen a szemébe néztem.

– Én hittem benned – mondtam.

– Akkor idióta vagy, Vey. Még én sem hiszek saját magamban.

– Fogd be, és mozgás! – dörrent rám mögöttem az ór.

Nagyon igyekeztek, hogy minél hamarabb kijuttassanak minket a szállodából, így hát sietve betereltek minket két liftbe; mindegyikünket két ór kísért. Ostin előttem állt, Taylor pedig őelőtte. Észrevettem, hogy nekidől a lift sima fémfalának. Az oldalsó falnak dőltem, gondolatban próbáltam üzeni neki. *Taylor, bólints egyet, ha hallasz engem!* – Meg sem mozdult. – *Ki fogunk jutni ebből a csávából is. Hajtsd a fejedet a falhoz!* – Továbbra sem történt semmi. A RESAT bizonyára minden erejét elszívta.

Az ajtók az alagsori szinten nyíltak ki egy betonfalakkal, elektromos panelekkel és padlótól mennyezetig futó vastag csövekkel körülvett helyiségben.

– Haladjatok az őreitekkel együtt! – parancsolta a kapitány. Az Elgen őrei kivezettek minket egy hátsó ajtón az utcára, ahol négy nagy furgon várakozott, járó motorral. Magas, fekete járművek voltak, oldalukon az Elgen égszínkéék lógója díszelgett, és a kínai írásjelek alatt a következő felirat állt: ELEKTROSTAR ERŐMŰVEK.

Ostint és engem az első furgonhoz vezettek, Iant és Jacket a másodikba ültették, McKenna, Nichelle és Taylor pedig a harmadikba került. Ószintén reméltem, hogy Nichelle nem kínozza meg őket, bár ez nem is volt szükséges – a RESAT automatikusan megtette helyette is.

A furgon falához kötöztek, megnyomtak néhány gombot a RESAT dobozán, mire a masina hangosan felzúmmögött, és még erősebb fájdalom hasított a testembe. A gyötrelemtől levegő után kapkodtam.

Ostint a szemben lévő falhoz kötözték. A felsőjéből csavarni lehetett volna az izzadságot.

– A régi RESAT jobban tetszett – jegyezte meg.

Becsapták a furgon hátsó ajtaját, és a jármű azon nyomban előrelódult. Egyik oldalról a másikra zötykölődtünk. A furgon hátuljában csupán a RESAT dobozán világító zöld és borostyán LED lámpák adtak némi lényt, és persze a testemből áradó ragyogás, amely most halványabb volt a szokásosnál, a RESAT bénító hatásának következtében.

– Valami nincs rendjén – nyögte Ostin.

– Komolyan? – gúnyolódtam.

A kínzó fájdalom ellenére a haverom folytatta a hangos töprengést.

– Ha valóban Nichelle vezette őket hozzánk, biztosan azt is elárulta volna, kik tartanak velünk.

– Meg is tette – feleltem.

– Akkor azt is tudták volna, hogy Taylor velünk van. Miért nem viselték azokat a védősisakokat?

– Mert fegyvereket hoztak magukkal – feleltem. – Sőt, ötszörös túlerőben is voltak.

– Az korábban még sohasem tartotta vissza őket a sisak használatától. Ráadásul a lámpa nem is világított Taylor RESAT-dobozán.

Erre nem volt válaszom.

- Emlékszel, amikor az éjszakai piacon a szobatársáról kérdezted Taylort, és azt sem tudta, ki az? Miután mi elmentünk, csinált vagy mondott még bármi szokatlant? Eszembe jutott, milyen különösen viselkedett, amikor meg akartam csókolni.
- Igen, de szörnyen fáj a feje. Nem volt egészen önmaga. Verejtékcseppek gördültek végig Ostin arcán, és fájdalmasan felnyögött.
- Talán mert *tényleg* nem volt önmaga – válaszolta.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Nem hiszem, hogy Taylor volt velünk aznap este.

NYOLCADIK RÉSZ

31. JÁDE SÁRKÁNY

TAYLORNAK CSUPÁN EGYETLEN EMLÉKE MARADT ARRÓL, hogy az éjszakai piacon foglyul ejtették: Tara, az ikertestvére. Egy pillanatig azt hitte, saját tükörképét látja, amíg Tara rá nem kacsintott. Hirtelen olyan bénító rémület fogta el, hogy eszméletlenül összerogyott. Azután egy nagyon erős illető, akit még csak nem is látott egyenruhájának fekete ingujján kívül, orrára és szájára szorított egy nedves rongyot. Amikor magához tért, egy félhomályos betonzárka padlóján feküdt, más ruhát viselt, és borzalmasan sajgott a feje. RESAT-készülék is volt rajta, de mintha nem is lett volna bekapcsolva. Az egész egy iszonyatos rémálomhoz hasonlított, csak éppen nagyon is ébren volt. *Vajon hová kerültem?*

Miközben a földön feküdt, hirtelen mozgásra lett figyelmes a helyiség túlsó sarkában a sötét árnyak között. Kis időbe telt, mire rádöbbsent, hogy egy gyermeket lát. *Mit keres egy kisgyerek a cellámban?* A következő pillanatban belényilallt a felismerés – a lány csakis Jade Sárkány lehetett. Még kilencévesnek sem látszott. Fekete, frufrus haja a homloka fölött egészen rövidre volt nyírva, sötét szemében szinte láthatatlannak tűnt a pupillája. Telt, durcás ajka és pisze orrocskája volt.

Taylor nagy nehezen felállt, nekitámaszkodott a falnak, nehogy elveszítse az egyensúlyát, majd lassan elindult felé. A kislány kíváncsian figyelte, de kerülte a tekintetét.

Taylor lekuporodott a gyermek elé, így körülbelül egy magasságba kerültek.

– Nagyon szép vagy – mondta. A kislány egy szót sem szólt.

– Találkoznod kellene a barátnőmmel, McKennával. Hasonlítasz rá.

A lány rezzenéstelenül állt, akár egy szobor.

– Nem hallod, amit mondok, ugye? Tudsz a számról olvasni? – Összeszedte gondolatban a kínai szavakat, amelyek a Tajvanon töltött pár nap alatt ráragadtak.

– *Ni hau.*³⁶ – A kislány ránézett, és meglepetten pislogott. Taylor közelebb lépve kinyújtotta a kezét. – Hallottam kínaiul a nevedet. Ha jól emlékszem, Yoo Loong. – A lány kíváncsian vizsgálta Taylor ragyogó bőrét.

– Semmi baj. Nem foglak bántani.

A gyermek kinyújtotta a kezét, hogy megérintse Taylort, azután mégis visszahúzódott. Taylor bátorítóan bólintott.

– Semmi baj. Nyugodtan megérinthetsz. Azért jöttem, hogy segítek neked. – Taylor előrelépett, meg akarta ölelni a kislányt, de Jáde Sárkány hirtelen megmerevedett és felnyögött.

Taylor azonnal elengedte.

– Ne haragudj! Nem szereted, ha ölelgetnek. Megpróbálta felidézni, mi mindent tud már az autista emberekről. Az egészségtan órákon hetekig tanulmányozták az autizmust. Eszébe jutott, amikor azt tanulták, hogy az autista gyerekek némelyike túl érzékenyen reagál az emberi érintésre.

– Sajnálom – mondta Taylor. – Ez az egész helyzet szörnyen borzalmas lehet a számodra.

A kislány egy pillanatig az arcát fürkészte, azután Taylor mélységes döbbenetére újra megérintette a karját. Ezúttal azonban meg is ragadta, és valami egészen különös dolog történt. Taylor hirtelen a lány elméjében találta magát, mintha Jáde Sárkány elrabolta volna az erejét. Még sohasem tapasztalt semmi effélét. Nem értette a kínai szavakat a kislány fejében, de a nyelvhez kapcsoló jelentéseket és érzelmeket képes volt felfogni. Olyan volt a különbség mint az A-L-M-A betűk és az érzés között, amely előnti az ember száját, ha beleharap a friss, zamatos gyümölcsbe. Sokkal könnyebben tudott így kommunikálni, mint korábban valaha, szavak nélkül is mindent megértett, pedig sejtelve sem volt, hogy az ilyesmi egyáltalán lehetséges.

Most már tudta, nem volt semmi kétsége, hogy ezt a gyermeket nevezik Jáde Sárkánynak. Taylor valamiképpen a kislány elméjében találta magát, részese lett a múltjának és a jelenének is; ilyet még soha senki mással nem tapasztalt. Általában, amikor egy másik ember elméjében olvasott, bepillantást nyert a gondolataiba – szavak és jelek szöveges üzenetként villantak fel az agyában. Most viszont úgy érezte, mintha egy színház közepén állna, és képernyőkön látná maga körül a lány gondolatait és emlékeit. Vajon az autizmus miatt? Vagy a gyermek elméjének ereje művelte?

Látta maga előtt az Elgen fekete őreit, a Lung Lit, amint megragadják Jáde Sárkányt, és elrabolják az otthonából, a félelem, értetlenség és kíváncsiság zavaros kavalkádjának közepette. Látta a lány szüleit a földön. Mozdulatlanul. Erezte a szúrást, amikor a Lung Li egy tűt döfött a karjába, azután a gondolatait megbénító szer hatását is, amint szétárad a testében, és egyszer csak minden elsötétül körülötte. A következő pillanatban észrevette, egy másik képernyőn, ahogyan a gondolatok számokat alkotnak.

Hirtelen a matematikai feladványok, amelyeket képtelen volt értelmezni, megvilágosodtak előtte. Azt leszámítva, hogy most már nemcsak számok és egyenletek álltak a képernyőn, hanem minták és színek is. A számtant, geometriát és trigonometriát könnyű lett megérteni, pofonegyszerű volt az egész, akár egy játék, mint amikor az ember labdát dobál egy harminc méter széles kosárba. Azután egy különleges szekvencia futott végig a gondolatain; számokból, betűkből és jelekből állt.

36 Szép jó napot! (kínai)

$$s(t; t_y) = k \frac{Q}{r^2} \hat{r} \int_{R^2} m(x, y) e^{-2\pi i \gamma \left(\frac{G_x x t + \gamma G_y y t_y}{2\pi} \right)} dy dx$$

Már majdnem kiejtette száján az egyenletet, amikor egy mindent elsöprő gondolat ötlött fel benne, hogy nem szabad hangosan kimondania – sohasem szabad felfednie senki előtt. Különös módon biztosan tudta, hogy a kapott információ rendkívül fontos, még ha fogalma sincs róla, mit jelent valójában.

$$s(t; t_y) = k \frac{Q}{r^2} \hat{r} \int_{R^2} m(x, y) e^{-2\pi i \gamma \left(\frac{G_x x t + \gamma G_y y t_y}{2\pi} \right)} dy dx$$

Taylor a kislányra nézett.

– Mondani próbálsz nekem valamit? – kérdezte.

Jáde Sárkány rezzenéstelenül bámult rá. Taylor újra megpillantotta elméjében az Elgen katonáit, majd hirtelen az összes képernyő elfehéredett, és a kislány gondolatain bénító rémület lett úrrá. Düh és rémület. Azután Taylor kilépett Jáde Sárkány elméjéből, vagyis pontosabban, a kislány engedte el őt.

– Mi történik? – kérdezte Taylor.

A lány tekintete átsiklott Taylor válla fölött. Taylor hátrafordult, hogy megnézzé, mit figyel olyan elmélyülten, de nem látott semmit. Azután meghallotta a pneumatikus zár szisszenését és kattánását. A cella ajtaja kinyílt, és az Elgen-őrség egyik fekete-lila egyenruhás kapitánya lépett be rajta, két másik őr kíséretében. Mindnyájan gondolathullámok ellen védő sisakot viseltek. *Vajon honnan tudta, hogy jönnek?* – gondolta Taylor.

– Örülök, hogy újra találkozunk, Ridley kisasszony!

– Nem ismerem magát – felelte Taylor.

– Nem emlékszel rám Idahóból?

– Maga az Elgen katonája. Többet nem szükséges tudnom.

– Ez a te szádból olyan... *visszataszítónak* hangzik.

– Mert az is.

A kapitány arcán baljós mosoly suhant át.

– Ha valami visszataszítóra vagy kíváncsi, látnod kellene egy etetést az arénában. Különösen akkor élvezetes, amikor éppen emberhús a menü.

– Már hallottam híret.

– Nem ugyanaz a kettő. Amíg az ember a saját szemével nem látja, el sem tudja képzelni, milyen borzalmas lehet, amikor több ezer tűhegyes fog tépi-szagatja a húst az élő izomról, az izmot pedig a csontokról, és az igyekeznek összehaverkodni ezzel a kis zsenivel, amíg ki nem találja neked a titkait. Mert mindössze tizenhét órád maradt hátra az etetésig.

– A barátaim addig kiszabadítanak.

A két másik őr, akik mostanáig rezzenéstelenül álltak, hirtelen nevetésben törtek ki. A kapitány leereszkedő mosollyal így szólt:

– Bocsánat, te még nem lettél beavatva a mókába. Inkább az a kérdés, ki fogja őket megmenteni? – Azzal Taylorhoz vágta a jegyzetfüzetet a tollal együtt. – Szerezd meg a képletet, és írd le! Vagy az egész örökkévalóságot rágsaként töltheted.

Sarkon fordult, majd az örökkel együtt kimasírozott a zárkából, a súlyos fémajtó hangos csattanással záródott be mögöttük. Taylor lenézett a kezében tartott füzetre,

azután Jáde Sárkány felé fordult. A képlet még mindig ott volt a fejében. Nem kellett volna mást tennie, mint leírni a füzetbe. A saját életét talán megmenthetné, de több ezer másik embert ítélne halálra. Taylor szeme megtöltött könnyekkel.

– Ki fogunk jutni innen. Még nem tudom, hogyan, de sikerülni fog.

Elfordult, és megtörölte a szemét. Amikor visszanézett, Michael állt azon a helyen, ahol az imént még Jáde Sárkány volt.

– Michael... – Taylor felállt a földről. – Hogyan jutottál be ide? Hol van Jáde Sárkány?

Michael szótlanul bámult rá.

– Mindegy. Nem is érdekel. – Mindkét karjával átölelte Michaelt, aki hirtelen megmerevedett, és kényelmetlenül feszengett, ki akart bújni az öleléséből. – Michael, mi a baj? – Hátralépett. Nem Michael volt a karjában, hanem dr. Hatch. Rémült sikollyal tántorodott hátra. Hatch felnevetett.

A pneumatikus zár ismét sziszegve kattant egyet, azután kinyílt az ajtó. Tara sétált be a cellába.

– Szia, hugi!

– Tara. – Hátrafordult, és most Jáde Sárkányt pillantotta meg dr. Hatch helyén a fal mellett. – Mit művelsz?

– Csak szórakoztam egy kicsit – mosolygott Tara. – Tetszik az új trükköm?

– Te elmebeteg vagy – felelte Taylor.

– Ugyan, hugi! Ne ítélkezz olyan könnyen! – Egyszer csak Taylor édesanyjának alakját öltötte fel. – Hiszen kettőnk közül te képzelődsz.

– Hagyd abba! – kiabálta Taylor.

Tara nevetve visszaváltozott a saját alakjába.

– Rájöttél már, hugicám?

– Mégis mire kellett volna rájönnöm?

– Hogy a vesztes csapatban játszol. Amíg ti leromboltatok egy Elektrostar erőművet, mi építettünk öt másikat. – Taylor felé lépett, mire Jáde Sárkány pillantása kíváncsian röppent ide-oda a két teljesen egyforma lány arca között. – És hamarosan már nem is leszel különleges. Több ezer ember él majd a földön ugyanolyan képességekkel, mint amilyenekkel te is rendelkezel.

– És te is – válaszolta Taylor.

– Az igazi erő a pozícióból származik – mondta Tara. – Én pedig rendelkezem vele. Egy szép napon mi fogjuk irányítani ezt a helyet.

– Az igazi erő máshonnan származik – felelte Taylor.

Tara szája megvető mosolyra görbült.

– Most mit szándékozol mondani legközelebb? Hogy az igazi erő az ember szívéből fakad?

– És az elméjéből – válaszolta Taylor, és újraindította testvére agyát. Miközben Tara még teljesen összezavarodva állt, Taylor váratlanul rávetette magát, és a falhoz taszította. Azután mindketten a padlóra zuhanva birkóztak tovább.

Egy hang szólalt meg a cellában elhelyezett hangszóróból.

– Bennlakók a 19-es cellában, azonnal hagyják abba a verekedést! – A felszólítást egy hangos, fülsértő sivítás követte, mire Taylor egyszerre felsikított, és hátratántorodott Taráról. A RESAT sípolni kezdett a mellkasán, és a lámpái sebesen villogtak.

– Túl erős! – üvöltötte Taylor. – Hagyják abba! Állítsák le!

Tara felállt, és az arcát törölgette. Véres lett a keze.

– Vérzik miattad az arcom.

Taylor vonaglott a fájdalomtól.

– Mondd meg nekik, hogy állítsák le! – könyörgött.

– Na, persze – felelte Tara. – El sem hiszem, hogy ugyanabból a sejtéből születtünk.
– Lehajolt a húga mellé. – Végül úgyis a patkányok elé vetnek. Már láttam, hogyan csinálják. Úgyhogy jobban teszed, ha összeszeded a sütnivalódat, és megszerzed nekik az információt, amire kíváncsiak. – Az ajtóhoz sétált. – Én megmondtam, hugi. Nem győzhetsz.

Azzal kísértelt a zárkából, magára hagyva a fájdalomtól üvöltő Taylort.

KILENCEDIK RÉSZ

32.

VÁRATLAN LÁTOGATÓ

TALÁN A FÁJDALOM TOMPÍTOTTA EL AZ ÉRZÉKEIMET, de mintha még a Kaohsiungból az erőműhöz vezető utazásnál is több időt vett volna igénybe, hogy áthaladjunk az Elgen négy ellenőrző pontján, úton az Elektrostar létesítmény felé.

Ostin már jóval az előtt elhallgatott, hogy az első kaput elértük volna. Valószínűleg még mielőtt elhagytuk volna Kaohsiungot. Nagyon aggódtam miatta. Nem tudtam, vajon meddig bírja még erővel. Sőt, azt sem tudtam, vajon én meddig bírom.

Amikor a furgon végre megérkezett az erőműbe, kitérült előttünk az épület hátsó ajtaja. Fájdalomtól elhomályosult tekintettel három Elgen-őrt pillantottam meg, akik ránk vártak, hogy elvezessenek. Egyikük bemászott a furgon hátuljába, és eloldozta a kötelékeimet. Az autó padlójára roskadtam, képtelen voltam megmozdulni. A RESAT minden csepp erőmet kiszipolyozta.

A Lung Li hat tagja is felbukkant. Egyikük megragadott a lábamnál fogva, erős markával belemart a vádlimba, miközben kivonszolt az autó szélére, míg a többiek úgy magasodtak fölém, akár a sötét démonok. Fekete foncsorozott szemüveget viseltek, de elég közel kerültem hozzájuk, hogy a lencsén keresztül is láthassam sötét tekintetüket.

A Lung Li emberei közül négyen felemeltek, és egy rozsdamentes acélból készült, kerek hordágyra fektettek, majd szorosan leszíjaztak. Már korábban is láttam ilyen hordágyakat. A perui erőműben kötöztek rá egy hasonlóra, mielőtt Hatch megpróbált volna megetetni a patkányaival.

A Lung Li tagjai körbeálltak, és lassan gurítani kezdtek előre. Megkísértem felemelni a fejemet, hogy láthassam, mit művelnek Ostinnal, de képtelen voltam rá. Azután elájultam.

Fogalmam sincs, meddig voltam eszméletlen. Úgy gondoltam, hogy talán tíz-tizenöt percig, de könnyen lehetséges, hogy akár órákig is. Vagy napokig. Forgott körülöttem a világ, és sejtelmem sem volt az időről. Nem tudtam, hol vagyok, azt leszámítva, hogy valamiféle furcsa helyen – egy apró, sötét szobában, amelynek falait

szimbólumok díszítették. Némelyikük kínai írásjelekhez hasonlított, mások inkább ősi rúnáknak látszottak, vagy éppen alkimista jelképeknek. A helyiséget gyertyák reszeltő, vöröses fénye világította be, erős illattal töltve meg a levegőt. Tökéletes csend honolt, csupán a víz ismétlődő, békés csöpögésének hangja hallatszott. Furcsa módon az egész helyiség megnyugtató hatással volt rám.

Még mindig le voltam szíjazva, de már nem a kerek fémhordályra. Valamiféle kemény bőrpadon feküdtem.

A RESAT-készüléket eltávolították. Fejemet felemelve észrevettem, hogy nincs rajtam sem ing, sem cipő, ellenben egy fura, testhezálló nadrágot viselek, amely vékony, pamutszerű anyagból készült. Majdnem olyan volt, mint egy jégeralsó, csak éppen a térdemig ért.

Csuklómat, derekamat, mellkasomat, karomat, combomat és bokámat vastag bőrpántok szorították le. Megpróbáltam meglazítani őket, de mintha egy elefántot próbáltam volna felemelni. Biztosra veszem, hogy a pántok mindegyike több mint egy tonnát is elbírt volna. Egész testem sajgott a fájdalomtól. Úgy éreztem, hogy a bensőm összezúzódtott vagy megégett, kárt tett benne a RESAT kíméletlen ereje.

Akkor vettem csak észre, hogy egy férfi ül mellettem, néma csendben. A Lung Li fekete egyenruháját viselte, fején a sárkányt mintázó jelvényel. Nem volt rajta sisak, sem szemüveg, fűrkész tekintete összekapcsolódott az enyémmel. Arcán semmiféle érzélem nem tükröződött, sem együttérzés, sem pedig kegyetlenség.

– Hát visszatértél, Michael – szólalt meg erős, ázsiai akcentussal. – Örülök, hogy újra köztünk vagy. Most végre munkához láthatunk. – Kinyújtotta a kezét, és mellém húzott egy gurulós fémasztalt. Hallottam a kerekek nyikorgását, de nem láthattam, mi van az asztalon.

– Nem tudjuk bizonyosan, honnan származik az akupunktúra. Mindenesre régi tudomány. Ósrégi. Sokkal idősebb a nyugati orvoslásnál... még az isteneiteknél is. A használatáról szóló feljegyzések több mint háromezer évre nyúlnak vissza. A hagyományok egy része Sennungnak, a három fenség egyikének tulajdonítja a felfedezését. De ez inkább babonának hangzik. Rendem számos tagjával ellentétben én nem tartom magam babonásnak. A tudományban hiszek.

– Létezik egy sokkal elfogadhatóbb magyarázat is. A Han-dinasztia idején az orvosok megfigyelték, hogy a katonák, akiket megsebeztek a nyílvevők, néha meggyógyultak a betegségeikből.

– Nem tudom, miért nem ismerték el soha az akupunktúra előnyeit a nyugati kultúrákban. Talán félték az ismeretlentől. – Felemelt valamit az asztalról, és fölém tartotta, hogy én is láthassam. Egyszerű acéltű volt, körülbelül tizenöt centiméter hosszú. Elborzadva lehunytam a szemem.

– Igen. Te is alátámasztod az érvelésemet – bólintott.

– Ti nyugatiak iszonyodtok a tűktől. Úgy viselkedtek, mintha ez a lenyűgöző művészet holmi barbár kegyetlenség volna. Pedig nem az. Az akupunktúra egyáltalán nem a fájdalomról szól. Valójában, ha szakszerűen végzik, a páciensek többsége kellemes érzésről számol be. – Arcát egészen az enyémhez közelítve mélyen a szemembe nézett. – A többség. Sajnos a te esetedre ez nem vonatkozhat. Tudod, az akupunktúra a testünkben keringő elektromosság irányításán alapul. Amikor azonban a normálisnál több elektromosság van jelen, a kezelés általában fájdalommal jár. Néha súlyos fájdalommal. Megfigyeléseink azt mutatják, hogy benned több elektromosság rejlik a többiekénél, így hát a fájdalmad is bizonyára egészen különleges lehet. – Körülbelül tíz centire tartotta a tűt a mellkasom fölött. – Összesen háromszázhatvan akupunktúrás pontról tudunk. Ennek a neve *Wuyi*. – Enyhén csavaró mozdulattal beszúrta a tűt a bőrömbe, három centiméter mélyen. Azonnal elektromosság cikázott végig a testemen a tű irányába. Felkiáltottam.

– Igen. Látod, igazam volt. – Felemelt még egy tűt a tálcáról. – Nos, ha most ide is behelyezünk egy tűt, azzal létrehozunk egy áramkört a két pont között. – Egy másik tűt bökött a bőrömbe a nyakam és a kulcscsontom között. Olyan érzés volt, mintha egy nagyfeszültségű elektromos drótot vezettek volna végig a testemen.

– Hagyja abba! – üvöltöttem.

A férfi láthatóan érdekesnek találta a reakcióm.

– Az igazi kihívás, hogy minél intenzívebb maradjon a fájdalom, közben viszont ne veszítsd el az eszméletedet.

– Kérem, hagyja abba! – könyörögtem.

– Hiszen még csak most kezdtük – jegyezte meg objektíven. Újabb tűt illesztett a bőrömbe, ezúttal a lágyékom közelében. Az elektromosság háromszögű áramkört alkotva összehúzta a hasizmaimat. Testem önkéntelenül is előrerándult, mintha felülést akartam volna végezni, a bőrszíjak azonban lefotak. Hányinger kerülgetett. Patakozott a verejték a homlokomról, hajam és bőröm már teljesen csatakos volt. Két szemem szorosan lezárult.

– *Hen you yisz*³⁷ – mondta a férfi. – Felettébb érdekes.

Erőt vettem magamon, és kinyitottam a szemem, miközben már a következő tűért nyúlt. Tekintete a testemet fürkészte, mintha egy térképet tanulmányozott volna, az úti célt keresve.

– Mit akar tőlem? – kiabáltam.

Csodálkozó pillantása találkozott az enyémmel.

– Semmit. Mégis mit akarhatnék tőled?

– Akkor miért csinálja ezt velem?

– Már mondtam. A tudománynak élek. Több ezer éven keresztül úgy hittük, hogy háromszázhatvan akupresszúrás pont létezik. Én úgy gondolom, hogy közel ötszáz lehet. Szerintem a te tűk által kiváltott túlérzékenységed segítségével, mi ketten együtt, felfedezhetnénk akár az összeset.

A több száz belém döfött tű gondolatára bénító rémület uralkodott el rajtam.

– Abba bele fogok pusztulni – válaszoltam.

A férfi kis ideig hallgatott, majd így szólt:

– Nagyon is lehetséges. – Lassan felsóhajtott. – De hát minden tudásnak ára van.

Ismét a testemet kezdte tanulmányozni.

– Most viszont folytassuk. Ha beszúrok ide egy tűt... Behunytam a szemem, és már éreztem is a tű jéghideg hegyét a nyakamon. Lassan beszúrta a bőrömbe, ám hirtelen egy kiáltás hallatszott:

– Állj!

– Uram...

– Vegye ki a tűket, most rögtön! Vagy a patkányok elé dobatom.

– Igen, uram.

Azon nyomban kihúzkodta a tűket. A fájdalom elcsitult.

– Most pedig tűnjön el innen! *Ma shang, ba!*³⁸

– *Bau chyan*³⁹ – felelte a férfi. – Bau chyan. Tisztán hallottam, ahogyan kétségbeesetten kirohan a szobából, puha léptei visszhangot vertek a folyosón. Pillanatnyi csend állt be, majd a férfi, aki az előbb belépett, leült mellém.

– Barbár – morogta halkan. Még mindig túlságosan gyenge voltam, nem bírtam kinyitni a szemem. Éreztem, hogy egy száraz ronggyal megtörölgetik a fejemet és az

37 Hát ez érdekes, (kínai)

38 Azonnal. (kínai)

39 Bocsánat, (kínai)

arcomat. – Sajnálom, Michael. Fogalmam sem volt, hogy ezt művelik veled. Meg fog-nak bűnhődni a kegyetlenségükért.

A hangja megmagyarázhatatlan módon ismerősnek tűnt. Nagy nehezen kinyitot-tam a szemem. Habár homályosan láttam, nagyjából ki tudtam venni a férfi arcát. Nem tűnt nagyon idősnek, talán pár évvel lehetett fiatalabb az anyámnál. Vastag szemöldöke és világosbarna haja volt, körülbelül ugyanolyan színű, mint az enyém.

– Maga kicsoda? – kérdeztem rekedten, amikor végre meg bírtam szólalni.

Nem válaszolt, csak törölgette tovább az izzadságot a nyakamról és az arcomról. Azután így szólt:

– Biztos vagy benne, hogy nem tudod, ki vagyok?

– Sejtelmem sincs.

– Biztosan homályosan látsz még, de nézz meg alaposabban!

Amint a látásom szép lassan kitisztult, a férfi vonásai is kirajzolódtak előttem. Is-merősnek látszott. Abban a pillanatban belém nyilallt a felismerés. Tudtam már, kit látok magam előtt.

– Nem – nyögtem. – Most csak hallucinálok.

– Biztosan kissé... furának tűnik – bólintott. Hirtelen tikkelni kezdett az arca, vo-násai kényszeredett grimaszba torzultak. – Vagy inkább lehetetlennek. De pontosan az vagyok, akinek gondolsz.

Könnyek szöktek a szemembe, ám ezúttal nem a fájdalom miatt.

– Apa?

33.

EGY APA TÖRTÉNETE

– SEJTELMED SINCS, MENNYIRE HIÁNYOZTÁL NEKEM – mondta az apám, miközben lecsatolta a pántokat, amelyek az ágyhoz szorítottak. Lassan megdörzsöltem a csuklóm, azután megpróbáltam felülni.

– Csak ne olyan gyorsan! – figyelmeztetett. – Még biztosan szörnyen szédülsz. A jégtől jobban érzed magad? – Apám hűtőakkut tett azokra a helyekre, ahol a tük a testembe fúródtak.

– Igen. Köszönöm.

– Bizonyára szomjas vagy. Hadd adjak neked egy kis vizet! – Lenyúlt, és felemelt egy műanyag palackot. Az utolsó cseppig felhajtottam a tartalmát.

– Köszönöm.

– Szívesen. – Fél szeme megrándult, és úgy nyeldekelt, ahogyan néha én is szoktam. – Hogy érzed most magad?

– Nem is tudom. Össze vagyok zavarodva.

– Nem lep meg, mindazok után, amiket műveltek veled. Pár órán belül jobban leszel.

– Úgy értem, veled kapcsolatban – helyesbítettem.

Apám egy pillanatig habozott.

– Megértem – felelte végül.

– Hogyan lehetséges... – Nem jutottak eszembe a megfelelő szavak.

– Hogy életben vagyok? – kérdezte. – Nagyon egyszerű. Nem is haltam meg.

– De hát elmentem a temetésedre. Emlékszem rá.

– És milyen volt? – érdeklődött. Mintha szórakoztatta volna a gondolat. – Szívesen ott lettem volna. Még gondoltam is rá, hogy álruhát veszek fel, de túl nagy volt a kockázat.

Cseppet sem találtam szórakoztatónak a szavait.

– Anya is be volt avatva a csalásba?

Egy pillanatig némán hallgatott, majd ellágyult a hangja.

- Nem. Halottnak hisz engem.
- De hát még halotti bizonyítványod is van. Saját szememmel láttam.
- Nem nehéz hozzájutni, ha az ember kórházban dolgozik.

Hirtelen fékezhetetlen dühbe gurultam.

– Egy éven át mindennap kisírtam a két szemem. Hogy voltál képes ezt tenni ve-lünk?

– Nem *veletek* – javított ki higgadtan. – *Értetek*. Óriási különbség. Megvolt rá az okom. Miután felfedeztük az MEI hibájából bekövetkezett tragédiát, jó okunk volt rá, hogy féltjük az életünket. Nem csupán én és Hatch voltunk veszélyben, hanem te és az édesanyád is. Visszataszító alakokkal dolgoztunk együtt, például Giacomo Schemával, aki több száz millió dollárt veszített az üzleten. Az igazgatótanács több tagja is további dollármilliókat veszíthetett volna a bírósági perek miatt. Meg kell értened, hogy ezek kegyetlen emberek voltak, akik nem csupán a kollégáimat és engem lettek volna hajlandók megölni, hanem a feleségemet és újszülött kisfiamat is. Valójában nyíltan megfenyegettek, hogy ha az MEI által okozott halálesetekre fény derül, téged elvesz-nek tőlem. Azt pedig nem kockáztathattam. Ezért James Hatch és én...

- Hatch maga az ördög – törtem ki. – Meg akart ölni.

Apámat láthatóan felzaklatta a kitörésem.

– Nem, csak úgy tett, mintha meg akart volna ölni. Különben most nem volnál életben. – Rövid szünetet tartott, hogy felfogjam a szavai súlyát. – Michael, időnként a dolgok nem egészen azok, aminek látszanak. James Hatch azt tette, amit tennie kellett. Könyörgött az igazgatótanácsnak, hogy ne tegyék próbára az MEI működését, amíg biztonságossá nem válik. Mindketten könnyögtünk. Dr. Coonradt is. Mégsem hallgattak ránk. Kényszerítettek minket, hogy használjuk a gépet, mielőtt még készen állt volna. Az MEI évente több millió életet menthetett volna meg. A segítségével idejekorán felfedezhettük és kezelhettük volna a rákos megbetegedéseket, hónapokkal, akár évekkel az előtt, hogy valódi fenyegetéssé váltak volna. És ez még csak a jéghegy csúcsa. Mi hárman orvosok... Hatch, Coonradt és én... meg voltunk győződve, hogy idővel ki tudjuk dolgozni az MEI működését. De az Elgen igazgatótanácsa nem volt hajlandó várni. Amikor pedig balul sült el a kísérlet, minket hibáztattak azért, amit ők kényszerítettek ránk.

Apám mélyet sóhajtott.

– Akár fel is mondhattam volna. Azt kellett volna tennem. De hát utólag mindenki okosabb. Fiatal voltam, és jó állásban dolgoztam. Anyáddal közös álmaink éppen kezdtek valóra válni. Gyermekeket vártunk, családot akartunk alapítani. Nem ez volt a megfelelő időpont, hogy feladjam a munkámat. Különösen, mivel volt némi esélye, hogy az MEI végül mégis sikeresnek bizonyul. Ha már akkor tudom, mire képes a gépezet, biztosan felmondtam volna. De senki sem tudhatta előre. – Lassan kifújta a levegőt. – A döntés súlya elviselhetetlenné vált. Mondhatnád, hogy még a szerencsések közé tartoztam, hiszen te is meghalhattál volna. De a többi szülőhöz hasonlóan én is veszteséget szenvedtem. – Könnyek szöktek a szemébe. – Most azonban sikerült félreállítanunk Schemát és a hiénáit az útból, és az egész nem számít. Többé már senki sem vehet el tőlem téged és az édesanyádat. Ezért akartunk felkutatni téged. Nem az elektromosságod miatt, hanem mert a fiam vagy, és nem bírtam elviselni, hogy ne lehessünk újra együtt.

- Hatch azzal vádolt, hogy *én* öltelek meg.

– Tudom – bólintott. – Nem örültem neki. De csak azt mondta, amit szükségesnek látott, hogy megvédelmezzem minket. És téged.

- És anyával mi a helyzet? Miért rabolta el Hatch?

Apám a homlokát ráncolta, majd rángatózni kezdett az állkapcsa.

- Egy kicsit elharapóztak itt a dolgok – válaszolta.

– Egy kicsit?
– Nagyon. – Kezét a karomra fektette. – Michael, sose feledd, hogy amit elkövettem, csak érted és az édesanyádért tettem. Mindent feláldoztam, amit ismertem és szerettem, hogy megoltalmazzam azokat, akiket a legjobban szeretek a világon.
Egy pillanatig szótlanul néztünk egymásra.
– Ó, mielőtt még elfelejtem. – Felemelte a karórámat. Nem láttam, amióta Hatch foglyul ejtett Peruban. – Arra gondoltam, hogy ezt talán szeretnéd visszakapni.
Átvettem a kezéből. Kis ideig némán szemléltem, azután visszanyújtottam neki.
– Inkább tartsd meg! Hiszen a tiéd.
Apám észrevehetően megdöbbent.
– Nem. Azt akarom, hogy a tiéd legyen.
Felcsatoltam az órát a csuklómra; mély, vérvörös nyomot hagyott rajta a bőrpánt, amellyel az ágyhoz kötözték.
– Kissé viharvert lett – mondtam.
– Akárcsak te?
– Igen – feleltem.
Egy pillanatig mindketten hallgattunk. Miközben az arcát fürkésztem, még néhányszor tikkelték az izmai.
– Neked is Tourette-szindrómád van? – kérdeztem.
– Tudod jól, hogy örökletes – bólintott. – Biztosan gyanítottad, hogy nekem is van, hiszen anyád semmi jelét nem mutatja a tikkelésnek.
– Sohasem gondolkodtam el rajta.
– Sajnálom, hogy átadtam neked. – Csibész vigyor villant fel az arcán. – De a jóképű vonásaidat is tőlem örökölted. A jóval együtt pedig el kell fogadnod a rosszat is.
– Szerintem anya is segített.
– Segített – ismerte el nevetve. – Vonzó külsőd kilencvenkilenc százalékát neki köszönheted.
Miközben apámat figyeltem, egyszer csak kitört belőlem a zokogás. Kis ideig csak nézett, azután átkarolt, és magához ölelt. Sokáig sírtam, és csak utána bontakoztunk ki az ölelésből.
– Most mi lesz? – kérdeztem végül, amikor már meg bírtam szólalni.
Apám a fejét csóválta.
– A helyzet irányítása egy kicsit... bocsánat, *nagyon* kicsúszott a kezünkből. Mostanában felütötte fejét ez az örült ellenállás is...
– Nekem azt mondták, hogy *te* kezdted.
Értetlenül pillantott rám.
– Miért indítanék el egy ellenálló szervezetet saját magam ellen? Ki mondott neked ilyesmit?
– Simon.
– Simon? Egyetlen Simon nevű illetőt sem ismerek.
– Azt mondta, hogy együtt dolgoztatok.
Apám lehajtott fejjel töprengett egy ideig.
– Megvan. Nagyon régen volt, de azt hiszem, már tudom, kiről van szó. Simon Kay. A kórházban dolgozott. Ismét rám nézett. – Eljött az ideje, hogy kiszabadítsuk az édesanyádat. Miután már végre sikerült visszaszerezni a vállalatunkat Schemától, mindnyájan újra együtt lehetünk. Valóra válthatjuk az álmunkat, amivel az egész elkezdődött, és életek millióit menthetjük meg.
Ismét könnyek szöktek a szemembe.
– Szörnyű tetteket hajtottam végre – mondtam.
– Nem hibáztathatod magad, fiam. Még csak tizenöt éves vagy. Csupán azt tetted, amire Simontól utasítást kaptál.

- Nem Simon adta az utasításokat – feleltem. – Hanem a Hang.
Kíváncsi pillantást vetett rám.
- Ki az a Hang?
- Sejtelmem sincs. Csak egy hang, akitől az irányítást kapjuk.
- Rövid hallgatás után így szólt:
– Meg kell mentenünk az édesanyádat, mielőtt bántódása esik. Hol van most?
Nem válaszoltam.
- Nagyra értékelem az óvatosságod – mondta. – Meg akarod védeni. Én is ezt próbálok. Ezért kell megtudnom, hol van most.
- Egy farmon.
- Hol?
- Nem tudom. Nem árulták el nekünk, hátha fogságba esünk.
- Emlékszel bármiféle részletre?
- A barátom, Ostin arra következtetett, hogy Texas vagy Mexikó környékén lehetünk. A repülőút Los Angelesbe három óráig tartott.
- Pontosan három óráig?
- Talán egy kicsit kevesebb. Inkább két óra negyvenöt perc.
- Mikor voltál ott?
- Nyolc napja.
- Pontosan nyolc napja?
- Igen.
- Emlékszel az időjárásra? Felhős volt az ég, esett az eső?
- Nagyon meleg volt. Emlékszem, valaki azt mondta, hogy harminchat fokra is felment a hőmérséklet.
- Harminchat fokra – ismételte apám. – Köszönöm, fiam. Mindenképpen sokat segítettél. Meg kell mentenünk, mielőtt tudomásukra jut, hogy kiderült számodra az igazság.
- Milyen igazság?
- Hogy az Elgen áll a jó oldalon.

34.

ÚJABB VÁRATLAN LÁTOGATÓ

AZNAP ÉJJEL KÉPTELEN VOLTAM ELALUDNI. A szoba, amelyet szállásul kaptam, be volt zárva, amiért apám hosszan mentegetőzött. Azt állította, hogy csupán „vállalati protokoll”. Elmagyarázta nekem, hogy mivel az erőmű szövetségi létesítmény, és nemzetbiztonsági kockázatot jelent, számos olyan szövetségi előírást be kell tartaniuk, amelyet sem ő, sem Hatch nem szeghetnek meg.

– Ostoba bürokraták! – háborgott a fejét csóválva. – Minden országban bőven akad belőlük. Amíg hivatalosan meg nem állapítják, hogy nem jelentesz nemzetbiztonsági fenyegetést, nem mozoghatsz szabadon az erőmű területén.

Kényelem szempontjából a szoba minden igényt kielégített. A szekrény dugig volt pakolva rágcsálnivalóval, egy kis hűtőben pedig mindenféle üdítőt találtam, kínait és amerikaiakat egyaránt. Tévé is állt a szobámban, tekintélyes DVD-gyűjteménnyel. Az ágyam is puha volt, friss illatú selyem ágyneművel megvetve. Ám kényelem ide vagy oda, mégiscsak börtön volt, és pontosan tudtam, hogy minden mozdulatomat árgus szemmel figyelik. A szoba egyik sarkában egy kamera LED lámpája villogott folyamatosan.

Megkérdeztem apámat, hol van Taylor és a többiek. Igyekezett megnyugtatni, hogy őket is ugyanolyan kellemes szobákban helyezték el, mint amilyen az enyém. Ám amikor látni akartam őket, megint csak mentegetőzött, és azt válaszolta, hogy jóváhagyást kell kérnie, ami több napba is telhet.

Nem igazán értettem, miféle veszélyt jelenthet a nemzetbiztonságra, ha meglátogatnám a barátaimat, de apám csak annyit felelt:

– Tudom, hogy nevetségesen hangzik. Hidd el nekem, hogy az is. De hát ilyen a kínai bürokrácia.

Apám megnyugtatásai ellenére is tengernyi kérdés kavargott a fejemben. Hatch rám lőtt az akadémián. Egész biztosan nem színjátékból küldte útjára a golyót, amelyet végül Zeusz ütött ki a levegőből. Vagy miről is volt szó pontosan, amikor a patká-

nyokkal akart megetetni az arénában? Az egész nem stimmelt. Talán félrevezették az apámat. Könnyen lehetséges, hogy Hatch az volt, akinek apám gondolta.

Bármilyen puha volt is az ágyam, hosszú órákon keresztül álmatlanul forgolódtam. Az éjszaka közepén hirtelen kulcs fordulását hallottam a zárban. Hevesen dobogó szívvel néztem az ajtóra. *Ugyan ki jönne a szobámba ilyen késői órán?* Talán apám mégis úgy döntött, hogy megszegi a szabályokat. Amint az ajtó lassan kinyílt, hirtelen észrevettem, hogy a biztonsági kamera fénye egyszer csak kialszik.

– Michael!

A folyosó halvány lámpáinak fényében egy alak részleges körvonalait láttam ki-rajzolódni az ajtónyílásban. Amikor a szemem hozzászokott a fényhez, először el sem hittem, ki a látogatóm. Az egyetlen Ragyogó volt, aki nem ragyogott a sötétben.

35.

A TÉKOZLÓ VISSZATÉR

– NICHELLE! – mordultam rá fenyegetően. Felpattantam az ágyból, kezemet öklöbe szorítottam. – Mit keresel itt?

– El kell mennünk innen. Nincs sok időnk. Nemsokára felfedezik, hogy a kamerád nem működik.

Durván nyakon ragadtam, és a falhoz taszítottam.

– Itt helyben fel kellene perzselnem téged, te áruló!

– Nem árultalak el titeket – védekezett. – A látszat csal.

– Szerinted olyan ostoba vagyok, hogy ezt beveszem?

Nichelle arca eltorzult a fájdalomtól.

– Ha tényleg elárultalak, akkor miért vagyok most itt?

– Fogalmam sincs – válaszoltam. A visszafojtott dühtől szikrázott bennem az elektromosság. – De azt tudom, hogy te hoztad az Elgent a nyakunkra.

– Csak úgy tettem. Az Elgen addigra már a nyomunkra bukkant. Azon az estén a piacon... nem Taylor jött vissza velünk a szállodába.

Hirtelen eszembe villant, mit is mondott Ostin a furgon hátuljában.

– Tessék?

– Megérezem a különböző emberek elektromosságának a szagát – magyarázta Nichelle. – Tara lépett ki a ruhaboltból. Azért viselkedtem furcsán. És azért akart olyan gyorsan visszamenni a hotelbe. Biztosan akkor kapták el Taylort, amikor be-
ment abba az üzletbe.

A magyarázata felbosszantott.

– Miért kellene hinnem neked?

– Mert igazat beszélek! Emlékszel, mennyire másként viselkedett Taylor? Hogy hirtelen milyen súlyos fejgörcse támadt?

Továbbra is dühödten meredtem az arcába.

– Michael, hinneked kell nekem, vagy mind itt pusztulunk!

– *Nem* hiszek neked.

– Emlékszel, hogy Tara blúza ki volt gombolva? Biztosan ruhát cserélt Taylорral, nehogy gyanút fogjunk.

– Miért nem akkor szóltál? Túszul ejthettük volna Tarát.

– Mert egyszerűen megölték volna Taylort és minket is. Nem használhattad volna túszként Tarát. Hatch fikarcnyit sem törődik azzal, hogy mi történik velünk. Ezt nálam jobban senki sem tudja.

Szótlanul bámultam rá.

– Kérlek, Michael! Nem hazudok. Tudom jól, hogy gonosznak és semmirekellőnek tartasz, de most, ebben a pillanatban nem hazudok neked. És ha nem sietünk, a Lung Li hamarosan végez az igazi Taylорral. Oda akarják vetni a patkányok elé. – Akkor Nichelle olyasmit tett, amit még sohasem láttam tőle. Könnyekre fakadt.

– Hinned kell nekem! Ha a mi kedvünkért nem is, hát Taylorért!

Lassan engedtem a nyakát markoló szorításomon.

– Honnan tudod olyan biztosan, hogy meg akarják etetni a patkányokkal?

Nichelle a falhoz simult, kezét a torkára szorította.

– Hallottam, ahogyan az örök egymás közt beszéltek róla. Az Elgen emberekkel eteti a patkányait.

Ezt pedig én tudtam mindenkinél jobban. Az arénában töltött percek emléke is rémülettel töltötte el a gondolataimat.

– Miért vezetted az Elgen őreit a szállodánkhoz? – kérdeztem.

– Az volt az egyetlen esélyünk. Amúgy is pontosan tudták, hol találhatnak minket. Taylor már a kezükben volt. El kellett hitetnem velük, hogy képes vagyok elárulni titkeket.

Minden szava tökéletesen érthető volt, egy dolgot leszámítva.

– Egyszerűen el is menekülhettél volna. Miért nem tetted?

– Tudom – felelte halkán. – Majdnem meg is tettem. – Egyenesen a szemembe nézett. – Mégsem léptem le. Érted? Megigérttem, hogy segítek nektek.

Sejtelmem sem volt, hogy mit válaszoljak.

Nichelle elkeseredetten felsóhajtott.

– Máris túl sok időt vesztegettünk el. Indulnunk kell. *Most!*

– Hová megyünk?

Előhúzott egy papírt a zsebéből, és széthajtogatta.

– Egy kis fényre van szükségünk – mondta.

Közel tartottam a kezemet a laphoz, hogy a bőröm ragyogása megvilágosíthassa.

– Én rajzoltam ezt a térképet. Azt hiszem, egészen pontos. – Rámutatott egy kis négyzetre, amelyet a lapra rajzolt. – Mi most itt vagyunk. A Lung Li ott állomásozik, ahová az L betűket írtam. Az Elgen többi őre pedig ott van, ahol az X látszik. Ha be tudunk jutni a szellőzőcsatornába a folyosó túlsó oldalán lévő gépészeti kamrából, akkor szerintem ki tudunk mászni innen. – Megérintette a térkép másik végét. – Itt van a folyosó, ahol a többiek tartják, Taylort kivéve. Ianre lesz szükségünk, hogy őt megtaláljuk. Valószínűleg az aréna közelében őrzik valahol.

– Van kulcsod a többi szobához is?

– Nincs. Csak ezt tudtam megszerezni. De benned még több is az elektromosság, mint Bryanben. Szerintem, ha összpontosítanál, át tudnád égetni a rácsokat.

Fogalmam sem volt, hogy valóban képes volnék-e rá, ám abban a pillanatban nem igazán volt más választásom.

– Jól van. Menjünk!

Nichelle lassan kinyitotta az ajtót, majd hirtelen megállt.

– A kamera éppen felénk fordul – suttogta. – Gyere közelebb! Amikor azt mondom, hogy „rajt”, átrohanunk a kamrához a folyosó másik oldalára.

Szorosan mögé léptem.

– Vigyázz, kész... rajt!

Mindketten átosontunk a folyosón egy gépészeti helyiséghez, villámgyorsan bebújtunk, és magunkra csuktuk az ajtaját.

– Kell lennie egy szellőzőnyílásnak a mennyezeten – mondta Nichelle.

A testemből áradó fény nem volt elég erős, hogy megvilágítsa a mennyezetet, ezért gyorsan formáltam a tenyeremben egy kis gömbvillámot, amely az egész fülkét beragyogta.

– Ott van! – állapítottam meg, felnézve. A nyílás fedelét csavarokkal rögzítették a helyére. – Be van csavarozva.

– Hoztam szerszámot is – válaszolta Nichelle, és elém tartott egy csavarhúzó.

Szemügyre vettem a szellőzőnyílást, azután ismét a szerszámra néztem.

– Ez a csavarhúzó nem jó ide – közöltem.

– Csak ezt találtam.

– Talán le tudjuk feszíteni – vettem fel. – Add csak ide a csavarhúzó!

A kezembe nyomta.

– Most pedig segíts felmászni!

Felkapaszkodtam egy csövön, miközben Nichelle alulról tolt felfelé. A csavarhúzó lapos végét a szellőző fedele alá csúsztattam, és erősen megrántottam, de nem bírtam meglazítani.

Hirtelen észrevettük, hogy a kamra ajtaja alatt felvillan a fény a folyosón.

– Biztosan rájöttek, hogy megléptél a szobádból – suttogta Nichelle. – Ez az egyetlen menekülési útvonalunk van. Összpontosítsd az elektromosságot az ujjad hegyébe, és olvaszd le a csavarok fejét!

Még soha semmit nem próbáltam megoldvasztani. Feltartottam a mutatóujjamat, igyekeztem koncentrálni. Egyre erősebben ragyogott, mígnem elég fényes lett, hogy bevilágítsa a helyiséget. Kész szerencse volt, hogy az előbb felkapcsolták a lámpákat a folyosón, különben az örök biztosan meglátták volna az ajtó alatt kiszűrődő fényt.

Megérintettem ujjammal az egyik csavar fejét. Csupán néhány másodperc, és a csavar vörösen felizzott, azután megoldvadt.

– Sikerült – örvendeztem, és rögtön neki is kezdtem a következőnek.

– Siess egy kicsit! – sürgetett Nichelle. – Már nem sokáig bírlak tartani.

Négy csavar rögzítette a fedelet. Mindet megoldvasztottam, azután kiemeltem helyéről a tetőt, és leadtam Nichelle kezébe, mielőtt én is lemásztam volna.

– Először téged segítelek fel – mondtam.

Lekuporodtam a földre, Nichelle pedig felmászott előbb a hátamra, majd onnan a vállamra. Nem volt különösebben nehéz, könnyedén felálltam, hogy két könyökével megtámaszkodhasson a szellőzőnyílásban. Feltornázta magát a csatornába. Közeledő léptek ütötték meg a fülünket.

– Siess már! – suttogott Nichelle.

Odaadtam neki a szellőző fedelét, azután felkapaszkodtam a csövön, és felhúztam magam a csatornába.

– Gyorsan, add ide nekem a tetőt! – sürgettem. – Vissza kell tennem a helyére. – Nichelle sietve a kezembe adta. Amikor vissza akartam illeszteni a keretbe, egyszer csak kicsúszott az ujjaim közül. Összeszorított foggal hallgattam, ahogyan nekiütközik a csőnek, majd hangos kongással földet ér.

A hátam mögé néztem. Nichelle szeme tágra nyílt a rémülettől.

– Talán nem hallották meg – súgtam reménykedve.

Hirtelen lépések közeledtek az ajtóhoz. Pontosan tudtam, hogy ha észreveszik a nyitott szellőzőt, halottak vagyunk.

Amint a kilincs lassan megmozdult, kinyújtottam kezem a fedél irányába, és magnetizáltam. Azonnal felröppent a kezembe. Miközben az ajtó kinyílt, ügyesen he-

lyére manővereztem a fedelet, mágnésesen visszahúztam a kezemet, mindvégig a nyílás fölött tartva.

Valaki belépett a helyiségbe. Köhögött, majd nem történt semmi, ami még a neszezésénél is idegőrlőbb volt. Nem mertem lenézni a szellőzőn, de élénken hegyeztem a fülemet, hogy hallom-e, amint előhúzza az oldalfegyverét. Könnyedén lepuffanthattott volna minket a csatorna vékony falán keresztül.

Egy zseblámpa fénysugara hatolt át a szellőzőnyílás fedelén a csatorna tetejéig. Az ór egy pillanatig még habozott, azután kisétált a fürkéből, és becsukta maga mögött az ajtót. Vártunk még egy keveset, majd – továbbra is mágnésesen egyik kezemben tartva – másik kezemmel is gyorsan megragadtam a fedelet, és a helyére csúszttattam.

– Induljunk végre! – suttogtam.

A csatorna, amelyen végig kellett másznunk, éppen olyan méretű volt, mint amelyekhez Peruban már volt szerencsénk; körülbelül hetven centiméter magas és egy méter széles lehetett. Saját testem ragyogását leszámítva vaksötét uralkodott körülöttünk. Négykézláb igyekeztünk előre, amilyen gyorsan csak tudtunk.

A csatorna Ostin és Jack szobája mellett is elhaladt. Elsőként Ostinhoz érkeztünk meg. A szobájában lévő szellőzőnyílás fedele nem egyszerű rosta volt, hanem ugyanolyan megerősített acélrácsból készült, mint amilyen az ablakokat is védte.

– Hogyan fogunk azon keresztüljutni? – kérdeztem.

– Ahogyan a csavarokat is elintézted – felelte Nichelle. – Át tudod olvasztani. Csak összpontosíts!

Nichelle kikapcsolta a szoba biztonsági kameráját. Akkor felizzottam, minden elektromos energiámat a jobb tenyerembe összpontosítottam. Amint a kezemből sugárzó fény egyre erősebben ragyogott, Ostin is felriadt álmából. Kíváncsian felült az ágyában, és engem figyelt.

– Michael?

Sikerült megolvasztanom két rácsot, így elég széles rést ütöttem, hogy átférhessen rajta.

– Michael? Te vagy az? – kérdezte.

– Igen – válaszoltam. – Húzd közelebb az ágyadat, és mássz fel!

Ostin a szellőzőhöz vonszolta az ágyát, egyik végét az ajtónak támasztva, hogy lelassítsa az öröket, ha netán be akarnának lépni. Karomat lenyújtva megragadtam Ostin kezét, majd derékig felhúztam. Onnan már sikerült feltornáznia magát. Nem is vette észre, hogy nem vagyok egyedül, csak miután már teljesen felkapaszkodott a csatornába.

– Hát Nichelle mi a csodát keres itt?

– Segít nekünk megszökni.

– De hiszen miatta kerültünk fogságba!

– Nem Nichelle hibája. Emlékszel, mit mondtál arról, hogy Taylor valójában nem is Taylor?

– Igen.

– Igazad volt. Tara jött vissza velünk a szállodába.

– Tudtam – bólintott elégedetten. – Nichelle felismerte Tarát, ezért elment Hatch főhadiszállására, hogy beáruljon minket, és Hatch azt higgye, hogy az ő oldalán áll.

Nichelle ámultán pislogott a haveromra.

– Pontosan így történt.

– Briliáns húzás volt!

Azt hiszem, ez volt az egyik legnagyobb előnye annak, ha az ember Ostinnal haverkodik. Nem kellett folyton magyarázkodni. Továbbhaladtunk a következő szellőzőnyíláshoz, amely Jack szobájába vezetett. Jack az ágyán feküdt, a hátát fordítva felénk. Nichelle kikapcsolta a kamerát, azután suttogva megszólaltam:

– Jack!

Meg sem rezzent.

– Jack! – szóltam hangosabban.

Még mindig nem mozdult.

– Biztosan mélyen alszik – mondta Ostin.

Átolvasztottam a rácsokat, majd leereszkedtem a nyíláson a szobába. Amint közelebb értem, észrevettem, hogy Jack fehér, vászonból készült kényszerzubbonyt visel. Finoman megráztam.

– Jack, én vagyok az.

Lassan a hátára fordult.

– Michael? – kérdezte.

Elborzadtam. Testem halvány fényénél is tisztán láttam, hogy az Elgen őrei kegyetlenül megverték. Mindkét szeme szörnyen feldagadt, és hatalmas zúzódás sötétlett a bal oldali alatt.

– Annyira sajnálom, pajtás! – mondtam.

A kényszerzubbonyt egyszerű csatok rögzítették.

– Fordulj a hasadra! – utasítottam. – Leszedem rólad ezt az izét.

Jack felnyögött a fájdalomtól, miközben óvatosan megfordult. Sietve kioldoztam a csatokat, azután Jack levetette a zubbonyt, és gyötrelmes grimasszal lassan kinyújtotta a karját.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Azt hiszem, eltörték a bordáimat – felelte.

– Bárcsak Abi is itt volna, hogy segíthessen neked!

– Örülök, hogy nincs itt – válaszolta.

Azután a falhoz toltuk az ágycsúcsát, közvetlenül a szellőzőnyílás alá.

– Fel tudod húzni magad? – kérdeztem.

– Megpróbálom.

Jack felállt az ágyára, és megragadta a csatorna külső rácsait, de – valószínűleg életében először – képtelen volt feltornáznia magát.

– Nem bírok felmászni – nyögte.

– De igen. – Azzal négykézlábra ereszkedtem. – Lépj fel a hátamra!

Kétkedő pillantást vetett rám, de engedelmeskedett. Sokkal súlyosabb volt, mint hittem, de amint fél méterrel közelebb került a nyíláshoz, már fel tudta húzni magát. Csak akkor döböntem rá, hogy elfelejtettem beszámolni neki Nichelle cseléről, amikor már én is nekiláttam felkapaszkodni a szellőzőn. Hallottam, ahogyan döbönt kiáltása végigvisszhangzik a csatornán.

– Te!

Szerencsére Ostin éppen Jack és Nichelle között helyezkedett el.

– Csak nyugi! – figyelmeztette Nichelle.

– Letépek a fejedet, te...

– Jack, hagyd abba! – szóltam rá, amint feltornáztam a felsőtestemet a csatornába. – Nichelle a mi oldalunkon áll.

– Később is ráérsz péppé verni – jegyezte meg Nichelle unottan. – Nem éppen ez a legmegfelelőbb időpont.

Teljesen felhúztam magam.

– Jack, Nichelle tiszta – győzködte Ostin.

– Nektek teljesen elment az eszetek?

– Higgy nekem! – próbáltam jobb belátásra bírni. – A látszat csal.

– Tessék – mondta Nichelle, és átnyújtotta Jacknek a csavarhúzókat. – Ezt fegyverként használhatod. – Jack láthatóan meglepődött, de elvette tőle a szerszámot. – Csak meg ne ölj vele! – tette hozzá a lány, majd hátrafordult.

– Mennyi időnk van még? – kérdeztem tőle.
– Körülbelül egy óránk.
– Gyorsabban kell haladnunk! – mondtam.
– Mi történik? – kérdezte Jack.
– Taylort az arénába akarják vetni – válaszoltam. – Előbb be kell gyűjtenünk Iant és McKennát, aztán kiszabadítjuk.
– De hát Taylor McKennával volt – értetlenkedett Jack.
– Nem. Az nem ő volt – felelte Ostin.
Továbbmászunk előre a csatornában, bár Jack csak nagyon nehezen haladt. Hason kúszni törött bordákkal olyan lehetett számára, mint amikor az ember üvegszilánkokon sétál mezítláb.
Öt perccel később Nichelle így szólt:
– Egy Ragyogóhoz közeledünk. Érzem a jelenlétét. Azt hiszem, Ian az.
– Hadd menjek előre! – kértem. Oldalazva elhaladtam a többiek mellett. Amint a szellőzőnyílás közelébe értem, kiáltozást hallottam. Belestem a rácson keresztül. Ian az ágyán ülve ordított a szobájában álló két őrrrel. Kis időbe telt, mire rádöbbsentem, miért csinálja. Bizonyára észrevette, hogy közeledünk, és el akarta terelni rólunk az őnök figyelmét. Amikor óvatosan kikukkantottam a nyíláson, Ian egy röpke pillanatra rám nézett, majd hátat fordítva lassan megrázta a fejét.
– Két ór van nála – suttogtam a többieknek. Máskor simán leterítettem volna őket, de ilyen messzire nem bírtam pulzálni, és a rácson keresztül gömbvillámot sem hajthattam feléjük. Azt kívántam, bárcsak Zeus is velünk volna. Már régen a földön hevernének.
– A folyosón keresztül kell bejutnunk hozzá – mondtam. – Hátrálnunk kell egy keveset!
Húsz méterrel korábban átmászunk egy másik gépészeti helyiség fölött, és most visszafelé haladtunk, amíg el nem értük a szellőzőnyílást. Felvillantottam a mutatóujjamat, és átnyomtam a fémen, azután körbemozgattam a fedél három szélén, amíg át nem vágtam az oldalakat.
– Egyre jobban megy ez neked – állapította meg Nichelle.
– Kösz. – Hátrahajlítottam a rácsot a lábammal.
Nem volt elég hely a fülkében mindnyájunknak, így hát csak Nichelle és én másztunk le a nyíláson. Nichelle az ajtóra tapasztotta a fülét. Várakozásteljesen néztem rá.
– Hallasz valamit? – kérdeztem.
Megrázta a fejét.
– Kinézek. Állj készenlétben! – Nichelle lassan elfordította a kilincset, és kinyitotta az ajtót, éppen csak annyira, hogy végignézhesen a folyosón. Azután felemelte a kezét, és egyszerre kikapcsolta az összes biztonsági kamerát. Végül kilépett az ajtón.
– Hé, te ott! Mit művelsz? – kiáltotta egy hang.
– Most mihez kezdjek? – kérdezte Nichelle, anélkül hogy hátrafordult volna. – Egy ór.
– Próbáld közelebb csalogatni – válaszoltam.
– Emeld magasra a kezed! – hangzott az ór utasítása.
– Legfeljebb édes álmaiban! – nevetett Nichelle.
– Azt mondtam, kezeket fel. Most!
– Mióta parancsolgathatnak a kapitányok Sasoknak?
Döbbsent csend következett, azután az ór szabadkozni kezdett.
– Szörnyen sajnálom, kisasszony. Nem ismertem fel.
– Semmi baj – mondta Nichelle. – Én felismertem *magát*.
– Mit keres ezen a folyosón? – Az ór közelebb lépett.
– Magát kerestem, kapitány – fogta Nichelle suttogóra a hangját.

- Segíthetek esetleg valamiben?
- Csak azt reméltem, hogy egy kicsit jobban megismerkedhetünk.

A férfi hirtelen zavarba jött.

- Tudja, kisasszony, az Elgen szabályzata tiltja...
- És mindig betartja a szabályzatot? – vágott Nichelle a szavába.
- Nem mindig – felelte halkán az őr. Egyre közelebb került.
- Csodás. Mert a szabályzat bizony akadályt jelenthet, ha érti, mire gondolok.

Rövid csend állt be.

- Hánykor végez a szolgálattal, szépfiú?
- A szolgálatnak...

Nichelle váratlanul felemelte a kezét.

- Várjon! Maga is hallotta?

– Micsodát?

– Hatch engem keres. Ha itt talál magával, ki tudja, mit fog gondolni? – Kinyújtotta a kezét. – Siessen! Bújjunk el gyorsan a kamrában!

– De...

– Gyorsan!

Az őr villámgyorsan bebújt a helyiségbe, Nichelle pedig becsukta maguk mögött az ajtót. Egy fűtőkazán túlsó oldalához simulva kuporogtam, alig pár lépésnyire a férfitől. Az ellenkező irányba nézett, így nem láthatta a ragyogásomat.

Egy hosszú pillanatig néma csend uralkodott, azután a kapitány megszólalt:

- Nem hallottam semmit.
- Azt hittem, Michael Veyt láttam.
- Veyt?
- Hallott már róla?
- Hát persze hogy hallottam róla.
- Talán már találkozott is vele?
- Nem volna szabad itt lennem.
- Az egyszer biztos – szólaltam meg.

– Tessék? – Amint az őr megperdült, kezemet a lábára tettem, és teljes erőmből pulzáltam. Azon nyomban a földre rogyott.

– Remekül csináltad! – fordultam Nichelle felé. – Színésznőnek kellett volna menned.

– Tíz évig éltem Hatch mellett. Az voltam. – Lenézett a mozdulatlan kapitányra. – Vegyük el a kulcsait!

Hirtelen Ostin feje bukkant elő a szellőzőnyílásból.

– Hé, a fickó majdnem akkora, mint Jack. Felvehetné az egyenruháját.

– Óriási ötlet! – bólintottam. Nem volt könnyű feladat levetkőztetni az őrt a szűk fülkében, de végül sikerült lehámozni róla a ruhákat, és feladogattuk őket Jacknek. Azután egy csőhöz bilincseltek a férfit, két kezét hátrakötve, és a szájába tömtük a pólóját, nehogy kiabálni kezdjen. Segítettem Ostinnak lemászni a szellőzőből, azután Jack ereszkedett le, ezúttal a saját erejéből, habár továbbra is erős fájdalmai voltak. Átadtuk Jacknek az őr kulcsait.

– Mi a terv? – kérdezte Jack.

– Rajtad van az egyenruha, kapitány – mondtam. – Iant a második szobában őrzik a bal oldalon. Még mindig két őrnek kell odabenn lennie. Csald őket az ajtóhoz, és én elintézem őket.

– Vettem – bólintott Jack.

Jack kilépett a kamrából, majd óvatosan körülkémlelt.

– Tiszta a levegő – jelentette.

Mind a négyen odasiettünk a szobához. Jack belesett az egyirányú kukucskálón, azután kinyitotta kulcsával az ajtót. Nichelle, Ostin és én szorosan mögötte maradtunk. Hallottuk, ahogyan az örök Iannel kiabálnak.

Jack hátrapillantott ránk, majd egy határozott mozdulattal belökte az ajtót.

– Mi folyik itt? – mordult Jack az örökre. – Mi ez az éktelen ordítózás?

– Kapitány – felelte az egyik férfi –, éppen a foglyot próbáltuk kikérdezni.

– Most nincs időnk ilyesmire. Súlyos biztonsági vészhelyzet állt elő. Két fogoly megszökött. Azt a parancsot kaptuk, hogy haladéktalanul zárjuk le a folyosónkat, és csatlakozzunk az üldözéshez. Jöjjenek velem!

– Igen, uram – válaszolta egyszerre a két hang.

Amint az ajtóhoz értek, kiléptem Jack háta mögül, és pulzáltam egy nagyot, mindkét őrt hátrataszítva a szoba közepére. Nichelle kisütötte a kamerát, miközben én kiszabadítottam Iant.

– Szép kis trükk volt, ahogyan bejutottatok ide – szólta Ian elismerően.

– Végig figyelted az egészet? – kérdeztem.

– Attól a másodperctől kezdve, hogy Nichelle belépett a szobádba. – Nichelle felé fordult. – Később elmagyarázhatok mindent.

– Nagy örömmel – felelte a lány.

– Hol van McKenna? – kérdezte Ostin.

– Csak két zárkával arrébb. Nála nincsenek örök.

– Útközben felvesszük őt is. Taylort láttad valahol?

– Egy cellában tartják bezárva az aréna közelében. A lánnyal együtt.

– Jáde Sárkánnyal?

Ian bólintott.

– Igen. És jobb lesz, ha sietünk. Az örök már úton vannak hozzájuk. A jelek szerint most van az etetés ideje az arénában.

– Gyerünk, Taylor! – mondtam reménykedve. – Csak egy kis időt kell nyerned nekünk!

TIZEDIK RÉSZ

TAYLOR ÉS JÁDE SÁRKÁNY NEM ALUDTAK, éberén kuporogtak a cella egyik sarkában, amikor az ajtó kinyílt. A korábban látott három ór lépett be rajta, a Lung Li két tagjának kíséretében.

– Eljött az etetés pillanata, drágaságom – szólt a kapitány. – Sikerült megszerezned az információt?

– Már éppen ideje volt, hogy felbukkanjanak végre! – morogta Taylor.

A kapitány értetlenül meredt rá.

– Tessék?

– Nem Taylor vagyok, kapitány. Hanem Tara. Lejöttem ide, hogy megpróbáljam rávenni Taylort az együttműködésre, de valamit művelt velem. Most odakinn parádézik az *én* szerepemben.

– Persze. Én pedig Hatch admirális vagyok – gúnyolódott a kapitány.

A másik két ór felröhögött. A Lung Li két katonája mozdulatlanul állt.

– Vigyék el a gyereket! – adta ki a parancsot a kapitány.

A katonák megragadták Jáde Sárkányt. A gyermek fülsértő sikításba kezdett.

– Hagyják békén! – kiáltotta Taylor. – Fájdalmat okoznak neki!

– Vigyék el! – ismételte a kapitány.

A Lung Li egyik tagja egy hosszú tűt szúrt a kislány combjába, aki erre azonnal elernyed. A másik katona a vállára vetette, azután kicipelték a szobából.

– Most pedig rajtad a sor – mondta a kapitány.

– Nem Taylor vagyok! – ordította Taylor. – Csak nézzen rám!

– Az előbb találkoztam Tarával – felelte a kapitány. Egészen közel hajolt. – Sikerült megszerezned a képletet?

– Már mondtam, én vagyok Tara!

A kapitány dühösen összehúzta szemét.

– Az életeddel játszol! – fenyegetőzött.

– Maga pedig a sajátjával – vágott vissza Taylor.

– Ebből elég! – mordult fel a férfi. – Vigyék ki innen!

Taylor szorosán a falhoz hátrált.

– Be tudom bizonyítani, hogy Tara vagyok. Ha hozzám érnek, megkeserülök.

Az örök haboztak. Tisztában voltak vele, ha nem engedelmeskednek Hatch valamelyik kis „védencének”, az ugyanolyan súlyos véteknek minősül, mintha megtagadnák egy EKG parancsát. Vagy még annál is rosszabbnak.

– Ne hallgassanak rá! – szólt a kapitány parancsa.

Taylor egyenesen a biztonsági kamerába nézett.

– Dr. Hatch, nem azt a lányt fogják kivégezni, akit kellene! Taylor helyet cserélt velem. Be tudom bizonyítani, de ez az ostoba kapitány nem akar hallgatni rám. – Azután a kapitányhoz fordult. – Mindketten tudjuk, hogy mindent rögzítenek, ami a cellában történik. Ha bántódásom esik, dr. Hatch magát fogja következőleg a patkányok elé vetni. Ezt garantálom!

Most már a kapitány is elbizonytalanodott.

– Csak öt percet adjon, hogy bebizonyíthassam, ki vagyok valójában! Az élete mégér öt percet. Nem igaz?

– Hogyan akarod bebizonyítani?

– Hívja ide Quentint és Taylort! Q biztosan felismeri a különbséget közöttünk. Igazolni tudja, hogy ki vagyok.

A kapitány egy pillanatilag szótlannul nézett rá, majd a bal oldalán várakozó őrhöz fordult.

– Hozza ide Quentint! És Tarát is. Mindkettőjüket vezesse ide! Szedje a lábát! Be kell tartanunk az etetési ütemtervet.

Öt perccel később Quentin rontott be a cellába, nyomában Tarával és az őrral. Nyilvánvalóan mély álmából riasztották fel.

– Miről van szó? – kérdezte felbőszültén.

– Ez a lány azt állítja, hogy valójában Tara.

– És ezért képes volt kivenni az álmat a szememből? – vicsorgott Quentin.

– Azt mondja, hogy be is tudja bizonyítani, és ön fel fogja ismerni a különbséget.

Quentin lenéző pillantást vetett rá.

– Mit akarsz elérni, *Taylor*? – kérdezte.

– Nem Taylor vagyok – rázta meg Taylor a fejét. – Ott áll melletted.

– Ó, ugyan már! – kiáltott fel Tara. – Ez nagyon béna húzás. Tényleg el lehetsz keseredve.

– Quentin, kérdezz tőle valamit, amit csak *mi* ketten tudnánk! – mondta Taylor. – Például, hogy mit vacsoráztunk a bevásárlóközpontban. Tudod, mielőtt Tajvanra jöttünk.

Quentin arcán bizonytalanság tükröződött.

– Kérdezd csak meg! – sürgette Taylor.

A fiú Tarához fordult.

– Honnan szerezhetett tudomást a bevásárlóközponttról?

Tara is észrevehetően összezavarodott.

– Sejtelmem sincs – felelte.

– Mit ettünk vacsorára? – kérdezte Quentin.

Tara hirtelen elsápadt.

– Ó, ne csináld! – próbált kibújni a válasz alól. – Csak nem akarsz belemenni a kisdéd játékába? Hiszen ismersz.

– Nem válaszoltál – mutatott rá Taylor. – Szóval, mi volt a vacsora? Mit ettetek? Könnyű kérdés.

– Én... – Tara kezdett pánikba esni. – Én nem is... talán...

– Igen? – vonta fel Taylor a szemöldökét.
– Nem vagyok hajlandó mókázni – jelentette ki Tara.
– Egyszerű kérdés – mondta Quentin. Pillanatnyi hallgatás után sürgetni kezdte a választ. – Nos?
– Én... nem emlékszem.
– Tényleg? – kérdezte Taylor. – Mert én viszont pontosan emlékszem, hogy a calzone, amit ettünk egészen finom volt egy sima étkezdéhez képest. Sőt, a capellini, amit Q még mellé rendelt, szintén nagyon jó volt. – Taylor sokatmondóan a fiúra pillantott. – Kérdezd meg, mit jelent a „calzone”!
Quentin engedelmesen Tara felé fordult.
– Mit jelent a calzone? – kérdezte.
Tara megint nem emlékezett.
– Ugyan, ez csak egy trükk. Valami furát művel az agyammal.
– Persze, csak egy trükk – válaszolta Quentin. Azután az örökhöz fordult. – Vezessék el! – Azzal megragadták Tarát.
– Quentin! Ne csináld!
Taylor megkönnyebbülten felsóhajtott.
– Na, végre! – mondta.
– Hogy történhetett ez? – Quentin közelebb lépett hozzá.
– Egyedül jöttem ide, hogy meglátogassam, hátha észhez tudom téríteni. De úgy tűnik, sikerült egy újfajta trükköt tanulnia. Mire magamhoz tértem, már a kislány mellett feküdtem a padlón.
– Hazudik! – kiabálta Tara.
– Butaság volt egyedül idemerészkedni – felelte a fiú. – Többet ne forduljon elő!
– Hidd el, nem fog! Azt hittem, hogy egy kis időt takaríthatok meg. Azt reméltem, hogy büszke leszel rám.
– Büszke is vagyok. – Akkor Quentin az örökhöz fordult. – Vezessék Taylort az arénához! Máris késésben vannak. Mindjárt itt az etetés.
– Quentin, én vagyok Tara! – kiáltotta Tara holtápadt arccal.
– Persze. Én pedig Michael Vey.
Az örök kifelé kezdték vonszolni Tarát, aki kétségbeesetten sikoltozott.
– Ne! Álljanak meg! Hagyják abba!
– Egy dologban igaza volt – állapította meg Taylor. – Tényleg béna húzás volt.
– Óvatosabbnak kell lenned! – intette Quentin. – Ezek az Elektrodinkák furfangos figurák. – Gyengéden átkarolta Taylort. – Jól vagy?
– Igen. Ahhoz képest, hogy kis híján meghaltam.
– Nagyon közel volt – ismerte el Quentin. Már éppen meg akarta csókolni, amikor a folyosó végén Tara felkiáltott.
– Quentin, a tetoválásom! Nézd meg a tetoválásom!
A fiú hirtelen megdermedt.
– A tetoválásom! – kiáltotta Tara még egyszer.
– Várjanak! – szólt Quentin az öröknék. Taylorra nézett. – Mutasd meg a tetoválásod!
– Csak a balerinámat szeretné látni – incselkedett Taylor.
– Úgy van – válaszolta a fiú mosoly nélkül.
Taylor mosolyt erőltetett az arcára.
– Később megmutatom. Amikor kettesben leszünk. – Újraindította Quentin agyát.
– Szóval, mehetünk végre?
A fiú néhányat pislogott, majd így válaszolt:
– Hát persze. Holtfáradt vagyok.
Már el is indultak, amikor a kapitány utánuk szólt.

– Uram, nem akarta ellenőrizni azt a tetoválást? – kérdezte.

– A tetoválásom! – kiabálta Tara. – Te magad választottad. Nézd meg a tetoválásomat!

Quentin nyugtalan pillantást vetett Taylorra, azután odalépett Tarához, és lehúzta a blúza gallérját egészen a válláig, felfedve egy kecses balerinát ábrázoló tetoválást.

– Én vagyok az – zokogta a lány. – Én vagyok Tara.

Quentin ismét Taylor felé fordult.

– Mutasd meg a tetoválásod!

Taylor összefonta karját a mellkasa előtt, és elvigyorodott.

– Ahogyan az előbb mondtad, mi Elektrodinkák furfangos figurák vagyunk.

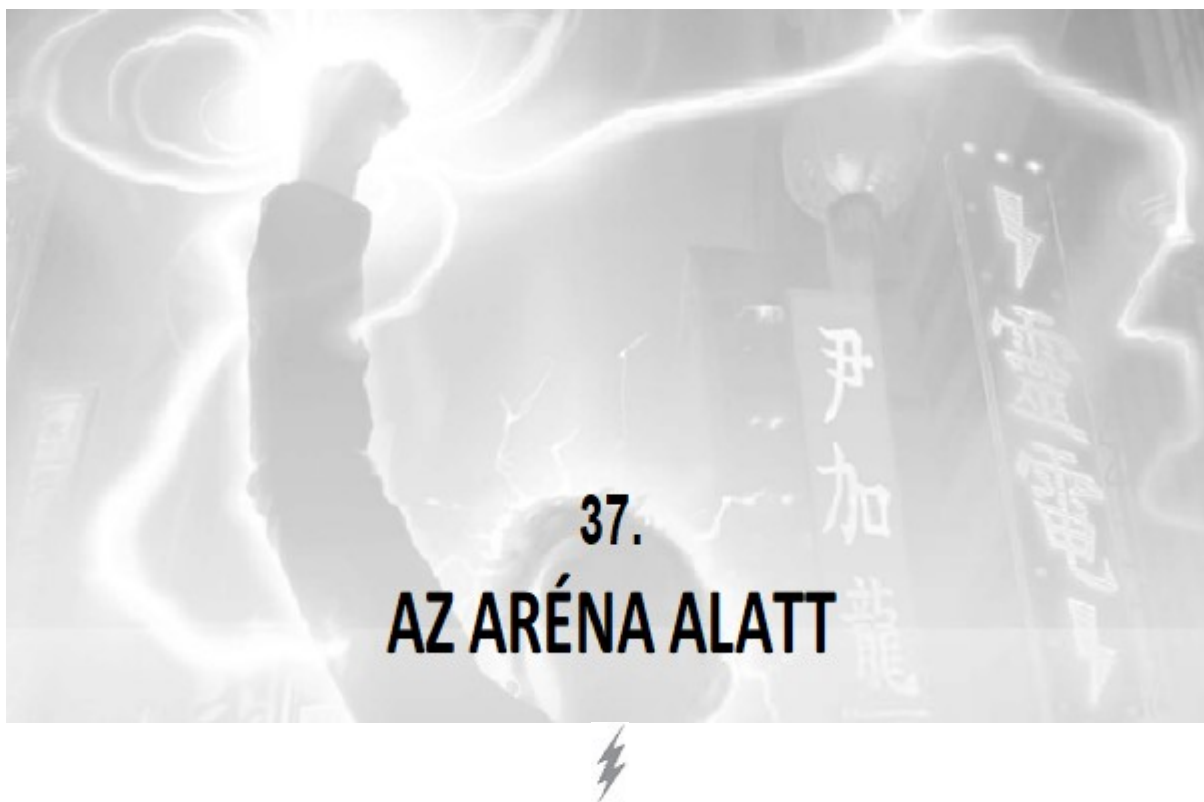
Abban a pillanatban óriási elektromos robbanás csattant, és mindhárom ór a földön terült el. Azután Tara és Quentin is összerogyott, kétrét görnyedtek a fájdalomtól.

Taylor mosolyogva üdvözölte az érkező Michaelt.

– Már éppen ideje volt, hogy ideérjete.

TIZENEGYEDIK RÉSZ

37.

AZ ARÉNA ALATT

TISZTÁN ÉREZTEM, HOGY KÖZEL JÁRUNK AZ ARÉNÁHOZ, mert egyre erősödött bennem az elektromosság. Fékezhetetlenül pattogtak a szikrák az ujjaim és két lábam között, sőt a karom alatt is. Biztosra veszem, hogy a földön fekvő három ór is észrevette, milyen hihetetlenül elektromos voltam. Még mindnyájan eszméletlenül heverték.

– Nichelle, hagyd abba! – kiáltotta Quentin, térdén állva. – Ez parancs!

– *Te mersz nekem parancsokat adni?* – kérdezte Nichelle. – Azt hiszem, kissé el vagy tájolódom, Q-bert. – Lehajolt, amíg az arca egy vonalba nem került a fiúval, tekintete bosszúsan összeszűkült. – Egyedül ti jelentettétek nekem a családot. Amikor pedig vészesre fordult a helyzet, egyszerűen sorsomra hagytatok. Michael Vey az el-lenségem volt, mégis több irgalmat mutatott irántam, mint ti, szemétládák, mindannyian együttvéve.

– Te és Vey? – döbönt meg Quentin. – Hát ez szánalmas! Meg fogod bánni. Az egész életedet.

– Már úgy születtem – válaszolta Nichelle.

Fejemet csóválva néztem Quentin arcába.

– A karma gáz egy dolog. Nem igaz?

Ostin és Ian összegyűjtötte az ájult órök fegyvereit, miközben Jack és McKenna elvette a kulcsokat és a bilincseket.

– Kössétek alaposan gúzsba mindet! – mondtam.

– Van egy kis gond – szólt McKenna. – Nincs elég bilincsünk.

Öt foglyunk volt, és csupán három bilincsünk.

– Semmi baj – felelte Ostin. – Srácok, segítetek egy kicsit!

Két órát a fémvécé egymással szemközti oldalához vonszoltunk, egy bilincset az egyik férfi csuklójára erősítettünk, átfűztük a vastag fémcső mögött, amely a véchéhez vezetett, majd a túlsó oldalon a második ór csuklójához rögzítettük. Azután ugyanezt tettük Quentinnel és Tarával is, kezüket a másik bilincs segítségével kötöttük össze. Az

utolsó őrt a vécé aljához csúsztattuk, majd köré bilincseljük a kezét. Mire végeztünk, ők már egész biztosan nem mehettek sehová. Ráadásul igencsak bután festettek.

Nichelle gúnyos vigyort vetett Quentinre és Tarára.

– Úgy néztek ki, mint holmi emlékmű a vécék tiszteletére.

– Szerencsétlen balfék vagy, Nichelle – mondta Tara. – Mindig is az voltál. Ezért utált mindenki.

– Jaj, megszakad a szívem! – kiáltott fel Nichelle. Feléjük nyújtotta a kezét, mire Tara és Quentin reszketni kezdett a fájdalomtól. – Most ki a balfék?

Tara felsikoltott kínjában.

– Nichelle! – szoltam rá.

Meglepetten felém fordult.

– Mi a baj?

– Ennyi elég.

– Még csak most kezdek belejönni?

– Mi nem vagyunk olyanok, mint ők.

Különös arckifejezéssel nézett rám egy darabig, azután olyan kifejezést láttam felvillanni a szemében, amelyet még soha. Leeresztette a kezét.

– Nem – felelte. – *Mi* nem vagyunk *olyanok*.

– Hol van Jáde Sárkány? – kérdeztem Taylort.

– Nem tudom – válaszolta. – A Lung Li őrei elhurcolták.

Ian felé fordultam.

– Látod valahol?

– Nem. Csak egy rakás fegyveres őrt, akik minket keresnek.

– Majd később megkeressük a lányt – felelte Ostin. – Ki kell jutnunk innen, mielőtt elrendelik a teljes riasztást.

Amint kiléptünk a folyosóra, felharsant egy sziréna.

– Késő – mondtam.

– Nem mehetünk el Jáde Sárkány nélkül – jelentette ki Taylor.

– Még nem mondtunk le róla – válaszoltam. – De Ostinnak egyelőre igaza van. El kell húznunk innen, ha tudunk. – Megfordultam. – Ian, most mi történik?

– Káosz – felelte. – Az egész hely úgy fest, mint egy felbolydult darázsfészek.

– Látsz valamilyen kiutat?

– Nem. De tovább kell mennünk. Örök közelednek a folyosó mindkét vége felől.

Rámutattam egy óriási, kétszárnyú ajtóra. – Arrafelé mi vár ránk? – kérdeztem.

– Az aréna alsó része – válaszolta. – Ott hozzák be a halakat.

– Hány órre kell számítanunk?

– Egyre sem. Csak az etetők dolgoznak. Az összes ór odakinn van.

Jack lehúzta az egyik ór mágneses kulcsát az ajtó zárján, mire az halk kattanással kinyílt. Besietünk, és az ajtó automatikusan bezárult mögöttünk.

A középben terpeszkedő hatalmas acélmedencét leszámítva a terem hasonlított a perui etetőhelyiségre; téglalap alakú volt, betonpadlóját műgyanta borította, a tizenkét méter magas mennyezet görbülete az egyik oldalon az aréna alját követte. A teremben párás volt a levegő, és olyan éktelen bűz uralkodott, mint egy halpiacon.

Ez a hely bűzlik. Utálok a halat.

Taylorra pillantottam. Tisztán hallottam a hangját, pedig meg sem szólalt. Olyan elképesztő erejű elektromosság töltötte be a helyiséget, hogy olvasni tudtam a gondolataiban.

– Ian, hol futnak a zár vezetőkei?

Végighúzta mutatóujját a falon.

– Pontosan itt.

– Mondd, mi történik, ha ezt csinálom. – Azzal kezemet a falra helyezve pulzáltam. Az áramütés intenzitása még engem is meglepett. Közvetlenül az aréna alatt az erőm hihetetlen méreteket öltött.

– Haver, megolvasztottad a zárat. Még néhány szög is elolvadt a falban.

– Így legalább lelassíthatjuk egy kicsit az őroket – mondtam elégedetten.

– Michael... – szólt Taylor. – Nézd!

– *Bu dung!*⁴⁰ – kiáltotta egy hang. Hátrafordultam. Most már fél tucat férfi állt a medence túloldalán; narancssárga kezeslábast, gumicsizmát és kesztyűt viseltek. Egyikük egy vadászpuskát fogott ránk. – *Da jya, syou chilai.*⁴¹

– Azt mondta, hogy ne mozduljunk – tolmácsolta Ostin. – És emeljük fel a kezünket.

– A többieknek is van fegyverük? – kérdeztem Iant.

– Úgy látom, hogy nincs.

– Újra fogom indítani az agyát – szólt Taylor. Beható tekintettel meredt a férfira, aki először csak zavarodottan bámult maga elé, és leengedte a fegyverét, mintha már nem is emlékezne, miért van egyáltalán a kezében. Azután eszméletlenül elterült a földön. Társai rémülten sarkon fordultak, és egy ajtóhoz rohantak a terem hátuljában.

– Azt hiszem, sikerült megolvasztanod az agyát – állapította meg Ostin.

Odamentem a mozdulatlan férfihoz, és megvizsgáltam. Eszméletlen volt, de még lélegzett. Felemeltem a puskáját, és a medencébe hajítottam.

– Nézzétek azt a rengeteg halat! – ámuldozott McKenna, tekintetét a vízre szegezve. – Talán egymillió is úszik itt.

A medence legalább akkora volt, mint a Meridián Középiskola versenyszodája, csak éppen sokkal mélyebb. A víz egészen sötétnek látszott, és erősen hullámozott, a medence fala pedig szegecselt acélból készült. Egy autó méterű, ketreceszerű szerkezet függött láncokra erősítve a mennyezetről, néhány méternyire a medence közepe fölött, és egy négy méter hosszú fémcsónak ringott egy bakhoz kikötve a víztükör túlsó szélén.

– Ian, hogyan juthatunk ki innen? – kérdeztem.

– Még mindig nem látok semmiféle kiutat.

– Mi a helyzet az ajtóval, amin keresztül azok a fickók kirohantak?

– Csak egy hűtőhelyiség.

– Nincs kivezető csatorna?

– Ezúttal nincs hétvégi expressz – válaszolta Ian.

– A medencét kellene használnunk – javasolta Ostin. – Az alagúton át kijuthatunk.

– Olyan hosszú ideig nem tarthatjuk vissza a lélegzetünket – vetette ellen Taylor. – Ráadásul halak is vannak a medencében.

– A hátsó helyiségben talán találunk oxigénpalackokat – szólt Jack.

– Egyet sem látok – jelentette Ian. – És rácsok zárják el a csatornát.

– Michael át tudja vágni őket – mondta Nichelle.

– Improvizálhatunk egy bűvárharangot – vetette fel Ostin.

– Egy micsodát? – csodálkozott Taylor.

– Bűvárharangot. Századokkal ezelőtt az emberek a segítségével barangoltak a víz alatt. Ha lefelé fordítjuk a csónakot, elég levegő marad a belsejében, hogy átjuthassunk a csatornán.

– Igen, de a csatorna a víz alatt van – felelte Taylor. – És a levegő a felszínen tartja a csónakot.

40 Ne mozduljatok! (kínai)

41 Kezeket fel! (kínai)

– Ez egy fémcsonak – magyarázta Ostin. – Ráadásul a medence is fémből készült. Ha Michael elég mágneses erőt képes kifejteni, le tudná húzni a csónakot a fenékre, aztán végigsétálhatunk az alján egészen a csatornáig.

– Sikerülhet – bólintottam.

Valamiféle súlyos tárgy kezdett dörömbölni az ajtón.

– Indulnunk kell! – szólt Ian sürgetően. – Egy csapatnyi ór próbál betörni ide.

– Akkor hajrá! – adtam ki az utasítást.

A medence túlsó oldalához rohantunk. Jack elkötötte a csónakot, de mindnyájunk erejére szükség volt, hogy átfordíthassuk.

– Mindenki ugorjon a vízbe! – kiáltottam.

– A halak közé? – undorodott Taylor.

– Vagy maradj itt az Elgennel! – válaszolta Jack.

– Mindkettő szörnyen bűzlik – tette hozzá Nichelle.

– Inkább a halakat választom – felelte Taylor.

Mindnyájan beugrottunk a medencébe, majd a felfordított csónak alá úsztunk. A belsejét halványan megvilágította testünk ragyogása. McKenna felvillantotta az arcát, hogy még világosabb legyen.

– Most mi lesz? – kérdezte Taylor.

– Magnetizálok – válaszoltam. Egyik kezemet a csónak tetejére tettem, a másikat a medence fenéke felé nyújtottam, és pulzáltam. Kis időbe telt, mire rájöttünk, hogy a csónak fokozatosan süllyed.

– Működik – állapította meg Ostin.

Tisztán láttam, ahogyan a medence alja egyre közeledik. Taylor időnként felsikoltott, amint egy hal elúszott szorosan mellette. Körülbelül egy perc alatt értünk le a fenékre.

– Meddig fog kitartani a levegőnk? – kérdezte Jack.

– Éppen elég ideig – felelte Ostin. – Inkább Michael miatt aggódom, hogy meddig fog kitartani.

Máris patakokban folyt rólam a verejték. Ha nem nyertem volna további erőt az arénából, nem lettem volna képes végrehajtani a feladatot.

– Merre van a vezeték? – kérdeztem.

– Úton lefelé egy kicsit elfordultunk – válaszolta Ian. – Most arrafelé van. Tíz óránál.

– Mindenki kezdjen lépkedni – szólt Ostin. – Induljunk balra!

Mindenki megragadta valahol a csónakot, és lassan előrenyomult a vízben – engem kivéve. Minden csepp erőmre szükségem volt, hogy a víz alatt tudjam tartani a csónakot, ráadásul igencsak nehéz feladat volt a mágnesesség megfelelő kiegyensúlyozása. Túl sok a medence aljára préselt volna minket; ha viszont túl kevésnek bizonyul, felszállunk a vízben, és nem érzük el lábunkkal a fenéket, hogy előrehaladhasunk.

Ian folyamatosan a helyes irányba terelgetett minket, és néha felkémlelt az etetőhelyiségbe is. Körülbelül húsz lépést tehattünk meg, amikor hirtelen megszólalt:

– Az Elgen őrei bejutottak. Minket keresnek.

– Nem fognak lenézni a medencébe – jelentette ki Ostin.

– Éppen most néztek le – válaszolta Ian. – Ránk mutogatnak. – Egy pillanatig habozott. – Most pedig fegyvert szegeznek ránk.

– Gyorsabban! – kiáltotta Ostin. – Csak a csatornáig kell eljutnunk.

Egy golyó a csónak oldalához csapódott, közvetlenül mellettem, majd hangos csattanással pattant vissza.

– Ez nagyon közel volt – morogtam.

– Még harmincöt lépés a vezetékig – jelentette Ian.

Abban a pillanatban egy másik golyó süvített át a csónak közepén.

– Jaj! – kiáltott fel Nichelle. Elmerült a vízben. Víz ömlött be a golyó ütötte lyukon keresztül. Jack megfogta és felsegítette a lányt, miközben a víz lassan egyre sötétebb lett körülöttünk a véretől.

– Hol találtak el? – kérdezte Jack.

– A vállamon – felelte Nichelle, és az arca összerándult a fájdalomtól.

– Ne törődj a csónak tolásával! – mondta Jack. – Csak lépkedje előre!

A víz szintje folyamatosan emelkedett a csónakban, miközben egyre több levegő szökött ki a lyukon keresztül.

– Valaki dugaszolja be a lyukat! – kiáltottam.

Ian beledugta az ujját, és elállította az áradatot.

– Megvan – mondta.

– Milyen messze van a vezeték? – kérdeztem.

– Még harminc lépés – válaszolta Ian.

Újabb golyó süvített át a csónakon, és még egy lyukat ütött a fémlemezen. Ezúttal senkit sem talált el, de egyre több víz ömlött befelé. Ian azt a lyukat is be dugaszolta az ujjával.

– Felállítanak egy géppuskát – jelentette.

– Nem fog sikerülni – mondta Jack. – Mint amikor az ember halakra lövöldöz egy hordóban.

– Ez az! – kiáltott fel Ostin. – Michael, tudnál jó erősen pulzálni?

– Máris erősen pulzállok! – csattantam fel.

– Úgy értem, hogy elektromosan, nem pedig mágnesesen.

– Miért?

Még egy golyó törte át a csónak orrát, és több víz ömlött be rajta. McKenna be dugta az ujját a lyukba, hogy megfékezze az áradatot.

– Felállították a géppuskát! – kiáltotta Ian.

– Csak pulzálj, Michael! – sürgetett Ostin.

– Akkor mindenkit megrázok.

– Célba vesznek minket – folytatta Ian.

– Csináld már! – kiáltotta Ostin. – Mindenki készüljön fel egy kis sokkolásra!

Rajta!

Pulzáltam. A többiek felkiáltottak a fájdalomtól, Ostin, Jack és Taylor pedig a vízbe zuhant, majd gyorsan újra felpattantak.

– Te jó ég! Ez fáj! – panaszkolta Ostin.

Taylor rémülten felsikoltott, amikor a bénult halak sorra bukkantak fel körülöttünk a víz felszínén.

– Most mi történt? – kérdezte.

– Elektromos halászat – válaszolta Ostin. – Michael egyetlen áramütéssel elintézte az összes halat, aztán mind felúszott a medence felszínére. Az örök nem láthatnak, sőt nem is lőhetnek le minket a vastag takarón keresztül.

– Igaza van – bólintott Ian. – Egy majdnem két méter vastag halbarikádott emel-tünk.

Sikerült elérnünk a hullámlemezről készült csatorna alját, anélkül hogy még több golyó eltalált volna minket, de újabb gonddal találtuk magunkat szemközt. Minél messzebb jutottunk az arénától, annál nehezebb lett a feladat. Úgy éreztem, mint-ha ötven kiló helyett hirtelen százat kellene cipelnem. Hangosan felnyögtem a teher alatt.

– Jól vagy? – aggodalmaskodott Taylor.

– Milyen messze van még? – kérdeztem.

– Mindjárt odaérünk – válaszolta Ian.

Váratlanul egy óriási víz hullám előretaszított, majd egészen az első rácshoz préselt minket. Fejem keményen a csónak oldalához ütődött, és egy pillanatra elveszítettem az uralmat mágneses erőm fölött, mire a csónak lassan kezdett visszafordulni. Jack megkapaszkodott benne, és néhány másodpercig sikerült megtartania, amíg vissza nem szereztem az irányítást.

– Michael, minden rendben? – kérdezte Taylor.

– Igen – feleltem, bár sajgott a fejem.

– Bedobtak egy gránátot a vízbe – magyarázta Ian. – Odakinn halpörkölt van.

– Legalább már a rácsnál vagyunk – mondtam.

– Át tudod vágni? – kérdezte Ostin.

A csónak orrához mentem, és megragadtam a rácsot. Vastagabb volt, mint bármi más, amit eddig át kellett vágnom. Amint kezdtem felforrósodni, a csónak hátulja fokozatosan felemelkedett. Ismét a mágnességre összpontosítottam, és visszahúztam a csónakot. Ostinra pillantottam.

– Nem tudom egyszerre megtartani a csónakot és átvágni a rácsot is.

– Semmi baj – felelte Ostin. – Most már a csatornában vagyunk. Egyszerűen hagyd, hogy a csónak felússzon a tetejére!

– Óvatosan engedd fel! – figyelmeztetett Jack. – Ha hirtelen megfordul, mind megfulladunk.

Lassan engedtem, hogy a csónak felemelkedjen, amíg a vezeték tetejének nem ütközött. Most már mindnyájan a vizet tapostuk.

Újra megmarkoltam a rácsot, és vágni kezdtem. Csaknem öt percbe telt, hogy átolvasszam az első rudat, közben még a víz is felforrt a kezem mellett. Legalább öt rudat át kellett vágnom, ha keresztül akartuk vinni a csónakot a rácson.

Fogytán volt a levegőnk, és a víz szintje is percenként körülbelül három centit emelkedett. Pontosan tudtam, hogy ha így folytatódik, végleg elfogy a levegőnk, mielőtt át tudnám olvasztani a rácsot, és máris szörnyen kimerült voltam. Nem hiszem, hogy vissza tudtam volna húzni magunkat a medence fenekére.

– Ian, milyen messze lehet ettől a rácsból a vezeték vége? – kérdeztem.

– Talán húszméternyire.

– Van még másik rács is a vezeték vége előtt?

– Nincs. A következő rács az első kerítésnél található, huszonöt méternyire a vezeték vége után.

– Szóval, ha sikerül elérnünk a vezeték végét, akkor fel is úszhatunk.

– Igen. Még mindig át kell jutnunk a kerítéseken, de az erőművön kívül leszünk.

– Vannak odafenn örök?

– Egyelőre nincsenek – válaszolta Ian. – Miért?

– Nem hiszem, hogy képes vagyok átvágni a rácsot a maradék levegőnkkel. De még ha sikerül is, akkor sem tudnám sokáig magnetizálni a csónakot. Minél távolabb kerülünk az arénától, annál nagyobb erőfeszítést igényel.

Taylor a karomra tette a kezét.

– Mit tegyünk most?

– Ha átolvasztok még egy rudat, felúszhatunk a felszínre.

– Szerintem én nem leszek képes felúszni – szolt Nichelle. – Nem vagyok nagyon jó úszó.

– Vissza tudod tartani a levegőt harminc másodpercig? – kérdezte Jack.

– Azt hiszem – válaszolta Nichelle, és Jack felé fordult.

– Akkor sikerülni fog. Ha nem tudsz úszni, én majd kiviszlek.

Nichelle csodálkozva nézett rá.

– De hát miért? – kérdezte.

– Családtagokat nem hagyunk cserben.

Nichelle egy pillanatig szóhoz sem jutott.
– Köszönöm – mondta végül.
– Rendben – bólintottam. – Csináljuk! – Folytattam a vágást. Mire átolvasztottam a második rudat, már csupán tizenöt centiméternyi levegő maradt a csónakban. A rudak közötti rés legalább fél méter széles lehetett.
– Ezen már átférünk – állapította meg Ian.
– Látszik, hogy merre kell úsznunk? – kérdezte McKenna.
– Egy kicsivel világosabb van a vezeték vége felé – válaszolta Ian.
– Felbukkantak már az örök?
– Az első kerítés előtt egy sincs. Ha az épület közelében maradunk, talán észre sem vesznek. Van ott valamiféle betonból épült támfal, ami mögött elrejtőzhetünk.
– Talán nekem kellene felmennem először – mondta Taylor. – Jó úszó vagyok. És akkor bárki van odafenn, újraindítom az agyát.
Ostin felém fordult.
– Elég erőd van hozzá? – kérdezte.
– Menni fog – feleltem.
– Én megyek Taylor után – jelentkezett McKenna. – Segíthetek szembeszállni az ellenséggel, ha mégis van valaki odafenn.
– Ki lesz a következő? – kérdezte Ian.
– Ostin, Nichelle és Jack – feleltem.
– Na és te?
– Én indulok utoljára – válaszoltam. – Szükségem van egy percre, hogy pihenhessek.
– Ugye tudod, hogy amint kihúzzuk az ujjunkat ezekből a lyukakból, legfeljebb egy percre elég levegőd marad?
– Igen – bólintottam. – Minden rendben lesz.
Taylor előreúszott hozzám.
– Biztosan elég erősnek érzed magad? – kérdezte.
– Igen – feleltem. – Légy óvatos!
Búcsúzóul megcsókolt.
– Odakinn találkozunk – mondta. Azzal megragadta a rácsot, vett egy mély lélegzetet, azután eltűnt a víz alatt.
– Készen állok – szólt McKenna. – De valakinek be kell dugnia helyettem ezt a lyukat.
– Majd én elintézem – ajánlkoztam.
Ömleni kezdett befelé a víz, amint McKenna kihúzta az ujját a golyó által ütött lyukból. Felfelé nyújtottam mögöttem a kezemet, és bedugtam az ujjamat a lyukba.
– Megvan.
– Indulj! – sürgette Ian a lányt.
McKenna mély levegőt vett, azután lemerült a vízbe, félhomályba borítva a csónakot. Már csupán Ian ragyogása és az enyém adott némi világosságot.
Ostin aggódalmas pillantást vetett rám. Sohasem volt igazán remek úszó.
– Meg tudod csinálni – biztattam. – Emlékezz a nyári táborra!
– Persze. – Vett egy nagy levegőt, majd elindult.
Jack segítségével Nichelle is előreúszott a rácshoz.
– Felkészültél? – kérdezte Jack.
– Azt hiszem – válaszolta Nichelle.
– Közvetlenül mögöttem leszek.
Mélységes meglepetésemre Nichelle egy gyors csókot nyomott Jack arcára.
– Köszönöm – mondta. Azután vett egy mély lélegzetet, lebukott a csónak alá, és átúszott a rácsok között. Jack követte.

- Csak mi ketten maradtunk – fordultam Ian felé.
- Készen állsz? – kérdezte.
- Csináljuk!

Ian kihúzta az ujjait a lyukakból, mire ömleni kezdett befelé a víz, mintha két nagynyomású öntözőcső spriccelt volna befelé. Ian nagy levegőt vett, majd lebukott a víz alá.

Megpróbáltam egy mélyet lélegezni, de már nem sok levegő maradt.

– Sikerülni fog! – győzködtem magam. Megragadtam a rácsot, és lemerültem a víz alá, majd úszni kezdtem a vezeték vége felé, amilyen gyorsan csak tudtam.

38.

SZÖKÉS A TŰZ KÖZELÉBŐL

ÚTON FELFELÉ LEGALÁBB SZÁZ HALLAL TALÁLKOZTAM. Levegő után kapkodva bukantam fel végül a víz felszínén. Valaki megragadott az ingem hátuljánál fogva, és kiemelt a medencéből. Kis híján pulzáltam egy nagyot, még mielőtt észrevettem volna, hogy Jack próbál kihalászni a vízből. Sérülései ellenére valamiképpen talált magában annyi erőt, hogy a partra emeljen.

A szirénák éles, fülsértő hangja töltötte be a levegőt. Mindenki a földön gubbasztott, egy-egy tócsa közepén, csöpögő ruhában, lélegzet után kapkodva. Egy másfél méter magas, betonból épült támfal részben eltakart minket üldözőink szeme elől.

– Sikerült – nyögtem ki nagy nehezen, amikor végre visszanyertem a lélegzetemet.

– Hála neked – válaszolta Taylor.

– Jól vagy? – fordultam Nichelle felé.

– Megmaradok. Nem vérzik túl vézsesen, csak szörnyen csíp.

– A sós víz miatt – jegyezte meg Ostin.

– Hadd nézzem meg! – szölt Jack. Feltűrt Nichelle ingujját egészen a válláig, hogy megvizsgálja a sebet, azután leszakított egy darabot az alsóingéből, és kötszerként a lány válla köré csavarta.

– Köszönöm – hálálkodott Nichelle. – Ismét.

Ianre pillantottam.

– Látsz öröket?

– Nem messze előttünk a kerítésnél.

– Mire való ez a fal?

– Ez egy viharfal – magyarázta Ostin. – Távolságot tartja a vizet az erőműtől. Az elmúlt ötven évben Tajvant több mint kétszáz alkalommal sújtották tájfunok.

Óriási szerencsénk volt, hogy meghúzhattuk magunkat valami mögött, különben az Elgen őrei máris tüzet nyitottak volna ránk. A nap még nem kelt fel, de a hatalmas reflektorok olyan fényárba borították az egész létesítményt, akár egy esti focimeccs stadionját. Tisztán láttam az öröket a legközelebbi kerítésnél, amely alig harmincmé-

ternyi távolságban állt a búvóhelyüinktől. Kevés mozgás volt odakinn, csupán a biztonsági kamerák pásztázták állandóan a területet.

– Túl sok a kamera a környékünkön – állapítottam meg.

– Megpróbálok elintézni néhányat – felelte Nichelle. Kinyújtotta a kezét, és a legközelebbi kamerák közül több is rögtön megállt.

Miközben tekintetemmel a környéket fürkésztem, egyszerre sokkal reménytelenebbnek tűnt a helyzetünk, mint odabenn az eróműben. Hirtelen ráébredtem, hogy az épületből való kijutás volt a menekülésünk könnyebbik része.

– Van valakinek bármiféle ötlete, hogyan juthatnánk ki innen? – kérdeztem.

Ostin a fejét rázta.

– Ez a hely régen börtön volt. Úgy tervezték, hogy benn tartsa az embereket.

– Ha megpróbálunk átmászni a kerítésen, egyszerűen lepuffantanak minket – mondta Jack.

– Egyébként is csak Michael tudna átmászni rajtuk – jegyezte meg Taylor. – Elektromos áram fut bennük.

– És ne feledkezzünk meg a taposóaknákról se! – tette hozzá Ian.

– Innen nincs kiút – szögezte le Taylor.

Egyszer csak elhallgattak a szirénák, ami akár enyhíthette is volna a feszültségünket, de nem így történt. Az Elgen bizonyára jó okkal kapcsolta ki őket. Megfordult fejemben a gondolat, hogy talán felfedezték a rejtekhelyünket. Gyors pillantást vetettem Ostinra, aki fejét lehajtva láthatóan teljesen elmerült a gondolataiban.

– Mit forgatsz a fejedben, Ostin? – kérdeztem.

Anélkül hogy felemelte volna a fejét, így szólt:

– Ian, hogy néznek ki pontosan az aknák?

– Nem tudom. Pont olyanok, mint az aknák.

– Milyen az alakjuk?

– Kerek, többnyire.

– Többnyire?

– Különböző fajták vannak – válaszolta Ian kissé bosszúsan.

– Van köztük nagy is?

– Határozd meg, mi értesz azon, hogy *nagy*!

– Egy autóguminál nagyobb?

– Igen. Némelyikük.

– A nagyok fémből vagy műanyagból készültek?

Ian újra alaposan körülnézett.

– Úgy látom, hogy fémből.

– Látsz a belsejükben drótokat?

Ian megrázta a fejét.

– Nem vagyok biztos benne – felelte.

– Min töröd a fejed? – kérdeztem.

Ostin egy darabig hallgatott, majd megcsóválta a fejét.

– A koreai háború után a kínai parasztok tüzek gyújtásával tisztították meg a földet az aknáktól. Eszembe jutott, hogy McKenna talán megolvaszthatná a tűzgyújtó szerkezeteket. De nem sikerülne. McKenna túl fényes célpontot jelentene az örök számára. Egyszerűen csak lelőnék.

– Nem hangzik jó tervnek – szólt McKenna.

– Elébe is állhatnék, hogy elhárítsam a golyókat.

– Nem állhatsz elé – válaszolta Ostin. – Mert akkor egyenesen rátaposnál az aknára.

– És előbb még akkor is át kell jutnunk a kerítéseken – emlékeztetett Taylor.

Ostin újra leszegte a fejét. Azután hirtelen felderült az arca, mint akinek támadt egy ötlete.

– Ian, látsz golyókat az aknák belsejében? – kérdezte.

Ian értetlenül ráncolta a homlokát.

– Golyók?

– Kicsik. Mint a golyóscsapályák. Csak nézd meg!

Ian megint kinézett.

– Igen, látok. A nagyobb aknában.

– És a kisebbekben?

– Azokban nincsenek.

– Király! – örvendezett Ostin. – Milyen közel vannak egymáshoz az aknák?

– Attól függ. Némelyiküket alig egy méter választja el a másiktól.

– Robbanásátvitel – mormolta Ostin mintegy önmagának. – Felfedezhető valamilyen mintázat? Például egy kicsi mellett egy nagy?

– Az elrendezésük egy virághoz hasonlít – állapította meg Ian. – Egy nagyobb akna körül van véve egy, kettő, három... hat kicsivel, mintha virágszirmok lennének.

– Milyen közel vannak egymáshoz a virágok?

– Közel. Kevesebb mint kétméternyire.

– Van valami ötleted? – kérdeztem türelmetlenül.

Ostin még mindig a fejét törte.

– Az aknák a kerítések közelében fekszenek?

– Mindenhol van belőlük – felelte Ian.

– De milyen közel a kerítésekhez?

– Néhol alig pár méternyire. Sőt, akad néhány közvetlenül a kerítés alatt is.

– Ez az! – lelkesedett Ostin. – Azt hiszem, az Elgen biztosított számunkra egy kiutat. – Felém fordult. – A nagyobb aknák a csoportok közepén valójában harckocsi-aknák. Azért helyezték oda őket, nehogy a járművek csak úgy áthajthassanak a kerítéseken. Körülöttük a kisebbek gyalogsági aknák, már enyhe nyomás is aktiválja őket. Ha az ember rálép egyre, máris a levegőbe röpül. A harckocsiaknák ellenben mágneses kapcsolóval rendelkeznek. Amikor a fémgolyó körbefordul az akna belsejében, detonálja a robbanószert. Ám mivel olyan közel van a többi aknához, valószínűleg mind a hatot egyszerre felrobbantja.

– Vajon miért helyezték olyan közel őket egymáshoz?

– Mert maximalizálni akarták a robbanás hatókörét. De az egyes csoportok olyan közel fekszenek egymáshoz, hogy egy időben akár több is a levegőbe röpülhet. Sőt, akár láncreakciót is okozhat a robbanás.

– Szóval, mi a terved? – kérdeztem.

– Olyan hatalmas mágneses erőt kell kifejtened, amellyel minél több kapcsolót működésbe tudsz hozni. A harckocsiaknák képesek áttörni a páncélt, úgyhogy könnyedén cafatokra szaggatják a kerítést is. Ha sikerül mindet egyszerre felrobbantunk, az örök csak a fejüket fogják kapkodni.

– Nem tudom, képes vagyok-e olyan messzire magnetizálni – mondtam.

– Erősítés nélkül biztosan nem. – Ostin egy pillanatig töprengett, majd Nichelle felé fordult. – Meg tudnád csinálni az ellenkezőjét annak, amit általában tenni szoktál?

Nichelle a földön ült, és a vállát dédelgette, rögtönzött kötését átítatta a vér. Még abban is erősen kételkedtem, hogy egyáltalán járni tud majd.

– Most mire gondolsz? – kérdezte.

– Képes vagy erőt *adni*, ahelyett hogy elvennéd?

– Úgy érted, ahogyan Tessa szokta?

– Pontosan.

– Talán. Nem olyan hatékonyan, mint Tessa, de egy kis erősítést adhatok.
– Előbb ki kell próbálnunk – jelentette ki Ostin. Felém fordult. – Kérek egy kis szikrát.

Egymáshoz közelítettem a hüvelyk- és mutatóujjamat, alig pár centi távolságra, és rögtön cikázni kezdett közöttük az elektromosság. Nichelle a szikrára szegezte a tekintetét. Kinyújtotta felém a kezét, de nem történt semmi.

– Próbáld megérinteni! – javasolta Ostin.

Nichelle akkor közelebb húzódott, és a vállamra tette a kezét. A szikra hangosan csattant az ujjaim között. Ránéztem, és Nichelle elmosolyodott.

– Sikerült – állapította meg elégedetten.

– Igen – bólintottam. – Éreztem. – Ismét a többiek felé fordultam. – Ha a terv tényleg beválik, igencsak sietnünk kell majd. Én megyek legelől, ha az örök netán lőni kezdenének ránk. Nichelle, te velem maradsz, és rajtam tartod a kezed. Taylor, te remts minél nagyobb mentális zűrzavart.

– A kisebb taposóaknak közül biztosan nem mindegyik robban majd fel – figyelmeztetett Ostin. – Ian, nagyon kell figyelned, nehogy rálépjünk egy éles aknára!

– Egyes sorban kellene haladnunk – javasoltam.

– Figyelni fogok – Ígérte Ian.

– Senki sem léphet ki a sorból! – jelentettem ki határozottan. – Mindenki felkészült?

Gyors pillantást vetettem Taylorra, aki bólintott.

– Fogjátok be a fületeket! – intett minket Ostin. – Ha ez most sikerül, akkor *hangos* lesz.

– Jól van, Nichelle – mondtam. – Turbózz fel!

A vállamra tette a kezét. Tisztán éreztem, ahogyan az energiája átjárja a testemet. Felálltam, és az udvar felé nyújtottam a kezemet. Valaki kínaiul kiáltott, de ha meg is látott minket, már késő volt. Túlságosan késő. Az udvar hirtelen felrobbant. A lökés-hullám mindnyájunkat hátrataszított. Mintha az egész létesítmény három métert emelkedett volna a levegőbe. Fogalmam sincs, hogy sikerült-e az összes kapcsolószerkezetet egyszerre beindítanom, vagy ahogyan Ostin előre sejtette, az aknák közelsége detonációk láncreakcióját váltotta ki a területen, mindenesetre lehetetlen lett volna megállapítani, honnan indult az egész. A késleltetett robbanások villanásai visszatukrózódtek a hatalmas füstoszlopokról, amelyek magasra nyújtóztak az égen, áthatolhatatlan felhőbe burkolva az egész létesítményt. A félszigetet elborította a fekete füst, még az orrunk hegyéig sem láttunk.

Amikor a robbanások végre elcsitulnak, tökéletes csend szállt a környékre, csupán a fülünk csengett továbbra is. Azután rázendített egy távoli gépfegyver.

– Az egyik toronyból lőnek – jelentette Ian. – Vakon tüzel. Az előbb leterítette a saját embereiket. Sejtelmük sincs, hol rejtőzünk.

– A kerítések ledőltek? – kérdeztem.

– Cafatokra szakadtak – felelte Ian.

– Akkor indulás! Merre menjünk?

– Haladj egyenesen előre! Óvatosan lépkedjete, mert a talaj tele van kráterekkel!

– Nichelle? – kérdeztem.

– Itt vagyok – mondtá. Rátette kezét a vállamra. Karomat a számra szorítottam, és kinyújtottam a kezemet, teljes erőmből pulzáltam, hogy elhárítsam a golyókat.

– Húszméteres körzetben tiszta a levegő, Michael. Egyenesen előre! – szölt Ian, majd köhögésben tört ki. Elindultam előre, Nichelle pedig belém kapaszkodott. Lassan és vakon haladtunk a füstben. Ahogyan Ian előre figyelmeztetett, a talajt mindenhol kráterek szaggatták fel, és az orromat teljesen betöltötte a friss föld füsttel keveredő, átható illata és a robbanószerek maró bűze.

– A negyedik kerítés részben még áll – jelentette Ian.
Látok körülötte néhány éles taposóaknát.
Megdermedtem.
– Előttem vannak?
– Még nem. Menj tovább!
– Még egyszer magnetizáljak?
– Ne! – kiáltotta Ostin. – Ha még vannak körülöttünk éles taposóaknák, akkor hullák vagyunk.
– Igyekszem ügyelni rájuk – mondta Ian. – Hajolj le egy kicsit, Michael! Most készülsz áthaladni az első kerítésen.
Kinyújtottam a kezemet, és összecsavarodott drótot érintettem.
– Vigyázzatok! – kiáltottam hátra.
– A második kerítés körülbelül harminclépésnyire van előttünk. A harmadik kerítés után húsz métert jobbra kell haladnunk.
– Mit csinálnak most a katonák?
– A parancsnokuk megpróbálja összetereelni őket, de még mindig nem látnak semmit.
– Hát én sem sokat – jegyezte meg Taylor, majd görcsös köhögésben tört ki.
– Reménykedjünk, hogy nem száll fel a füst – válaszolta Ian. – Hamarosan a katonai tábor kellős közepén kell áthaladnunk.
Mentem tovább előre, még tizenkét lépést tettem meg, amikor Ian hirtelen felkiáltott:
– Állj!
Megdermedtem, lábammal a levegőben.
– Ne mozdulj, Michael! Pont egy akna fölött állsz.
– Hol van?
– Éppen azon a helyen, ahová a lábadat készülsz tenni.
Nichelle hátrahúzott.
– Lépj kettőt balra, aztán ötöt előre, majd két lépéssel térj vissza ugyanerre az útra.
– Rendben. Két lépés balra. – Oldalra léptem. – Öt lépés előre. – Tovább lépkedtem. – Ian, tartsd a szemed azon az aknán!
– Bocs, elkerülte a figyelmemet. Odaállok mellé – válaszolta Ian. – Taylor, túl közel vagy. Lépj még egy kicsit balra!
– Köszönöm – mondta Taylor hálásan.
Körülbelül húsz lépést mentem tovább az akna mellett, azután megálltam.
Miután Jack is elhaladt mellette, Ian visszaállt Nichelle mögé a sorba.
– Jól van. Mehetünk tovább.
Folytattuk az utunkat. Áthaladtunk a második kerítésen is. Még mindig szikrázott az elektromosság, ahol a vezetékek szétszakadtak. Kinyújtottam a kezem, és megragadtam a drótot, amely felszikrázott az ujjaim között.
– Még van áram a kerítésben – állapítottam meg.
– Miért csinálod ezt? – csodálkozott Nichelle.
– Mert élvezem – válaszoltam. – Olyan hatással van rám, mint egy energiaital.
Egy pillanatra álltam csak meg, azután mentem tovább. Még negyven lépést haladtunk előre, amikor Jack felkiáltott:
– Állj!
Mindnyájan hátrafordultunk.
– Azt hiszem, ráléptem valamire – mondta Jack.
Ian hangosan felnyögött.
– Egy akna tetején állsz.

– Miért nem robbant fel? – kérdeztem.
– Sejtelmem sincs – válaszolta Ian.
– Vagy meghibásodott – vélte Ostin – vagy olyan aknáról van szó, amely abban a pillanatban robban fel, amikor a nyomás megszűnik.
– Jack, ne mozdulj! – szóltam rá.
– Csak húzzatok el innen! – felelte Jack. – A füst már kezd felszállni.
– Nem hagyunk itt – jelentette ki.
– Nincs más választásotok – érvelt.
– De igen – tiltakozott Nichelle. – Családtagokat nem hagyunk cserben!
– Nem azt mondtad, hogy a forróság meg tudja olvasztani a gyújtószerkezetet? – kérdezte McKenna Ostint.
Ostin aggódalmas arcot vágott.
– Igen, de közvetlenül mellette kellene állnod – válaszolta.
McKenna hátrafordult.
– Akkor próbáljuk meg! Ian, szólj, amikor már megolvadt. – Visszatapogatózott Jackhez, azután letérdelt mellé a földre.
– Mit művelsz? – mordult rá Jack. – Tűnjetek el innen!
– Megmentünk – felelte McKenna.
– Túl veszélyes! – tiltakozott Jack.
– Nekem mondd? – kérdezte a lány. Jack lába fölé hajolt, és a keze halványan világítani kezdett.
– McKenna, észre fogják venni a fényedet! – figyelmeztette Ostin.
– Akkor nem, ha körbeálljuk – válaszoltam. – Ian, vannak még ezen kívül éles aknák a környéken?
– Nincsenek. Ez egy külső akna.
A füst már eléggé eloszlott, hogy láthassuk egymás körvonalait. Jack mellé léptem, majd Taylor, Ian és Nichelle is követte a példámat. Ostin letérdelt McKenna mellé a földre.
– Ha ez most felrobban, mindnyájan veled repülünk.
Nichelle is letérdelt McKennához.
– Segítek neked – mondta. – Meg foglak érinteni. – McKenna hátára tette a kezét.
– Reszketsz.
– Tudom – bólintott McKenna. Tenyerét a földre fektette Jack lába mellé, és megint felragyogott a keze, először narancsszínű fényben, azután világosabban, míg nem vakítóan fehérre forrósodott.
– Ne legyen túl forró! – intette Ostin. – A hőség is aktiválhatja.
McKenna gyorsan visszafogta magát.
– Azt hiszem, sikerült – szólt Ian. – Minden elolvadt a szerkezet belsejében. A vezetékek szinte... elhervadtak.
– Elhervadtak? – csodálkozott Ostin.
Ian vállat vont.
– Igen.
– Készen állsz, Jack? – kérdeztem.
– Nem veszem le róla a lábam, amíg mind el nem mentek. Komolyan beszélek.
– Mennünk kell, Jack! – sürgettem.
– Akkor menjetek már! – kiáltotta. – *Komolyan beszélek!*
Tehetetlenül kifújtam a levegőt.
– Gyerünk! – Mindenki elindult előre, és körülbelül harminc lépéssel távolabb álltunk csak meg. – Most, Jack! – kiáltottam.

Ugyan nem láthattuk, de nem is volt rá szükség. Ha McKenna mégsem járt sikerrel, hamarosan úgyis mind megtudtuk volna. Mindnyájan visszafojtott lélegzettel vártunk. A következő pillanatban Ian megszólalt:

– Lelépett az aknáról.

Megkönnyebbülten felsóhajtottam.

– Jól van. Akkor menjünk tovább!

A füstfelhő lassan oszlani kezdett, és amint megközelítettük a tajvani hadsereg táborát a létesítmény határán, a fejvesztett kiáltások hangzavara is egyre erősödött. Áthaladtam a harmadik kerítés cafatokra szagatott maradványain, azután hátrafordultam.

– Ian, most merre? – kérdeztem.

– Húsz métert jobbra. De maradj az ösvény közepén! Mindkét oldalon éles taposóaknak vannak. A kerítés még áll, csak egy lyuk keletkezett. Keresztül kell másznunk rajta.

– Na és aztán?

– Az egyik katonai sátor mellett fogunk kibukkanni. Nincs benne senki. Amikor odaérünk, én megyek előre, és átvezetem a csapatot a táboron.

– Rendben.

Óvatosan tartva a tisztes távolságot a kerítésektől, Nichelle és én körülbelül harminc lépést tettünk meg, amikor Ian így szólt:

– Megérkeztetek.

A reflektorok különösen erős fénnel világították meg a katonai tábor környékét, több sátor körvonalait is tisztán ki tudtam venni a kerítésen túl, ami azt jelentette, hogy ha túlságosan közel merészkedünk, a katonák is észrevehetnek minket. Az összeroncolt kerítésben ütött lyuk nagyjából olyan méretű volt, mint egy biciklikerek. Letérdeltem, és megpróbáltam keresztülmászni rajta.

Egy kósza, borotvaéles drótdarab megakadt a karomon a könyököm fölött, és végighasította a bőrömet. Borzasztóan sajgott a seb, és vér patakzott belőle végig a karomon.

– Aú! – szisszentem fel.

– Jól vagy? – kérdezte Nichelle.

– Remekül – feleltem. Visszahajlítottam a drótot, azután Nichelle és én teljesen átmásztunk, majd végül néhány méternyire a kerítéstől megálltunk, hogy bevárjuk a többieket. Amint Ian is átért, döbbenten megjegyezte:

– Vérzel.

– Tudom – válaszoltam. – Majd később segítünk rajta. Most merre tovább?

– Úgy ötvenméternyire délkeleti irányban kezdődik egy ösvény, ami felvezet egészen a hegyekbe.

– Menj előre, és vedd át a vezetést! – mondtam. – Nichelle és én hátulról védjük a csapatot.

Türelmesen megvártuk, amíg mindenki más elhalad, majd mi is lekuporodtunk, és követtük Iant a katonai táboron keresztül. Hallottuk, ahogyan a katonák kínaiul kiabálnak körülöttünk, de olyan iszonyatos zűrzavar uralkodott, hogy még ha meg is látnak minket, egyáltalán nem biztos, hogy tudták volna, kik vagyunk. Amint a hegyekbe vezető kis ösvény közelébe értünk, Nichelle hirtelen megtorpant.

– Állj! – kiáltotta.

– Minden rendben? – kérdeztem.

– Ragyogók vannak a közelben – felelte.

– Biztos vagy benne?

– Mindig biztos vagyok a dolgomban.

– Meg tudod állapítani, kik lehetnek?

– Még nem.

– Álljatok készenlétben! – mondtam a többieknek.

Átkeltünk egy földúton a fák közé, azután nekivágtunk egy meredek, erdős lejtőnek. A tábor fényei többé már nem értek el minket, így hát sötétségben gyalogoltunk tovább Ian vezetése alatt, aki gondosan választotta meg az útvonalunkat. Körülbelül százméternyire jártunk a létesítménytől, amikor villámok kezdtek záporozni a táborra, amit még több fejvesztett kiáltozás és káosz követett. A villámcsapások után időnként robbanások hallatszottak.

– Zeusz? – csodálkoztam.

– Úgy bizony – bólintott Ian. – Azt hiszem, megpróbálja elterelni rólunk a katonák figyelmét. – Folytattuk utunkat az emelkedőn felfelé, amíg a füstfelhő fölé nem kerültünk, de még mindig az erdő jótékony sötétjének védelmét élvezve.

– Most mi lesz? – kérdezte Jack.

– Minél gyorsabban elhúzunk innen – feleltem. – Remélhetőleg Zeusz hozott magával járművet is. Ian, valahogyan fel kellene hívnunk magunkra Zeusz figyelmét.

– Minden rendben – mondta Ian. – Ben is itt van.

Megfordultam, és akkor vettem észre a fák közül kilépő Bent.

– Honnan kerültetek ide? – kérdeztem.

Feltartotta a kezében tartott éjjellátó távcsövet.

– Figyeltek titeket. Nagy volt a füst. – Szájához emelte a rádióját. – Zeusz, már itt vannak. Menj a találkahelyre! – Ismét felém fordult. – Éppen azt próbáltuk kitálcálni, hogyan szabadítsunk ki titeket, amikor megszólaltak a szirénák.

– Honnan tudtátok egyáltalán, hogy foglyul ejtettek? – kérdezte Taylor.

– Minden holmitokat a szállodai szobátokban hagytátok. – Körülnézett. – Mindenki itt van?

– Igen.

Még egy utolsó villámzápor sújtotta a tábort, amit egy irtózatosszerű robbanás követett. A mutatvány a tűzijátékok fináléjára emlékeztetett.

– Hát ez mi volt? – kérdeztem.

– Hoztunk magunkkal robbanószerkeket is, hogy levegőbe röpíthessük az utat, ha netán követni akarnának minket – magyarázta Ben. – Most mennünk kell. Gyertek!

– Már látom a kocsit – mondta Ian.

Mi, többiek, csak öt perccel később pillantottuk meg. A teljesen fekete Rangé Rover az erdő sűrűjének rejtekében várakozott.

– Kicsit zsúfoltan leszünk – mondta Ben – de be fogunk férni.

Rajtam kívül már mindenki az autóban ült, amikor Zeusz és Tessa rohanva megérkezett. Mindketten kifulladásig kapkodtak levegő után.

– Siessetek! – kiáltotta Ben.

– Örülök, hogy újra látlak titeket – üdvözöltem kettőjüket, és kinyitottam nekik az ajtót.

– Úgy látom, jó kis mókában volt részetek – jegyezte meg Zeusz, miközben besegette Tessát.

Azután Zeusz is beszállt, én pedig gyorsan beugrottam utána, sérült karomat dédelgetve. Ben a gázra taposott, mire az autó hirtelen előrelódult, kerekei örülten forogtak a porban, mielőtt ráhajtott volna egy aszfaltozott útra.

– Hé, srácok! – szólt Zeusz, továbbra is erősen zihálva. – Azt hittem, hogy nem próbálunk meg betörni az erdőműbe.

– Nem is úgy terveztük – válaszoltam. – Elfogtak minket.

– Hol van Jáde Sárkány? – kérdezte Tessa.

– Még mindig odabenn – felelte Taylor. Leplezetlen fájdalom sugárzott a tekintetéből. Rám nézett. – Michael, te tényleg szörnyen vérzel.

– Megvágtam magam egy dróttal.

– Tessék – mondta Jack. Letépett még egy darabot az alsóingéből.

– Hagyd csak, majd én megcsinálom – ajánkozott Taylor. Áthajolt az ülésem hátamlája fölött, és bekötötte a fájdalomtól lüktető karomat. A rongyot lassan vörösre festette a vérem. – Remélem, hogy nem kell összevarrni a sebed.

Elhajtottunk három szirénázó rendőrkocsi mellett, amelyeket egy tűzoltóautó és több katonai jármű követett. Öt percen belül már egy forgalmas autópályán robogtunk. Ben szó nélkül elhaladt a Kaohsiung irányába tartó lehajtó mellett.

– Szerintem lemaradtunk az elágazásról – jegyezte meg Jack. – A szálloda arrafelé volt.

– Most máshová megyünk – válaszolta Ben. Tíz perc is eltelt, miután magunk mögött hagytuk Kaohsiungot, amikor Ben lefordult az autópályáról a dokkok irányába. Elhajtottunk egy hosszú öböl mellett, ahol teherhajók, kompok és uszályok horgonyoztak.

– Hová megyünk? – kérdeztem.

– Egy biztonságos menedékházba – felelte Ben.

A menedékház valójában nem is ház volt, hanem egy hatalmas, elhagyatottnak tűnő raktár, alig két háztömbnyire a vízparttól. Az épületet magas kerítés vette körül, borotvaéles dróttal és biztonsági kamerákkal.

Ben kinyitotta a bejáratot, behajtott a terepjáróval, majd kiszállt, hogy bezárja mögöttünk a kaput. Azután megnyomott egy gombot a távirányítóján, mire felnyílt egy óriási ajtó, amely a raktárba vezetett. Behajtott az épületbe, azután becsukta mögöttünk azt az ajtót is. Végül leállította a motort, majd hátrafordult felénk.

– Itt maradunk, amíg a *Volta* meg nem érkezik.

– Hány nap van még hátra? – kérdeztem.

– A hajó még mindig kétezer kilométernyire jár innen – válaszolta Ben. – Talán három napba is beletelik, mire megérkezik. – Lassan végignézett rajtunk. – Tudjátok, hogy sikerült kitörnök egy szökésbiztos börtönből?

– Ezt meg hogy érted? – kérdezte Taylor.

– A Zuoying börtön éppen olyan híres, mint Amerikában az Alcatraz. Soha egyetlen fogolynak sem sikerült megszöknie. Az Elgen pedig még jobban megerősítette a védelmi rendszerét.

– A körülötte táborozó tajvani hadseregről nem is beszélve – tette hozzá Jack.

– Pontosan. Még úgy is sikerült kitörnök, hogy egy egész hadsereg vette körül. Nagyon büszkék lehetek magatokra.

– Nichelle közbenjárásának köszönhetjük a menekülésünket – válaszoltam. – Nélküle nem tudtunk volna megszökni. És ha nem juttat oda minket, sohasem szabadítottuk volna ki Taylort. – Nichelle szemébe néztem. – Sajnálom, hogy kételkedtem benned.

– Én is – bólintott Ian.

– Igen – mondta Jack is. – Tartozunk neked.

Nichelle a falra meredt, azután megrándította a vállát.

– Semmi gond. Én sem bíztam volna magamban.

– Be kell kötnünk a sebedet – mondta neki Jack.

– És Michaelét is – tette hozzá Taylor.

– Az emeleten van gyógyszerünk és kötszerünk is.

Kiszálltunk az autóból. Miközben a lépcsőház felé sétáltunk, Jack megkérdezte Bent:

– Van esetleg fájdalomcsillapító is? – Nagyon szenvedhetett, mert még soha nem hallottam, hogy akár csak egy szem aszpirint is kért volna.

– Igen – felelte Ben, és kinyitotta a lépcsőház ajtaját.

– Odafenn.

– Remélem, hogy jó – mondta Jack.

– Az vagyok – szólalt meg Abigail. A lépcső alján állt.

Jack olyan arcot vágott, mint aki szellemet lát.

– Mit keresel itt? – kérdezte.

– Hiányoztatok, így hát megengedték, hogy idejöjjenek.

Megölelték egymást, és hirtelen minden fájdalom eltűnt Jack arcáról. Megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Most menjünk, és kötözzünk be mindenkit jó alaposan! – mondta Abigail.

Miközben felfelé baktattunk a lépcsőn, Ben így folytatta:

– Tudom, hogy nagyon fáradtak és éhesek vagytok. Itt van elég étel, sőt még ágyak is.

– Hála az égnek! – kiáltott fel Ostin. – Éhen halok.

– Összeütünk valami ennivalót – szólt Tessa Benhez. – Ti addig gondoskodjatok a sebesültekről!

A lépcsőház egy konyhába nyílt; Nichelle, Jack és én leültünk az asztal köré. Ben kiment a helyiségből, majd egy műanyag dobozzal tért vissza, amelyen egy vörös kereszt virított.

– Nichelle legyen az első! – mondtam.

Nichelle felhúzta az ingujját a válla fölé, és letekerte a Jacktól kapott rögtönzött kötést. A golyó végigsúrolta a vállát, és egy tíz centiméteres vörös vajatot hagyott maga után. Mély volt a seb, de már nem vérzett. A legsúlyosabb sérülést a Nagy Kaszást ábrázoló tetoválás szenvedte, amely az egész vállát beborította.

– Úgysem igazán szerettem ezt a tetkót – jegyezte meg Nichelle.

– Ez fájni fog – figyelmeztette Ben, felemelve egy kis barna üveget, amelyen kínai írásjelek álltak.

– Várjatok egy kicsit! – szólt Jack. – Abi, segíts neki!

Abi irtózva hátralépett.

– Nem fogom elvenni Nichelle fájdalmát.

Egy pillanatig feszült csend állt be, azután Nichelle szólalt meg elsőként.

– Semmi baj. A sok szenvedés után, amit okoztam, meg is érdemlem.

– Nem – csattant fel Jack. – Ez így nincs rendben. – Egyenesen Abigail szemébe nézett. – Nichelle megváltozott. Segítened kell neki!

Abigail hitetlenkedő tekintettel meredt Jack arcába.

– Nem. Nem *kell* segítenem.

– Semmi baj – ismételte Nichelle.

A konyhában pattanásig feszült a hangulat. Abigail ránk nézett, dühösen csóválta a fejét.

– Jól van – adta be végül a derekát. Kinyújtotta a kezét, és megérintette Nichelle karját. – Csináld!

Ben akkor Nichelle vállára öntötte a folyadékot, amely habzani kezdett a seb környékén. Óvatosan megszárogatta, azután leragasztotta egy nagyobb darab gézzel.

– Köszönöm – hálálkodott Nichelle. Abigail felé fordult, aki máris hátralépett mellőle. – Igazad van. Nem érdemeltem meg, de akkor is köszönöm neked.

Abigail nem válaszolt.

– Te következel, Michael – szólt Ben. – Most hadd lássam a te karodat!

Levettem az ingem; sokkal fájdalmasabb volt a mozdulat, mint amire számítottam, mert az anyag időközben beleragadt a sebbe. Újra vérezni kezdett. A vágás körülbelül nyolc centiméter hosszú lehetett, és olyan mély volt, hogy kivillantak belőle a sárgás szövetek és az izmok is. A seb egész környékét mocsok borította.

– Először is meg kell tisztítanunk – mondta Ben.

A konyhapulthoz vezetett, ahol a mosogató fölé tartottam a karomat. Ben megnyitotta a csapot, én pedig megvártam, amíg a víz felmelegszik, majd a mosogató zuhanyfejét felemelve leöblítettem a sebem. Az összes kosz eltűnt a lefolyó mélyén. Összerándult az arcom a fájdalomtól.

– Bocsánat – szabadkozott Ben.

Taylor éppen a sérülésemet szárítgatta egy frottírtörülközővel, amikor hirtelen felkiáltott.

– Visszakaptad az órát!

– Azt hittem, hogy Hatch elvette – csodálkozott Ostin.

Körülnéztem a helyiségben. Minden tekintet rám tapadt.

– El is vette – bólintottam. – Most pedig visszakaptam.

Ostin hitetlenkedve bámult.

– Hatch visszaadta neked az órát?

– Nem mondtam, hogy Hatch adta vissza – válaszoltam.

– Akkor meg kicsoda? – faggatott tovább.

Még nem voltam felkészülve rá, hogy beszámolják nekik az apámról.

– Az Elgen egyik embere – feleltem kitérően. Észrevettem, hogy Ian különös tekintettel fürkészik. – Visszatérhetnénk inkább a karomra?

– Bocsi – mondta Taylor. – Csak örültem, hogy újra rajtad látom.

– Hadd vizsgáljam meg a karodat! – kérte Ben. Mély ráncokba szaladt a homloka.

– Van ugyan felszerelésünk, hogy össze tudjuk öltetni a sebet, de orvosunk nincsen.

– Talán az is elég, ha szoroson bekötjük – vetette fel Taylor.

– Ez egy szakított seb – válaszolta Ostin. – Mindenképpen össze kell varrni.

– Én meg tudom csinálni – ajánlkozott Nichelle.

– Tudsz sebet varrni? – kérdeztem.

– Mindig szerettem varrogatni. Amikor az utcán kötöttem ki, volt alkalmam összeöltetni pár fickót mindenféle csetepaték után. – Összevonta a szemöldökét. – Fájni fog.

– Majd én leszek az érzéstelenítőd – szolt Abigail. Megfogta a karomat. Még mindig éreztem a seb lüktetését, de a fájdalom azon nyomban elszállt.

Nichelle tűt és cérnát vett elő az elsősegélydobozból, mialatt Ben folyadékot öntött a barna üvegből a sebemre.

Azután Nichelle mellém lépett, tűvel a kezében.

– Felkészültél? – kérdezte.

– Igen.

– Szerintem jobb lesz, ha nem nézed – tanácsolta.

Elfordítottam a fejem. Éreztem, ahogyan a tű a bőrömbe fúródik, de – Abigailnek hála – csupán annyi fájdalom jutott el a tudatomig, mint amikor valaki megcsipkedi az arcomat. Nagyjából öt perc elteltével Nichelle el is készült a varratokkal.

– Ez talán megteszi – állapította meg végül.

Ránéztem a karomra. Nekem úgy tűnt, hogy szakértő munkát végzett.

– Igazi profi vagy.

– Pontosan olyan, mint amikor kispárnát varr az ember – válaszolta Nichelle. – Csak itt minden tele van vérrel, gennyel meg szövetdarabokkal.

– Érzékletes leírás – jegyezte meg Ostin.

– Most pedig szépen bekötözöm a sebed – mondta Taylor. Körbetekerte a karomat gézzel, azután le is ragasztotta.

– Nyugodtan elengedhetsz – fordultam Abigail felé.

– Biztos vagy benne?

– Igen. Köszönöm.

Amint Abigail elengedett, irtózatossá váló fájdalom nyilallt a karomba, mintha abban a pillanatban fúródott volna be a tű. Abigail észrevette, ahogyan egyszerre elsápadok, és újfent megragadta a karomat.

– Néha sokkal erősebb a fájdalom, mint gondolnád.

– Semmi gond – feleltem. – Hozzá kell szoknom.

Szép lassan újra elengedett. Az iszonyatos fájdalom megint visszatért, ám ezúttal legalább már számítottam rá.

– Nem szeretném elrontani a szórakozásokat, de elkészült a kaja – szolt Tessa.

Zeusz és Tessa egy nagy fazék ráment készített rákkal és tojással, mellé pedig egy tucát mogyoróvajasszendvicset is. Taylor mindkettőnknek hozott egy tányérral. Éheesebb voltam, mint gondoltam, be is kebeleztem egy egész tányér tészta két szendvicssel együtt.

Evés után mindenki visszavonult a hálószobákba pihenni, csupán Ben, Taylor és én ültünk tovább az asztalnál.

– Vajon mennyi lehet az idő? – kérdeztem.

– Óra van rajtad – mutatott rá Ben.

– El is felejtettem. – Vettem rá egy pillantást. – Azt hiszem, még mindig a perui időt mutatja.

– Talán kilenc óra körül lehet – vélte Ben. – Hosszú éjszaka volt.

Taylorra pillantottam, aki töprengő arccal bámult a távolba. Abban a pillanatban is azt kívántam, bárcsak olvasni tudnék a gondolataiban.

– Jól érzed magad? – kérdeztem.

– Csak gondolkoztam – felelte halkán.

– Miről?

Egyenesen a szemembe nézett.

– Amikor elhatároztuk, hogy idejövünk, elsősorban meg akartuk akadályozni, hogy az Elgen olyan információk birtokába jusson, amik veszélybe sodorhatják a világot. Egyszer sem gondoltam valódi személyként Jáde Sárkányra. De most már ismerem, és szegény borzasztóan meg van rémülve. – Könnyek szöktek a szemébe. – Ki kell szabadítanunk. Nemcsak hogy megmentjük a világot, hanem hogy őt megmentjük.

– Meg is mentjük – ígértem. – Sikerülni fog a tervünk. Már csak pár napot kell várunk. – Ben felé fordultam. – Itt biztonságban vagyunk?

– Riasztók és biztonsági őrállások óvják az épületet. Hat géppuskát tudnak működéskébe hozni. – Ránk nézett, majd lassan felsóhajtott. – De az Elgen erős ellenfél. Nem tudom, hogy biztonságban lehetünk-e valaha is.

Néma hallgatásba burkolóztunk. Néhány perc csend után Taylor bejelentette:

– Azt hiszem, hogy én most lefekszem.

– Én is – bólintottam, majd felálltam.

A raktárépület felső szintje egy konyhából, egy televízióval ellátott nappaliból, egy rádiószobából és két hosszúkás, téglalap alakú hálóteremből állt, amelyekben hat-hat ágy kapott helyett, és egy-egy fürdőszoba is kapcsolódott hozzájuk. Miután Taylor elment lefeküdni, csendesen átsétáltam a férfiak oldalára.

A hálókörnyezetek leginkább azokra a fényképekre emlékeztettek, amiket egyszer egy második világháborús tábori kórházakról szóló történelemkönyvben láttam. Közelébe sem ért a Grand Hi-Lai Hotelnek, de panaszra sem volt okom. A puszta földön is szíves-örömmel aludtam volna, ha nem az Elgen tulajdona. Alig egy órával később mégis felriadtam. Apám körül keringtek a gondolataim. Hihetetlen szökésünk vi-

szontagságai ellenére lényem egy része még mindig vissza akart menni, hogy újra találkozhassunk.

Fél óra álmatlan forgolódás után kisétáltam a konyhába. Találtam néhány teafiltert, így hát feltettem egy kanna vizet forrni. Amikor a kanna füttyülni kezdett, váratlanul Ian lépett be az ajtón.

– Felébresztettelek? – kérdeztem.

– Nem. Képtelen voltam aludni. Túl sok minden kavarog a fejemben.

– Kérsz egy kis teát?

– Persze.

Színültig töltöttem két csészét, azután mindkettőt az asztalhoz vittem. Egy darabig néma csendben teázgattunk. Végül Ian törte meg a csendet.

– Valami nem hagy nyugodni téged.

– Most már te is belelátsz a gondolataimba?

– Nem – mosolygott Ian. – Az Taylor specialitása. Szóval, igazam van?

Kis ideig hallgattam, azután rábólintottam.

– Igen.

– Mi nyomja a lelked?

– Nem tudom, hogy jó ötlet-e, ha elmondom neked.

– Van valami köze az órádhoz?

Elcsodálkoztam, vajon hogyan találta ki.

– Igen. – Tekintetemet a csészémre szegeztem, majd ismét felnéztem rá. – Ezt egyelőre titokban kell tartanod! Fogalmam sincs, hogy a többiek miként fogadnák.

– Sok titkot őrzök – felelte. – Ez történik, ha az ember mindent lát.

Egy pillanatig még tétováztam.

– Láttam az apámat az Elektrostár erőműben – bökte ki végül.

Ian különös arcot vágott, mint aki nem tudja, hogyan válaszoljon.

– Azt hittem, hogy az édesapád meghalt.

– Én is azt hittem, de kiderült, hogy mégsem. Az Elgenhez tartozik.

– Mikor találkoztál vele?

– Nem sokkal az után, hogy bevittek minket az erőműbe. A Lung Li egyik tagja kínozni kezdett, de az apám bejött, és rögtön leállította. Gondomat viselte. Akkor adta vissza az órát.

Ian kis ideig mélyen hallgatott, majd megrázta a fejét.

– Nem így történt – mondta.

Felbosszantott a válasza.

– Mit akarsz azzal mondani, hogy „nem így történt”? Hiszen ott voltam!

– Nem az édesapád adta vissza neked az órát.

Először szóhoz sem jutottam.

– Akkor ki volt az? – kérdeztem.

– Hatch. És Tara.

– Tessék?

– Hatch közvetlenül melletted ült, míg Tara az ajtó közelében állt. Biztosan tanult egy új trükköt.

Forgott körülöttem a világ. Egyszerre tikkelni kezdett az arcom. Ian közelebb hajolt hozzám.

– Gondolj csak bele! Hatch kegyetlenül megkínzott. Foglyul ejtette és megkínozta az anyukádat. Vajon mindezt tétlenül nézte volna az apád?

Rövid hallgatás után megráztam a fejemet.

– Nem – ismertem el.

– Meg akartam várni, amíg mindenki lefekszik aludni, hogy beszélhesek veled. Láttam, ahogyan Hatch visszaadta neked az órát. Azt is láttam, hogy átölelted. Tudtam, hogy valamiféle turpisság van a dologban.

Hirtelen úgy éreztem, hogy rögtön felforr az agyam a zűrzavaros érzelmektől. A dühöt és a fájdalmat megértettem, de a csalódásra nem találtam magyarázatot. Néhány perccel később Ian megkérdezte:

– Nem könnyebbültél meg, hogy az apád mégsem az Elgen tagja?

– Meg kellett volna könnyebbülnöm.

Ian értetlenül ráncolta a homlokát.

– De nem így történt?

– Úgy érzem, mintha most veszítettem volna el újra az apámat.

– Sajnálom – mondta Ian.

Hirtelen eszembe jutott, mi mindent fecsegettem ki Hatch kérdéseire válaszolva. Arcomat elkeseredetten a kezembe tettem.

– Jaj, ne! – nyögtem fel.

– Mi a baj?

– Kitaláltam neki a Hangról.

– Hogy mit csináltál?

Felemeltem a fejemet.

– Nem állt szándékomban. Egyszerűen kijött belőlem.

Ian aggodalmas tekintettel fürkészett.

– Másról is beszéltél még neki?

– Megkérdezte, hol van most az anyám. Beszámoltam neki a farmról. Elárultam, hol található.

– Nem árulhattad el, hol található, mert mi magunk sem tudjuk.

Lehorgasztottam a fejem, kezemet a szememre szorítottam.

– Megkérdezte, milyen hosszú ideig tartott a repülőút a farmról Pasadenába. Aztán az időjárásról kérdezősködött. Megmondtam neki, hány fok volt. – Rosszullét kerülgetett. – Azt hittem, hogy az apámmal beszélek. – Ismét Ian arcába néztem. – Ezek alapján még nem találhat rájuk, ugye?

Ian a fejét csóválta.

– Fogalmam sincs. Reméljük, hogy nem! – Lassan felsóhajtott. – Szólnunk kell Bennek.

Még egyszer a kezembe tettem az arcomat.

– Jaj, mit tettem?

AMIKOR MÁSNAP REGGEL FELÉBREDTEM, Ostin állt az ágyam mellett.

– Milyen a helyzet? – kérdeztem álmittasan.

– A tiéd fekvő.

– Hány óra van?

– Dél felé járhat az idő – válaszolta. – Érzed ezt az illatot?

Nagyot szippantottam a levegőből.

– Igen. Nagyon kellemes.

– Kellemes? Haver, Ben gofrit süt!

Rögtön felültem az ágyban.

– Tajvanon nincs is gofri.

– Ne legyél olyan biztos benne! – szólt Ben. Felnéztem, és észrevettem, hogy az ajtóban áll. – Kelj fel! Amerikai reggelit készítettem.

– Csak egy percet kérek – válaszoltam.

Miután Ostin és Ben kiment a szobából, felhúztam a nadrágomat és az ingemet, azután mezítláb kicaplattam a konyhába. Az asztalon egy jókora tányér fogadott, amelyen óriási halom gofri tornyosult. Taylor a tűzhelynél állt, és éppen omlettet süttött, sonkával és paprikával.

– Jó reggelt, álomszuszék! – üdvözölt.

Odasétáltam mellé.

– Omlettet sütsz? – kérdeztem.

Gyors pusztit nyomott az arcomra.

– Igen, de sajt nélkül. A jelek szerint a kínaiak nem rajonganak a sajtért.

– Az ázsiai származású emberek csaknem kilencven százaléka allergiás a laktózra – magyarázta Ostin. – Ami azt jelenti, hogy nem bírják megemészteni a tejet.

– Nekem nincs tej allergiám – közölte McKenna.

– Mert te különleges vagy.

– Tudom – felelte mosolyogva a lány.

– Kérsz omlettet? – kérdezte Taylor.

– Igen. Köszönöm.

Felemelt egy darab omlettet, és rácsúsztotta egy tányérra.

– Tessék. Gofrit az asztalon találsz.

Nichelle az asztal egyik végén ült Ian és McKenna mellett. Jack a túloldalon foglalt helyet, Abigail mellett, aki éppen a hátát dörzsölgette.

– Hogy érzed magad? – érdeklődtem.

– Jobban. Most már csak akkor fáj, amikor levegőt veszek – felelte Jack kissé fanyarul.

– Szerintem az összes bordáját összezúzták – mondta Abigail.

– Nem az összeset – szólt közbe Ian.

– Már el is felejtettem, hogy van közöttünk egy két lábon járó röntgengép – válaszolta Jack. – Nos, hány bordám tört el?

– Tizenegy.

– Hány bordája van egyáltalán? – kérdezte Abigail.

– Az emberi testben összesen huszonnégy borda található – lendült bele Ostin a magyarázatba. – Bár tízet közülük álbordának is neveznek, mivel nem kapcsolódnak közvetlenül a szegycsonthoz.

– Újabb kiselőadás – sóhajtotta Abigail.

– És te hogy érzed magad? – kérdezte tőlem Jack.

– Jobban. Azt hiszem, Nichelle remekül összefoltozott.

Nichelle hálásan elmosolyodott.

– Szívesen máskor is.

– Remélem, nem kerül rá sor – feleltem. Levettem egy gofrit az asztalon álló halom tetejéről, majd letelepedtem Nichelle mellé. – Hol van Zeus és Tessa?

– A tetőn – válaszolta Jack.

– Mit keresnek odafenn?

– Őrködnék.

– Mióta állítunk őrköt?

– Ma reggel óta.

– Van juharszirup is – szólt Taylor. – Vagy valami olyasmi. Főzött cukorból készül.

– Azzal egy edényre mutatott az asztalon. – Lehet, hogy már kihűlt.

– Majd én felmelegítem – ajánlotta fel McKenna. Kezét az edény fölé helyezte, mire az rögtön felmelegedett. Pár másodperc alatt fel is forrt a szirup. McKenna átnyújtotta nekem az edényt.

– Köszönöm – hálálkodtam. Öntöttem belőle egy keveset a gofrimra. Nem ízlett annyira, mint a juharszirup, de azért nem volt rossz.

– Elfogadhatónak találjátok a gofrit? – érdeklődött Ben. – Az interneten találtam a receptet.

– Nagyon finom – válaszoltam. – De honnan szereztél gofrisütőt?

– Ahonnan a fegyvereimet is szereztem – felelte.

– Örülök, hogy gondolnak ránk – mondtam. Néhány percre csendesesen ettem, azután megkérdeztem: – Mi a mai menetrend?

Ben csak értetlenül pislogott rám.

– Mit csinálunk ma? – tettem fel másképpen a kérdést.

– Idebenn várakozunk – válaszolta. – Mindenki minket keres. Az Elgen, a tajvani hadsereg és a rendőrség is. Rengeteg riportot mutattak a tévében a támadásról. Mind azt állítják, hogy terroristák kísérelték meg tönkretenni az Elgen erőművét, de a tajvani hadsereg megakadályozta őket.

– Na, persze – szólt Ostin. – Átmasíroztunk a táboruk közepén, és még csak észre sem vettek.

– Színtiszta propaganda – felelte Ben.
 Sokatmondó pillantást vetettem Taylorra.
 – Azt hiszem, ez azt jelenti, hogy nincs több éjszakai piac.
 – El vagyok keseredve – sóhajtott fel. Rácsúsztatott egy darab omlettet a tányérjára, majd az asztalhoz lépve leült mellém.
 – Egyáltalán nem hagyhatjuk el az épületet! – mondta Ben. – Amerikaiakat fognak keresni az utcákon. Ti pedig nagyon is amerikainak néztek ki. – Abigail felé fordult. – Különösen te. *Nagyon* világos a hajad.
 Jack végigfuttatta rajta az ujjait.
 – És *nagyon* szép is.
 – Köszönöm – mosolygott Abigail.
 Hirtelen megragadta a figyelmem, ahogyan Nichelle Jacket bámulja. Észrevette, hogy őt figyelem, és gyorsan elfordította a fejét.
 – Meg kell beszélünk a terveinket – szólt Ben.
 – Ahhoz Zeuszra és Tessára is szükségünk van – válaszoltam.
 – Szólok nekik – állt fel Ian.
 Leszedtük az asztalt, majd Ben kiterített rá egy térképet, amelyet a saját kezével rajzolt az Elektrostár erőmű közelében fekvő tajvani partvonalról.
 – Visszajöttünk – mondta Ian, amint felbukkant Tessa és Zeusz társaságában.
 – Mi újság? – kérdezte Zeusz.
 – Meg kell beszélünk a mentőakciónk terveit – feleltem.
 Mindnyájan az asztal köré gyűltünk. Ben a térképe fölé hajolt.
 – Ez itt az erőmű – mutatta, tollát a papírhoz érintve. – A *Volta* valószínűleg ezen a helyen fog horgonyt vetni. – Rajzolt egy kis téglalapot, amely a hajót jelezte. – Ami azt jelenti, hogy az Elgen feltehetően ezen az útvonalon tervezi átszállítani Yu Longot.
 – Egyenes vonalban végighúzta tollát az erőmű kikötője és a *Volta* között. – Nyugodt tengeren ezt a távolságot alig két-három perc alatt meg lehet tenni. Ha megvárjuk, amíg elhagyják a mólót, félúton elkaphatjuk a hajójukat. – Rajzolt egy X-et a *Volta* és a part közé. – Ezek szerint körülbelül kilencven másodpercre kell lennünk a középponttól. Úgy gondolom, ezen a helyen kellene várakoznunk a saját hajónkkal. – Rámutatott egy pontra a parton az erőművel szemben.
 – Az a hely pontosan a parti őrség támaszpontja mellett van.
 – Igen – bólintott Ben. – Nagyon közel.
 – Akkor nem stimmel a terv. Hiszen mi éppen az egyik járőrhajójukon leszünk. Észre fognak venni – vetette ellen Ostin.
 – Igaza van – ismertem el. – Meg kell szereznünk a parti őrség egyik hajóját, mielőtt a *Volta* kiköt, de nem tudhatjuk, vajon az Elgen meddig fog várni Jáde Sárkány átszállításával. Ha az Elgen sokat késlekedik, a parti őrség gyanút fog, és kiküldik utánunk a járőreiket.
 Ostin a térképre nézett. Ujjával körberajzolta a *Volta* helyét.
 – Ha feltételezzük, hogy a parti őrség járőrhajója legalább negyven csomóval képes előrehaladni, akkor ezen a sugáron belül tulajdonképpen bárhol várhatunk, hogy kilencven másodpercen belül rajtuk üthessünk.
 – Úgy van – bólintott Ben.
 – Akkor mit szóltok ehhez a helyhez? – Gondosan rajzolt egy X-et a *Volta* mögé az óceánba.
 – Pont a *Volta* mögött rejtőzzünk el? – csodálkozott Zeusz.
 – Miért is ne? Ott sem az Elgen, sem a parti őrség nem vehet minket észre.
 – De a *Volta* igen.
 – A *Volta* ügyet sem fog vetni ránk. Az erőműben dolgozó Elgen öröktől kapja majd a parancsait.

A térképre pillantottam.

– Úgy több időt kapnánk, hogy a tengeren maradjunk. – Ostin felé fordultam. – De ha az ellenség nem láthat minket, hogyan láthatjuk mi őket?

– Ian mindent lát – szólt közbe Abi.

– Közelebb kellene lennem – felelte Ian. – Zavar az erőműből érkező elektromos interferencia. Könnyen elkerülheti valami a figyelmemet.

– És mit szólnátok, ha páran közülünk felkutyagolnának arra a helyre, ahová Ben utoljára kivitt minket? – vetette fel Ostin. – Amikor az Elgen emberei indulásra készen állnak, rádión értesítjük a hajónkon lévőket. Aztán ők odasietnek, és feltartóztatják az Elgen transzferhajóját, félúton a *Volta* és az erőmű között, ahol a legsebezhetőbb.

– Sikerülhet – bólintott Jack.

– Kik mennek a hajóval? – kérdezte Taylor. – És kik maradnak a szárazföldön?

Alaposan fontolóra vettem a kérdést, azután így válaszoltam:

– Taylor, Ben, Zeus, Tessa, Nichelle és Jack megy a hajóval.

Zeusz lehorgasztotta a fejét.

– Tudod, hogy gyűlölök mindenféle vízi járművet.

– Tudom, de nagy szükségünk lesz a tűzerődre. Tessával a közelemben levegőbe tudod röpíteni az Elgen hajóit, ha esetleg vészesre fordul a helyzet.

– Velük megyek – bólintott Zeus –, de attól még nem rajongok a tervért.

– Remek, ugyanis te leszel a csapat vezére.

– Te nem tartasz velünk? – kérdezte Taylor.

– Nem. Rám a szárazföldön lesz szükség. Magammal viszem Iant, McKennát és Ostint a parton. Ian azonnal szól nekünk, amikor az Elgen felkészült a szállításra. Ha összefutunk az Elgen embereivel, McKenna és én megvédelmezzük a csapatot.

– Nem lenne jobb, ha inkább én is veletek mennék? – kérdezte Nichelle. – Ha netán a Ragyogókat is kiküldik?

– Nem – ráztam meg a fejem. – Sokkal valószínűbb, hogy a Ragyogókat a transzferhajóra teszik, Jáde Sárkánnyal együtt.

– Ha Quentin is felbukkan, simán lekapcsolja a hajónkat, mielőtt elhúzhatnánk a csíkot – aggódott Ostin. – Könnyű célpont leszünk.

Nichelle felé fordultam.

– Neked előbb kell lekapcsolnod a Ragyogókat – jelentettem ki nyomatékosan.

– Meglesz – ígérte.

– Rádió adó-vevőkre lesz szükségünk – mondtam Bennek.

– Be tudok szerezni párat.

Tekintetem körbejárt a többiekén az asztalnál.

– Mit gondoltok? – kérdeztem.

– Velem mi lesz? – szólt Abigail.

– Be akarsz szállni?

Láthatóan vérig sértette a kérdésem.

– Miért? Talán azt hiszed, hogy semmit sem érek?

– Dehogy. Csak a te képességeid nem éppen... – A megfelelő szót kerestem. – *Agresszívek*.

– Ostin sem az – vetette ellen.

– Most úgy fogok tenni, mintha ez el sem hangzott volna – szólt közbe Ostin.

– Nekem legalább *vannak* képességeim – mormolta Abigail.

– Nyugodtan velünk jöhetsz – ajánlotta fel Jack.

– Miután feltartóztatjuk a transzferhajót – folytattam –, Taylor, Tessa segítségével, mindenkinek újraindítja az agyát a fedélzeten, közben pedig Jack és Zeus átmegegy, felkapja Jáde Sárkányt, és áthozza a mi hajónkra.

– Mihez kezdünk, ha védősisakot viselnek az agyhullámok ellen? – kérdezte Taylor.

– Annál könnyebben tudom kiütni őket – válaszolta Zeusz. – Azok a sisakok remekül vezetik az áramot.

Ismét Ben felé fordultam.

– Hová menjünk, ha megvan a lány? – kérdeztem.

– Van itt egy kisebb móló – mutatott Ben a térképre. – Délen fekszik, meg kell kerülni a sziklákat a parti őrség támaszpontja mellett. Ott szépen kiköthetünk.

– Rendben – bólintottam. – Amint sikerül kiszabadítanotok a lányt, mi elhagyjuk ezt a pontot, autóba ülünk, és lehajtunk a parthoz, hogy felvegyünk titeket. Aztán mindnyájan visszatérünk a menedékünkbe.

– Ki fogja vezetni a kocsit? – kérdezte Taylor. A kérdés érzékeny pontot érintett a szívünkben; korábban Wade lett volna a sofőrünk.

– Én szívesen vezetek – jelentkezett McKenna. – Az akadémián megtanultam. – Azután gyorsan hozzátette: – Még a purgatórium előtt.

– Akkor hát McKenna vezet – bólintottam. Körülnéztem. – Minden világos?

A többség lelkesen bólogatott.

– Szép kis terv – mondta Ostin.

– Igen – feleltem. – Reménykedjünk, hogy be is válik.

Néhány perccel a megbeszélésünk után Ian és én félrevontuk Bent.

– El kell mondanunk neked valamit – suttogtam. – De csak mi tudhatunk róla.

Ben arckifejezése elkomorult, tökéletesen tükrözte saját baljós érzéseinket.

– Menjünk le a földszintre! – javasolta.

Miután magunkra maradtunk a garázsban, becsuktam a lépcsőház ajtaját, és így szóltam:

– Értesítenünk kell a Hangot, hogy az Elgennek tudomása lehet a farm rejtekhelyéről.

Ben tekintete ide-oda járt közöttünk.

– Honnan szerezhettek volna tudomást róla?

– Elárultam nekik, hol találják – válaszoltam.

Ben döbbent arcot vágott.

– De hát miért árultad el? – kérdezte.

Hihetetlenül ostobának éreztem magam.

– Amikor foglyul ejtettek minket... – Megráztam a fejemet. – Azt hittem, hogy Hatch az apám. Megkérdezte, hol van most az édesanyám. Én pedig elmondtam neki.

Ben arcán mélységes kétségbeesés tükröződött.

– Nem értem. Miért gondoltad egyáltalán, hogy Hatch az apád?

Ian közbelépett, hogy a védelmemre kelljen.

– Nem Michael hibája – jelentette ki határozottan. – Tara manipulálni tudja az emberek agyát. Gondoskodott róla, hogy Hatch úgy nézzen ki, mint Michael apja. Michaelnek sejtelve sem volt, mi történik körülötte.

Ben lassan bólintott.

– Mit mondtál neki? – kérdezte.

– Elmondtam, hogy a farm háromórányi repülőútra van Los Angelesből.

– Ennyi az egész?

– És az időjárásról is beszámoltam.

Egy pillanatig eltöprengett a hallottakon.

– Értesítem a Hangot – mondta végül.

Vettem egy mély lélegzetet, majd lassan kifújtam a tüdőmből a levegőt.

– Nagyon sajnálom. Most borzasztóan aggódom. Fogalmam sincs, mi mást tehetnék még.

Ben egyenesen a szemembe nézett.

– Van egy kínai közmondás. Ha egy problémának létezik megoldása, szükségtelen az aggodalom, mert a végén úgyis megoldódik. Ha pedig egy problémának nem létezik megoldása, ugyancsak szükségtelen aggódni, hiszen úgysem lehet soha megoldást találni rá. – Vállamra tette a kezét. – Nincs most időnk aggodalmaskodni. Más dolgokra kell összpontosítanunk. Meg kell mentenünk Jáde Sárkányt!

40. AZ EGYENLET

AZNAP ESTE TAYLOR ÉS ÉN már éppen őrszolgálatunk végéhez közeledtünk, amikor elmeséltem neki mindazt, amit korábban Bennek is bevallottam. Megpróbált vigasztalni.

– Nem lesz semmi baj – mondta. – Amerika hatalmas ország. Nincs elég információjuk, hogy csak úgy rájuk bukkanjanak. A háromórnyi távolság akár Kansast is jelenthetné. Vagy éppenséggel Nebraskát. – Átkarolt, és szorosán magához ölelt.

Miután kibontakoztunk az ölelésből, kedvesen rám mosolygott.

– Különben is, emlékezz csak rá, mit szokott mondani az anyukád! Néha érthetetlen módon, de végül mindig megoldódnak a dolgok.

– Igazad van – bólintottam.

Rövid hallgatás után Taylor így szólt:

– Nekem is van ez nagyon fontos mondanivalóm a számodra.

– Micsoda? – csodálkoztam.

– Azt hiszem, jobban el tudnám magyarázni, ha Ostin is jelen volna.

– Rendben – válaszoltam. Menjünk, és keressük meg!

Lemásztunk a tetőről, majd megkerestük Ostint, aki egy ventilátor mellett üldögélt a fiúk hálótermében. Éppen egy kínai magazin fordításával foglalatoskodott.

– Hé! – szóltam neki. – Beszélünk kell!

Tágra nyílt szemmel nézett fel rám.

– Mit követtem el? – kérdezte.

– Nincs semmi baj, ne aggódj! – nyugtattam meg.

– Szükségünk lesz papírra és valamiféle írószerre is – mondta Taylor.

Ostin felemelte a tollát és egy jegyzetömböt.

– Már minden itt van.

Taylor közelebb lépett, kulcsra zárta az ajtót, azután leült az ágyra Ostinnal szemközt.

– Le kell írnom valamit – mondta.

Ostin átnyújtotta neki a papírt és a tollat. Taylor addig lapozgatott a jegyzet-tömbben, amíg egy tiszta oldalt nem talált, majd írni kezdett. Amikor végzett, Ostin kezébe nyomta a tömböt.

$$s(t; t_y) = k \frac{Q}{r^2} \hat{r} \int_{R^2} m(x, y) e^{-2\pi i \gamma \left(\frac{G_x x t + \gamma G_y y t_y}{2\pi} \right)} dy dx$$

Ostin egy pillanatig szótlánul tanulmányozta a képletet, azután megkérdezte:

– Ezt honnan szerezted?

– Jáde mutatta meg.

– Visszakaphatnám a tollamat? – kérdezte Ostin. Taylor átadta neki, és Ostin számokat kezdett firkálgatni a papírlapra. Kis idő múltán felkiáltott: – Hát ez hihetetlen! – Taylorra pillantott. – Érted, hogy mi ez?

– Furán hangzik, hiszen alig mentem át matekból, de tulajdonképpen tudom, miről van szó. – Felém fordult. – Úgy értem, erősen kétséges, hogy el tudnám magyarázni bárkinek, de mintha a lényem része volna.

Ostin folytatta a firkálgatást, megtöltötte a papírt különféle jelekkel, számokkal és betűkkel. Időnként halkán mormolt valamit az orra alatt, például „húha!” vagy „briliáns!”.

– És te érted, mit jelent ez? – érdeklődtem.

– Nagyjából. Az MEI-gép működési elvének ismerete nélkül nem tudom teljességében értelmezni a képletet. De ez itt az MEI-hullámok algoritmus. Össze kellene hasonlítanom az Elgen adataival, hogy megállapíthassam a különbséget, de azt máris garantálhatom, hogy ez a képlet más, mint amelyik alapján az Elgen mostanáig dolgozott.

– Akkor hát ezt keresi az Elgen? – kérdeztem.

Ostin komor pillantást vetett rám.

– Nagyon úgy tűnik.

Kis ideig mindhárman némán hallgattunk, hirtelen ránk nehezedett a kezünkben tartott információ jelentőségének súlya. Tisztában voltunk vele, hogy az $E=mc^2$ egyenlethez hasonlóan ez a képlet is megváltoztathatja a világot. Vagy akár el is pusztíthatja.

– Égesd el azt a papírt! – mondtam Ostinnak. – Most rögtön!

– Rendben – bólintott. Kiment vele a konyhába.

– Vajon miért bízta rám Jáde Sárkány ezt a képletet? – kérdezte Taylor.

– Mert bízik benned.

Taylor homloka elfelhősödött.

– De nem is mondta ki. Csak gondolatban adta át nekem. Ezek szerint már tudta, hogy képes vagyok a fejében olvasni.

– Ami egyben azt is jelenti, hogy a kislány pontosan tudja, mit akar az Elgen kicsikarni belőle – tettem hozzá. Mélyet sóhajtottam. – Muszáj mielőbb kiszabadítanunk onnan!

41. INDUL AZ AKCIÓ

A KÖVETKEZŐ KÉT NAP ESEMÉNYTELENÜL TELT EL. Újra meg újra átismételtük a mentőakciónk tervét, számításba vettük a lehetséges változásokat, alternatív menekülési útvonalakat kerestünk, ha netán valami balul üt ki. Egyedül Ben hagyta el a raktárt, és mindnyájan felváltva figyeltük az utcákat. Rengeteg rendőrautót és katonai járművet láttunk a környéken.

Ben bérelt egy motorcsónakot, és a kisebb kikötőben hagyta, amelyről beszélt nekünk. A harmadik nap délutánjára már minden készen állt. Már csupán a *Volta* érkezésére vártunk.

Aznap éjjel, néhány órával az után, hogy lefeküdtünk aludni, Ben egyszer csak felkapcsolta a lámpát a hálótermünkben.

– Itt az idő – mondta.

– Ideje *aludni* – mormolta Ostin kábultan.

– Ideje indulni – helyesbített Ben. – A Hang hívott. A *Volta* már csak huszonöt kilométernyire jár az erőműtől.

– Menjünk! – válaszoltam, és magamra kapkodtam a ruhámat.

Alig öt perc leforgása alatt mindnyájan összegyűltünk a földszinti garázsban. A kései óra ellenére mindenki teljesen éber volt. Azt hiszem, hogy a félelem lehetett az oka.

Amikor már éppen beszállni készültünk az autóba, Ostin hirtelen így szólt:

– Még egy dolog van, amiről nem beszéltünk.

– Mi az? – csodálkoztam.

– Ha mégis kudarcot vallunk, elsüllyesztjük a hajót?

– Úgy érted, hogy Jádéval a fedélzetén? – kérdezte Taylor.

– Ha az információ az Elgen kezébe jut, emberek milliói fognak meghalni.

Mindnyájan tudtuk a választ. Taylor felé fordultam.

– Ne valljunk kudarcot!

Ezúttal másik járművel mentünk, mint korábban. Sötétké, ablak nélküli furgon volt. Ben észrevette, hogy a part menti utakat szigorúan figyelik, így hát inkább a főutakon hajtott végig Kaohsiungon keresztül, mielőtt északi irányba fordult volna, az indulási helyünk felé. A furgon hátsó ülésén foglaltam helyet Taylor mellett. Egyáltalán nem volt ínyemre, hogy az akció idejére el kell válnunk egymástól.

Mialatt a sötét éjszakában autóztunk, Taylor összekulcsolta az ujjainkat.

– Emlékszel a bálunk estéjére? – kérdezte halkán.

– Igen – mosolyogtam szomorúan.

– Most szívesebben lennék ott – suttogta.

Kevesebb mint fél óra elteltével Ben lefordult az autópályáról, és egyre kisebb utakon hajtottunk tovább, mígnem végül egy elhagyatott, fákkal övezett kikötőnél lyukadtunk ki. Ben az út mellett állította meg az autót. Gyönyörű szép éjszaka volt, a ragyogó telihold visszatükröződött a tenger fekete, nyugodt felszínéről. Könnyű ködfelhő lebegett a víztükör fölött, és a hold fényénél láthattuk egy magányosan horgonyzó, hat méter hosszú motorcsónak sziluettjét. Mindnyájan kiszálltunk az autóból.

– Látom a *Voltát* – jelentette Ian. – Még nem vetett horgonyt.

– Észlelsz bármiféle sürgölődést az Elektrostar erőmű környékén?

– Egyelőre nem.

Ben átnyújtott nekem egy kézi adó-vevő készüléket.

– A tizenhetes csatornán vagyunk.

– Próbáljuk ki! – javasoltam. Bekapcsoltuk a rádiókat. – Hallasz engem?

– Igen – bólintott Ben. – És te hallasz?

– Igen – vágtam rá, jöllehet az adó-vevő nélkül is tisztán hallottam volna a hangját. Zsebembe csúsztottam a rádiót, majd körülnéztem. – Készen állunk. – Vettem egy mély lélegzetet. – Indulás!

Taylor megfogta a kezemet. Bizonyára éppolyan rémültnek látszottam, mint amilyennek éreztem magam, mert így bátorított:

– Ne aggódj! Visszatérek. Jádéval együtt.

– Légy óvatos! – kértem.

Elmosolyodott, és meg is csókolt.

– Igen. Persze.

Ben átadta McKennának a furgon kulcsait.

– Tudod, hová kell mennetek?

– Beprogramoztad a helyet a GPS memóriájába, ugye?

– Igen.

– Akkor tudom.

Taylorral még egyszer utoljára megöleltük egymást, azután a többiek felé fordultam.

– Sok sikert! *De oppresso liber*.

– *Semper fi* – válaszolta Jack.

Zeusz egyenesen eléem lépett.

– Van még valami utasításod a számomra? – kérdezte.

– Szabadítsátok ki a lányt! És hozz vissza mindenkit épségben!

– Meglesz – bólintott. – Bármi más?

– Igen – mosolyogtam. – Tartsd magad távol a víztől! – Baráti öleléssel búcsúztunk. – Hamarosan találkozunk!

Gyors pillantást vettem Jackre is, aki bólintott. Azután a csapat elindult Ben nyomában a csónakhoz. A móló közelében Taylor még egyszer visszanézett rám. Dobott egy búcsúcsókot, majd megfordult, és beszállt a többiekkel együtt a csónakba. Baljós, fájdalmas előérzetem támadt. Valami azt súgta, hogy soha többé nem látom viszont.

AMINT A HAJÓ ELHÚZOTT A MÓLÓTÓL, Ostin, McKenna, Ian és én újra beszálltunk a furgonba. McKenna beindította a motort, amíg Ostin a GPS beállításával babrált, Iannel mögöttük foglaltunk helyet, a hátsó ülésen.

– Mindenki indulásra kész? – kérdezte McKenna.

– Majdnem – válaszoltam. Megvártam, amíg a hajó teljesen el nem tűnik a köd mélyén, azután becsuktam az ajtót. – Most már indulhatunk.

Mindössze kilenc perc alatt elértük az úti célunkat. Amikor McKenna megállította az autót az elhagyatott utcán, rápillantottam az órámra. (Korábban már beállítottam a helyi időt.) Nem sokkal múlt hajnali három óra. Az elsötétített furgonban várakoztunk még körülbelül húsz percig, amikor is recsegve megszólalt a rádió.

– Hallotok engem? – kérdezte Ben.

– Igen. És te hallasz engem?

– Igen. Most adunk jelzést a parti őrségnek.

Ian felé fordultam.

– Látsz bármiféle mozgást az erőmű körül?

– Valami történik – felelte. – Teherautók és katonák gyülekeznek az oldalsó kijárat közelében. – Döbbsen csóválta a fejét. – Jóságos ég! Hatalmas pusztítást végeztünk. Úgy fest az egész, mintha egy valóságos hurrikán csapott volna le rá.

– Elektroklán hurrikán – jegyezte meg McKenna csendesen.

– Látsz valahol egy transzferhajót? – kérdeztem.

– Az egyetlen vízi jármű a láthatáron egy halászhajó.

– Menjünk! – adtam ki az utasítást.

– Várjatok! – szölt Ostin. Kinyitotta a kesztyűtartót, és elővett belőle egy távcsövet. – Erre még szükségünk lesz.

Ian ismét alaposan körülnézett, hátha ólalkodik valaki a környéken, azután mindnyájan kikászálódunk a furgonból a sötét utcára.

Ugyanazt az ösvényt követtük, amelyiket korábban is, és a lombokkal övezett parton lopakodtunk előre. Végül letelepedtünk a fák tövébe, és onnan figyeltük a holdfényes kikötőt.

– Ott van a *Volta* – mutatta Ian. – Talán már ti is látjátok. Ott van arrafelé. – Szinte pontosan nyugati irányba mutatott a nyílt tengeren. A ködfelhőn keresztül valóban ki tudtam venni a *Volta* halvány körvonalait. A hullámok egyszerre felerősödtek, és a hajó enyhén imbolygott.

– Nem jó hír – mondta Ian.

– Micsoda?

– Úgy látom, hogy újra felfegyverezték. Komoly tüzereje van.

Ostin felemelte a távcsövet, és szemügyre vette a hajót.

– M134-es mini géppuskákkal szerelték fel. Azoknak a rosszaságoknak a tűzgyorsasága négyezer lövedék percenként.

– Milyen messzire képesek löni? – kérdeztem.

– Amilyen messzire csak akarnak – válaszolta. – Általában helikopterekre szokták szerelni őket.

Taylorra gondoltam, és görcsbe rándult a gyomrom.

– Reménykedjünk, hogy a parti őrség egyik járőrének néznek minket.

– Ha már témánál vagyunk – szólt Ian –, ott megy a parti őrség hajója.

A következő pillanatban egy hét méter hosszú, motoros járőrhajó húzott el a parti őrség mólója mellől.

– Látod a csónakunkat? – kérdeztem.

– Még nem – felelte Ostin.

– Körülbelül hat kilométernyire vannak a nyílt vízen – jelentette Ian.

Idegesen feszengtem.

– Csak mondd folyamatosan, hogy mit láatsz!

Tíz perccel később Ian így szólt:

– A parti őrség megérkezett.

Csendben ültünk tovább. Váratlanul éles fény villant a sötétben.

– Ez meg mi volt?

– Valami balul üthetett ki. Zeusz tüzet nyitott rájuk.

Idegesen rángatózott az állkapcsom.

– Most mi történik? – kérdeztem.

– A parti őrség hajója mellé állnak a csónakjukkal. – Újabb néhány perc eltelt, mielőtt Ian ismét megszólalt. – Megszerezték az őrség hajóját. Elindulnak.

Recsegve megszólalt a rádió.

– Itt Ben jelentkezik. Megvan a hajó.

– Minden rendben ment?

– Nagyjából – hangzott a válasz. – Helyzetjelentést kérünk.

– Az Elgen már készülődik az átszállításra. Értesítünk titeket, amikor elhagyják az erőművet.

– Jól van – felelte Ben. – Vége!

Újabb fél órát gubbasztottunk némán a sötétben, az erőművet figyelve.

– Egy örökkévalóságig tart, mire elkészülnek – morogta Ostin a távcső mögül. – Mintha csak azt bámulnánk, hogyan nő a fű.

– Mi történik? – érdeklődtem.

– Nem igazán tudom. De most már három különböző teherautó várakozik a kijáratnál. – Ostin felém fordult. – Egyetlen lányról van szó. Miért van szükségük három járgányra?

Hirtelen közlő járművek motorjának hangja ütötte meg a fülünket.

– Mi ez a zaj? – kérdeztem.

– Motoros siklócsónakok – válaszolta Ian. Egy pillanatig habozott. – Hatalmas fegyverekkel.

– Hányan vannak?

– Hárman.

Értetlenül bámultam rá.

– Három motorcsónak? Miért kellene nekik rögtön három?

– Három csónakot indítanak, hogy ne tudhassuk, melyiken van a lány – magyarázta Ostin. – Ezért készülnek három teherautóval is.

Beljebb húzódtunk a fák sötét sűrűjébe, amikor a csónakok elsiklottak mellettünk a vízen, alig ötvenméternyire a parttól. Csupán néhány percre volt szükségük, hogy elérhessék az erőművet. Lelassítottak, majd járó motorral várakoztak tovább, százméternyi távolságban a kikötőtől.

– Hol van a mi hajónk? – kérdeztem.

– Körülbelül három kilométernyire a tengeren. A *Volta* mögött.

– Hogyan fogjuk egyszerre megállítani mindhárom csónakot? – kérdezte McKenna.

– Sehogyan – feleltem. – Szólnunk kell a többieknek, hogy mi történik. – Fel-emeltem a rádiót. – Ben, Michael beszél.

– Itt vagyok.

– Akadt egy kis gond. Három csónakjuk van.

– Három?

– Igen. Siklócsónakok. Közelebb kell jönnötök, mint terveztük.

– Rendben – felelte.

– Senki sem mozdul – jelentette Ostin. – Igazán kíváncsi lennék, mire várnak még.

Egyszer csak szaggatott fényvillanások érkeztek a *Volta* fedélzetéről.

– Érdekes – mondta Ostin. – Bizonyára attól tartanak, hogy lehallgatjuk a rádiójukat, ezért inkább fényjelzést használnak.

– De hiszen mindenki láthatja – csodálkoztam.

– Tudom. De a Morse-kódot manapság már alig ismerik.

– És te ismered? – kérdeztem.

– Hát persze – bólintott. – Ötéves koromra már kívülről fújtam.

Rövid ideig csendben figyelt, majd így szólt:

– Valaki olvassa össze, amit lebetűzök... -o-m-a-g-f-o-g-a-d-á-s-á-r-a-k-é-s-z.

– Omag fogadására kész – mondta McKenna.

– A *csomag* fogadására kész – helyesbítettem, majd Ostinra néztem. – Biztosan Jáde Sárkányra gondolnak.

A három motorcsónak hirtelen közelebb siklott az Elgen kikötőjéhez. A halászhajó jobb oldalán álltak meg a mólónál.

– Ez nem lesz olyan könnyű feladat, mint gondoltuk – jegyezte meg Ostin.

– Mégis ki gondolta, hogy ez könnyű lesz? – kérdeztem.

– Hogyan fogjuk megállítani mindhárom hajót? – tette fel McKenna újra a kérdést.

– Nem kell mindet megállítanunk – válaszolta Ostin. – Csak egy lány van. Ian meg tudja majd mondani, melyik csónakkal viszik.

– A teherautók elindultak – szólt Ian.

– Melyik teherautóban van a lány? – kérdeztem, Ian felé fordulva.

Egy pillanatig csendben vizsgálódott.

– Az elsőben – felelte végül. – Várjatok! – Felém fordult. – Nem hiszem el.

– Mit?

– Mindegyik teherautóban visznek egyet.

Kérdő pillantást vetettem rá.

– Egy kicsodát?

– Kislányt. Nem tudjuk, melyik lehet.

– Számítottak rá, hogy figyelni fogsz – mondtam. – Túljártak az eszünkön.

Recsegett a rádió.

– Hé, Michael, itt Zeusz! Ben azt mondta, hogy három motorcsónakot indítanak.

Így van?

– Igen.

– Melyiken viszik Jáde Sárkányt?

– Nem tudjuk – válaszoltam.

– Most teszik fel a lányokat a csónakokra – szólt Ian.

– Mindegyik csónakban van egy kislány. Három lányt visznek – magyaráztam.

– Három lányt?

– Csalinak szánják.

– Most mihez kezdünk? – kérdezte Zeusz.

– Várj egy másodpercet! – kértem.

– Több időnk nincs is – jegyezte meg Ian. – Most oldozzák el a csónakokat.

Taylor jelentkezett a rádióban.

– Tegyük próbát az egyik csónakkal? Az egy a háromhoz esély is jobb a semminél.

– Túl veszélyes. A motorcsónakok fel vannak fegyverezve – válaszoltam. – A *Volta* tűzerejével közösen simán eltörölnék titeket a víz színéről.

Ismét Zeusz vette át a rádiót.

– Michael, folyamatosan érkeznek a hívások a parti őrsegtől. Nem tarthatunk már ki sokáig. Most akkor belevágjunk, vagy elnapoljuk az akciót?

– Csak egy másodpercet adj! – kértem még egyszer. Ismét Ostinra néztem, aki egész idő alatt néma csendben tanulmányozta távcsövével a kikötőt. – Haver, mit vizslatsz annyira?

– A halászhajót – válaszolta higgadtan.

– Erre most nem igazán van időnk. Gyerünk már, szükségünk van a segítségre!

Ostint nem hatotta meg a kétségbeesésem.

– Túl hosszan várakozik ott egy helyben. – Megdörzsölte az állát. – És nem is a halszállítmány kirakodásával foglalatokodik. – Ostin rám nézett. – Tudom már, melyik csónakban van a lány.

– Melyikben? – kérdeztem.

– Egyikben sem – válaszolta. – Játszanak velünk. Itt a piros, hol a piros. A Lung Li stratégiájának alapja a megtévesztés. A három hajó a három dióhéj; a halászhajó a bűvész keze. Amint a három csónak elindul, felteszik Jáde Sárkányt a halászhajóra, és átszállítják a *Volta* fedélzetére.

– Itt a piros, hol a piros?

– Mint az éjszakai piacon.

– De hát a siklócsónakok gyorsabbak, és fegyvereik is vannak.

– Pontosan. Azt a célt szolgálják, hogy megtéveszsenek. Ha nem ugrunk be a csalnak, visszatérnek, és megvédik a halászhajót.

Az első motorcsónak elhagyta a dokkot.

– Nagyon remélem, hogy igazad van – mondtam. – Mert hamarosan vége a játéknak.

43.

ITT A PIROS, HOL A PIROS

- NÉZZÉTEK! – szólt Ostin. – A halászhajó felhúzza a horgonyt.
- Látsz valakit a halászhajó fedélzetén? – kérdeztem Iant.
- Öt Elgen-ört – válaszolta. Mosolyogva nézett rám. – És három Ragyogót.
- Megmondtam – örvendezett Ostin.
- Lefülettük őket – bólintottam. – Hatch nem küldené ki a Ragyogóit hajnali háromkor halászni.
- Számhoz emeltem a rádiót.
- Michael beszél. Hallotok engem?
- Itt Zeusz.
- Jáde Sárkány egyik motorcsónakban sincs. A halászhajóval viszik.
- Biztos vagy benne?
- Teljesen. Három Ragyogó van a fedélzetén. Nichelle álljon készenlétben! Legyetek óvatosak! A siklócsónakok fel vannak fegyverezve. Amint ráébrednek, hogy nem a parti őrség járőre vagytok, rögtön támadni fognak.
- Vettem.
- Már indul is a móka – szólt Ian. – A halászhajó távolodik.
- Úton vagyunk – közölte Zeusz.
- Támadt egy ötletem – mondta Ostin. – Küldök a *Volta* legénységének egy üzenetet.
- Hogyan?
- McKenna segítségével – felelte. A lány felé fordult. – Azt kérem, hogy villantsd fel a kezedet. Ha azt mondom, hogy „tá”, körülbelül egy másodpercig tartsd a fényt, ha viszont azt mondom, hogy „ti”, csak gyorsan villants egyszer. Felkészültél?
- Igen – bólintott McKenna.
- Első betű. Ti, ti, tá.
- Csak egyetlen betűt küldesz? – kérdeztem.

– Az *U* a veszély rövidítése – magyarázta Ostin, aki egy pillanatra sem vette le tekintetét a hajóról. Hirtelen egy villanás érkezett válaszul. – Megkapták az üzenetet. Jól van. Hajrá! – Ostin darálni kezdte a ti és tá egymást követő sorozatait, amelyek közé időnként szünetek is ékelődtek.

Miután befejezte, gyorsan megkérdeztem:

– Mit üzentél?

– Figyelmeztettem őket, hogy támadásra kell számítaniuk, és védjék meg magukat a három csónaktól.

Váratlanul felhangzott a *Volta* gépfegyvereinek ropogása. Az első csónak azon nyomban lángra kapott. Az emberek a vízbe ugráltak.

– Zseni vagy! – kiáltottam elképedve.

– Eltalálták a második csónakot – jelentette Ian.

– Amikor vége az egésznek, esküszöm, szájon foglak csókolni! – Ígérte McKenna Ostinnak.

Ostin örvendezve a levegőbe öklözött.

– Most a harmadikat is kilőtték – szólt Ian.

– És itt jövünk mi – mondta Ostin, a távcsőbe pillantva.

Egyszer csak előbukkant a ködfelhőből a parti őrség hajója, körülbelül százméternyire a *Volta* mögött, és egyenesen a halászhajó felé vette az irányt.

Hallottuk Ben hangját a hajó hangszóróin keresztül, mire a halászhajó lelassult, a parti őrség járőrhajója pedig megállt az oldala mellett. Legalább fél tucat elektromos villám hasított a sötétbe.

– Zeusz kiütötte az öröket – jelentette Ian. Széles mosoly villant fel az arcán. – Jack megtalálta Jáde Sárkányt. Visszatértek a fedélzetre.

A parti őrség hajójának orra felágaskodott, miközben észak felé sietett a partvonal mentén.

– A rossz irányba haladnak – állapította meg McKenna.

Ostin leengedte a távcsövet.

– Minél hamarabb ki akarnak kerülni a *Volta* gépfegyvereinek tűzköréből. Kifelé tartanak a nyílt tengerre, aztán déli irányba fordulnak, és onnan folytatják az utat.

– Induljunk a találkahelyre! – mondtam.

McKenna a lehető legközelebb állította meg a furgont a kikötőhöz; felhajtott az útpadkán egy kövezetlen platóra, alig harmincméternyire a víztől.

– Ne állítsd le a motort! – szóltam. Kinyitottuk az összes ajtót. – Hol vannak most?

– Már jönnek – válaszolta Ian.

Csupán néhány percet kellett várnunk, hogy mi is láthassuk a járőrhajót, amely teljes sebességgel közeledett a part felé.

– Le kellene lassítania – mondta McKenna.

– Szerintem nem a mólónál akar kikötni – vélte Ostin. Ben éppen csak egy kicsit lassított, mielőtt teljesen a partra futtatta volna a hajót. Mindenki leugrott a fedélzetről a hajó bal oldalán, és lélekszakadva rohant felénk. Jack egy kínai kislányt tartott a karjában. Megmentettük Jáde Sárkányt.

44. MENEKÜLÉS

– MOST TE VEZETSZ! – kiáltotta McKenna Bennek, amikor az autóhoz ért.

Mindenki bezúfolódott, sokkal inkább rémült, mint diadalmas hangulatban. Sejtelmünk sem volt, milyen közel lehet az Elgen, de ismerve őket, nem járhattak messze. Becsuktam az oldalsó tolóajtót, azután beugrottam az anyósülésre.

– Indulás! Hajrá!

Ben rátaposott a gázpedálra, mire a furgon hátulja kissé oldalra csúszott a porban, és átugratott az útpadkán, majd fényes szikrákat vetett, amikor az eleje végigsúrlódott az aszfalton. Az utcákon még senki sem járt, és Ben legalább százharminc kilométeres sebességgel száguldott az autópálya irányába. Az autópályán már megindult a forgalom, és csak akkor hagyta el megkönnyebbült sóhaj a számát, amikor baj nélkül besoroltunk a többi autó közé.

– Mit látsz? Követnek minket? – kérdeztem Iant.

– Nem.

Taylorra pillantottam, aki az ölében tartotta Jáde Sárkányt. Nehéz volt elhinni, hogy egy ilyen kicsi lány miatt ekkora kalamajka kerekedett.

– Szia! – próbáltam ismerkedni. Pillantásra sem méltatott.

– Kedvesnek talál téged – mondta Taylor.

– Honnan tudod?

Taylor félrehajtotta a fejét.

– Bocs – mentegetőztem. Ben felé fordultam. – Mihez kezdünk a parti őrség embereivel, akik még mindig a csónakunkban lapulnak?

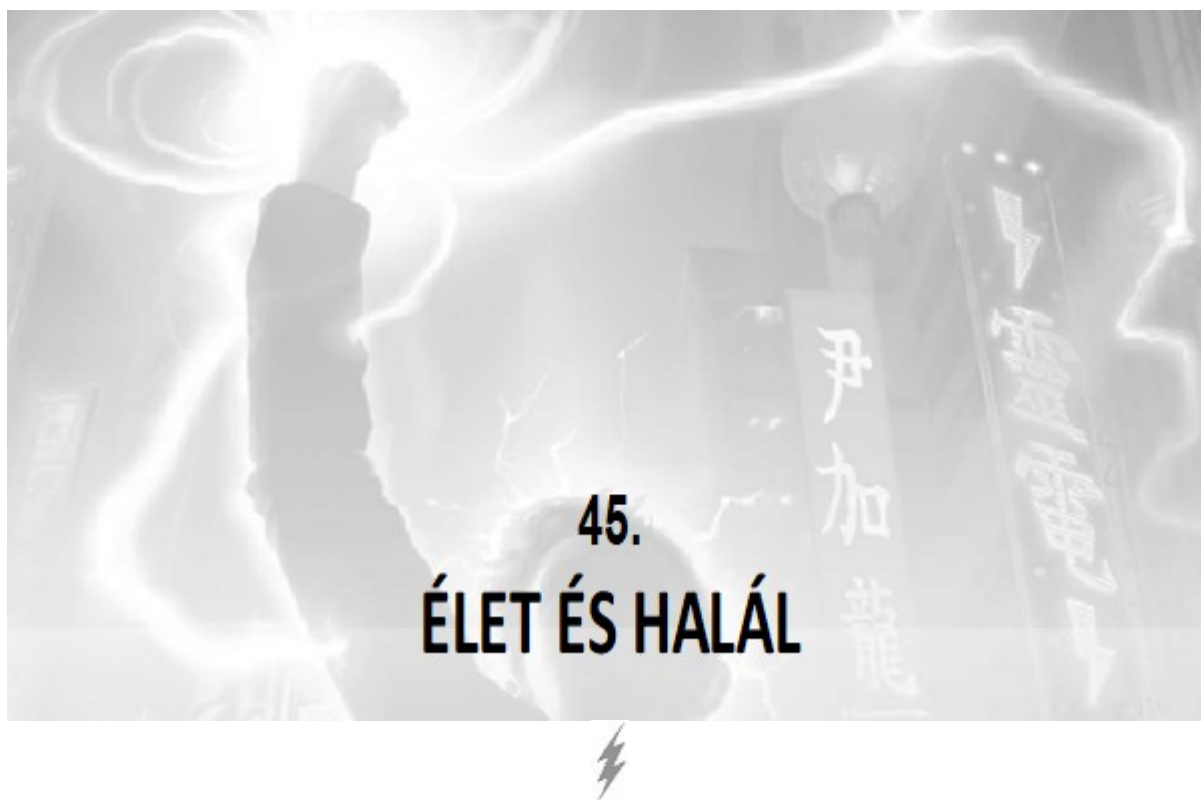
– Ne fájjon miattuk a fejed! – válaszolta. – Meg fogják találni őket.

– Most hová megyünk?

– Vissza a menedékhelyünkre.

Kis ideig mindenki hallgatásba burkolózott, majd végül Zeusz törte meg a csendet.

– Tudja valaki, hogy a *Volta* miért röpítette levegőbe a saját csónakjait?

45. ÉLET ÉS HALÁL

MIALATT EGYRE INKÁBB ELTÁVOLODTUNK AZ ERŐMŰTŐL, a testünket elárasztó, félelem szülte adrenalin hullám is elcsitult, és a helyébe éppolyan erőteljes fáradtság lépett. Mielőtt elnyomta volna az álom, Ostin még nevet is adott a jelenségnek: *poszt-missziós kimerültségi szindróma*.

Amikor végre megérkeztünk Kaohsiungba, rajtam kívül már csupán Ben, Jack és Taylor volt ébren, de Ben is úgy festett, mint aki mindjárt elalszik a kormánynál. Habár Taylor szemhéja is elnehezült, egyetlen pillanatra sem vette le tekintetét az ölében tartott gyerekekről.

– Most mi a terv? – kérdeztem Bent.

Ben sikertelenül próbálta visszafojtani az ásítását.

– Ma délután elviszem Jáde Sárkányt a taitungi reptérre.

– Olyan hamar? – kérdezte Taylor.

– Minél hamarabb, annál jobb – válaszolta Ben. – A gép várni fogja. Miután pihentem egy kicsit, azonnal indulunk. Most túlságosan fáradt vagyok, hogy autót vezessek.

– Szívesen segítek – ajánlkozott Jack.

– Nem – rázta meg Ben a fejét. – Csak én kísérem el Jáde Sárkányt. A rendőrség, a hadsereg és az Elgen kémei egyfolytában amerikaiak után kutatnak. Útmegállások is lehetnek.

– Út *lezárások* – helyesbítettem, majd rögtön szidtam is magam, amiért én is javíthatni kezdtem a nyelvhasználatát. – Kínába viszik vissza a kislányt?

– Nem. Amerikába.

– Mi lesz a szüleivel? – csodálkozott Taylor.

– A Lung Li megölte a szüleit.

Taylornak még a lélegzete is elállt a döbbenettől. Hirtelen ráébredtem, hogy ha Taylor nem tudott a szülők haláláról, akkor valószínűleg Jáde Sárkány sem. Görcsbe rándult a gyomrom, amint Taylor arcára pillantottam, majd ismét Ben felé fordultam.

– Hová fog kerülni? A farmra?
– Nem – felelte Ben. – Valamilyen titkos helyre megy, ahol keresnek neki egy családot.

Taylor szomorúan nézett a karjában szunnyadó gyermekekre.

– Szegény kicsike – suttogta halkan. Azután felemelte a fejét. – Az én szüleim szívesen vállalnák. Engem is örökbe fogadtak.

– Ott nem lehetne biztonságban – válaszolta Ben.

– Tudom. – Taylor gyengéden megcirógatta ujjával Jáde Sárkány arcát. Észrevettem, hogy könnyek szöknek a szemébe. – Bárcsak megtarthatnálak, drágaságom!

Éppen csak felbukkant a nap a horizonton, rózsás-arany színárnyalatokkal ragyogva be a földet, amikor megérkeztünk a raktárhoz. A garázsban mindenkit felébresztettünk.

– Szükséges örököt állítanunk? – vettem fel a kérdést, de közben eszembe jutott, hogy feltehetően nem is bíránk ébren maradni.

– Azt hiszem, mindnyájan túl kimerültek vagyunk – válaszolta Ben. – Bekapcsolom a riasztókat. Most inkább aludjunk egyet! Hamarosan további tennivalóink lesznek.

Amint nehézkesen kikászálódunk a furgonból, Ben a garázs ajtajához ment, kézi erővel a helyére csúsztatta rajta a reteszt, azután megnyomott pár gombot egy falra szerelt vezérlőpanelen.

Taylor nyomában felvittem Jáde Sárkányt a lányok hálótermébe.

– Fektesd le mellém! – kérte Taylor, és egymás mellé tolt két ágyat. Letettem a kislányt az egyikre, Taylor pedig leheveredett mellé. Gyengéden homlokon csókolta, azután felpillantott rám. – Hát nem gyönyörű? – kérdezte suttogva.

Bólintottam. Mélységes bámulattal töltött el, milyen erős kötelék szövődött közöttük az együtt töltött rövid idő alatt. Nem igazán tudtam, pontosan mi történt ketőjük között, de bármi volt is az, minden bizonnyal felfoghatatlan lett volna olyasvalaki számára, aki még sohasem olvasott egy másik ember elméjében – főleg egy olyan különleges elmében, mint amilyen Jáde Sárkányé.

– Megyek, és én is alszom egy kicsit – mondtam pár perccel később. – Szükségeitek van valamire?

– Nincsen – felelte. – Köszönöm.

– Jó pihenést!

Amint induláshoz készülve megfordultam, Taylor utánam szólott:

– Michael! – Visszafordultam. Taylor mosolyogva nézett rám. – Megmentettük. Ahogy ígérted.

Viszonoztam a mosolyát.

– Igen. Megmentettük.

Miután a hálóteremből kiléptem, megálltam a konyhában egy pohár vízért, majd átmentem a fiúk hálótermébe. A helyiségben teljes sötétség uralkodott, egyetlen lámpa sem világított, az ablakokat függönyök takarták. Csupán Ian és Zeusz bőrének halvány ragyogása adott némi fényt. Amennyire meg tudtam állapítani, már mindenki mélyen aludt, Jack kivételével, aki törökülésben ült a földön az ágya mellett, félig az árnyékba húzódva. Magasba emelte az állát, mintha meditálna. Ledőltem a mellette álló ágyra.

Nem fordult felém, rám sem nézett, úgy mondta:

– Micsoda fejvesztett rohanás!

– Az egyszer biztos.

Egy pillanatig hallgatott, majd – tekintetét továbbra is előreszegezve – halkan megjegyezte:

– Wade élvezte volna ezt a tajvani kiruccanást. – Szájának egyik sarka derűs félmosolyra görbült. – Meg akarta volna tanulni, hogyan készül az a gombóc, amit ettünk. – Felpillantott rám. – Tudtad, hogy szakács akart lenni?

– Nem.

– Mindig félt, hogy valakinek a tudomására jut. Néha rajtakaptam, ahogyan azokat a főzőcskés műsorokat nézte a tévében. Gyakran ki is csúfoltam érte. – Hirtelen lehervadt a mosolya. – Bárcsak ne tettem volna!

– Tudta jól, hogy csak ugratod.

– Persze. – Jack egy pillanatra leszegte a fejét, azután megint rám nézett. – Hiszel benne, hogy lényünk egy része tovább él a halálunk után is?

– Úgy érted, hogy a lelkünk?

– Igen – bólintott. – Valami olyasmi.

– Talán. Miért?

– Miután az örök péppé vertek, csak feküdtem a padlón, ömlött belőlem a vér, és iszonyúan sajgott minden porcikám. Hirtelen úgy éreztem, hogy valaki megérint. Felemeltem a fejem, és egy röpké pillanatra azt hittem, hogy Wade alakját látom. – Fáradtan megdörgölte kezével az arcát. – Ki tudja? Talán csak képzelődtem. Elvégre legalább egy tucatszor fejbe vágtak.

– Nem is tudom – mondtam. – Hallottam már ilyesmiről.

– Szoktad valaha is közel érezni magadhoz az apádat?

Egyszerre rángatózni kezdett az arcom.

– Nem. Soha.

– Bocs – mentegetőzött Jack. Rövid ideig újra hallgatásba burkolózott, majd így szólt:

– Aludnod kellene.

– Neked is – feleltem.

– Mindjárt lefekszem. Csak ki kell kapcsolnom egy kicsit.

Hátradőltem az ágyamon. Jack szavai visszhangoztak a fejemben. *Vajon miért nem éreztem így soha közel magamhoz az apámat?*

A SZIRÉNA FÜLSÉRTŐ SÍPOLÁSÁRA RIADTAM FEL. Kiugrottam az ágyból, szívem vadul kalapált, mielőtt még észrevettem volna, hogy csupán az ébresztő szól, amelyet Ben állított be.

- Bocsánat – szabadkozott Ben, miközben leállította az órát.
- Eljött az idő? – kérdeztem.
- Igen.
- Veled megyek – ajánlottam fel.
- Nem. Egyedül kell mennem.
- Úgy értettem, hogy a szobáig kísérnélek. Válaszul enyhén meghajolt.
- Dwei buchi⁴². Bocsánat.

Követtem Bent a lányok hálóterméhez. Csendesen kinyitottuk az ajtót, beengedve egy keskeny fénysugarat a sötét helyiségbe. Mindenki az igazak álmát aludta, Jáde Sárkány kivételével, aki az ajtóval szemközt ült, ágyról lelógó lába el sem érte a földet. Teljesen úgy festett, mint aki ránk vár.

Ben suttogott neki valami kínaiul. A kislány bólintott, rám pillantott, azután megérintette Taylor vállát. Taylor lassan megfordult, de nem ébredt fel.

Leültem az ágya szélére, és gyengéden megráztam. Mély álmából riadt fel.

- Mi a baj? – kérdezte.
- Csak én vagyok – mondtam.

Félig lehunyt szemmel pillantott fel rám.

– Michael...

– Eljött az ideje, hogy Jáde Sárkány elinduljon – magyaráztam.

Csupán néhány másodpercebe telt, amíg Taylor felfogta szavaim értelmét.

– Ó! – Villámgyorsan felült. Jáde Sárkány felé fordult, és hirtelen könnyek szöktek a szemébe. A kislány megfogta a kezét.

⁴² Bocsánat. (kínai)

Taylor minden magyarázat nélkül egyszer csak lehunyta a szemét, mint aki transzba esett.

Egy perc tétlen várakozás után megszólaltam:

– Taylor...

– Csitt! – mondta.

Még pár percig ültek együtt tökéletes, néma csendben. Azután Taylor szeme hirtelen kipattant.

– Mindent megértett. Tudja, hogy a szülei nélkül kell elutaznia. – Rám nézett. – Most már elmehet.

Taylor kézen fogva vezette Jáde Sárkányt, mialatt négyesben lesétáltunk a furgonhoz. Ben kireteszelte a garázs ajtaját, amíg én kinyitottam az autót, és Taylor becsatolta Jáde Sárkányt a sofőr mögötti ülésbe.

– Nagyon vigyázz rá! – kötötte Ben lelkére.

– Úgy lesz – Ígérte Ben.

– Mikor jössz vissza? – kérdeztem.

– Talán már ma éjjel. Miután Jáde Sárkány elindult, beszélni fogok a Hanggal. Ha nagyon későre nyúlik az este, akkor a barátaimnál szállok meg Taitungban, és holnap kora reggel jövök vissza.

– *Mi* mikor repülünk haza?

– Megkérdezem a Hangot. Pár napba telik, amíg a gép fordul egyet. Talán háromba is. Addig senki sem hagyhatja el az épületet! – Nyugtalan pillantást vetett rám, és éreztem, hogy még mindig mélységes döbbenettel gondol legutóbbi gondatlan kalandunkra. – Nagyon, nagyon veszélyes. *Fei chang, fei chang*⁴³ veszélyes. Senki sem mehet el, semmilyen oknál fogva.

– Megígérem – mondtam. – Senki sem fog kilépni az ajtón.

Ben elfordította a kulcsot, mire a furgon motorja beindult.

– Hamarosan visszajövök.

Taylor előrehajolt, és arcon csókolta Jáde Sárkányt.

– *Dzai jyan*⁴⁴ – búcsúzott.

Egy könnycsepp gördült végig Jáde Sárkány arcán. Taylor megtörölte a saját szemét, majd amikor lassan felnyílt a garázs bejárata, becsukta a furgon ajtaját. Röviden intettem Bennek, aki azután a válla fölött hátratekintve kitolatott a furgonnal a garázból. Az ajtó becsukódott mögötte.

– Jó lenne, ha mi is velük mehetnénk! – sóhajtott Taylor.

– Tudom. De Bennek igaza van. Biztonságosabb, ha nélkülünk megy. – Megfogtam Taylor kezét. – Még mindig fáradt vagy?

– Igen, de már nem akarok visszafeküdni, különben éjszaka nem tudok majd aludni.

– Szeretnél felmenni a tetőre?

Taylor elmosolyodott.

– Persze.

Kézen fogtam, és együtt másztuk meg a háromemeletnyi lépcsőt a raktár legfelső szintjéig. A lépcsőház utolsó ajtaja egy lapos, kavicsos-kátrányos tetőre nyílt, ahol az elszórtan felbukkanó szellőzőnyílások különös bádoggombokra emlékeztettek. A tető nyugati széléhez közel egy teleszkóp állt, éppen a kikötővel szemben, körülötte műanyag székek sorakoztak, egy kerti kanapé kifakult, zöld és fehér csíkos párnáival. Gyönyörű tiszta volt az égbolt, csupán néhány báránnyfelhő mutatkozott, és láthattuk,

43 Nagyon, nagyon. (kínai)

44 Viszlát! (kínai)

ahogyan a nap sugarai megcsillannak a tenger horizontig nyújtózó, sziporkázó vztükkrén. Letelepeltünk a párnákra.

- Most mi következik? – kérdezte Taylor.
- Visszamegyünk a farmra – válaszoltam.
- És utána?

Felemeltem tekintetemet a kék égre, azután így szóltam:

- Nyugdíjba vonulunk.

Éreztem magamon Taylor fürkész pillantását.

- Komolyan beszélsz?

– Sokat gondolkodtam mostanában. Leromboltuk az Elgen Akadémiát, tönkretettünk két Elektrostar erőművet és elsüllyesztettünk egy szuperjachtot. Kiszabadítottuk Jáde Sárkányt. Úgy érzem, hogy mi már jócskán kivettük a részünket a harcból.

– Amikor Taylor nem szólt egy szót sem, kíváncsian ránéztem. Döbönt arcot vágott.

- Szélnék akarod eresztetni az Elektroklánt? – kérdezte.

- Felosztatni a csapatot? Nem. Csak kiülünk a kispadra.

- Most komolyan egy sporthasonlatot ejtettél ki a szádon? – mosolygott.

- Tele vagyok meglepetésekkel.

– Különösen az utóbbi döntésed nagy meglepetés – felelte. – Az Elektroklán visszavonulása.

– Nem akarok búcsút inteni az egésznek. Csak azt gondolom, hogy már ideje egy kicsit a saját életünkkel is foglalkoznunk.

– Tudod jól, hogy nem mehetünk vissza Idahóba. Az Elgen egykettőre levadászna minket.

- Tudom. Egy olyan tanúvédelmi programon belül kellene megoldani.

– Olyasmire gondolsz, hogy megváltoztatják a személyazonosságunkat, és egy másik városba költöztetnek minket?

- Pontosan.

- És aztán mihez kezdünk?

- Befejezzük az iskolát. Főiskolára megyünk. Normális és unalmas életet élünk.

Taylor mélyet sóhajtott.

– Az unalmas jól hangzik. Tudod, szívesen élnék valahol egy farmon. Vidéken. Ahol talán még elektromos áram sincs.

- Nincs elektromosság? – kérdeztem. – Azzal engem is kizársz.

– Te leszel az egyetlen kivétel – mosolygott rám. Kinézett a látóhatárra, tekintéssel követte egy csapatnyi pelikán útját az égen. – Mindig is foglalkoztatott, hogy vajon mivel fogom keresni a kenyeremet.

– Gondolj csak bele! – lelkesedtem. – A képességeid segítségével te lehetnél a világtörténelem legsikeresebb diplomatája. Lehetne belőled akár még külügyminiszter is.

– Arról nem is beszélve, hogy én lehetnék a legjobb anyuka – tette hozzá Taylor. – A gyerekeim sohasem tudnának hazudni nekem.

– Biztosra veszem, hogy azért még megpróbálnák – mondtam. – Csak nem úsznak meg. – Vettem egy mély lélegzetet. – Készen állok a jövőnkre.

Taylor arcán egy pillanatig örömteli elégedettség tükröződött, azután lehervadt a mosolya.

- Mi lesz az Elgennel?

- Hosszú háború várható – feleltem. – Egyszer talán még újra bekapcsolódunk.

Taylor csendesen fürkészte az arcomat egy ideig.

- Michael, miért akarsz valójában visszavonulni? – kérdezte végül.

Először nem válaszoltam, majd rövid hallgatás után így szóltam:

- Hogyan tudsz olvasni a gondolataimban, ha nem is érsz hozzám?

– A lányok már csak ilyenek.

Lehorgasztottam a fejemet.

– Amikor ma reggel búcsút vettem tőled a csónaknál, azt hittem, hogy soha többé nem látlak újra. – Könnyek szöktek a szemembe. – Nem bírnám még egyszer elviselni azt az érzést.

Taylor megfogta a kezemet.

– Miattam fordítanál hátat az ügynek?

Egyenesen a szemébe néztem.

– Te vagy az én ügyem.

47. HÍREK OTTHONRÓL

TÖBB ÓRÁN KERESZTÜL MARADTUNK ODAFENN A TETŐN, bár legalább egy órát alvással töltöttünk. Amikor végül lementünk, már mindenki a konyhában volt. Jack és Zeusz piroszacsi játszottak, csak éppen az öklükkel, Nichelle pedig a tűzhelynél állt, és szorgosan kevergetett valamit egy wokban.

– Mennyei illata van – dicsérte Taylor. – Mit főzöl?

– Sült rizst – válaszolta Nichelle. – Nyolcéves koromban a szakács az akadémián megtanított rá, hogyan kell megfőzni. Ez az egyetlen étel, amit képes vagyok elkészíteni, a pirítóson kívül. – Vágott egy gyors grimaszt. – És a tacón kívül.

– Csak úgy megjegyzem, hogy én voltam a kukta – szólt Abigail.

– Hol voltatok? – kérdezte tőlem Ostin.

– A tetőn – feleltem.

– Én megmondtam – bólogatott McKenna.

Taylor és én letelepedtünk az asztalhoz.

– Ha már így összegyűltünk – mondtam – szeretnék mindenkinek köszönetet mondani. Zeusz, csodásan vezetted a hajótámadást. Végrehajtottad a feladatodat. És még meg sem ünnepeltük, hogy ti ketten egyedül szabotáltatok egy másik Elektrostár eróművet.

– Kösz – mosolygott Zeusz. – De tulajdonképpen az is csapatmunka volt.

– Ostin – fordultam a haveromhoz – az a hatalmas agyad már megint megmentett minket attól, hogy odapörköljenek nekünk.

– Pedig a pörkölt finom – mondta Ostin.

– Egyszerűen káprázatos volt, ahogy sikerült megfejtened a Lung Li trükkjét – bólogatott Ian.

– Sőt, az is zseniális volt, ahogy jeleztél a *Voltának*, és felrobbantattad a saját csónakjait – tette hozzá McKenna. Előrehajolt, és arcon csókolta Ostint. – De hát tényleg zseni vagy!

Ostin arca lángvörös lett.

– *Nali*⁴⁵ – mondta.

– Fogalmam sincs, hogy mit jelent – válaszoltam. – De kösz még egyszer.

Mielőtt Ostin belevághatott volna a magyarázatba, Taylor így szólt:

– Szeretnék mondani valamit. – Rám nézett. – Michael sohasem vágná a fejünkhöz, hogy „ugye, megmondtam”, ezért most megteszem helyette én. Úton idefelé mindnyájan örültnek tartottuk, amikor közölte, hogy Nichelle is csatlakozik a csapathoz. De igaza lett. – Taylor Nichelle felé fordult. – Bízom Michaelben, amikor úgy döntött, hogy együtt kell működnünk veled, de nem hittem volna, hogy valaha is képes leszek megbocsátani a sok fájdalomért, amit okoztál nekem. De te voltál az egyetlen, aki tudta, hogy elraboltak, és kockára tette az életedet, hogy megmentess. Köszönöm neked.

Nichelle hirtelen elérékenyült.

– Nagyon szívesen – mondta végül, amikor már meg bírt szólalni.

– Nagyon jól jött a segítséged a hajón – tette hozzá Tessa. – A Ragyogók keresztülhúzták volna a számításainkat. Quentin működésképtelenné tette volna a csónakunkat, hogy ne szökhessünk el, Torstyn pedig szétolvastotta volna az agyunkat.

– Tudom, hogy kemény voltam veled – szolt Ian. – De most már örülök, hogy ve-lünk jöttél.

Nichelle abbahagyta a rizs kavargatását.

– Mégis mi mást tehettem volna? – kérdezte. – Vagy veletek tartok, vagy továbbra is tacót árulok.

– Szóval, miután megkapod a fizetséged, hová akarsz menni? – érdeklődtem.

– Még nem sokat gondolkodtam rajra – válaszolta. – Nincs igazán hová mennem.

– Egyszer csak elbizonytalanodott. – Eszembe jutott, hogy talán veletek is maradhat-nék. Végleg csatlakozhatnék az Elektroklánhoz.

Egy pillanatig senki sem szólalt meg, azután Jack törte meg a csendet.

– Egy taggal úgyis kevesebben vagyunk. Szerintem szavazzunk!

Taylor kérdő pillantást vetett rám. Mindazok ellenére, amikről a tetőn beszélget-tünk, nem a mostani volt a legmegfelelőbb pillanat, hogy megvitassuk a visszavonu-lásunkat.

– Te vagy az elnök – mondta.

– Rendben – bólintottam. – Tegye fel a kezét, aki támogatja Nichelle befogadá-sát...

– *Beiktatását* – vetette közbe Ostin. – Tegye fel a kezét, aki támogatja Nichelle beiktatását...

– Király! Most már az *én* szövegemet is kijavítgatod – morogtam. – Tegye fel a kezét, aki támogatja Nichelle teljes jogú beiktatását az Elektroklán tagjai közé!

A szavazás teljesen egyhangú döntést hozott. Nichelle arcán széles mosoly ragyo-gott fel.

– Köszönöm nektek a lehetőséget, hogy valaki egészen más lehetek.

Nichelle sült rizse egyszerűen mennyei volt. Vacsora után rajtam kívül mindenki újra lefeküdt aludni. Éjfél után is fenn maradtam, Ben érkezését vártam, végül azon-ban tetőtől talpig felöltözve engem is elnyomott az álom. Másnap reggel ébredtem fel, napkelte után, és kimentem a konyhába. Ostin és McKenna éppen palacsintát sütött.

– Ben visszajött már? – kérdeztem.

– Még nem – felelte McKenna. – Valószínűleg elakadt valahol a forgalomban.

Vagy az Elgen tartóztatta fel – gondoltam magamban.

45 Húha! (kínai)

A nap kínkeserves lassúsággal telt. Ben azt ígérte, hogy kora reggel fog érkezni, így hát délután három óra felé már kezdtem becsavarodni az aggodalomtól. A konyhasztalnál ültünk, és kártyáztunk, amikor hirtelen elveszítettem a türelmemet.

– Hol lehet Ben? – csattantam fel. – Mostanra már vissza kellett volna érnie.

Egy pillanatig mindenki hallgatott, azután Taylor kimondta, amitől rettegtünk.

– Csak nem azt gondolod, hogy foglyul ejtették? – kérdezte.

– Megvan a magához való esze – jelentette ki Abigail.

– Nem fogják elkapni.

– Ha el is kapták, úgysem tudhatjuk meg – válaszolta Ian.

– Mi lesz, ha tényleg foglyul ejtették? – kérdezte Tessa.

– Megkínózzák, hogy kiszedjék belőle, hol bujkálunk – felelte Zeusz.

– Talán máris úton vannak ide – mondtam. Körülnéztem a konyhában. – Nem ülhetünk ölbe tett kézzel. Ha két órán belül nem ér vissza, felkészülünk az indulásra. Ha napnyugtakor még mindig nincs itt, elmegyünk.

– Mire van szükségünk? – kérdezte Jack.

– Két autónk van – mondtam. – Felpakoljuk őket ennivalóval és fegyverekkel. Ostin, dolgozz ki egy útvonalat!

– Egy repülőtérré vagy kikötőbe?

– Bárhová, ahonnan kijuthatunk Tajvanról – válaszoltam. – Találd ki a részleteket!

– Zeusz és én összeszedjük a fegyvereket – ajánlotta fel Jack.

– Várjatok! – szólt Ian, és hirtelen felállt. – Ben most jön.

– Ó, hála az égnek! – sóhajtott fel Tessa. – Utálok csomagolni.

Taylor, Jack és én lementünk elé a földszintre. Ben sietve behajtott a kocsival, majd kiszállt, el is felejtette becsukni a garázsajtóját.

– Az ajtó! – figyelmeztette Jack. Ben értetlen pillantást vetett rá. Jack a nyitott ajtóra mutatott.

– Be kellene csuknod a garázsajtót!

– *Dwei*⁴⁶ – bólintott Ben. Benyúlt a furgonba, és lenyomott egy gombot a távirányítón, azután mereven felénk fordult. Holtsápadt volt az arca, mint aki mindjárt elájul.

– Jól vagy? – kérdeztem.

– Beszélünk kell – mondta. – Mindenkivel.

Köveztük felfelé az emeletre, és mindenkit a konyhába hívtam. Miközben összegyűltünk a kis helyiségben, Ben szótlanul a földre szegezte a tekintetét. Taylor rémült arccal pillantott rám.

– Mi a baj? – kérdeztem.

Taylor hirtelen pánikba esett.

– Elrabolták?

Ben felemelte a fejét, ránézett, ám továbbra sem szólalt meg.

– Elrabolták Jáde Sárkányt? – tette fel Taylor újra a kérdést.

– Nem – válaszolta Ben. – Jáde Sárkány biztonságban van.

– Akkor hát mi történt? – kérdeztem.

Ben megmarkolta az egyik szék támláját.

– A farmot váratlan támadás érte.

– Tessék? – hitetlenkedtem.

– Az Elgen megtámadta a farmot. – Lassan körbenézett rajtunk. – Pillanatnyilag úgy véljük, senki sem élte túl.

Egyszerre mintha az összes oxigén elszállt volna a helyiségből.

46 Igazad van. (kínai)

– A szüleim... – nyögte Ostin.

Kétségbeesett düh szorongatta a szívemet.

– Honnan tudtad meg?

– A Hangtól – felelte Ben.

– Beszélnem kell vele – jelentettem ki.

– Nem lehetséges. A Hang kénytelen volt elrejtőzni. Sajnos... – hirtelen nem jutott eszébe a szó – lelepleződött.

Lelepleződött. Az én hibámból történt. Én fedtem fel Hatch előtt a farm rejtekhelyét. Én beszéltem neki a Hangról. Elárultam az édesanyámat és a barátaimat. Lelepleztem az ellenállást. Csaknem egy teljes percig bénultan, rezzenéstelenül álltam. Gyors pillantást vettem Ostinra. Kivörösödött arcán könnyek nyomai csillogtak.

– Oda kell mennem – mondtam. – Látnom kell a farmot.

Ben megrázta a fejét.

– Túlságosan veszélyes lenne – tiltakozott.

– Nem érdekel! – kiáltottam. – Látnom kell! Nem hiszem el, amíg saját szememmel nem látom. – Körbenéztem a többiekén. – Senki ne érezze úgy, hogy velem kell tartania!

– Én veled megyek – szólt Taylor, a szemét törölgetve.

– Mindnyájan elkísérünk – válaszolta Jack. Hangja elcsuklott a visszafojtott érzelmektől. – Látnunk kell, mit műveltek! Ha Hatch keze van a dologban, esküszöm az életemre, hogy vagy az a mocsok hal meg, vagy én. Bosszút állunk!

Ben felé fordultam.

– Nem érdekel, hogyan éred el, de juttass vissza oda minket! Most rögtön!

RICHARD PAUL EVANS a *Michael Vey*-sorozat, *A karácsonyi doboz*, a *Walk*-sorozat, valamint több mint húsz további könyv sikerszerzője. Minden egyes regénye szerepelt a New York Times sikerlistáján, köteteit eddig tizenhétmillió példányban adták ki. Műveit már huszonnégy nyelvre lefordították, és közülük több felkerült a nemzetközi sikerlisták élére is. Gyermekkönyveiért háromszor kapott első helyezést a *Storytelling World* díjazottjai közt, továbbá elnyerte az Amerikai Anyák Könyvdíját is.

A *Michael Wey*-sorozat a Kiemelkedő Tudományos Regények kitüntetése, a Nemzetközi Olvasósövetség Fiatal Felnőttek Választása díja, a Fiatal Hoosier-könyvdíj, a Louisianai Fiatal Olvasók Választása díja, a Nevadai Fiatal Olvasók kitüntetése és a Sequoyah-könyvdíj győztese.

Írta: Richard Paul Evans
A mű eredeti címe: Michael Vey – Hunt for Jade Dragon (Michael Vey Book 4)

Fordította: Robin Edina
A szöveget gondozta: Késmárki Anikó

A művet eredetileg kiadta: Simon Pulse/Mercury Ink an imprint of Simon & Schuster
Children's Publishing Division
Text copyright © 2014 by Richard Paul Evans
Cover illustration copyright © 2014
by Owen Richardson Jacket design by Jessica Handelman

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2063-6121
ISBN 978 963 373 492 6

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2015-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Szécsényi Tibor, Réti Attila
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.